

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I (Meddelelser)	
EUROPA-PARLAMENTET		
BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER		
(2002/C 81 E/001)	E-3951/00 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: Anvendelse af EU-midler i Spanien (De Kanariske Øer)	1
(2002/C 81 E/002)	E-2041/01 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: Svar på forespørgsel E-3951/00	1
	Samlet supplerende svar på skriftlige forespørgsler E-3951/00-og E-2041/01	1
(2002/C 81 E/003)	E-0005/01 af Brice Hortefeux til Kommissionen Om: Fordeling og udnyttelse af fællesskabsstøtte i regionen Auvergne (supplerende svar)	2
(2002/C 81 E/004)	P-0226/01 af Olivier Dupuis til Rådet Om: Retsgrundlag for stabiliserings- og associeringsaftalerne	2
(2002/C 81 E/005)	P-0307/01 af Pietro-Paolo Mennea til Kommissionen Om: Vold mod fodboldspillere på stadioner	3
(2002/C 81 E/006)	E-0385/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: EU-midler (supplerende svar)	4
(2002/C 81 E/007)	E-0430/01 af Raffaele Lombardo til Rådet Om: Bestemmelser vedrørende den civile og militære luftfart i Europa	4
(2002/C 81 E/008)	P-0762/01 af Bart Staes til Rådet Om: Antallet af officielle sprog i EF-Varemærkemyndigheden i Alicante og Den Europæiske Patentmyndighed	6
(2002/C 81 E/009)	E-0955/01 af Isidoro Sánchez García til Rådet Om: Politisk samarbejde med Latinamerika	7
(2002/C 81 E/010)	P-0960/01 af Emmanouil Bakopoulos til Rådet Om: Kandidatur til formandskabet for ICAO (den internationale organisation for civil luftfart)	7

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 81 E/011)	E-1057/01 af Pat Gallagher til Kommissionen Om: Dyrslægekontrol i slagterier	8
(2002/C 81 E/012)	E-1063/01 af Erik Meijer til Rådet Om: Det montenegrinske folks valg for eller imod uafhængighed bør ikke længere gøres afhængig af en jugoslavisk regerings straf eller belønning	8
(2002/C 81 E/013)	E-1098/01 af Hans-Peter Mayer og Emilia Müller til Kommissionen Om: Støtte til skummetmælkspulver	10
(2002/C 81 E/014)	E-1122/01 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Anmodning om kontrol af liberaliseringen af gasmarkedet i Italien	11
(2002/C 81 E/015)	E-1139/01 af Edward McMillan-Scott til Kommissionen Om: Bedrageri i Kommissionens kontor for turisme	12
(2002/C 81 E/016)	E-1166/01 af Geoffrey Van Orden til Rådet Om: Beslutning om Zimbabwe	13
(2002/C 81 E/017)	E-1172/01 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Mordet på to personer i Tetovo i Makedonien	14
(2002/C 81 E/018)	E-1203/01 af Alexandros Alavanos til Rådet Om: Forøgelse af Den Europæiske Unions budget	15
(2002/C 81 E/019)	E-1265/01 af Jens-Peter Bonde til Rådet Om: Revision	16
(2002/C 81 E/020)	E-1267/01 af Stavros Xarchakos til Rådet Om: Beskyttelse af kulturarven i Tyrkiet	16
(2002/C 81 E/021)	E-1280/01 af Esko Seppänen til Rådet Om: Mobilisering af krisestyringsenheder	17
(2002/C 81 E/022)	E-1307/01 af Alexander de Roo, Nuala Ahern, Willy De Clercq, Robert Goebbels, Den Dover, Roger Helmer og Theresa Villiers til Rådet Om: Sektorspecifikke omkostninger for operatører af salgsautomater som følge af euroens indførelse	18
(2002/C 81 E/023)	E-1311/01 af Bart Staes til Rådet Om: Informationsfrihed i Italien og artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder	19
(2002/C 81 E/024)	P-1333/01 af Ilka Schröder til Rådet Om: Integration af de europæiske efterretningsstrukturer	19
(2002/C 81 E/025)	E-1341/01 af Glyn Ford til Rådet Om: Ansættelsesrettigheder for præster	21
(2002/C 81 E/026)	E-1372/01 af Carlos Carnero González til Rådet Om: Marks & Spencer's lukning af forretninger og massive afskedigelser	21
(2002/C 81 E/027)	E-1376/01 af Michl Ebner til Rådet Om: Kontakter mellem Bruxelles og Robert Mugabe	22
(2002/C 81 E/028)	P-1384/01 af Marco Pannella til Kommissionen Om: Vietnam	23
(2002/C 81 E/029)	P-1400/01 af Christos Zacharakis til Rådet Om: Situationen i de tyrkiske fængsler	24
(2002/C 81 E/030)	E-1406/01 af Lord Inglewood til Rådet Om: Virkningen af mund- og klovsyge m.h.t. anvendelsen af EU-midler	25
(2002/C 81 E/031)	E-1415/01 af James Nicholson til Rådet Om: Religiøs forfølgelse i Laos	25
(2002/C 81 E/032)	E-1463/01 af Robert Goebbels til Rådet Om: Ulovligt fiskeri i Mauretaniens eksklusive økonomiske zone	26

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 81 E/033)	E-1466/01 af Guido Podestà til Rådet Om: Overgreb mod de kulturelle traditioner i Afghanistan	26
(2002/C 81 E/034)	E-1468/01 af Guido Podestà til Rådet Om: Kvindernes vilkår og samfundssituationen i Afghanistan	27
(2002/C 81 E/035)	E-1473/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Hindring af informationsspredning om overholdelse af EU-bestemmelser og støtte som følge af nationale, regionale og lokale bestemmelser om hemmeligholdelse	28
(2002/C 81 E/036)	E-1475/01 af Bart Staes til Rådet Om: Offentlighed omkring EU-dokumenter	29
(2002/C 81 E/037)	E-1477/01 af Rainer Wieland til Rådet Om: Racisme i Nederlandene	30
(2002/C 81 E/038)	E-1487/01 af Jean-Claude Martinez til Rådet Om: Svindel med kød- og benmel	30
(2002/C 81 E/039)	E-1496/01 af Raimon Obiols i Germà til Rådet Om: Trojkaens rejse til Algeriet	31
(2002/C 81 E/040)	P-1500/01 af Emmanouil Bakopoulos til Rådet Om: Sultestrejke blandt tyrkiske fængselsindsatte	32
(2002/C 81 E/041)	P-1502/01 af Jacqueline Foster til Rådet Om: Finansiering af Galileo-satellitnavigationssystemprojektet	33
(2002/C 81 E/042)	E-1517/01 af Glyn Ford til Rådet Om: Udsættelse af valg til Europa-Parlamentet	34
(2002/C 81 E/043)	E-1523/01 af Luciano Caveri til Rådet Om: Kemiske og bakteriologiske våben	35
(2002/C 81 E/044)	E-1534/01 af Ioannis Souladakis til Rådet Om: Bekæmpelse af produktionen af indisk cannabis og opium i Libanon	35
(2002/C 81 E/045)	E-1535/01 af Ioannis Souladakis til Kommissionen Om: Bekæmpelse af produktionen af indisk cannabis og opium i Libanon	36
(2002/C 81 E/046)	P-1579/01 af Adeline Hazan til Rådet Om: Ret til familiesammenføring	37
(2002/C 81 E/047)	P-1580/01 af Cecilia Malmström til Rådet Om: Néjib Hosni, fængslet på grund af sin politiske overbevisning i Tunesien	38
(2002/C 81 E/048)	E-1585/01 af John Cushnahan til Rådet Om: Forslag om en EU-politistyrke og et EU-grænsebeskyttelsesværn	39
(2002/C 81 E/049)	E-1590/01 af Frank Vanhecke til Rådet Om: Cypern-spørgsmålet	39
(2002/C 81 E/050)	P-1596/01 af André Brie til Rådet Om: C-våben-konventionen	40
(2002/C 81 E/051)	E-1609/01 af Jonas Sjøstedt til Rådet Om: Maltesisk som officielt EU-sprog	41
(2002/C 81 E/052)	E-1624/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Forslag om støtte til anvendelse af biokraftstof	42
(2002/C 81 E/053)	E-1628/01 af Christos Zacharakis til Rådet Om: Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom mod Tyrkiet	42
(2002/C 81 E/054)	E-1636/01 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Det indre realkreditmarked	43

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 81 E/055)	E-1637/01 af Robert Goebbels til Rådet Om: Beslutning truffet af Økofin-Rådet i Versailles	45
(2002/C 81 E/056)	E-1639/01 af Robert Goebbels til Rådet Om: Tidlig forsyning med euro	45
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1637/01 og E-1639/01	45
(2002/C 81 E/057)	E-1647/01 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Samarbejdsudvalg og afskedigelser	46
(2002/C 81 E/058)	E-1656/01 af Raimon Obiols i Germà til Rådet Om: Illoyal konkurrence inden for skatteområdet («Harmful Tax Competition»)	47
(2002/C 81 E/059)	P-1662/01 af José Ribeiro e Castro til Rådet Om: Usikkerhed i Sydafrika og mord på medlemmer af det portugisiske samfund i dette land.	48
(2002/C 81 E/060)	E-1675/01 af Per-Arne Arvidsson til Kommissionen Om: Kernekraft og klimaændring	49
(2002/C 81 E/061)	E-1680/01 af Benedetto Della Vedova til Kommissionen Om: EDFs køb af en andel i Montedison A/S	50
(2002/C 81 E/062)	P-1691/01 af Sérgio Marques til Kommissionen Om: Gennemførelsen af Poseima-programmet på Madeira og det nye retsgrundlag for randområderne i EU	52
(2002/C 81 E/063)	E-1727/01 af John Bowis til Kommissionen Om: Sjældne sygdomme	53
(2002/C 81 E/064)	E-1731/01 af Isidoro Sánchez García til Kommissionen Om: Liberalisering af sektoren for brændstoffer	54
(2002/C 81 E/065)	E-1740/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: »Illegale« belgiske visa og pas	55
(2002/C 81 E/066)	E-1747/01 af Emmanouil Bakopoulos og Dimitrios Koulourianos til Rådet Om: Tyrkiske undersøgelser i Ægæerhavet	56
(2002/C 81 E/067)	E-1772/01 af Mogens Camre til Kommissionen Om: Arbejds miljøforhold	57
(2002/C 81 E/068)	E-1784/01 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Dom over professor Saad Eddin Ibrahim	58
(2002/C 81 E/069)	E-1789/01 af Jaime Valdivielso de Cué til Kommissionen Om: Forbrugerbeskyttelse	59
(2002/C 81 E/070)	E-1795/01 af Michael Gahler til Kommissionen Om: EU-udvidelsen: Væsentlige konsekvenser for ansøgerlandenes kommunale og regionale myndigheder som gennemførelses- og godkendelsesinstanser – behov for nye forvaltningsstrukturer og -kapaciteter	60
(2002/C 81 E/071)	E-1797/01 af Phillip Whitehead til Kommissionen Om: Pelsfarme i Den Europæiske Union	61
(2002/C 81 E/072)	E-1799/01 af Marielle De Sarnez til Kommissionen Om: Den sociale situation i EU	62
(2002/C 81 E/073)	E-1802/01 af Bart Staes til Rådet Om: Arbejdssprogene i Den Europæiske Patentmyndighed	63
(2002/C 81 E/074)	E-1807/01 af Christos Zacharakis til Rådet Om: Tyrkiets ødelæggelse af den assyriske og syriske kulturarv og forbud mod adgang til assyriske og syriske landsbyer	64
(2002/C 81 E/075)	E-1816/01 af Antonio Di Pietro til Rådet Om: Erklæring fra Rådet den 2. og 3. maj 1998 om det offentlige underskud i Italien	65

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 81 E/076)	E-1825/01 af Esko Seppänen til Rådet Om: Beslutningstagning og konstruktiv afståen fra at stemme	65
(2002/C 81 E/077)	E-1827/01 af John Cushman til Rådet Om: Intimidering af menneskerettighedsforkæmpere i Etiopien	66
(2002/C 81 E/078)	E-1839/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Skadelige følger af indtagelse af animalsk fedt	66
(2002/C 81 E/079)	E-1843/01 af Ria Oomen-Ruijten til Kommissionen Om: Cryo-Cell (Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-1079/01)	67
(2002/C 81 E/080)	P-1887/01 af Ilka Schröder til Rådet Om: »Enfopol 29«-planer om opbevaring af kommunikationsdata	68
(2002/C 81 E/081)	E-1888/01 af Ioannis Marínos til Rådet Om: Optagelse af nye lande i EU	69
(2002/C 81 E/082)	E-1892/01 af Antonios Trakatellis og Ioannis Marínos til Kommissionen Om: Økonomiske størrelser og »kreativ bogføring« i Grækenland	69
(2002/C 81 E/083)	E-1898/01 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: Fiskemel og -olie	71
(2002/C 81 E/084)	E-1899/01 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: Hybrid bison	72
(2002/C 81 E/085)	E-1902/01 af Christopher Heaton-Harris til Kommissionen Om: Sammenslutningen for innovativt samarbejde i Europa	73
(2002/C 81 E/086)	E-1914/01 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Tilskyndelse til, at virksomhederne tilpasser sig euroen	74
(2002/C 81 E/087)	E-1917/01 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Indstilling af EU-støtten til tobaksproduktion	74
(2002/C 81 E/088)	E-1919/01 af Francesco Fiori til Kommissionen Om: Nøddeproducentsammenslutningernes støttesituation	75
(2002/C 81 E/089)	E-1922/01 af Fiorella Ghilardotti og Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Valg af mellemedere	76
(2002/C 81 E/090)	E-1933/01 af Proinsias De Rossa til Kommissionen Om: Aldersdiskrimination i europæiske luftfartsselskaber	78
(2002/C 81 E/091)	E-1934/01 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Donau-topmødet	78
(2002/C 81 E/092)	E-1945/01 af Albert Maat, Hanja Maij-Weggen og Maria Martens til Kommissionen Om: Kontrol med ESF-projekter	80
(2002/C 81 E/093)	E-1948/01 af Johan Van Hecke til Rådet Om: Formandskabets erklæring af 12. juni 2001 om Sudan	81
(2002/C 81 E/094)	E-1950/01 af Johannes Swoboda til Rådet Om: Ratificering af transportprotokollen	81
(2002/C 81 E/095)	P-1963/01 af Luisa Morgantini til Rådet Om: Marco Galucci, EU-ulandsekspert, tilbageholdt og udvist af Israel	82
(2002/C 81 E/096)	P-1964/01 af Guido Podestà til Kommissionen Om: Ulvebørn	82
(2002/C 81 E/097)	E-1967/01 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Offentlige arbejder ved Krafsideonas-floden	83

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 81 E/098)	E-1969/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Jernbanen i Grækenland	84
(2002/C 81 E/099)	E-1970/01 af David Bowe til Kommissionen Om: Forbindelsen mellem Crohns sygdom og paratuberkulose	85
(2002/C 81 E/100)	E-1980/01 af Piia-Noora Kauppi til Kommissionen Om: Den intensive olivendyrknings følger for miljøet	86
(2002/C 81 E/101)	E-1981/01 af Luisa Morgantini til Kommissionen Om: EU's samarbejdspartner, Marco Galuccis tilbageholdelse i Israel og udvisning af landet	87
(2002/C 81 E/102)	E-1982/01 af Guido Podestà til Rådet Om: Ulvebørn	88
(2002/C 81 E/103)	E-1987/01 af Dorette Corbey og Jan Wiersma til Rådet Om: ICAO's 33. møde (den 25. september til den 5. oktober 2001)	88
(2002/C 81 E/104)	E-1991/01 af Hans Modrow til Kommissionen Om: EU-udvidelse	90
(2002/C 81 E/105)	E-1995/01 af María Rodríguez Ramos og Carlos Westendorp y Cabeza til Kommissionen Om: EKSF-traktatens og kulindustri støtteordningens udløb	91
(2002/C 81 E/106)	E-1997/01 af María Rodríguez Ramos og Carlos Westendorp y Cabeza til Kommissionen Om: EKFS-traktatens og kulindustri støtteordningens udløb	92
(2002/C 81 E/107)	E-1998/01 af María Rodríguez Ramos og Carlos Westendorp y Cabeza til Kommissionen Om: EKSF-traktatens og kulindustri støtteordningens udløb	92
(2002/C 81 E/108)	E-2000/01 af María Rodríguez Ramos og Carlos Westendorp y Cabeza til Kommissionen Om: EKSF-traktatens og kulindustri støtteordningens udløb	92
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1995/01, E-1997/01, E-1998/01 og E-2000/01 .	93
(2002/C 81 E/109)	E-1999/01 af María Rodríguez Ramos og Carlos Westendorp y Cabeza til Rådet Om: EKSF-traktatens og kulindustri støtteordningens udløb	93
(2002/C 81 E/110)	E-2011/01 af Erik Meijer til Rådet Om: Topmødet i Göteborg og fjernelse af årsagerne til voldelige konflikter i forbindelse med de europæiske regeringschefers møder	94
(2002/C 81 E/111)	E-2022/01 af Elizabeth Lynne til Rådet Om: Amerikansk undersøgelse om opfordring af børn til utugt via Internettet	95
(2002/C 81 E/112)	E-2024/01 af Paul Lannoye til Kommissionen Om: Dyreforsøg	96
(2002/C 81 E/113)	E-2040/01 af Jens-Peter Bonde til Kommissionen Om: Negligering af vindenergi i forslag til næste rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (2002-2006)	97
(2002/C 81 E/114)	E-2044/01 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Sjusk og bødestraf i forbindelse med Athens metro	98
(2002/C 81 E/115)	E-2049/01 af Christopher Heaton-Harris til Kommissionen Om: Mediernes uafhængighed	98
(2002/C 81 E/116)	E-2051/01 af Eija-Riitta Korhola til Rådet Om: Lån til indvandrere til fremme af erhvervsaktivitet	100

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 81 E/117)	E-2053/01 af Eija-Riitta Korhola til Rådet Om: Programmer for integrering af indvandrere	100
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2051/01 og E-2053/01	100
(2002/C 81 E/118)	E-2063/01 af Hiltrud Breyer til Rådet Om: Bevidst hindring af BSE-tester	101
(2002/C 81 E/119)	E-2064/01 af Sir Robert Atkins til Kommissionen Om: Luftfartsforsinkelser	101
(2002/C 81 E/120)	E-2065/01 af Sir Robert Atkins til Kommissionen Om: Det fælles europæiske luftrum	101
(2002/C 81 E/121)	E-2066/01 af Sir Robert Atkins til Kommissionen Om: Det fælles europæiske luftrum	102
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2064/01, E-2065/01 og E-2066/01	102
(2002/C 81 E/122)	E-2067/01 af Sir Robert Atkins til Kommissionen Om: Erika II-pakken – oprettelse af en COPE-fond	102
(2002/C 81 E/123)	E-2073/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Projekter til sanering og modernisering af vandforsyningsnettet i Attika	103
(2002/C 81 E/124)	P-2089/01 af Marco Pannella til Rådet Om: Pressefrihed i Laos og finansiering af tidsskriftet »Le Rénovateur«	104
(2002/C 81 E/125)	E-2094/01 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: EU's Levnedsmiddel- og Veterinærkontor	104
(2002/C 81 E/126)	E-2098/01 af Pat Gallagher til Kommissionen Om: Erasmus-studerende i Connaught, Ulster	106
(2002/C 81 E/127)	E-2100/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Beskyttelse af biodiversiteten gennem forebyggelse og mindselse af klimaforandringer	106
(2002/C 81 E/128)	E-2101/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Handel med papegøjer og andre eksotiske fugle og forbud mod import af CITES-arter	107
(2002/C 81 E/129)	E-2103/01 af Bart Staes til Rådet Om: Demokratisk kontrol med den fælles handelspolitik	108
(2002/C 81 E/130)	P-2110/01 af Olivier Dupuis til Rådet Om: Georgien/Tjetjenien: sagen Russo og Robrillard	109
(2002/C 81 E/131)	E-2113/01 af Gordon Adam til Rådet Om: Miljøindvirkningsvurdering af Temelin-atomkraftanlægget	110
(2002/C 81 E/132)	E-2114/01 af Chris Davies til Kommissionen Om: Retten til at vide og kemikalier	111
(2002/C 81 E/133)	E-2125/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Radonkoncentrationer i Grækenland	112
(2002/C 81 E/134)	E-2138/01 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Global fond til bekæmpelse af aids	113
(2002/C 81 E/135)	E-2140/01 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Bekæmpelse af den tredje verdens sygdomme	113
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2138/01 og E-2140/01	113
(2002/C 81 E/136)	E-2139/01 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Massakrer på civile i Tjetjenien	114

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 81 E/137)	E-2141/01 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Unionens politik om lige beskæftigelsesmuligheder for mænd og kvinder	115
(2002/C 81 E/138)	E-2150/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: BSE-tilfælde i Grækenland	116
(2002/C 81 E/139)	E-2151/01 af Stavros Xarchakos til Rådet Om: Tyrkiets trusler	117
(2002/C 81 E/140)	E-2153/01 af Francisca Sauquillo Pérez del Arco og María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Plastforbrændingsanlægget Poligás i Ribesalbes (den selvstyrende region Valencia)	118
(2002/C 81 E/141)	E-2155/01 af Mario Borghezio til Rådet Om: Tysk erstatning til tidligere internerede italienske militærpersoner (L.M.I.)	120
(2002/C 81 E/142)	E-2157/01 af Ria Oomen-Ruijten og Albert Maat til Kommissionen Om: Forsinkelser i forbindelse med godkendelse af nye BSE-tests	120
(2002/C 81 E/143)	E-2158/01 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Kommissionens holdning til en række medlemsstaters hindringer for en liberalisering af markederne	121
(2002/C 81 E/144)	E-2163/01 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Gågader og offentlig transport til nedbringelse af støj i byområderne	122
(2002/C 81 E/145)	E-2167/01 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Behandlingen af plastic til nyttiggørelse på Poligás-anlægget (Valencia-regionen, Spanien)	123
(2002/C 81 E/146)	E-2168/01 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Udlicitering af ambulancetransport i Norrland	124
(2002/C 81 E/147)	E-2169/01 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Interreg-projekt og fri konkurrence	124
(2002/C 81 E/148)	E-2171/01 af Jonas Sjöstedt til Rådet Om: Bistandspolitik i forhold til landbrugspolitik	125
(2002/C 81 E/149)	E-2172/01 af Jonas Sjöstedt til Rådet Om: Planer om en operativ politistyrke til bekæmpelse af optøjer i hele Unionen	126
(2002/C 81 E/150)	P-2178/01 af Mario Borghezio til Rådet Om: Overtrædelse af en EU-borgers menneskerettigheder i Algeriet	126
(2002/C 81 E/151)	E-2180/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Færdselsuheld og tohjulede køretøjer	127
(2002/C 81 E/152)	E-2185/01 af Pere Esteve til Kommissionen Om: EU's kampagne »Blå flag«	128
(2002/C 81 E/153)	E-2197/01 af Mark Watts til Kommissionen Om: Transport af dyr i Italien	129
(2002/C 81 E/154)	P-2207/01 af Karin Riis-Jørgensen til Kommissionen Om: Ulovlig støtte til Pollmeier Massivholz GmbH	130
(2002/C 81 E/155)	E-2211/01 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Klage fra Manfred Jost (klage nr. 00/51228, SG (2000) A/14901) mod Forbundsrepublikken Tyskland vedrørende udvinding af stenkul ved bjergværket Warndt/Luisenthal	130
(2002/C 81 E/156)	E-2212/01 af Lord Inglewood til Kommissionen Om: Farlige stoffer i badevand	132
(2002/C 81 E/157)	E-2213/01 af Brian Simpson til Kommissionen Om: Ændringer i anvendelsesområderne for de forskellige kategorier af kørekort i det tredje EF-kørekortdirektiv	132

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 81 E/158)	E-2218/01 af Hanja Maij-Weggen til Kommissionen Om: Det voksende antal omstrefjende hunde i syd- og centraleuropæiske byer	133
(2002/C 81 E/159)	P-2225/01 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Rammeprogram for realisering af det europæiske forskningsrum	134
(2002/C 81 E/160)	E-2239/01 af Isidoro Sánchez García til Rådet Om: Situationen i Vestsahara	135
(2002/C 81 E/161)	E-2241/01 af Samuli Pohjamo og Mikko Pesälä til Kommissionen Om: Behovet for at udarbejde metoder til måling af resultaterne af EU's strukturfonde	135
(2002/C 81 E/162)	E-2242/01 af Mikko Pesälä og Samuli Pohjamo til Kommissionen Om: EU's strukturfonde: varighed og udvikling af beskæftigelsesprogrammerne	136
(2002/C 81 E/163)	E-2244/01 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Anlæg af hovedvej A73 syd	137
(2002/C 81 E/164)	E-2245/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Fortsatte trusler mod miljøet og den offentlige sundhed i den franske landsby Bourg Fidèle som følge af behandling af blyholdigt affald fra Nederlandene	138
(2002/C 81 E/165)	E-2247/01 af José Ribeiro e Castro til Rådet Om: Hongkongs status	140
(2002/C 81 E/166)	P-2248/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Ukontrollerede lossepladser på øerne i Ægæerhavet	141
(2002/C 81 E/167)	P-2249/01 af Gianfranco Dell'Alba til Rådet Om: Europol	142
(2002/C 81 E/168)	E-2253/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Undersøgelse af nederlag i skolen i Den Europæiske Union	143
(2002/C 81 E/169)	E-2258/01 af Mikko Pesälä og Samuli Pohjamo til Kommissionen Om: Korrekte oplysninger om antallet af rovdyr og årsagerne til omkomne rensdyrkalve	144
(2002/C 81 E/170)	E-2264/01 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Foranstaltninger til bevarelse af klassificerede naturområder i Viana do Castelo-området i Portugal	145
(2002/C 81 E/171)	E-2290/01 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: LIFE-projektet vedrørende genudsættelse af bjørne (<i>Ursus arctos</i>) i Adamello-Brenta-parken i Italien	146
(2002/C 81 E/172)	E-2299/01 af Claude Turmes til Kommissionen Om: Antidumpingtold på kompakt-lysstofrør fra Kina	147
(2002/C 81 E/173)	E-2303/01 af Pere Esteve til Kommissionen Om: Europæisk agentur for ømråder	148
(2002/C 81 E/174)	E-2306/01 af Elly Plooij-van Gorsel til Kommissionen Om: IEEE 802.11a til trådløse netværk	149
(2002/C 81 E/175)	E-2313/01 af Dominique Vlasto til Kommissionen Om: Bistand til SMV'er i turistsektoren	150
(2002/C 81 E/176)	E-2314/01 af Dominique Vlasto til Rådet Om: EF-turistministrenes møde i Lille	151
(2002/C 81 E/177)	E-2320/01 af Torben Lund til Kommissionen Om: GMO'er	152
(2002/C 81 E/178)	E-2332/01 af Concepció Ferrer til Rådet Om: WTO's nye forhandlingsrunde i Qatar (9.-13. november 2001)	153

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 81 E/179)	P-2334/01 af Antonios Trakatellis til Rådet Om: Vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber: overtrædelse af principperne om lighed og retten til frit at etablere sig samt omgåelse af pensionsbestemmelserne i forbindelse med etablering	153
(2002/C 81 E/180)	E-2338/01 af Graham Watson til Rådet Om: Begrænsning af religionsfriheden	154
(2002/C 81 E/181)	E-2339/01 af Pat Gallagher til Rådet Om: Europarådets charter for mindretalssprog og regionale sprog	154
(2002/C 81 E/182)	P-2343/01 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Rådet Om: Den europæiske værftsindustri	155
(2002/C 81 E/183)	P-2344/01 af Françoise Grossetête til Kommissionen Om: Nitratkoncentrationen i drikkevand	156
(2002/C 81 E/184)	E-2349/01 af Robert Evans til Kommissionen Om: Årsberetning fra Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret	157
(2002/C 81 E/185)	P-2352/01 af Carlos Carnero González til Rådet Om: Begivenheder i Genova i forbindelse med G8-topmødet i Genova	157
(2002/C 81 E/186)	P-2364/01 af Marco Cappato til Rådet Om: G8 i Genova og EU's databanker	158
(2002/C 81 E/187)	E-2366/01 af Glyn Ford til Rådet Om: Vandregninger til lavindkomstgrupper	159
(2002/C 81 E/188)	E-2367/01 af Mark Watts til Kommissionen Om: Dyretransport	160
(2002/C 81 E/189)	P-2368/01 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Højhastighedstog i Toscana og lokaliteter af fællesskabsbetydning	161
(2002/C 81 E/190)	E-2370/01 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Fordeling af forsknings- og udviklingsstøtte	163
(2002/C 81 E/191)	E-2372/01 af Olivier Dupuis til Rådet Om: Særlige modtagelsesforanstaltninger for tjetjenske flygtninge, der lever under umenneskelige forhold både i Tjetjenien og i Ingusjetien	164
(2002/C 81 E/192)	E-2378/01 af Elspeth Attwooll til Kommissionen Om: Rensning af fiskeprodukter	164
(2002/C 81 E/193)	E-2379/01 af Lucio Manisco til Rådet Om: Begivenhederne i Genova mellem den 19. og 23. juli 2001 — Overtrædelser af EU-traktatens artikel 6, stk. 1 og 2, begået af den italienske regering	165
(2002/C 81 E/194)	E-2454/01 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Det italienske politis optræden i forbindelse med G8-mødet og Berlusconi's regering	166
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2379/01 og E-2454/01	166
(2002/C 81 E/195)	E-2380/01 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Tilladelse til markedsføring af veterinærlægemidler	166
(2002/C 81 E/196)	P-2382/01 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber: overtrædelse af principperne om lighed og retten til frit at etablere sig samt omgåelse af pensionsbestemmelserne i forbindelse med valg af bopæl	167
(2002/C 81 E/197)	P-2383/01 af Pat Gallagher til Kommissionen Om: Risikovurderingsrapport fra Det Fælles Forskningscenters Kemikaliekontor (ECB) — zink og zinkkemikalier	169
(2002/C 81 E/198)	E-2388/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Udgifter til sundhedspleje	170

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 81 E/199)	E-2390/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Sundhedsindikatorer	170
(2002/C 81 E/200)	E-2401/01 af Erik Meijer til Rådet Om: Våbenembargo mod de vedvarende kampe mellem i de stridende parter i Den Demokratiske Republik Congo	171
(2002/C 81 E/201)	E-2409/01 af Imelda Read til Kommissionen Om: Det indre marked for lægemidler	172
(2002/C 81 E/202)	E-2416/01 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Tillæg for enkeltværelse	173
(2002/C 81 E/203)	P-2427/01 af Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Bekæmpelse af pædofili	173
(2002/C 81 E/204)	E-2429/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Sikkerhed på skipister	174
(2002/C 81 E/205)	E-2430/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Indførelse af en frivillig solidaritetstjeneste på europæisk plan	175
(2002/C 81 E/206)	P-2436/01 af Francesco Speroni til Kommissionen Om: Det Europæiske Energi- og Transportforum	175
(2002/C 81 E/207)	P-2437/01 af Mario Borghezio til Rådet Om: Risiko for manglende tilkendelse af tysk erstatning til tidligere italienske militærfanger	176
(2002/C 81 E/208)	E-2442/01 af Caroline Lucas til Kommissionen Om: Lavfrekvensaktiv sonar (LFA-sonar)	177
(2002/C 81 E/209)	E-2458/01 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Flygtningestrømmen over Gibraltarstrædet – døde dukker fortsat op dagligt ved Spaniens sydlige strande . .	177
(2002/C 81 E/210)	E-2578/01 af Mario Borghezio til Rådet Om: Indvandring fra Marokko	178
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2458/01 og E-2578/01	178
(2002/C 81 E/211)	E-2461/01 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Medlemsstaternes tendens til storhedsvanvid ved udvidelse af deres centrale lufthavne og bæredygtig udvikling i Den Europæiske Union	179
(2002/C 81 E/212)	E-2468/01 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Den spanske regerings klage til EF-Domstolen over planen for genopbygning af kulmulebestanden i Fællesskabets farvande	180
(2002/C 81 E/213)	P-2469/01 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Udbygning af Alemagna-forbindelsesvejen	180
(2002/C 81 E/214)	P-2470/01 af Luciano Caveri til Kommissionen Om: Miljøbeskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med godstrafik i Alpeområdet	181
(2002/C 81 E/215)	P-2471/01 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Italienske borgeres svig mod EU	183
(2002/C 81 E/216)	P-2487/01 af Pere Esteve til Kommissionen Om: Påbegyndelse af arbejderne i forbindelse med rensningsanlægget i Sant Jordi	183
(2002/C 81 E/217)	P-2488/01 af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou til Kommissionen Om: Voksende kriminalitet i EU-landene	185
(2002/C 81 E/218)	E-2498/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Utilstrækkeligt udsyn til trafik fra højre i T-kryds for chauffører i turistbusser med forhøjet passagerafdeling .	186

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 81 E/219)	E-2503/01 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Integreret saneringsplan for fjorden ría de Vigo	187
(2002/C 81 E/220)	P-2511/01 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Narkotikaovervågningscenteret i Venezuela	187
(2002/C 81 E/221)	P-2534/01 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Regulering af flodlejet i slugterne Poyo, Torrent, Chiva og Pozalet (Valencia, Spanien)	188
(2002/C 81 E/222)	E-2544/01 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Fremme af udnyttelsen af vindenergi	189
(2002/C 81 E/223)	E-2546/01 af Graham Watson til Kommissionen Om: Farene ved plasticlegotøj i chokoladeæg	190
(2002/C 81 E/224)	E-2571/01 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Europæisk forskningsråd	190
(2002/C 81 E/225)	E-2576/01 af Dominique Vlasto til Kommissionen Om: Turismens bidrag til beskæftigelse og vækst	191
(2002/C 81 E/226)	E-2577/01 af Dominique Vlasto til Kommissionen Om: Kvalitetstiltag i hotelbranchen	192
(2002/C 81 E/227)	E-2591/01 af Benedetto Della Vedova til Kommissionen Om: Privat forhandling af en kontrakt om levering af en »Call Center-tjeneste« mellem INPDAP og Telecom Italia S.p.A.	193
(2002/C 81 E/228)	E-2598/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Indførelse af obligatorisk tænding af billygter om dagen og følgerne for cyklisters og fodgængeres sikkerhed i tæt befolkede områder	194
(2002/C 81 E/229)	P-2600/01 af Wolfgang Ilgenfritz til Kommissionen Om: Omsætningsafgift på arbejdsmedicinske ydelser	195
(2002/C 81 E/230)	E-2618/01 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Farligt lægemiddel imod kolesterol	196
(2002/C 81 E/231)	E-2620/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Rådets møde af 25. og 26. juni 2001	196
(2002/C 81 E/232)	E-2622/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Rådets møde af 27. og 28. juni 2001	197
(2002/C 81 E/233)	E-2624/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Rådets møde af 10. juli 2001	197
(2002/C 81 E/234)	E-2626/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Rådets møde af 16. og 17. juli 2001	197
(2002/C 81 E/235)	E-2628/01 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Rådets møde af 20. juli 2001	197
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2620/01, E-2622/01, E-2624/01, E-2626/01 og E-2628/01	197
(2002/C 81 E/236)	P-2638/01 af Bartho Pronk til Kommissionen Om: Opfølgende spørgsmål om retspraksis i forbindelse med Rijksdienst voor Pensioen	198
(2002/C 81 E/237)	E-2644/01 af Luciana Sbarbati til Kommissionen Om: Europæisk agentur for evaluering af medicinalvarer	198
(2002/C 81 E/238)	P-2674/01 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Bedrageri i EU	200
(2002/C 81 E/239)	E-2676/01 af Raffaele Costa til Kommissionen Om: Patenter på genetiske tests	200

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 81 E/240)	P-2680/01 af Hans-Gert Poettering til Kommissionen Om: Omsættelse af Habitat-direktivet	201
(2002/C 81 E/241)	E-2708/01 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Adgang til animalsk insulin	202
(2002/C 81 E/242)	E-2713/01 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: At eksamener fra skolen til uddannelse af personale inden for erhvervsfaglig og teknisk uddannelse (Selete) ikke anerkendes som universitetsksamener i Grækenland	202
(2002/C 81 E/243)	P-2721/01 af Jean Saint-Josse til Kommissionen Om: Natura 2000 – Habitatdirektivet – Frankrig – Annullering af fremsendelsen af forslag til franske habitatområder, hvad angår anvendelsen af Life-midler	203
(2002/C 81 E/244)	P-2722/01 af Yves Butel til Kommissionen Om: Natura 2000 – Habitatdirektivet – Frankrig – Annullering af fremsendelsen af forslag til franske habitatområder – Konsekvenser for biogeografiske seminarer	204
(2002/C 81 E/245)	E-2734/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Nødvendigheden af at afskaffe den »døde vinkel« for lastvognschauffører	205
(2002/C 81 E/246)	E-2759/01 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Dobbelte og enkelte indervægge på tankbiler	206
(2002/C 81 E/247)	E-2764/01 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Dyr patentbeskyttelse for småvirksomheder	207
(2002/C 81 E/248)	E-2767/01 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Kommissionens holdning i sygeforsikrings spørgsmål ved Domstolen	208
(2002/C 81 E/249)	P-2783/01 af Glyn Ford til Kommissionen Om: EF-mærket	209
(2002/C 81 E/250)	E-2834/01 af Gian Gobbo til Kommissionen Om: Sikring af den offentlige posttjeneste i Cadore	210
(2002/C 81 E/251)	E-2885/01 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Spil på Internettet	211
(2002/C 81 E/252)	P-2908/01 af Thierry de La Perriere til Kommissionen Om: Fri udveksling af tjenesteydelser på landbrugsområdet – kunstig insemination	212
(2002/C 81 E/253)	E-3075/01 af Isidoro Sánchez García til Kommissionen Om: Bistand til De Kanariske Øer i perioden 1991-2001 – regioner i den yderste periferi	213

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER

(2002/C 81 E/001)

**SKRIFTLIG FORESPØRGESEL E-3951/00
af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen**

(13. december 2000)

Om: Anvendelse af EU-midler i Spanien (De Kanariske Øer)

I anledning af den foreliggende beretning fra Revisionsretten og på baggrund af uregelmæssighederne i anvendelsen af EU-støtte i Spanien bedes Kommissionen kaste nærmere lys over situationen på De Kanariske Øer.

Hvilke beløb andrager de midler, Den Europæiske Union hvert år yder til De Kanariske Øer?

Kan Kommissionen foretage en detaljeret opdeling af de støtteberettigede områder?

Er anvendelsen af disse midler formålsbestemt?

Er der noget, der tyder på, at disse midler er blevet anvendt i modstrid med formålet?

(2002/C 81 E/002)

**SKRIFTLIG FORESPØRGESEL E-2041/01
af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen**

(13. juli 2001)

Om: Svar på forespørgsel E-3951/00

Jeg henviser til min skriftlige forespørgsel af 4. december 2000 om anvendelse af EU-midler i Spanien (E-3951/00⁽¹⁾). Da De i Deres svar af 22. december meddeler, at Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, beder jeg Dem om at fremsende mig disse oplysninger.

⁽¹⁾ EFT C 136 E af 8.5.2001, s. 239.

**Samlet supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi
på skriftlige forespørgsler E-3951/00-og E-2041/01**

(23. november 2001)

I forlængelse af sit svar af 22/12/2000⁽¹⁾ fremsender Kommissionen nu de ønskede oplysninger direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat

⁽¹⁾ EFT C 136 E af 8.5.2001.

(2002/C 81 E/003)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0005/01
af Brice Hortefeux (PPE-DE) til Kommissionen

(17. januar 2001)

Om: Fordeling og udnyttelse af fællesskabsstøtte i regionen Auvergne

Clermont-Ferrand og regionen Auvergne har i programmeringsperioden 1994-2000 modtaget fællesskabsstøtte via strukturfondene samt støtte til små og mellemstore virksomheder over forskellige EU-programmer vedrørende kultur, uddannelse, forskning og miljø.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvilke programmer Clermont-Ferrand og regionen Auvergne har modtaget støtte over i programmeringsperioden 1994-2000?
2. Kan Kommissionen give præcise oplysninger om de beløb, der er tildelt Clermont-Ferrand og regionen Auvergne, og om støttemodtagerne for hvert enkelt år i perioden 1994-2000, og i givet fald oplyse om fordelingen på forpligtelses- og betalingsbevillinger?
3. Er Kommissionen tilfreds med gennemførelsen af bevillinger, der er ydet Clermont-Ferrand og regionen Auvergne over de forskellige fællesskabsprogrammer i perioden 1994-2000?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(28. november 2001)

I forlængelse af sit svar af 29. januar 2001 ⁽¹⁾ fremsender Kommissionen nu de ønskede oplysninger direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat

⁽¹⁾ EFT C 151 E af 22.5.2001.

(2002/C 81 E/004)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0226/01
af Olivier Dupuis (TDI) til Rådet

(1. februar 2001)

Om: Retsgrundlag for stabiliserings- og associeringsaftalerne

På trods af de tilsagn, Den Europæiske Union har givet, og de erklæringer den gentagne gange har fremsat med hensyn til Balkanstaterne — disse tilsagn blev for nylig gentaget på topmødet i Zagreb — risikerer proceduren for fastlæggelse af stabiliserings- og associeringsaftalen EU-Makedonien — der skal danne grundlag for alle fremtidige aftaler — at blive lammet, hvis det skulle vise sig, at Rådssekretariatet agter at forelægge et specifikt retsgrundlag for stabiliserings- og associeringsaftalerne på grundlag af artiklerne om RIA og FUSP i traktaten om Den Europæiske Union. En sådan holdning vil, hvis dette bekræftes, få alvorlige konsekvenser. Den vil navnlig betyde en udsættelse på ubestemt tid af indgåelse af aftalen, med de konsekvenser dette kan tænkes at få for Makedonien. I den offentlige mening i Makedonien og i de andre lande, der senere vil underskrive en sådan aftale, vil denne holdning desuden kun kunne tolkes som et nyt udtryk for Unionens manglende reelle interesse for regionen. Endelig vil den markere en ny fase i de skridt, der i øjeblikket tages, med henblik på at begrænse Kommissionens beføjelser.

Er Rådet klar over de alvorlige konsekvenser af etableringen af et specifikt retsgrundlag for stabiliserings- og associeringsaftalerne og omfanget af disse? Er Rådet desuden klar over, at formaliseringen af et sådant forslag risikerer at starte en interinstitutionel konflikt, der vil kunne bringes for EF-Domstolen i Luxembourg?

Svar

(20. november 2001)

Stabiliserings- og associeringsaftalen med Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien blev undertegnet på samlingen i Rådet (almindelige anliggender) den 9. april. Retsgrundlaget for afgørelsen om undertegnelse svarede til det, Kommissionen havde foreslået, dvs. EF-traktaten, særlig artikel 310 sammenholdt med artikel 300, stk. 2, første afsnit.

Hvad angår Kommissionens forslag til Rådets og Kommissionens afgørelse om indgåelse af stabiliserings- og associeringsaftalen er det retsgrundlag, Kommissionen har foreslået, EF-traktaten, særlig artikel 310 sammenholdt med artikel 300, stk. 2, første afsnit, og artikel 300, stk. 3, andet afsnit, samt traktaten om oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, særlig artikel 95, og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab, særlig artikel 101, stk. 2. Rådet er nået frem til en fælles indstilling på basis af dette retsgrundlag som foreslået af Kommissionen, og det var ligeledes på basis heraf, at Rådet anmodede om Europa-Parlamentets samstemmende udtalelse. Denne blev afgivet den 2. maj 2001.

Medlemsstaterne har påbegyndt ratificeringen af stabiliserings- og associeringsaftalen på nationalt plan. Så snart ratifikationsprocedurerne er afsluttet, kan Rådets og Kommissionens afgørelse om indgåelse af aftalen træffes. I mellemtiden vil en interimsaftale dække de handelsmæssige afsnit af stabiliserings- og associeringsaftalen. Interimsaftalen træder i kraft den 1. juni 2001.

(2002/C 81 E/005)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0307/01

af Pietro-Paolo Mennea (ELDR) til Kommissionen

(2. februar 2001)

Om: Vold mod fodbolddommere på stadioner

I Italien må vold mod dommerne i forbindelse med fodboldkampe anses for et alvorligt problem, både for dommernes personlige sikkerhed og som et yderst negativt eksempel for samfundet. Undertegnede har via medierne og kontakter med repræsentanter for dommerne fået kendskab til, at der stadig hyppigere forekommer tilfælde af forskellige former for psykiske og fysiske trusler over for dommerne. Som eksempel skal der blot anføres to episoder ud af de mange, der på det seneste har været tale om: Dødstrusler mod dommeren i en kamp i den italienske A-division og et tilsvarende tilfælde i Pugliaregionen i forbindelse med en oprykningsskamp, nærmere bestemt i San Cassiano (Lecce) den 3. december 2000, hvor en dommer ligefrem blev truet med en pistol, mens han befandt sig i omklædningsrummet.

På denne baggrund bedes Kommissionen svare på, hvilke forholdsregler den vil træffe ud over de allerede eksisterende for i det mindste at prøve at dæmme op for dette alvorlige problem? Bør den ikke i programmet for støtte til sporten være specielt opmærksom på volden inden for sporten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(10. september 2001)

Kommissionen er som det ærede parlamentsmedlem bekymret over alle de tilfælde af vold, der forekommer i forbindelse med sportsbegivenheder, navnlig over for dommere.

I Helsingfors-rapporten om sport⁽¹⁾ gav Kommissionen udtryk for, at den lægger vægt på etiske regler inden for sporten, der kan virke inspirerende på sportsudøverne, navnlig på de unge. Efter Kommissionens opfattelse er den vold, der kommer til udtryk i forbindelse med sportsbegivenheder, uacceptabel. Kommissionen understregede ligeledes behovet for samstemmende initiativer fra alle sportsverdens partnere under overholdelse af subsidiaritetsprincippet. Når det drejer sig om vold i idrætspark og beskyttelse af dommere, henhører det først og fremmest under medlemsstaternes kompetenceområde i samarbejde med arrangører af sportsbegivenheder, oftest foreninger og forbund.

Hvad angår politisamarbejde, er der blevet taget en række initiativer til bekæmpelse af hooliganproblemet i fodbold, som har ført til mere effektivt samarbejde mellem medlemsstaternes politi. Eksempelvis kan nævnes muligheden for at sende politi til en anden medlemsstat for at efterspore tilhængere og samarbejde med lokale myndigheder; etableringen af fælles »standarder« for sikkerhedsforanstaltninger i lande, der er værter for internationale sportsbegivenheder; Rådets henstilling om retningslinjer for forebyggelse og bekæmpelse af uroligheder i forbindelse med fodboldkampe. Et nyligt eksempel er det nederlandsk-belgiske projekt »Police Expertise Euro 2000«, der evaluerer politiets indsats i EM 2000 i fodbold. Formålet er at drage konklusioner med henblik på yderligere at forbedre foranstaltninger og samarbejde i forbindelse med lignende begivenheder i fremtiden. Projektet blev finansieret af EU's OISIN-program for politi- og toldsamarbejde.

Kommissionen kan ligeledes oplyse det ærede parlamentsmedlem om, at EU's medlemsstater i Europarådets regi samarbejder inden for rammerne af »European Convention on Spectator Violence and Misbehaviour at Sports Events and in particular at Football Matches«⁽²⁾.

Endelig skal Kommissionen minde om, at der ikke findes noget specifikt sportsstøtteprogram.

⁽¹⁾ Kommissionens rapport til Det Europæiske Råd med henblik på at bibeholde de nuværende strukturer på sportsområdet og at bevare sportens samfundsmæssige funktion inden for Fællesskabets rammer – Helsingfors-rapporten om sport – KOM(1999) 644 af 1.12.1999.

⁽²⁾ European Convention on Spectator Violence and Misbehaviour at Sports Events and in particular at Football Matches – European treaties, No. 120 – 19.8.1985.

(2002/C 81 E/006)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0385/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(15. februar 2001)

Om: EU-midler

Hvor stort et beløb er der i alt blevet anvendt i eller allokeret til den sydøstlige del af Det Forenede Kongerige i form af EU-tilskud og -finansiering i hvert af de sidste år, for hvilke der står tal til rådighed?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(28. november 2001)

I forlængelse af sit svar af 23. marts 2001⁽¹⁾ fremsender Kommissionen nu de ønskede oplysninger direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat

⁽¹⁾ EFT C 174 E af 19.6.2001, s. 262.

(2002/C 81 E/007)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0430/01
af Raffaele Lombardo (PPE-DE) til Rådet

(20. februar 2001)

Om: Bestemmelser vedrørende den civile og militære luftfart i Europa

For nylig har der i det italienske luftrum være nogle meget alvorlige tilfælde, hvor militærfly har krydset civile luftfartsruter. I betragtning af den konkrete fare som følge af overtrædelse af de gældende bestemmelser vedrørende sikkerhedsafstand og mere generelt hullerne i de supranationale bestemmelser på luftfartsområdet, og med henblik på at beskytte brugernes sikkerhed og samtidig tage hensyn til de militære behov, bedes Rådet besvare følgende spørgsmål

- Agter Rådet snarest mulig at forbedre forvaltningen af den europæiske lufttrafik på grundlag af fællesskabsprincipperne for fri konkurrence, idet der skabes et fælles europæisk luftrum i overensstemmelse med de ønsker, Kommissionen fremsatte i meddelelsen af 1. februar 1999 til Rådet og Europa-Parlamentet, idet der dog bør fastlægges en nøje prioritering til fordel for behovene for sikkerhed i den civile luftfart fremfor behovene i forbindelse med militærøvelser?
- Anser Rådet det for hensigtsmæssigt at træffe foranstaltninger med henblik på at gennemføre de forslag, der fremsættes i Rådets resolution af 17. november 1995 om problemerne i forbindelse med overbelastning og krisesituationer inden for luftfarten i Europa?
- Anser Rådet det for nødvendig at vedtage bestemmelser med henblik på at gøre procedurerne vedrørende medlemslandenes gennemførelse af fællesskabsretten og Eurocontrols bestemmelser hurtigere og effektivere, således som de fastlægges i Kommissionens forordning EF nr. 2082/2000⁽¹⁾ og samtidig fremme forskellige former for fællesskabssamarbejde baseret på nye ideer?
- Agter Rådet ikke blot ved hjælp af direktiver, men også forordninger at fastlægge mindstekrav til systemer vedrørende automatiseret kommunikation, overvågning og assistance til kontrol af europæisk luftfart?

⁽¹⁾ EFT L 254 af 9.10.2000, s. 1.

Svar

(20. november 2001)

Sikkerheden i den civile luftfart prioriteres højt i Fællesskabets luftfartspolitik, og Rådet lægger stor vægt på spørgsmålet. Som institution er Rådet ikke direkte berørt af den militære luftfart.

Med hensyn til det fælles europæiske luftrum er Rådet regelmæssigt blevet informeret om arbejdet i gruppen på højt plan, som næstformand i Kommissionen Loyola de Palacio er formand for, og hvis beretning blev offentliggjort i december sidste år. Det noterer, at gruppen i sit arbejde har inddraget samtlige aktører på luftfartsområdet og navnlig de civile og militære myndigheder.

Det Europæiske Råd bekræftede på sit møde i Stockholm i marts i år, at det har til hensigt at etablere det fælles europæiske luftrum, og meddelte, at det forventer at gøre yderligere fremskridt på området inden mødet i juni i Göteborg. Den 15. og 16. juni 2001 mindede Det Europæiske Råd om betydningen af initiativet til oprettelse af et fælles europæisk luftrum og noterede sig, at der er ved at blive optaget kontakter mellem de berørte medlemsstater om spørgsmålet om den territoriale anvendelse. Det håber, at disse kontakter hurtigt vil resultere i en aftale. Kommissionen agter at forelægge detaljerede forslag med henblik på at kunne realisere et fælles europæisk luftrum senest i 2004.

Rådet vil fra nu af være i stand til at ofre gennemgangen af de forslag til retsakter, som Kommissionen skal forelægge, og som vedrører en stor del af de problemer, som optager det ærede parlamentsmedlem, den fornødne opmærksomhed.

Rådet er klar over, at situationen kunne forbedres yderligere, hvis Fællesskabet blev medlem af Eurocontrol, og det udtrykker håb om, at kravene i den forbindelse opfyldes snarest muligt. Desuden er det overbevist om, at forordningen om oprettelse af et europæisk luftfartssikkerhedsagentur (EASA), der nu er under behandling, og som navnlig vedrører standardisering og certificering af luftfartsprodukter, også vil være et væsentligt element i luftfartspolitikken.

(2002/C 81 E/008)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0762/01**af Bart Staes (Verts/ALE) til Rådet**

(14. marts 2001)

Om: Antallet af officielle sprog i EF-Varemærkemyndigheden i Alicante og Den Europæiske Patentmyndighed

Udkast til forordning om EF-mønstre vil sandsynligvis blive behandlet på Rådets møde (indre marked) den 12. marts 2001. Et vigtigt spørgsmål i denne sag, som endnu ikke er afgjort, vedrører antallet af officielle sprog: skal de nuværende fem officielle sprog (engelsk, fransk, tysk, italiensk og spansk) i Den Europæiske Patentmyndighed overtages, eller skal andre officielle EU-sprog, heriblandt nederlandsk, også anerkendes som officielle sprog.

Samme problem findes i udkast til forordning om EF-patenter, hvor Kommissionen foreslår, at et af arbejdssprogene i Den Europæiske Patentmyndighed (fransk, tysk eller engelsk) anvendes i patentansøgningen, og at det nye EF-patent er gyldigt, så snart det er tildelt og offentliggjort på et af ovennævnte sprog med en oversættelse af konklusionerne på de to øvrige sprog.

I mellemtiden har fru Kik indgivet klage til Retten i Første Instans i Luxembourg over antallet af officielle sprog i EF-Varemærkemyndigheden i Alicante, og den græske regering har interverneret til støtte for klageren. Den græske regering anfører, at der ikke ifølge fællesskabsretten er noget officielt EU-sprog, som har forrang frem for andre.

Rådet bedes oplyse: om det i forbindelse med de forelagte udkast til forordninger om EF-mønstre og EF-patenter vil indtage den holdning, at nederlandsk skal anerkendes som officielt sprog i EF-Varemærkemyndigheden og Den Europæiske Patentmyndighed og om det støtter den græske regerings intervention i ovennævnte sag, der er indklaget for Retten i Første Instans, og som vedrører antallet af officielle sprog i EF-Varemærkemyndigheden i Alicante?

Svar

(20. november 2001)

Rådet erindrer om, at konferencen mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet på stats- og regeringschefniveau den 29. oktober 1993, fastsatte sprogordningen for Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked som følger:

- a) Konferencen besluttede, at Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (varemærker, mønstre og som De Europæiske Fællesskabers institutioner påtænker at oprette, skal træde i stedet for de to organer, der tidligere var tale om at oprette, nemlig Fællesskabets varemærkemyndighed og det tilsvarende organ for mønstre og idet de hermed slås sammen.
- b) Konferencen besluttede, at Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked skal have spansk, tysk, engelsk, fransk og italiensk som sprog.

Rådet minder det ærede medlem af Europa-Parlamentet om, at på baggrund af den aftale, der blev indgået den 29. oktober 1993, er sprogordningen for Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked blevet fastlagt i forordningen om EF-varemærker, som Rådet enstemmigt har vedtaget. Det forekommer i øvrigt ikke passende, at Rådet udtaler sig om en verserende sag for Retten i Første Instans.

Rådet minder desuden om, at Den Europæiske Patentmyndigheds sprogordning er fastsat i konventionen om meddelelse af europæiske patenter (den europæiske patentkonvention), der er en mellemstatslig konvention, som ikke hører under fællesskabssystemet.

Med hensyn til den sprogordning, der skal gælde for det kommende EF-patent, har Rådet endnu ikke indledt drøftelserne om de bestemmelser, Kommissionen foreslår herom i sit forslag til forordning om EF-patenter. Som det ærede medlem i øvrigt vil forstå, afholder Rådet sig fra at tage stilling til forslaget til forordning, herunder bestemmelserne på det sproglige område, før Europa-Parlamentet, der høres i overensstemmelse med traktatens artikel 308, har afgivet udtalelse.

(2002/C 81 E/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0955/01
af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Rådet

(29. marts 2001)

Om: Politisk samarbejde med Latinamerika

Hvilke retningslinjer eller strategier har det svenske formandskab til hensigt at iværksætte inden for rammerne af dets udviklingspolitiske samarbejde med Latinamerika?

Svar

(20. november 2001)

Som det ærede medlem af Europa-Parlamentet sikkert ved, er det Kommissionen, som skal foretage udspillet i udformningen af politikken for udviklingssamarbejde og forberede initiativer til fremme af samordningen mellem Fællesskabet og medlemsstaterne.

Målet for Fællesskabets politik for udviklingssamarbejde er at fremme bæredygtig udvikling med henblik på at bekæmpe fattigdommen i udviklingslandene og på at integrere dem i verdensøkonomien. Med henblik herpå fører Fællesskabet en politik, som fremmer befæstelsen af demokratiet, retsstaten, god regeringsførelse og overholdelse af menneskerettighederne.

På linje med EF-traktatens artikel 177 og 178 bestræber Kommissionen sig på at opnå størst mulig virkning af sit arbejde på fattigdommen, at gøre Fællesskabets udviklingssamarbejde effektivt og at lette komplementaritet, samordning og konsekvens både i relation til andre politikker, som Fællesskabet fører, og til den udviklingspolitik, medlemsstaterne og andre internationale donorer fører.

Vedrørende udviklingssamarbejde erklærede det svenske formandskab i sit program, at »effektivt udviklingssamarbejde er en vigtig del af forbindelserne udadtil og et spørgsmål, som ligger formandskabet på sinde. Det er også en del af arbejdet med Kommissionens reformprogram. Koordineringen af politikken over for tredjelande bør forbedres. Så står EU stærkere som en ansvarsfuld og solidarisk aktør internationalt. Fattigdomsbekæmpelse skal stå i centrum for udviklingssamarbejdet.«

I forbindelse med Latinamerika og Caribien pegede det svenske formandskab på i sit program, at »formandskabet i EU's forbindelser med Latinamerika og Caribien vil søge at fremme fred, demokrati og menneskerettigheder, især i Colombia, Peru og Cuba. De økonomiske forbindelser mellem regionen og EU rummer et betydeligt potentiale for vækst og udvikling. Sverige vil under sit formandskab lægge særlig vægt på frihandelsforhandlingerne med Mercosur og Chile.«

(2002/C 81 E/010)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0960/01
af Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) til Rådet

(28. marts 2001)

Om: Kandidatur til formandskabet for ICAO (den internationale organisation for civil luftfart)

Tyskland har indgivet sin kandidatur til formandskabet for ICAO. Coreper har imidlertid indtil nu ikke vist sig i stand til at blive enig om en fælles beslutning om at støtte den tyske kandidatur, selv om ingen anden europæisk stat kandiderer til formandskabet.

Kan Rådet derfor oplyse, om dette er i overensstemmelse med perspektiverne for den europæiske forening og den udformning af en fælles udenrigspolitik, som Unionen til stadighed lovpriser, og om det har til hensigt at foreslå en fælles europæisk kandidat?

Svar

(20. november 2001)

Rådet bekræfter, at Tyskland i de relevante rådsorganer har rejst spørgsmålet om opstilling af en tysk kandidat til formandskabet for ICAO. Alle medlemsstaterne støtter Tysklands kandidatur.

(2002/C 81 E/011)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1057/01
af Pat Gallagher (UEN) til Kommissionen**

(5. april 2001)

Om: Dyr lægekontrol i slagterier

Kan Kommissionen bekræfte, at det er korrekt at fortolke Rådets direktiv 64/433/EØF⁽¹⁾, især artikel 2 litra d) og artikel 9 således, at det indebærer, at »embedsdyrlægen« skal være fysisk til stede i slagteriet i forbindelse med kontrollen før og efter slagtingen?

⁽¹⁾ EFT B 121 af 29.7.1964, s. 2012.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(14. juni 2001)

I Rådets direktiv 64/433/EØF med senere ændringer har man fastlagt de sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af fersk kød fra kvæg, svin, får og geder samt hovdyr, holdt som husdyr.

I artikel 3, stk. 1, afsnit A, bestemmes, at hver medlemsstat drager omsorg for, at slagtekroppe »... b) hidrører fra et slagtedyr, der ... er blevet undersøgt af en embedsdyrlæge før slagtingen ...« og »... d) undersøges efter slagtingen af en embedsdyrlæge ...«.

I artikel 9 hedder det, at »medlemsstaterne drager omsorg for: i) at der på et slagteri, der er autoriseret i henhold til artikel 10, er mindst en embedsdyrlæge til stede i hele det tidsrum, hvor dyrene undersøges før og efter slagtingen«.

Artikel 4, der er en undtagelse fra artikel 3, giver medlemsstaterne mulighed for at tillade, at kød fra slagterier, der kun foretager få slagtinger, markedsføres på den pågældende medlemsstats område, såfremt visse betingelser er opfyldt. Disse bestemmelser giver en vis grad af frihed, idet slagteriet skal oplyse veterinærtjenesten om slagtetidspunktet, således at der kan foretages levende syn enten på bedriften eller på slagteriet umiddelbart før slagtingen. Undersøgelsen af kødet efter slagtingen kan endvidere foretages af enten embedsdyrlægen eller en medhjælper på embedsdyrlægens ansvar. Hvis der konstateres læsioner eller forringelser af kødet skal undersøgelsen efter slagtingen dog foretages af embedsdyrlægen.

(2002/C 81 E/012)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1063/01
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Rådet**

(5. april 2001)

Om: Det montenegrinske folks valg for eller imod uafhængighed bør ikke længere gøres afhængig af en jugoslavisk regerings straf eller belønning

1. Kan Rådet bekræfte, at Den Europæiske Unions »trojka« den 9. februar 2001 aflagde besøg i den montenegrinske hovedstad Podgorica, og at den over for Montenegros præsident og premierminister indtog det standpunkt, at Montenegro bør indgå i en overenskomst med Serbien, således at en reformeret Forbundsrepublik Jugoslavien bevares?

2. Kan Rådet huske, at det omkring årsskiftet 1991/1992 indtog det standpunkt på Den Europæiske Unions vegne, at alle seks delrepublikker i den daværende socialistiske Forbundsrepublik Jugoslavien i lige omfang havde ret til at blive anerkendt som uafhængige stater, og at Montenegro som den eneste af disse delrepublikker dengang frivilligt gav afkald på anvendelsen af denne rettighed, fordi et politisk flertal på dette tidspunkt valgte at håndhæve beslutningen fra 1918 om, at man ville ophæve den indtil da selvstændige montenegrinske stat til fordel for en fælles fremtid med Serbien?
3. Kan Rådet forestille sig, at den beredvillighed, som Den Europæiske Union indtil da havde vist, i forbindelse med anerkendelsen af den montenegrinske stat har haft indflydelse på Montenegros indenrigs-politik og har bidraget til, at der er opstået partier, som går ind for, at landet igen bliver uafhængigt, at de jugoslaviske parlaments- og præsidentvalg officielt boykottes, og at regeringen træffer forberedelse til afholdelse af en folkeafstemning, hvori de montenegrinske vælgere kan udtale sig for eller imod uafhængighed?
4. Hvorledes vurderer Rådet den omstændighed, at montenegrinerne selv er i stand til at vælge mellem:
- tilbuddet fra den nye jugoslaviske præsident Kostunica, som kun er blevet valgt af serberne, om dannelse af en ny (kon)föderation under navnet »Srbija-Crnagora« (Serbien-Montenegro), eller
 - bevarelse af den uafhængighed, der rent faktisk opstod under isoleringen af Milosevic-styret, hvorved de nu får den samme status, som i mellemtiden er blevet anerkendt for de andre tidligere jugoslaviske delrepublikker?
5. Er Rådet rede til i fremtiden hverken at fremme eller bekæmpe en løsrivelse og ikke at behandle valget mellem løsrivelse eller genforening som en straf eller en belønning for hvilket jugoslavisk styre, der end måtte være tale om, men at erkende, at demokrati, fred og stabilitet fungerer bedst, når udenforstående ikke træffer afgørelser om statens fremtid, men når indbyggerne selv gør det?

Svar

(20. november 2001)

Rådet bekræfter, at en EU-trojka besøgte Podgorica den 9. februar for bl.a. at forklare EU's holdning vedrørende det fremtidige forhold mellem Serbien og Montenegro. Trojkaen understregede behovet for dialog og nødvendigheden af at undgå ensidige skridt, da sådanne skridt kan have en skadelig indvirkning på stabiliteten i det vestlige Balkan. Trojkaen gav endvidere udtryk for, at EU gerne ser en omdefinering af det eksisterende føderalistiske system. EU-trojkaen kom med et lignende budskab efter parlamentsvalget i Montenegro den 22. april.

Rådet har aldrig tilskyndet Montenegro til at søge uafhængighed. Selv i Milosevic-regimets sidste faser, hvor EU støttede Montenegro politisk og økonomisk imod det stigende pres fra Beograd, fortsatte EU med at fraråde præsident Djukanovic at løsrive sig fra forbundsrepublikken.

Montenegros uafhængighed ville, især — men ikke kun — hvis den blev erklæret ensidigt, kunne få en »domino-effekt« på andre områder i regionen, f.eks. Kosovo, Sandjak eller de albansksprogede dele af Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien (FYROM), og dermed udgør en alvorlig trussel for stabiliteten på Balkan. Det internationale samfund betaler en høj pris for Balkans ustabilitet — og det samme kan i sandhed siges om regionens befolkninger — og det er derfor fuldt berettiget til at danne sig en mening om resultatet. Af den grund går Rådet fortsat ind for en forhandlingsløsning, der er tilfredsstillende for begge parter, og som bygger på en demokratisk, åben proces, og en øjeblikkelig genoptagelse af dialogen mellem Beograd og Podgorica med henblik på en forfatningsmæssig omdefinering af deres forbindelser i en ny føderal struktur efter demokratiske principper og på vilkår, der fremmer regional stabilitet. Resultaterne af det nylige valg i Montenegro giver fra dette synspunkt også grund til optimisme. Den radikalt ændrede politiske situation i Forbundsrepublikken Jugoslavien og etableringen af en demokratisk regering i Beograd, både på forbundsplan og på republikplan, bør kunne bidrage til en sådan løsning.

(2002/C 81 E/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1098/01**af Hans-Peter Mayer (PPE-DE) og Emilia Müller (PPE-DE) til Kommissionen**

(6. april 2001)

Om: Støtte til skummetmælkspulver

Siden ikrafttrædelsen af Kommissionens forordning (EF) nr. 2799/1999 ydes der i modsætning til skummetmælkspulver ikke længere støtte til flydende skummetmælk til foderbrug ved kalveopdræt. Derved opstår den absurde situation, at der ganske vist ydes støtte til fremstilling af skummetmælk, men de landmænd, der køber skummetmælk med henblik på kalveopdræt, modtager derimod ingen støtte.

1. Hvad angår skummetmælk og skummetmælkspulver, behandles to produkter, der ud fra en ernæringsfysiologisk synsvinkel er helt jævnbyrdige, forskelligt. Ordningen fører til konkurrenceforvriddning, da de producenter, der har investeret store summer i en omlægning til flydende skummetmælk, ikke længere er konkurrencedygtige.
2. Fremstilling af skummetmælkspulver er forbundet med et stort forbrug af primært fossile brændstoffer. De store energiomkostninger til transport af skummetmælk medfører ikke en udligning af energiregnskabet.
3. Det vand, der udskilles fra skummetmælken, skal renses, hvorefter dette vand tilsættes igen på opfedningsbedriften.
4. Det af Revisionsretten i særberetning 1/99 påtalte kontrolproblem vedrører ikke kun skummetmælk, men også skummetmælkspulver.

Kommissionen bedes tage stilling til disse udredninger.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. september 2001)

Kommissionens beslutning om ikke at videreføre støtteordningen for skummetmælk til foderbrug skal ses på baggrund af ordningens meget beskedne betydning og kontrolproblemerne i forbindelse med dens gennemførelse.

De mængder skummetmælk, der ydedes støtte for under ordningen, var faldet væsentligt i de senere år, fra 628 000 tons i 1989 til 211 000 tons i 1999. Sidstnævnte mængde repræsenterer mindre end 4 % af den samlede mængde skummetmælk og skummetmælkspulver til foderbrug, som der ydedes støtte til, og omfatter visse mængder skummetmælk, der kun kunne anvendes til foderbrug på grund af problemer med kvaliteten eller sammensætningen. Den afskaffede støtteordnings egentlige betydning for markedet var derfor meget lille, og den kunne ikke begrunde en opretholdelse af den kontrolindsats og administration, som var en forudsætning for ordningens videreførelse.

Den pågældende udvikling er strukturbetinget og hænger sammen med, at kalveopdræt i stadig højere grad koncentreredes i områder, hvor der ikke var sikkerhed for tilstrækkelige skummetmælksforsyninger hele året. På denne baggrund er der god grund til at tro, at investeringer med henblik på at omstille bedrifter til denne form for kalveopdræt har været et ret usædvanligt fænomen i de senere år og har været begrænset til meget specifikke omstændigheder.

Det er korrekt, at Revisionsretten i sin særberetning nr. 1/99 konstaterede overvågningsproblemer i forbindelse med brugen af såvel skummetmælk som skummetmælkspulver. For så vidt angår skummetmælkspulveret vedrørte disse problemer imidlertid enkeltheder i forbindelse med kontrolprocedurerne, som der kunne rettes op på ved mindre tilpasninger af de for ordningen gældende regler. For skummetmælks vedkommende var problemerne af strukturel art, og en løsning af disse problemer ville have krævet mere omfattende ændringer af overvågningsprocedurerne og en væsentlig forøgelse af kontrolindsatsen i medlemsstaterne. Ordningens beskedne virkninger kunne ikke berettigg dette.

Forskellen i energiforbruget ved at anvende enten skummetmælk eller skummetmælkspulver til foder vil variere fra tilfælde til tilfælde, men Kommissionen er enig i, at en anvendelse af skummetmælk formentlig i sidste ende vil resultere et mindre energiforbrug. Under særlige omstændigheder vil besparelsen med hensyn til energiomkostninger derfor kunne medføre, at anvendelsen af skummetmælk vil være økonomisk mere fordelagtig, til trods for at der ikke længere kan opnås støtte. Når alt tages i betragtning, vil energiargumentet imidlertid ikke kunne opveje de væsentlige argumenter, der som ovenfor nævnt taler for at afskaffe ordningen.

(2002/C 81 E/014)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1122/01
af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(6. april 2001)

Om: Anmodning om kontrol af liberaliseringen af gasmarkedet i Italien

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger Den Europæiske Union agter at træffe for at sikre, at der i Italien endelig langt om længe igangsættes en politik med henblik på at liberalisere distribution, forsyning og salg af fyringsgas? I øjeblikket leveres denne gas næsten udelukkende af datterselskaber af Snam, hvoraf Italgas og Edison er de dominerende. De fastsætter vilkår, priser og gebyrer uden nogen ordentlig kontrol fra den kompetente myndighed eller forbrugerne, som hverken kan forhandle, drøfte eller kontrollere priserne, forbruget, kvaliteten eller kvantiteten af leverancerne på objektiv måde.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(7. september 2001)

Med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/30/EF af 22. juni 1998 om fælles regler for det indre marked for naturgas⁽¹⁾ introduceres den frie konkurrence inden for gassektoren, ligesom medlemsstaterne forpligtes til at give mindst 20 % af efterspørgslen fri til konkurrence. Italien har hovedsagelig gennemført dette direktiv i form af et regeringsdekret, som er dateret den 23. maj 2000 (nr. 164/2000) og trådte i kraft den 21. juni 2000.

Den gennemførelse, Italien har valgt, er mere vidtgående, end det kræves i henhold til direktivet, idet 65 % af de endelige forbrugeres efterspørgsel allerede er blevet liberaliseret. Med virkning fra den 1. januar 2003 vil alle kunder være omfattet (100 %'s åbning).

Tilbage bliver der, at den reelle mulighed for at vælge, sådan som det er tilfældet i mange andre medlemsstater, vil udvikle sig lidt efter lidt som følge af den næsten monopolagtige struktur, der gør sig gældende på de fleste gasmarkeder. Kommissionen bemærker her, at det ærede medlem tilsyneladende anser Edison for at være et datterselskab til SNAM. Dette er imidlertid ikke tilfældet. Edison udgør en del af Montedison-gruppen, som er uafhængig af ENI-gruppen, som SNAM udgør en del af.

De italienske myndigheder har taget en række skridt til at forbedre den nuværende situation, hvor der er tale om en yderst ringe konkurrence, idet de har fastsat, at det fra den 1. januar 2003 ikke længere skal være muligt for en operatør at sælge mere end 50 % af det årlige nationale gasforbrug til de endelige forbrugere, og at ingen enkelt operatør efter den 1. januar 2002 kan introducere mere end 75 % af det årlige gasforbrug i de italienske gasledninger. Dette tal vil gradvis blive nedskåret med 2 % om året indtil 2010.

Den italienske regeludstedende myndighed er ansvarlig for organiseringen af transport-, oplagrings- og distributionstaksterne for naturgas i Italien, og Kommissionen forstår, at den er i fuld gang med at fastsætte disse takster.

Desuden er hensigten med Kommissionens nye direktivforslag om fælles regler for det indre marked for henholdsvis elektricitet og naturgas⁽²⁾ at fjerne de vigtigste resterende forhindringer for den frie konkurrence og at skabe ensartede spilleregler på Fællesskabets indre gasmarked. Blandt andre krav strammes de nugældende bestemmelser, så det sikres, at de ansvarlige for transmissions- og distributions-systemet kan handle uafhængigt, ligesom der fastsættes minimumsbeføjelser for de enkelte medlemsstaters nationale regeludstedende myndigheder.

⁽¹⁾ EFT L 204 af 21.7.1998.

⁽²⁾ KOM(2001) 125 endelig udg.

(2002/C 81 E/015)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1139/01
af Edward McMillan-Scott (PPE-DE) til Kommissionen

(10. april 2001)

Om: Bedrageri i Kommissionens kontor for turisme

Har Kommissionen modtaget de penge, som Tzoanos og Chatillon skylder den i overensstemmelse med de domme, der er afsagt af de franske domstole i sagen sidste efterår om bedrageri i Kommissionens kontor for turisme?

I benægtende fald, hvad gør Kommissionen for at sikre, at disse penge betales?

Hvilke disciplinærforanstaltninger har Kommissionen truffet over for Kommissionens tjenestemænd, som med eller uden deres vidende har gjort bedrageri i Kommissionens kontor for turisme muligt, hvilket Tzoanos og Chatillon blev erklæret skyldig i af de franske domstole sidste år? Hvor mange af dem er blevet forfremmet eller degraderet?

Ved Kommissionen, af hvilke årsager bedragerisagen, som involverer Tzoanos og Chatillon i Kommissionens kontor for turisme, er så længe om at blive bragt for domstolen i Belgien?

Hvorfor omfattede sagen om bedrageri i Kommissionens kontor for turisme, der for nylig blev afsluttet ved de franske domstole, ikke det europæiske år for turisme og handlinger foretaget af personer i og uden for Kommissionen som påstås at have været involverede?

Hvad har Kommissionen — hvis overhovedet — gjort for at fratage Tzoanos dennes pension, efter at han ved de franske domstole blev dømt for bedrageri i Kommissionens kontor for turisme?

Hvilke disciplinærforanstaltninger agter Kommissionen at tage med hensyn til det nuværende og tidligere personale, som var involveret i hændelserne vedrørende Tzoanos, som var genstand for dommen mod Kommissionen i den seneste IPK-sag ved De Europæiske Fællesskabers Domstol?

Vil Kommissionen nu, hvor bedrageri i begyndelsen af 1990'erne i Kommissionens kontor for turisme er blevet bevist ved en fransk domstol, acceptere, at de erklæringer, som forskellige kommissionsmedlemmer har fremsat over for Parlamentet om, at bedrageri ikke havde fundet sted, var absolut usande; vil det på passende vis takke de personer, som i nogle tilfælde med risiko for deres karriere, afslørede Tzoanos' og Chatillons bedrageriske aktiviteter og højtstående kommissionspersonales forsøg på at benægte, hvad der er sket?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(12. september 2001)

Der verserer stadig en appelsag ved førsteinstansretten i Paris (Tribunal de première instance de Paris) vedrørende bedrageri i Kommissionens kontor for turisme. Ifølge fransk ret kan resultatet af denne sag påvirke den afsagte dom for begge de berørte tjenestemænds vedkommende, selv om den ene af dem ikke har appelleret. Dommen kan derfor endnu ikke betragtes som endelig og definitiv. Det ærede medlems udtalelse i det sidste spørgsmål om, at »bedrageri i begyndelsen af 1990'erne i Kommissionens kontor for turisme er blevet bevist ved en fransk domstol«, mangler derfor endnu at blive bekræftet af appelretten.

Angående de foranstaltninger, der skal træffes for at sikre, at de skyldige beløb tilbagebetales, når dommen er endelig og definitiv: som »partie civile« i denne sag har Kommissionen kunnet anmode det belgiske retsvæsen om tilladelse til at indefryse pensionsbetalingerne for den tjenestemand, der anses som den hovedansvarlige, med henblik på senere inddrivelse afhængigt af den dom, »Tribunal de première instance de Paris« afsiger. Det vil give mulighed for delvis inddrivelse af det skyldige beløb. Den 28. juni 2001 gav førsteinstansretten i Bruxelles tilladelse til indefrysning, som der var anmodet om, af 1 150 000 EUR. Det indledende forhør i forbindelse med appelsagen i Paris fandt sted i januar 2001, og der forventes tidligst dom i sagen ved årets udgang. Kommissionen kan ikke træffe beslutning om yderligere skridt for at få hele beløbet tilbagebetalt, før dommen er endelig og definitiv. Til den tid vil Kommissionen overveje forskellige relevante punkter og især spørgsmålet om, hvorvidt den skal påberåbe sig artikel 22 i personalevedtægten i denne sag.

Med hensyn til dommen fra Tribunal de première instance de Paris kan Kommissionen bekræfte, at denne kriminalsag ikke omfattede projekterne inden for rammene af det europæiske år for turisme (EYT), men drejede sig om projekterne under den efterfølgende handlingsplan for turisme. Oplysninger om projekterne finansieret som led i det europæiske år for turisme og dokumenterne og bemærkningerne fra Fællesskabets Revisionsret blev imidlertid videregivet til de franske forvaltningsmyndigheder og den franske revisionsret i 1996. Disse projekter har hidtil ikke været genstand for nogen officiel klage til det franske retsvæsen. Så snart Fællesskabets kontor for bekæmpelse af svig (OLAF) blev klar over, at disse myndigheder havde de faktiske oplysninger om EYT-projekterne, anmodede det de retsmyndigheder, der forestod kriminalsagen, om at tage dem i betragtning. Det gjorde retsmyndighederne imidlertid ikke med den begrundelse, at disse oplysninger var omfattet af forældelsesloven og ikke vedrørte den verserende sag (baseret på handlingsplanen for turisme).

I overensstemmelse med det løfte, Kommissionen gav i rapporten til Parlamentet og Revisionsretten i juli 1998, arbejder Kommissionens tjenestegrene fortsat på at opgøre de nøjagtige beløb, som støtte-modtagerne under det europæiske år for turisme skylder Kommissionen, og alle de vigtigste oplysninger vil til sin tid blive meddelt den parisiske anklager.

I forbindelse med denne sag har Kommissionen indledt flere disciplinærsager. Beskyldningerne mod den hovedansvarlige tjenestemand er genstand for en kriminalsag anlagt i Frankrig (jf. ovenfor), og i overensstemmelse med personalevedtægten er Kommissionens procedurer suspenderet, indtil de kompetente retter har afsagt en endelig og definitiv dom. For de anklager, der ikke indgår i disse kriminalsager, har Kommissionen afsluttet disciplinærsagerne og afskediget begge tjenestemænd. Den hovedansvarlige tjenestemands appel af denne afgørelse blev afvist af Retten i Første Instans og derefter af De Europæiske Fællesskabers Domstol.

Som svar på det ærede medlems spørgsmål om den belgiske retssags varighed og genstanden for den tidligere afsagte dom i Frankrig, henleder Kommissionen opmærksomheden på, at institutionen har pligt til at respektere medlemsstaternes suverænitet, og at det alene tilkommer deres nationale retsmyndigheder at træffe afgørelse om indholdet og omfanget af deres straffesager.

Den nylige IPK-sag, det ærede medlem henviser til, verserer stadig ved Domstolen.

Kommissionen mener, at forpligtelsen til at indberette uregelmæssigheder, hører med til den loyalitetspligt, dens ansatte har over for institutionen som arbejdsgiver, og Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at tjenestemænd, der gør opmærksom på sådanne uregelmæssigheder gennem de foreskrevne kanaler, ikke bør udsættes for negative følger af deres ansvarlige handlemåde. I 1999 forbedrede Kommissionen derfor sit system for sikre og effektive kanaler til indberetning af alvorlige uregelmæssigheder og mulig beskyttelse af den tjenestemand, der foretager indberetningen. Som led i de kommissionsreformforslag, der nu drøftes i de relevante organer, har Kommissionen foreslået en yderligere styrkelse og udvidelse af dette system.

(2002/C 81 E/016)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1166/01

af Geoffrey Van Orden (PPE-DE) til Rådet

(24. april 2001)

Om: Beslutning om Zimbabwe

Hvilke forholdsregler er der taget imod regeringen i Zimbabwe efter Europa-Parlamentets beslutning (R5-0156/2001)? Hvilke skridt er der taget for at finde frem til præsident Mugabes og hans tilhængeres aktiver i udlandet? Er støtten til udviklingssamarbejdet, der forvaltes af Zimbabwes regering og dens forskellige instanser, blevet indstillet (og som Kommissionen er ansvarlig for)?

Svar

(20. november 2001)

I begyndelsen af marts i år besluttede EU efter præsident Mugabes besøg i Bruxelles at gå ind i en konstruktiv, kritisk og afbalanceret dialog med Zimbabwe i pagt med ånden i Cotonou-aftalens artikel 8. EU indledte en dialog med det formål at udveksle oplysninger og skabe en gensidig forståelse om de emner, som EU anser som fundamentale i forbindelserne mellem parterne, og som i øvrigt er nedfældet i den pågældende aftale. På samlingen i Rådet (almindelige anliggender) den 25. juni 2001 mærkede Rådet sig mangelen på reelle fremskridt i den igangværende politiske dialog med Zimbabwes regering og gav udtryk for dyb bekymring over den seneste udvikling i dette land. Rådet understregede, at dialogen først og fremmest bør give hurtige og håndgribelige resultater på følgende områder: stop for politiske voldshandlinger og navnlig for al officiel tilskyndelse til eller accept af sådanne voldshandlinger, opfordring til EU om at støtte og sende observatører til kommende valg og uhindret adgang i den forbindelse, konkret handling for at beskytte massemediernes frihed, retsvæsenets uafhængighed og overholdelse af dettes afgørelser samt stop for ulovlig ejendomsbesættelse.

Rådet vedtog at følge udviklingen på disse områder samt inden for generelle spørgsmål vedrørende retsstatsforhold, økonomisk politik og jordreform nøje de næste to måneder og træffe passende foranstaltninger, hvis der ikke gøres betydelige fremskridt.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvilke skridt der er taget for at finde frem til præsident Mugabes og hans tilhængeres aktiver i udlandet, kan Rådet meddele det ærede parlamentsmedlem, at sådanne foranstaltninger ikke har været drøftet i Rådet.

Under landets nuværende krise er støtten til udviklingssamarbejdet, som administreres af Kommissionen, blevet omdirigeret til de sociale sektorer. Derved er der i øvrigt sket et betydeligt fald i den samlede støtte, der ydes.

I øjeblikket ydes der i afventen af Cotonou-aftalens ikrafttræden støtte i henhold til Lomé-konventionerne. I henhold hertil ydes støtte igennem regeringen.

(2002/C 81 E/017)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1172/01
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(24. april 2001)

Om: Mordet på to personer i Tetovo i Makedonien

Alle og enhver var vidne til, at to makedonske soldater for løbende kamera myrdede to helt forsvarsløse personer.

Vil Rådet ligesom EU's medlemsstater forholde sig passivt over for de gentagne grusomme handlinger af denne art, der har kostet flere tusinde mennesker livet i Balkan-landene?

Svar

(21. november 2001)

Rådet følger med stor alvor og har gentagne gange på det skarpeste fordømt den spændte situation og voldshandlingerne i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien (FYROM). Begivenheder som den, det ærede medlem henviser til, er det ulykkelige resultat af provokationer fra albanske ekstremister, der ønsker at drage FYROM's regering ind i en omfattende konfliktspiral.

For at bryde denne spiral har EU's højtstående repræsentant, Javier Solana, gennem sit stærke personlige engagement og sine talrige besøg i landet siden krisens begyndelse virket for at få en politisk proces i gang gennem en dialog mellem de etniske grupper. Den 13. maj 2001 blev der endelig dannet en national

enhedsregering, der også har medlemmer fra de vigtigste etnisk albanske politiske partier. Rådet så med stor tilfredshed på dette skridt i retning af et tættere samarbejde mellem forskellige etniske samfund i landet.

Med undertegnelsen af stabiliserings- og associeringsaftalen med Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien den 9. april 2001 har EU nu et vigtigt redskab, og aftalen vil fortsætte med at være et virkningsfuldt instrument til at få FYROM's regering til at overholde sine forpligtelser.

EU har klart understreget behovet for, at den ny regering hurtigt kan fremvise konkrete og væsentlige resultater, navnlig med hensyn til mindretallets situation (dvs. ny albansksproget TV-kanal, fremskridt med hensyn til åbningen af det albansksprogede Sydøsteuropa-Universitet i Tetovo, hurtig genopbygning af huse, der er ødelagt ved de væbnede sammenstød osv.). Den Europæiske Union vil støtte FYROM's bestræbelser i så henseende. EU finder, at hurtige konkrete resultater er af afgørende betydning for at holde den politiske proces i gang, isolere ekstremisterne og bringe FYROM tættere på Europa. Rådet understreger, at man kun ved politiske midler kan løse denne krise og finde en varig løsning.

EU's ministertrojka betonedede meget klart EU's budskab over for alle parter under besøget i Skopje den 16. maj 2001.

(2002/C 81 E/018)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1203/01
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Rådet

(24. april 2001)

Om: Forøgelse af Den Europæiske Unions budget

I den anden beretning om den økonomiske og sociale samhørighed i EU beskrives de store forskelle med hensyn til udvikling, som findes mellem de enkelte medlemsstater og områder samt de lande, der i de kommende år vil blive medlemmer af EU. Det vil kræve langt mere omfattende finansiering at mindske disse forskelle eller forhindre dem i at vokse, end EU's budget giver mulighed for. Samtidig har udgifterne til imødegåelse af BSE-krisen fået landbrugsudgifterne op på det højeste tilladelige niveau, hvilket umuliggør enhver anden indsats og nødvendiggør nedskæringer på bekostning af andre områder inden for landbruget.

Det bliver mere og mere tydeligt, at EU-budgettet er utilstrækkeligt til at dække såvel de behov, der opstår i forbindelse med udvidelsen, som udgifterne til EU's nuværende politikker. Agter Rådet at undersøge muligheden af at forøge EU's egne indtægter? Har nogle medlemsstater rejst spørgsmålet om forøgelse af EU's egne indtægter eller revision af de finansielle overslag? Hvordan vil Rådet imødegå de presserende finansieringsbehov?

Svar

(20. november 2001)

Rådet vil gerne i overensstemmelse med konklusionerne vedrørende de budgetmæssige retningslinjer for 2002, som det vedtog den 12. marts 2001, understrege, at det agter at anvende den interinstitutionelle aftale (IIA) af 6. maj 1999 om budgetdisciplin og forbedring af budgetproceduren⁽¹⁾ i fuldt omfang; Fællesskabets udgifter for perioden 2000-2006 skal holdes inden for de finansielle overslag, der er knyttet som bilag til aftalen. Udviklingen i de egne indtægter for perioden er i øvrigt reguleret af Rådets afgørelse (2000/597/EF, Euratom) af 29. september 2000 om ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter⁽²⁾, som skal træde i kraft i 2002, og udviklingen i landbrugsudgifterne er reguleret af Rådets forordning (EF) nr. 2040/2000 af 26. september 2000 om budgetdisciplin⁽³⁾.

Rådet minder om, at IIA, som er vedtaget af Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen, indeholder flere bestemmelser, der gør det muligt at afholde uforudsete udgifter i forbindelse med anvendelsen af aftalen og de finansielle overslag, hvad enten det sker ved at benytte margenen under de forskellige udgiftsområder eller ved at mobilisere de forskellige reserver, fleksibilitetsinstrumentet eller margenen for uforudsete udgifter, men at det i givet fald er op til Kommissionen at fremsætte forslag herom. Rådet gør desuden opmærksom på, at de finansielle overslag er tilstrækkelig fleksible til at kunne opfylde EU's finansieringsbehov, og at det derfor ikke finder det nødvendigt at foretage en revision heraf.

Hvad angår mere specifikt udgifterne i forbindelse med udvidelsen, gør Rådet det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at IIA ud over de finansielle overslag for EU-15 i bilag II indeholder en finansieringsramme for EU-21, hvori der er taget hensyn til de finansieringsbehov, der kan forudses i forbindelse med udvidelsen. Punkt 25 i IIA gør det i øvrigt muligt, hvis det er nødvendigt, at foretage en tilpasning af de finansielle overslag. Det hedder således heri som følger:

Uden herved at foregribe resultaterne af tiltrædelsesforhandlingerne må ændringerne af de pågældende udgiftsområder ikke medføre en overskridelse af de beløb, der er anført i den vejledende finansielle ramme i bilag II, og som er fastsat på grundlag af den forventede udvidelse af Unionen med seks nye medlemsstater fra 2002. Bilag II udgør en integrerende del af denne aftale.

Dækningen af de yderligere behov sikres ved, at der på de finansielle overslag opføres disponible beløb til dette formål og i nødvendigt omfang ved anvendelse af yderligere egne indtægter efter stigningen i Fællesskabets BNI som følge af EU's udvidelse.

Endelig har Kommissionen meddelt, at den inden udgangen af 2004 vil foretage en generel evaluering af ordningen, især under hensyntagen til udvidelsens virkninger på finansieringen af budgettet.

(¹) EFT C 172 af 18.6.1999, s. 1.

(²) EFT L 253 af 7.10.2000, s. 42.

(³) EFT L 244 af 29.9.2000, s. 27.

(2002/C 81 E/019)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1265/01
af Jens-Peter Bonde (EDD) til Rådet

(27. april 2001)

Om: Revision

Mener Rådet, at det er et problem, når Revisionsretten for sjette år i træk nægter at afgive en erklæring om, at de transaktioner, der lå til grund for regnskabet, er lovlige og formelt rigtige?

Svar

(20. november 2001)

Rådet ønsker at understrege, at det, siden revisionserklæringen (DAS) blev indført i 1995, har fundet det overordentlig beklageligt, at Kommissionen ikke har været i stand til at opnå denne erklæring om regnskabernes rigtighed og de underliggende transaktioners lovlighed og formelle rigtighed. Rådet finder det endvidere uacceptabelt, at der hidtil ikke er sket en mærkbar reduktion af alle de fejl, som de underliggende transaktioner er behæftet med.

Rådet er dog klar over, at den reform af den økonomiske forvaltning af tjenestegrene og procedurer, som Kommissionen har indledt, må forventes efterhånden at få en positiv indvirkning på revisionserklæringen. Det har i den forbindelse i marts 2001 samtidig med sin henstilling om meddelelse af decharge til Kommissionen for gennemførelsen af budgettet for regnskabsåret 1999 opfordret Kommissionen til at fremskynde iværksættelsen af sin handlingsplan for at opnå en positiv revisionserklæring fra Revisionsretten og til at supplere denne plan ved at opstille klare mål, så man kan måle, om der sker fremskridt, og at opstille en tidsplan for, hvornår man burde kunne begynde at spore en virkning i revisionserklæringerne.

(2002/C 81 E/020)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1267/01
af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Rådet

(27. april 2001)

Om: Beskyttelse af kulturarven i Tyrkiet

Tyrkiet blev i december 1999 i Helsinki anerkendt som »ansøgerland til EU«. Ikke desto mindre er situationen følgende: Til trods for, at der i dette land lever millioner af borgere, der føler sig som kurdere,

anerkendes kurdernes kulturarv ikke af den moderne, »verdslige«, tyrkiske stat, og tusindvis af kristne (grækere, armeniere, romersk katolske, syrisk kristne m.fl.) støder hele tiden på forhindringer under udøvelsen af deres religion. Et karakteristisk eksempel herpå er den forfølgelse, som de ortodokse kristne udsættes for i Tyrkiet, idet det teologiske akademi på Halki ved en ensidig og vilkårlig afgørelse for næsten tredive år siden blev lukket af de tyrkiske myndigheder, og forfølgelserne af de kristne, der er tilbage i Istanbul, Imvros og Tenedos stadig fortsætter.

Kan Rådet oplyse, om det over for »ansøgerlandet« Tyrkiet har rejst spørgsmålet om respekt for den kulturelle mangfoldighed og religionsfriheden for de millioner af borgere af ikke-tyrkisk oprindelse, der lever i Tyrkiet? Hvordan begrundes man fra tyrkisk side den manglende respekt for de kurdiske kulturelle særpræg? Hvilke konkrete eksempler har vist, at det officielle Tyrkiet har ændret holdning over for de kristne, der lever i landet, siden Tyrkiet fik status som ansøgerland?

Svar

(20. november 2001)

I afgørelsen om tiltrædelsespartnerskabet med Tyrkiet⁽¹⁾ har Rådet identificeret følgende prioriteter, der særligt vedrører religionsfrihed og kulturel mangfoldighed:

Garanti for at alle, uden forskelsbehandling og uanset sprog, race, hudfarve, køn, politiske synspunkter, filosofiske anskuelser og religion, kan udøve samtlige menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder uden indskrænkninger; yderligere forbedring af vilkårene for udøvelse af tanke-, samvittigheds- og religionsfrihed.

Sikring af kulturel mangfoldighed og de kulturelle rettigheder for alle borgere uanset oprindelse; alle retsforskrifter, der hindrer udøvelsen af disse rettigheder, herunder også på uddannelsesområdet, skal afskaffes.

Det giver sig selv, at dette gælder for alle minoriteter, der lever i Tyrkiet, uanset om de er kristne eller ej, og disse minoriteters rettigheder bør i praksis respekteres fuldt ud. Genåbningen af det teologiske akademi i Heybeliada (Halki) skal ses i denne kontekst.

Som følge af tiltrædelsespartnerskabet vedtog Tyrkiet i marts 2001 et nationalt program for vedtagelse af gældende fællesskabsret. Kommissionen er ved at gennemgå indholdet af dette program og dets forenelighed med tiltrædelsespartnerskabet. I den forbindelse minder Rådet om, at indarbejdelsen af gældende EU-ret i den tyrkiske lovgivning ikke i sig selv er tilstrækkeligt. Tyrkiet skal også sikre, at den faktisk anvendes. Gennemførelsen af tiltrædelsespartnerskabet vil blive nøje overvåget af organerne under associeringsaftalen og gennem de kompetente rådsorganer, som Kommissionen regelmæssigt rapporterer til.

⁽¹⁾ EFT L 85 af 24.3.2001, s. 13.

(2002/C 81 E/021)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1280/01 af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Rådet

(4. maj 2001)

Om: Mobilisering af krisestyringsenheder

Det Europæiske Råd har besluttet at oprette en såkaldt hurtig reaktionsstyrke med henblik på krisestyring inden udgangen af 2003. Hvad er Rådets holdning hertil, hvilken institution kan beslutte, om disse styrker skal indsættes, og hvem skal i givet fald udstede befalingen?

Svar

(21. november 2001)

Med det overordnede mål, som blev bebudet på mødet i Det Europæiske Råd i Helsingfors i december 1999, blev der opstillet et aftalt, frivilligt kapacitetsmål med henblik på at sikre effektiv kapacitet til at

udføre alle Petersberg-opgaverne. Målet er at tilvejebringe autonome, militære styrker på op til 15 brigader eller 50 000 til 60 000 personer, som kan indsættes med 60 dages varsel i op til et år, og som skal stå til rådighed i 2003. Som det er blevet nævnt i konklusionerne fra de efterfølgende møder i Det Europæiske Råd, udgør disse styrker (den såkaldte »hurtige udrykningsstyrke«) ikke nogen stående, europæisk hær. Beslutningen om at deltage i en operation træffes fortsat suverænt af den enkelte medlemsstat.

Ved siden af kapaciteten til militær krisestyring er EU også i færd med at udvikle kapacitet til civil krisestyring i overensstemmelse med mandatet fra Det Europæiske Råd i Feira. I 2003 skulle medlemsstaterne bl.a. være i stand til at stille 5 000 politibetjente til rådighed til internationale operationer til konfliktforebyggelse og krisestyring og, inden for dette overordnede mål, være i stand til at sammensætte en styrke på 1 000 politibetjente, som kan indsættes inden for 30 dage.

Afgørelser om indsættelse af væbnede styrker i forbindelse med krisestyring under EU-ledede militære operationer, uanset om de gør brug af NATO-aktiver eller ej, træffes af Rådet i overensstemmelse med artikel 23 i EU-traktaten.

Rådet udnævner ligeledes den øverstbefalende for operationen. Under alle omstændigheder, og dette gælder også operationer, der inddrager NATO-aktiver og -kapaciteter, såvel som valget af hele eller dele af komandokæden (f.eks. den øverstbefalende for operationen og de øverstbefalende for styrkerne), vil hele komandokæden til enhver tid være underlagt Rådets/rådsorganernes (Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité) politiske kontrol og strategiske ledelse.

Medlemsstaterne bestemmer selv i hvert enkelt tilfælde, om de vil bidrage med tropper til en bestemt krisestyringsoperation.

(2002/C 81 E/022)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1307/01

**af Alexander de Roo (Verts/ALE), Nuala Ahern (Verts/ALE),
Willy De Clercq (ELDR), Robert Goebbels (PSE), Den Dover (PPE-DE),
Roger Helmer (PPE-DE) og Theresa Villiers (PPE-DE) til Rådet**

(4. maj 2001)

Om: Sektorspecifikke omkostninger for operatører af salgsautomater som følge af euroens indførelse

I henhold til en række undersøgelser, der er foretaget af Det Nederlandske Forskningsinstitut NEI og Den Europæiske Forening for Automatforplejning (EVA), vil indførelsen af euroen skabe uforholdsmæssigt store sektorspecifikke omkostninger for operatører af salgsautomater, der sædvanligvis er små og mellemstore virksomheder. Medens detailhandlen hævder, at den skal bære omkostninger på 1 til 2 % af den årlige omsætning, vil automatforplejningsindustrien i henhold til EVA få omkostninger på mindst 10 % af den årlige omsætning. Endvidere vil de logistiske og tekniske aspekter ved at skifte de 2,2 mio. føde- og drikkevaremaskiner til euroen også skabe uundgåelige omsætningstab i den periode, hvor der er dobbelt omløb af euroen og national valuta, da ikke alle maskiner kan blive ændret med det samme. I henhold til et foreløbigt juridisk memorandum, udarbejdet af Van Wijmen Nouwen, er der retsgrundlag for at kræve erstatning for sektorspecifikke omkostninger i mindst syv eurolande: Tyskland, Frankrig, Nederlandene, Belgien, Italien, Spanien og Irland.

Mener Rådet, at EVA's overslag over de sektorspecifikke omkostninger for operatører af salgsautomater er rigtige?

Er Rådet enig i, at der i mindst syv eurolande er retsgrundlag for at kræve erstatning for sektorspecifikke omkostninger?

Hvilke foranstaltninger mener Rådet vil være hensigtsmæssige med henblik på at støtte og/eller kompencere automatforplejningsbranchen, og navnlig de små og mellemstore virksomheder?

Er der allerede planer om at iværksætte foranstaltninger?

Svar

(20. november 2001)

For så vidt angår det første og det tredje spørgsmål, har Rådet ikke modtaget noget forslag fra Kommissionen.

For så vidt angår det andet spørgsmål, skal det ærede medlems opmærksomhed henledes på, at Rådet ikke har til opgave at kommentere eller evaluere medlemsstaternes retssystemer, hverken i almindelighed eller på specifikke punkter.

(2002/C 81 E/023)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1311/01

af Bart Staes (Verts/ALE) til Rådet

(4. maj 2001)

Om: Informationsfrihed i Italien og artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder

Artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder lyder som følger: »1. Enhver har ret til ytringsfrihed. Denne ret omfatter meningsfrihed, frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser. 2. Mediefrihed og mediernes pluralisme respekteres.«

Kan Rådet oplyse, hvorvidt Italien via den nationale lov nr. 62 af 7. marts 2001 om nye bestemmelser vedrørende forlagsvirksomhed og udgivelser og ændring af lov nr. 416 af 5. august 1981, der blev offentliggjort i det italienske statstidende nr. 67 af 21. marts 2001, ikke gør sig skyldig i overtrædelse af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?

Svar

(21. november 2001)

Rådet gør det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at det ud over de tilfælde, der er omhandlet i artikel 7 i TEU, ikke tilkommer Rådet at udtale sig om overholdelsen af de grundlæggende rettigheder i medlemsstaterne.

Rådet gør også det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at bestemmelserne i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ifølge artikel 51 heri »er rettet til Unionens institutioner og organer under iagttagelse af nærhedsprincippet samt til medlemsstaterne, dog kun når de gennemfører EU-retten«.

(2002/C 81 E/024)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1333/01

af Ilka Schröder (GUE/NGL) til Rådet

(24. april 2001)

Om: Integration af de europæiske efterretningsstrukturer

I de seneste uger har det kunnet læses i aviserne, at oprettelsen af EU-militærstrukturer inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, som f.eks. oprettelsen i februar af Den Politiske og Sikkerhedspolitiske Komité, EU-militærkomitéen og Militærstaben, også vil føre til oprettelsen af EU's egen efterretningstjeneste. Navnlig under Kosovo-krisen, hed det sig, havde det deltagende troppekontingent fra EU's medlemsstater på smertelig vis kunnet spore, hvor afhængige de var af informationer, som de fik af USA's efterretningstjeneste.

Mener Rådet også, at vi rent faktisk mangler selvstændige europæiske efterretningskapaciteter?

Hvis Rådet heraf drager den konklusion, at EU bør opbygge sine egne europæiske efterretningsstrukturer, vil dette da ske via integration af allerede eksisterende nationale strukturer eller ved oprettelse eller omdannelse af Unionens egne strukturer?

For så vidt der allerede er truffet foranstaltninger til oprettelse eller integration af sådanne strukturer, kan Rådet da give oplysning om disses aktuelle situation og de fremtidige planer?

Svar

(21. november 2001)

1. Lige siden Det Europæiske Råds møde i Köln i juni 1999 er efterretning til stadighed blevet nævnt som en af de strategiske kapaciteter, der bør videreudvikles (andre strategiske kapaciteter, der er bagud, er kommando og operationsledelse samt strategisk luft- og søtransport). Tillige med bestræbelser på at forbedre operative aspekter som beredskabskapacitet, deployeringsevne, udholdenhed og interoperabilitet er det nødvendigt at udvikle den strategiske kapacitet for at sikre, at de militære styrker, der er omfattet af det overordnede mål (dvs. opstilling af en styrke på 60 000 mand til udsendelse i løbet af 60 dage til en opgave af mindst et års varighed), er militært autonome, hvilket var et vigtigt krav som fastlagt af stats- og regeringscheferne.

2. Ifølge erklæringen om militærkapacitetsbidrag, der blev offentliggjort efter kapacitetsbidragskonferencen den 20. november 2000, har medlemsstaterne foruden billedfortolkningskapaciteten ved satellitcentret i Torrejon [der fra begyndelsen af 2002 bliver et agentur under Den Europæiske Union]:

- tilbudt en række instrumenter, der kan bidrage til Unionens analysekapacitet og evne til situationsovervågning
- ikke desto mindre noteret sig, at der må gøres en kraftig indsats på området, så Unionen i fremtiden kan råde over flere strategiske efterretninger.

På konferencen gav medlemsstaterne ligeledes tilsagn »om på mellemlang og lang sigt at forbedre deres strategiske ... kapacitet yderligere«. Nogle medlemsstater gav »tilsagn om at forbedre Unionens garanterede adgang til satellitbilleder, navnlig takket være udviklingen af nyt optisk satellitudstyr og radarsatellitudstyr (Helios II, SAR Lupe og Cosmos Skymed)«.

3. Med hensyn til situationsanalyse kan Unionen (eller vil den kunne) råde over følgende kapaciteter:

- i) EU's militærstab, der navnlig varetager følgende funktioner:
 - den sørger for »hurtig varsling og situationsvurdering«
 - den »overvåger potentielle kriser under anvendelse af relevant national og multinational efterretningskapacitet«
 - den »forsyner Situationscentret med militære oplysninger og modtager output herfra«
 - den »anmoder om og behandler« i krisestyringssituationer »specifikke oplysninger fra efterretningsorganisationerne og andre relevante oplysninger fra alle tilgængelige kilder«.
- ii) EU's satellitcenter i Torrejon, et nyt agentur under EU, der omfatter de relevante funktioner i den eksisterende parallelle WEU-struktur
- iii) personale, der er i stand til at forklare fortolkede satellitbilleder, inden for rammerne af Rådssekretariatets politisk-militære struktur
- iv) det fælles Situationscenter med civilt og militært personale.

4. Ovenstående understreger det vigtige forhold, at EU vil få kapacitet til situationsanalyse og fortolkning, men at den ikke har sin egen efterretningstjeneste. Den vil få en efterretningsafdeling som en del af EU's militærstab, der vil støtte sig på de efterretninger, som medlemsstaterne er villige til at udlevere, samt på oplysninger, som Kommissionen stiller til rådighed i overensstemmelse med punkt 5 i erklæring nr. 6, der er knyttet til Amsterdam-traktaten.

(2002/C 81 E/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1341/01**af Glyn Ford (PSE) til Rådet**

(21. maj 2001)

Om: Ansættelsesrettigheder for præster

Er Rådet af den opfattelse, at dets formål bør være at sikre, at alle arbejdstagere har fuld beskæftigelse uanset deres erhverv? Hvornår agter det at udvide disse rettigheder til præster, som for tiden i nogle tilfælde behandles på en næsten feudal måde af snæversynede religiøse myndigheder?

Svar

(26. november 2001)

I overensstemmelse med EF-traktatens artikel 136 er Rådet enig i, at et af Fællesskabets og medlemsstaternes mål er at fremme en forbedring af arbejdsvilkårene og en passende social beskyttelse for arbejdstagere.

Rådet henviser imidlertid til erklæring nr. 11, der er knyttet som bilag til Amsterdam-traktatens slutakt, og hvor det hedder, at »Den Europæiske Union respekterer og anfægter ikke den status i henhold til national lovgivning, som kirker og religiøse sammenslutninger eller samfund har i medlemsstaterne«.

Denne erklæring citeres desuden i betragtning 24 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, hvor det endvidere hedder, at »medlemsstaterne på baggrund heraf kan opretholde eller fastsætte specifikke bestemmelser om regulære, legitime og berettigede erhvervsmæssige krav, der kan stilles til at udøve en erhvervsmæssig aktivitet«.

Der erindres også om, at direktiv 93/104/EF af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden indeholder særlige undtagelsesbestemmelser (artikel 17, stk. 1, litra c)) for »arbejdstagere, hvis arbejde knytter sig til kirkers og trossamfunds religiøse handlinger«.

(2002/C 81 E/026)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1372/01**af Carlos Carnero González (PSE) til Rådet**

(21. maj 2001)

Om: Marks & Spencer's lukning af forretninger og massive afskedigelser

Virksomheden Marks & Spencer har bebudet, at den vil lukke flere forretninger i adskillige europæiske lande, bl.a. i Spanien (fire i Madrid, to i Barcelona og en i henholdsvis Sevilla, Valencia og Bilbao), hvad der vil indebære masseafskedigelser.

Meddelelsen om afgørelsen kom som en overraskelse og blev truffet, uden at Marks & Spencer's ledelse forinden havde henvendt sig til de repræsentative fagforbund.

Firmaets ansatte i de berørte lande i særdeleshed og offentligheden i almindelighed modtog med forbløffelse og harme nyheden om dette skridt, som rammer beskæftigelsen, er en hån mod det grundlæggende princip om dialog på arbejdsmarkedet og overhovedet ikke er i overensstemmelse med den europæiske arbejdsmarkedsmodel.

I Frankrig har domstolene endog hindret Marks & Spencer i at føre sine afgørelser ud i livet uden nogen form for kontrol.

Spørgeren finder den afgørelse, som Marks & Spencer har truffet, aldeles forkastelig, og den afslører desuden, som EFS' generalsekretær, Emilio Garbaglio har gjort opmærksom på, behovet for at opbygge et socialt Europa ved at der i EU hurtigst muligt indføres effektive bestemmelser om information og høring af arbejdstagerne, som skal hindre, at de store virksomheder træffer sådanne afgørelser som den foreliggende, der kan betegnes som »rå kapitalisme«.

Hvilke skridt vil Rådet på denne baggrund træffe for at forsvare den europæiske arbejdsmarkedsmodel og hindre, at Marks & Spencer gennemfører sine asociale målsætninger, og at andre virksomheder af samme størrelsesorden føler sig fristet til i fremtiden at træffe lignende afgørelser? Vil Rådet uden yderligere udsættelse vedtage direktivet om arbejdstagernes ret til information, som skal omfatte sanktioner i tilfælde af overtrædelser?

Svar

(6. december 2001)

Rådet er sig bevidst, at visse tilfælde af selskabsomstrukturering i den senere tid risikerer at få alvorlige økonomiske og sociale konsekvenser for de ansatte og deres familier. Rådet er sig også bevidst, at arbejdsgiverne i nogle af disse tilfælde er blevet beskyldt for ikke at have informeret eller hørt deres ansatte og/eller disses repræsentanter i henhold til gældende national lovgivning. Det er imidlertid ikke op til Rådet at afgøre, om den relevante lovgivning er blevet tilsidesat.

Det ærede medlem gøres opmærksom på, at drøftelserne om Kommissionens forslag til direktiv om indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagere i Det Europæiske Fællesskab nu er nået så langt, at Rådet på samlingen den 11. juni 2001 nåede til politisk enighed om en fælles holdning.

(2002/C 81 E/027)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1376/01

af Michl Ebner (PPE-DE) til Rådet

(21. maj 2001)

Om: Kontakter mellem Bruxelles og Robert Mugabe

Det er over 20 år siden, at Zimbabwe blev uafhængig. Siden da har der kun været lidt godt at læse i medierne om dette sydafrikanske land — og slet intet om præsident Robert Mugabe. Han tilslutter sig besættelserne af hvide landbrugeres land og han ansporer til racehad for at aflede opmærksomheden fra den ekstreme sociale misere, han har ledt landet ud i. I et fjernsynsinterview i anledning af hans 77 års fødselsdag erklærede Robert Mugabe, at han først vil træde tilbage, når de »hvide« er blevet besejret. Voldsom agitation mod den uafhængige justits og pressen samt massiv intimidering af oppositionen hører hverdagen til. Situationen i Zimbabwe er stærkt præget af det langvarige økonomiske roderi, som Robert Mugabe og hans ZANU-PF-parti er ansvarlig for.

Den belgiske udenrigsminister, Louis Michel, og den franske præsident, Jacques Chirac, synes dog ikke at være betænkelige ved at have kontakt med Robert Mugabe. Begge bød diktatoren og lederen af terrorregimet velkommen i henholdsvis Bruxelles og Paris den 6. marts 2001. Disse, der begge var blandt de varmeste talsmænd for de 14 EU-medlemsstaters sanktionspolitik over for Østrig, fordi de var bekymrede for demokratiet og menneskerettighederne, modtog nu præsident Mugabe med åbne arme.

Kan Rådet derfor give følgende oplysninger:

- Mener Rådet ikke, at Unionen mister sin troværdighed ved en så lemfældig omgang med demokratiet og menneskerettighederne?
- Burde Rådet ikke med henblik på en kohærent udenrigspolitik modvirke sådanne fejltrin?
- Mener Rådet ikke, at der også skulle iværksættes sanktioner mod politikere, der åbenlyst plejer så gode kontakter med et terrorregime?

Svar

(21. november 2001)

Mødet den 5. marts 2001 i Bruxelles mellem den belgiske premierminister Guy Verhofstadt, den belgiske udenrigsminister Louis Michel og Zimbabwes præsident Mugabe var arrangeret på præsident Mugabes foranledning.

Det private møde den 6. marts 2001 i Paris mellem præsidenten for Den Franske Republik Jacques Chirac og Zimbabwes præsident Mugabe blev holdt efter anmodning fra præsident Mugabe. Rådet har ikke spillet nogen rolle i tilrettelæggelsen af disse møder, og det har heller ikke deltaget i dem.

I begyndelsen af marts måned besluttede EU, at det på grundlag af ånden i Cotonou-aftalens artikel 8 ville gå ind i en konstruktiv, kritisk og afbalanceret dialog med Zimbabwe. EU indledte denne dialog med det mål at udveksle oplysninger og skabe gensidig forståelse vedrørende spørgsmål, som EU anser for grundlæggende i forholdet mellem parterne, og som i øvrigt er indeholdt i teksten til aftalen (artikel 9).

På samlingen den 25. juni 2001 noterede Rådet sig, at der ikke er gjort væsentlige fremskridt i den igangværende politiske dialog med Zimbabwes regering og udtrykte sin dybe bekymring over den seneste udvikling i Zimbabwe. Det understregede, at dialogen først og fremmest hurtigt bør føre til konkrete resultater på en række områder (ophør af politiske voldshandlinger, uhindret adgang for EU, konkrete foranstaltninger til at beskytte frie massemedier, et uafhængigt retsvæsen og respekt for dets afgørelser og ophør af ulovlig ejendomsbesættelse).

Rådet besluttede, at det i de næste to måneder nøje vil følge udviklingen i situationen på disse områder tillige med udviklingen inden for mere generelle spørgsmål vedrørende retsstatsforhold, økonomisk politik og jordreform og træffe de nødvendige foranstaltninger, hvis der er ikke er gjort tilstrækkelige fremskridt.

(2002/C 81 E/028)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1384/01

af Marco Pannella (TDI) til Kommissionen

(27. april 2001)

Om: Vietnam

Den 10. april 2001 meddelte næstformanden for det forenede buddhistiske trossamfund i Vietnam, den ærværdige Thich Quang Do, det internationale buddhistiske informationskontor, at det vietnamesiske politi havde afbrudt telefonledningerne til Thanh Minh Zen-klosteret i Ho Chi Minh City (Saigon). Senere blev mobiltelefonsamtalerne også afbrudt, og siden da har man ikke hørt nyt fra Thich Quang Do.

Dagen før åbningen af det vietnamesiske kommunistpartis 9. kongres havde Thich Quang Do rettet en appel »om demokrati i Vietnam« til landets ledere, hvori han anmodede dem om at indlede en fredelig overgangsproces til et demokrati, der er baseret på en omfattende folkealliance, bestående af enkeltpersoner og grupper fra samtlige politiske og religiøse sammenslutninger. Efter at have rettet denne appel blev Thich Quang Do truet med fængsling.

Hvilke oplysninger har Kommissionen vedrørende Thich Quang Dos opholdssted og helbredstilstand? Har Kommissionen allerede truffet eller har den til hensigt at træffe foranstaltninger for at gøre de vietnamesiske kommunistiske myndigheder opmærksomme på, at de har pligt til at sikre menings- og forsamlingsfrihed i Vietnam?

Hvad vil Kommissionen mere generelt gøre for at sikre, at de nye ledere af det vietnamesiske kommunistparti omsider gennemfører de politiske og institutionelle reformer, som er nødvendige for at indføre et demokrati, en retsstat og en virkelig markedsøkonomi?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(31. maj 2001)

Thich Quang Do befinder sig i Than Minh Zen klostret i Ho Chi Minh City. Han siges at være ved godt helbred, hans alder taget i betragtning (75 år) og den omstændighed, at han lider af diabetes og højt blodtryk.

Kommissionens delegation i Hanoi følger sammen med medlemsstaternes diplomatiske mission i Vietnam nøje spørgsmål med berøring til menneskerettighederne og deltager på enhver måde med at gøre de vietnamesiske myndigheder opmærksom på anliggender, der optager Unionen. Kommissionen vil fortsætte hermed under disse kontakter.

(2002/C 81 E/029)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1400/01
af Christos Zacharakis (PPE-DE) til Rådet**

(7. maj 2001)

Om: Situationen i de tyrkiske fængsler

Til trods for, at Europa-Parlamentet i sin beslutning af 18. januar 2001 opfordrede de tyrkiske myndigheder til at træffe øjeblikkelige lovgivningsmæssige og administrative foranstaltninger for at sætte en stopper for tragedierne i de tyrkiske fængsler og sørge for, at Tyrkiet respekterer sine forpligtelser i medfør af den europæiske menneskerettighedskonvention og de internationale konventioner mod tortur, som det har underskrevet, er situationen alligevel blevet forværret nu, hvor der er gået tre måneder. Ifølge foreløbige oplysninger er niogfyrre mennesker omkommet, dusinvis af mennesker har lidt varige sundhedsskader, og antallet af sultestrejkende er nu vokset til 2000.

På baggrund af, at Tyrkiet, som det tydeligt fremgår, har ignoreret den appel, som Europa-Parlamentet og Europarådet har rettet til den tyrkiske regering, bedes Rådet oplyse følgende: Hvilke foranstaltninger agter Rådet at træffe for at gøre det klart over for Tyrkiet, at respekten for menneskerettighederne og retsstatsprincipperne er en forudsætning for enhver form for samarbejdsforbindelser mellem Tyrkiet og Den Europæiske Union?

Svar

(27. november 2001)

Rådet beklager dybt, at sultestrejkerne i Tyrkiet har ført til tab af menneskeliv. Tyrkiet har vedtaget nye love, der bl.a. tager sigte på at mindske brugen af isolation i fængslerne. Yderligere foranstaltninger til forbedring af forholdene i fængslerne er under forberedelse. Rådet minder om de forpligtelser, som Tyrkiet som led i partnerskabsaftalen har indgået på mellemlang sigt med hensyn til forbedring af afsoningsforholdene i fængslerne, således at de bringes i overensstemmelse med de af De Forenede Nationer anbefalede minimumsregler for behandling af fængslede, samt andre internationale standarder.

Under alle omstændigheder minder Rådet på et mere generelt plan om, at Tyrkiet i samme forbindelse og på kort sigt har forpligtet sig til at prioritere:

- en styrkelse af retsforskrifterne og iværksættelse af de fornødne foranstaltninger for en kraftigere bekæmpelse af tortur samt sikring af, at den europæiske konvention til forebyggelse af tortur overholdes;
- en yderligere tilpasning af retsprocedurene for varetægtsfængsling til bestemmelserne i den europæiske menneskerettighedskonvention og de anbefalinger, der er fremsat af Komitéen til Forebyggelse af Tortur.

EU vil fortsat lægge pres på Tyrkiet, for at disse foranstaltninger snarest kan træde i kraft og blive implementeret i fuldt omfang, herunder en fuldstændig gennemførelse af de henstillinger, som Komitéen til Forebyggelse af Tortur fremsatte i januar 2001.

(2002/C 81 E/030)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1406/01
af Lord Inglewood (PPE-DE) til Rådet**

(21. maj 2001)

Om: Virkningen af mund- og klovsyge m.h.t. anvendelsen af EU-midler

Vil Rådet tillade, at EU-penge, der er afsat til risikospredning, anvendes til genetablering af virksomheder, der har været alvorligt ramt af virkningerne af mund- og klovsyge?

Svar

(27. november 2001)

1. Det Europæiske Råd i Stockholm gav på mødet den 23. og 24. marts 2001 udtryk for sin bekymring over den alvorlige situation i landbrugssektoren og sin solidaritet med landbrugerne og andre i landdistrikterne. Det Europæiske Råd erklærede endvidere, at det er fast besluttet på at inddæmme og til sidst udrydde mund- og klovsygen og BSE, og understregede, at fællesskabsforanstaltningerne skal respektere de finansielle overslag.

2. Forud for denne erklæring traf Kommissionen efter positiv udtalelse fra Den Stående Veterinærkomité visse foranstaltninger for at undgå udbredelsen af disse sygdomme, blandt andet med henblik på at begrænse flytningen af dyr og at slagte dyr i risikogruppen. Desuden har Kommissionen foreslået forskellige former for foranstaltninger, herunder en finansiel deltagelse fra Fællesskabets side, såvel på veterinærområdet som inden for de fælles markedsordninger.

3. Hvad angår veterinærområdet har Kommissionen fastlagt en medfinansiering i forbindelse med de udryddelsesforanstaltninger, der har fundet sted for at standse udbredelsen af mund- og klovsyge, i størrelsesordenen 60 % af omkostningerne.

Desuden supplerer disse foranstaltninger dem, der allerede er iværksat for at støtte oksekødsmarkedet efter BSE-krisen, og som blev vedtaget af Rådet (landbrug) på samlingen i juni 2001.

(2002/C 81 E/031)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1415/01
af James Nicholson (PPE-DE) til Rådet**

(21. maj 2001)

Om: Religiøs forfølgelse i Laos

Der er udtrykt bekymring over en fortsat kampagne med det formål at tvinge folk til at give afkald på deres kristne tro.

Rådet bedes oplyse, hvilke skridt der er taget over for Laos' regering samt hvilke løfter der er modtaget vedrørende beskyttelsen af den religiøse frihed for kristne i Laos?

Svar

(21. november 2001)

Den Europæiske Union har i FN's Menneskerettighedskommission understreget, at Laos' regering skal respektere religionsfriheden. EU har også rejst spørgsmålet om religionsfrihed på andet møde i Den Blandede Kommission EF-Laos den 15. og 16. maj 2001 i Bruxelles.

EU har endvidere hilst Laos' undertegnelse af FN's konventioner om henholdsvis borgerlige og politiske rettigheder og om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder velkommen. EU har tilbudt at hjælpe Laos med at gennemføre de to nævnte konventioner.

(2002/C 81 E/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1463/01**af Robert Goebbels (PSE) til Rådet**

(21. maj 2001)

Om: Ulovligt fiskeri i Mauretaniens eksklusive økonomiske zone

Stilleren af denne forespørgsel er netop vendt hjem fra en rejse i Mauretania, hvor han havde lejlighed til at tale med landets fiskeriminister. Fiskeriminister Zamel beklagede sig bittert over, at 30-40 skibe regelmæssigt ulovligt fisker i landets eksklusive økonomiske zone. Disse fartøjer, der for størstedelens vedkommende er asiatiske, benytter den spanske havn i Las Palmas som basishavn, og her lander de endog de fisk, de ulovligt har fanget i mauretanske farvande. Disse piratfiskere udsætter således de europæiske rederier, der fisker inden for Mauretaniens eksklusive økonomiske zone som led i den eksisterende fiskeriaftale, for illoyal konkurrence.

Kan Rådet bekræfte disse mauretanske oplysninger? Hvad agter det at gøre for at få denne ulovlige praksis bragt til ophør og sikre bevarelse af landets fiskerigdom?

Svar

(20. november 2001)

Rådet er klar over problemet med ulovligt fiskeri generelt og mere specifikt i Mauretaniens eksklusive økonomiske zone, og det er ligesom det ærede parlamentsmedlem bekymret over disse forhold.

Rådet arbejder til stadighed på at bekæmpe ulovligt fiskeri og støtter aktivt de initiativer, der tages i de internationale fora og i de forskellige regionale fiskerierorganisationer med henblik herpå.

Der gøres i den forbindelse opmærksom på, at FAO's Råd inden længe vil vedtage den internationale handlingsplan for bekæmpelse af ulovligt, ikke-anmeldt og ikke-reguleret fiskeri, som Fællesskabet aktivt har medvirket til udarbejdelsen af. Denne handlingsplan indeholder i øvrigt et kapitel om, hvilke foranstaltninger havnestaterne skal træffe for at forebygge, at ulovligt fiskede fisk landes i deres havne.

Hvad mere specifikt Mauretania angår har Fællesskabet netop indledt forhandlinger med dette land om fornyelse af den nuværende fiskeriprotokol, der udløber den 31. juli 2001.

Ligesom det gjorde i forbindelse med de fiskeriprotokoller, der for nylig blev indgået mellem Fællesskabet og andre tredjelande, vil Fællesskabet i overensstemmelse med Rådets konklusioner af 30. oktober 1997 om Det Europæiske Fællesskabs fiskeriaftaler med tredjelande bestræbe sig på at overbevise de mauretanske myndigheder om, at de bør afsætte en betydelig del af den finansielle godtgørelse til foranstaltninger, som kan styrke landets overvågnings- og kontrolkapacitet.

(2002/C 81 E/033)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1466/01**af Guido Podestà (PPE-DE) til Rådet**

(21. maj 2001)

Om: Overgreb mod de kulturelle traditioner i Afghanistan

Ødelæggelsen af de præislamiske Buddha-statuer fra det andet århundrede før Kristi fødsel er ikke kun gået ud over en kulturarv, som tilhører hele menneskeheden, den er ikke kun en fortsættelse af en kulturel katastrofe, som indledtes med de ødelæggelser, der ramte de arkæologiske fund i museet i Kabul, den er også udtryk for en fanatisme, som strække sig ud over det religiøse indhold og truer med at fortsætte til trods for de mange appeller fra hele verden.

Hvad mener Rådet, at det kan gøre for at redde den kulturarv, som er truet af det nuværende styre i Afghanistan?

Hvilke forholdsregler agter Rådet at træffe for at dæmme op for denne religiøse fanatisme?

Hvilke foranstaltninger påtænker Rådet at indføre for at styrke dialogen med de afghanske myndigheder?

Hvilke samarbejdsformer vil Rådet iværksætte på internationalt niveau, især med lande som Pakistan, De Forenede Arabiske Emirater og Saudi-Arabien, som har anerkendt Taleban-styret, for at opnå forståelse med disse?

Svar

(20. november 2001)

1. Da Taliban-styret meddelte, at det havde til hensigt at ødelægge kulturgenstande i Afghanistan, reagerede Rådet omgående og forsøgte at forhindre ødelæggelsen af den rige kulturarv. Flere demarcher blev foretaget, herunder over for Talibans »udenrigsminister« Mutawaki, i Pakistan, i Saudi-Arabien og i Abu Dhabi. Rådet fordømte også kraftigt den beordrede ødelæggelse i sin erklæring af 1. marts 2001. Desværre viste Taliban sig endnu engang absolut uimodtagelig for den samlede internationale pression og enstemmige fordømmelse, også fra andre islamiske lande, af deres barbariske handlinger.

2. Rådet vil naturligvis fortsat bestræbe sig på at forhindre enhver yderligere forværring af situationen uden dog at have urealistiske forventninger til mulighederne for at påvirke Talibans uacceptable handlemåde. Som det fremgår af den fælles holdning af januar 2001, vil Rådet ligeledes fortsat fremme et ophør af kamphandlingerne i Afghanistan og en forhandlet politisk aftale mellem de stridende grupper. Med henblik herpå vil Rådet fortsat rejse spørgsmålet om Afghanistan under de regelmæssige politiske dialogmøder med nabolandene, hvor det vil opfordre dem til at bruge den indflydelse, de måtte have, til at ændre forholdene i landet.

3. For så vidt angår de øvrige problemer, der rejses i forespørgslen, har Rådet allerede gentagne gange og udførligt informeret Europa-Parlamentet om sin holdning vedrørende forskellige aspekter af situationen i Afghanistan. Da der ikke er tale om en specifik ny udvikling, opfordrer Rådet således det ærede parlamentsmedlem til at henholde sig til svarene på forespørgsel O-0032/2001, O-0052/2001, H-0170/2001, H-0481/2001 og E-0088/2001.

(2002/C 81 E/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1468/01 af Guido Podestà (PPE-DE) til Rådet

(21. maj 2001)

Om: Kvindernes vilkår og samfundssituationen i Afghanistan

I Afghanistan har talebanerne indført et ultrafundamentalistisk regime, som bygger på religiøs fanatisme og kønsdiskrimination.

Den borgerkrig, som i årevis har medført en åreladning af landet, har bevirket, at over 5 millioner mennesker er blevet drevet på flugt, mere end en million er blevet invalider, og der hersker udbredt fattigdom.

Kvinderne er i flertal i et land, hvor der er mere end 700 000 enker, og hvor disses familier lever i den største fattigdom, som forværres af talebanernes bestemmelser om, at det er forbudt kvinder at arbejde uden for hjemmet.

Forbudet mod at kvinder får blot en elementær uddannelse, indebærer en forværring af den allerede alvorlige situation med analfabetisme og undertrykkelse.

Mens kvinderne utvivlsomt er den mest undertrykte gruppe som følge af de indskrænkninger, der er udtryk for en permanent undertrykkelse af menneskerettighederne, er samfundets situation som sådan også meget alvorlig.

Hvordan vil Rådet yde den nødvendige støtte til befolkningen, som undertrykkes af styret?

Hvilke foranstaltninger vil Rådet iværksætte på internationalt plan for at sikre overholdelse af borger- og menneskerettighederne?

Hvilke foranstaltninger har Rådet truffet på internationalt plan for at undgå, at der leveres våben til fundamentalisterne, og at de trænes i brugen af dem?

Svar

(20. november 2001)

Som svar på en række mundtlige og skriftlige forespørgsler, der er blevet fremsat i de seneste uger og måneder, har Rådet gentagne gange og udførligt underrettet Europa-Parlamentet om sin holdning til de forskellige aspekter af problemerne i Afghanistan og særlig de foranstaltninger, der er truffet med hensyn til den humanitære krise og med henblik på at lette de afghanske kvinders lidelser. Da der ikke er sket nogen særlig ny udvikling i sagen, opfordrer Rådet derfor det ærede parlamentsmedlem til at henholde sig til svarene på forespørgsel O-0032/2001, O-0052/2001, H-0170/2001, H-0481/2001 og E-0088/2001.

(2002/C 81 E/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1473/01 af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. maj 2001)

Om: Hindring af informationsspredning om overholdelse af EU-bestemmelser og støtte som følge af nationale, regionale og lokale bestemmelser om hemmeligholdelse

1. Har Kommissionens kendskab til, at den nederlandske provins Fryslân (Friesland) har indført en bestemmelse om »fortrolighed«, som går ud fra, at politi og tjenestemænd gør sig strafbare, hvis de bidrager til, at fortrolige oplysninger kommer til tredjemands kendskab, og at tredjemænd også omfatter Kommissionen (jf. artikel i avisen »Spits« fra fredag den 20. april 2001)?
2. Har Kommissionen ligeledes kendskab til, at anledningen til den i spørgsmål 1 omtalte foranstaltning er den finansielle støtte, som ydes til computervirksomheden SCI, og som i mellemtiden har ført til, at Kommissionen har krævet et beløb på 1,5 mio. EUR tilbage, og at en lokalpolitiker er blevet beskyldt for at have givet anledning til dette krav om tilbagebetaling, fordi han har videregivet fortrolige oplysninger til Kommissionen?
3. Har Kommissionen kendskab til yderligere tilfælde, hvor lokale, regionale og nationale myndigheder i medlemsstaterne beskytter fortrolighedsforanstaltninger mod undersøgelser om den økonomiske støtte, som de har fået tildelt af Den Europæiske Union, eller mod overtrædelse af fællesskabsretsakterne? I hvilke andre medlemsstater end Nederlandene anvendes der sådanne foranstaltninger?
4. Er foranstaltninger, som forbyder politikere og tjenestemænd at videregive oplysninger til tredjemand, til hinder for, at Kommissionen kan opnå de ønskede oplysninger, for så vidt angår anvendelsen af finansielle midler, der stilles til rådighed via Den Europæiske Union til andre formål end de planlagte og undersøge overtrædelser af fællesskabsretsakterne, og at den på grundlag af disse nødvendige informationer kan gennemføre kontroller?
5. Ser Kommissionen sig i betragtning af, at lokale, regionale og nationale myndigheder i henhold til den nationale lovgivning har ret til at beskytte sig selv mod spredning af informationer til tredjemand, herunder Kommissionen, foranlediget til at forenkle eller ændre bestemmelserne om tildeling af EU-støtte og overholdelse af EU-forpligtelser?
6. Hvis svaret på spørgsmål 5 er benægtende, hvorledes agter Kommissionen da at sørge for, at der ikke igen og igen opstår sådanne situationer, hvor Kommissionen på grund af manglende informationer må træffe en forkert beslutning eller afstå fra at kræve tilbagebetaling af støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(3. september 2001)

Kommissionen kan ikke på nuværende tidspunkt på baggrund af de oplysninger, den råder over, tage konkret stilling til den sag, det ærede medlem omtaler.

Kommissionen har dog foretaget visse undersøgelser, og det viser sig, at den pågældende sag nok involverer Den Europæiske Socialfond (ESF). Den berørte tjenestegren, Generaldirektoratet for Beskæftigelse, er blevet kontaktet for at foretage de nødvendige undersøgelser.

Principielt er det dog vigtigt at indskærpe følgende:

- Betingelserne for ydelse af støtte fra Kommissionens side er systematisk underlagt en forpligtelse for støttemodtageren til at give fri og fuldstændig adgang til alle dokumenter og sagsakter, Kommissionens kontrolafdelinger måtte anmode om. Dette er klart anført i vademecum for støtte (artikel 8 i de generelle betingelser for fællesskabsstøtte). Hvis støttemodtageren ikke fuldt ud overholder denne forpligtelse, har Kommissionen ret til at opsige støtteaftalen og kan i så tilfælde kræve, at den allerede udbetalte støtte helt eller delvis tilbagebetales.
- Hvis Kommissionen får kendskab til, at der på nationalt plan eller i bestemte tilfælde er indført specifikke bestemmelser eller særlige procedurer for at hindre denne adgang til sagsakter, har den for det første pligt til at træffe de nødvendige korrigerende finansielle foranstaltninger og for det andet officielt at protestere kraftigt mod en sådan praksis, der er i strid med fællesskabsreglerne.

(2002/C 81 E/036)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1475/01

af Bart Staes (Verts/ALE) til Rådet

(21. maj 2001)

Om: Offentlighed omkring EU-dokumenter

Jeg ønsker at gøre Rådet opmærksom på at svar P-3572/00⁽¹⁾ (af 23. april 2001) ikke kaster lys over de stillede spørgsmål. Ifølge det belgiske udenrigsministerium blev afgørelse 2000/527/EF⁽²⁾ truffet som reaktion på en særlig forespørgsel fra en borger, som Rådet ikke ønskede at beskæftige sig med (P-11 møde onsdag den 18. oktober 2000).

Derfor anmoder jeg endnu en gang om et svar på de spørgsmål, der stilles i skriftlig forespørgsel P-3572/00.

1. Hvornår blev den pågældende forespørgsel forelagt Rådet?
2. Hvem har indgivet denne forespørgsel?
3. Hvilke dokumenter vedrørte denne forespørgsel?
4. Hvorfor ønskede Rådet ikke at beskæftige sig med denne forespørgsel?
5. På hvilken måde har denne forespørgsel og den efterfølgende afvisning fået Rådet til under en hasteprocedure at indføre mindre offentlighed omkring EU-dokumenter?

⁽¹⁾ EFT C 187 E af 3.7.2001, s. 17.

⁽²⁾ EFT L 212 af 23.8.2000, s. 9.

Svar

(20. november 2001)

Som svar på det ærede medlems forespørgsel skal Rådet understrege, at der i betragtningerne i afgørelse 2000/527/EF detaljeret er redegjort for Rådets begrundelse for at vedtage denne afgørelse. Det ønsker ikke at kommentere det synspunkt, som et ministerium i en medlemsstat angiveligt skal have udtrykt på grundlag af denne afgørelse.

Som det vil være det ærede medlem bekendt, hedder det i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/01 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter⁽¹⁾, at følsomme dokumenter som defineret i forordningens artikel 9, stk. 1, behandles efter en særlig procedure i overensstemmelse med den nævnte artikel. Som Rådet allerede har påpeget i sit svar på hans skriftlige forespørgsel E-2846/00 af 11. september 2000 vil det tage afgørelse 93/731/EF af 20. december 1993 om aktindsigt i dokumenter, der senest er ændret ved afgørelse 2000/527/EF, op til fornyet overvejelse på baggrund af de nye regler i den omtalte forordning.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43.

(2002/C 81 E/037)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1477/01
af Rainer Wieland (PPE-DE) til Rådet

(21. maj 2001)

Om: Racisme i Nederlandene

1. Har Rådet kendskab til, at det nederlandske kirkekor »De Buddys« — der i medlemsstaten Nederlandene er lige så kendt som Wiener Sängerknaben i det tyske sprogområde — på en nylig udkommet CD synger med titlen »Køb ikke hos østrigerne«?
2. Er Rådet opmærksom på den historiske dimension af denne titel, især på baggrund af Tysklands historie i dette århundrede?
3. Har Rådet kendskab til, hvorvidt medlemsstaten Nederlandenes regering skrider ind over for disse — og andre — former for fremmedhad?

Svar

(26. november 2001)

Rådet er meget aktivt på området bekæmpelse af racisme, hvilket fremgår af oprettelsen af Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad og vedtagelsen for nylig på grundlag af den nye artikel 13 i traktaten af et direktiv om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse.

Rådet har ikke kendskab til det specielle tilfælde, som det ærede medlem nævner. Det ville under alle omstændigheder ikke kunne udtale sig om sådanne forhold, som hører under medlemsstaternes kompetence.

(2002/C 81 E/038)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1487/01
af Jean-Claude Martinez (TDI) til Rådet

(21. maj 2001)

Om: Svindel med kød- og benmel

I kampen mod BSE og kogalskab forbød Frankrig kød- og benmel til kvæg i juli 1990 og forstærkede dette forbud i juli 1996 ved at udelukke »specificerede risikostoffer« som hjerne, milt og rygmarv.

Imidlertid ser det ud til, at der siden 1996 fortsat ulovligt er blevet fremstillet og solgt flere tusind ton kød- og benmel beregnet til kvæg, som det for nylig er blevet afsløret i en sag.

I betragtning af de alvorlige omstændigheder og den fare, som menneskers helbred udsættes for, hvilke foranstaltninger forventer Rådet så at træffe?

Vil Rådet styrke samarbejdet mellem veterinærmyndighederne og de myndigheder, der deltager i bedrageribekæmpelsen?

Svar

(21. november 2001)

For så vidt angår de forhold, som det ærede parlamentsmedlem tager op, minder Rådet om, at det er medlemsstaterne, der skal sørge for overholdelsen af fællesskabsbestemmelserne og de nationale lovgivninger vedrørende brugen af kød- og benmel og straffe overtrædelser heraf i overensstemmelse med deres respektive nationale lovgivninger.

Rådet har bestemt været opmærksom på kontrolbestemmelserne, da det drøftede det midlertidige forbud mod brug af kød- og benmel i foder.

For så vidt angår samarbejdet mellem veterinærmyndighederne minder Rådet om, at bestemmelserne herom findes i direktiv 89/608/EØF af 29. november 1989⁽¹⁾. [...]

Kommissionen har fremsat et forslag om skærpelse af fællesskabslovgivningen vedrørende offentlig kontrol på foderstofområdet (direktiv 95/53/EF), som vil blive vedtaget snarest.

Samarbejdet mellem forskellige kontroltjenester i en og samme medlemsstat er derimod udelukkende den pågældende medlemsstats ansvar.

⁽¹⁾ EFT L 351 af 2.12.1989.

(2002/C 81 E/039)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1496/01
af Raimon Obiols i Germà (PSE) til Rådet

(21. maj 2001)

Om: Trojkaens rejse til Algeriet

Under det besøg, som formanden for Rådet, Anna Lindh, og den høje repræsentant, Javier Solana, aflagde i Algeriet, var et af de punkter, der blev behandlet under drøftelserne med de algeriske myndigheder, situationen i Vestsahara.

Som bekendt støder gennemførelsen af fredsprocessen i Vestsahara, der indebærer afholdelsen af en folkeafstemning, på store vanskeligheder, hvilket i realiteten har ført til, at den er standset. FN's generalsekretær, Kofi Annan, er klar over denne situation, og i den beretning, han forelagde for Sikkerhedsrådet i februar 2001, erklærede han, at han havde anmodet de marokkanske myndigheder om at udarbejde et dokument med forslag om indledning af politiske forhandlinger parterne imellem med henblik på atter at sætte gang i fredsprocessen. Der indledes således en ny fase og skabes nye muligheder, i forbindelse med hvilke EU ikke bør undlade at gøre brug af sit ansvar og indflydelse.

Er Rådet klar over, hvilke muligheder det har for at øve indflydelse på parterne og for at hjælpe dem med at komme ud af denne »blindgyde«, som bortset fra at påføre den berørte befolkning store lidelser også skaber fare for en genopblussen af volden og spændingerne i Magreb?

Mener Rådet, at EU bør spille en aktiv rolle og medvirke til en fredelig løsning på situationen i Vestsahara?

For nylig afholdte ministerrådet for Den Arabiske Magreb-union et møde i Algeriet. De ansvarlige for EU's Euro-Middelhavspolitik har også senere fremsat en række erklæringer, hvori de slår til lyd for en fremskyndelse af det regionale samarbejde og Syd-Syd-samarbejdet. Mener Rådet, at den nødvendige udvikling af et åbent marked i Magreb er muligt uden en forudgående aftale mellem de parter, der er inddraget i konflikten i Vestsahara?

Svar

(26. november 2001)

Konflikten i Vestsahara er afgjort til skade for den politiske og økonomiske integration i Den Arabiske Maghreb-union. Alligevel fandt De Forenede Nationers generalsekretær i sin seneste rapport, at der var

»gjort betydelige fremskridt« i retning af at konstatere, om Marokko er rede til at tilbyde og støtte en vis decentralisering af myndigheden over Vestsahara, som er »reel, væsentlig og i overensstemmelse med folkeretten«. På dette grundlag forlængede De Forenede Nationers Sikkerhedsråd mandatet for MINURSO indtil den 30. juni 2001 for at give generalsekretærens personlige udsending, James Baker, mere tid til at føre yderligere drøftelser med parterne, enten enkeltvis eller på med et møde med parterne.

Rådet støtter fuldt ud FN's bestræbelser. Rådet er rede til at tilbyde sin medvirken og bistå ved enhver fredelig løsning. Rådet er med henblik herpå i kontakt med James Baker.

For så vidt angår konfliktens humanitære følger, er EU langt den største donor af humanitær bistand til flygtningene fra Vestsahara i Tindouf lejrene. Den finansielle støtte fra ECHO andrager 21 mio. EUR i 1999/2001. Desuden er der for nylig givet tilsagn om 3,7 mio. EUR til at forbedre fødevarer-situationen i lejrene.

Rådet ser med tilfredshed på de nye bestræbelser på det nylige UMA-ministermøde på at relancere Maghreb-samarbejdet på forskellige niveauer. Det bemærkede, at Algeriet og Marokko er nået til enighed om at behandle spørgsmålet om Vestsahara i De Forenede Nationer og ikke som et bilateralt spørgsmål.

(2002/C 81 E/040)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1500/01
af Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) til Rådet

(21. maj 2001)

Om: Sultestrejke blandt tyrkiske fængselsindsatte

I 180 dage har politiske fanger i tyrkiske fængsler gennemført sultestrejke i protest mod de nye fængsler (af type F), som den tyrkiske regering vil indføre, og som totalt isolerer de politiske fanger.

Hidtil har tyve personer mistet livet, uden at den tyrkiske regering har ændret sin holdning.

Hvor mange menneskeliv mener Rådet, at der endnu skal gå tabt, før det beslutter sig til at træffe effektive foranstaltninger over for dette land, der står for at skulle tiltræde Den Europæiske Union?

Jeg gør endvidere opmærksom på, at min skriftlige forespørgsel E-4111/00 af 18. december 2000 til Rådet, der har præcis det samme indhold, og som skulle besvares inden for seks uger ifølge artikel 44, stk. 6, i Parlamentets forretningsorden, endnu ligger ubesvaret.

Efter at have forhørt mig hos Parlamentets tjenestegrene, har jeg konstateret, at De til trods for at være blevet rykket gentagne (tre) gange, stadig ikke har villet nedlade Dem til at svare.

Ovennævnte er en fornærmelse mod Parlamentets arbejde, kompromitterer Rådet i høj grad, skaber alvorlig tvivl om dets objektivitet og indgyder den tanke, at der også andre steder end i Tyrkiet er problemer med demokratiet.

Mener Rådet måske, at Europa-Parlamentet ikke har nogen rolle at spille, og ville det så ikke være mere hæderligt at erklære det åbent, så formålsløs korrespondance kunne undgås?

Svar

(21. november 2001)

For så vidt angår forsinkelsen i forbindelse med Rådets afgivelse af svar på de ærede parlamentsmedlemmers forespørgsler henviser Rådet til det svar, det allerede har givet, navnlig på forespørgsel E-1299/00, E-1300/00 og P-1541/00.

Rådet beklager dybt, at sultestrejkerne i Tyrkiet stadig fører til tab af menneskeliv. Rådet har gentagne gange lagt pres på de tyrkiske myndigheder for at få dem til at træffe alle hensigtsmæssige foranstaltninger til at undgå yderligere dødsfald og at følge henstillingerne fra Europarådets Komité til Forebyggelse af Tortur ved at ændre lovgivningen og træffe praktiske foranstaltninger.

Rådet noterer sig, at den tyrkiske regering allerede har valgt at samarbejde med Europarådets Komité til Forebyggelse af Tortur, der indtil nu har været i Tyrkiet fire gange i anledning af sultestrejkerne. Der er blevet eller vil snart blive gennemført lovændringer, herunder også ændringer, der tager sigte på at reducere de indsattes isolation. Rådet appellerer til den tyrkiske regering om at gennemføre de nye love hurtigt i overensstemmelse med henstillingerne fra Komitéen til Forebyggelse af Tortur, idet Tyrkiets overholdelse af den europæiske konvention til forebyggelse af tortur er en af de kortfristede prioriteter i partnerskabsaftalen.

Rådet henviser også til, at en reform af fængselsvæsenet indgår som en mellemfristet prioritet i tiltrædelsespartnerskabet med Tyrkiet, der blev vedtaget af Rådet den 8. marts 2001.

Rådet og medlemsstaterne vil fortsætte med at rejse dette spørgsmål over for den tyrkiske regering som led i den forstærkede politiske dialog, som de senest gjorde det på samlingen i Associeringsrådet EF-Tyrkiet den 26. juni. Endvidere benytter Rådet og medlemsstaterne sig af deres kontakter med tyrkiske partnere, herunder den tyrkiske indenrigsminister og justitsminister, i Ankara og andre steder til klart at tilkendegive deres bekymring over sultestrejkerne.

Rådet noterer sig med tilfredshed det besøg, som medlemmer af Det Blandede Parlamentariske Udvalg EU-Tyrkiet for nylig aflagde i Ankara, og anser det for at være et vigtigt bidrag til de bestræbelser, som Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen i forening udfolder for at tilskynde den tyrkiske regering til at fortsætte de politiske reformer og til at foretage sig det nødvendige for at bringe sultestrejkerne til ophør.

(2002/C 81 E/041)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1502/01
af Jacqueline Foster (PPE-DE) til Rådet

(21. maj 2001)

Om: Finansiering af Galileo-satellitnavigationssystemprojektet

Det aftalememorandum, der signalerer en foreløbig finansiering fra private organer på 200 mio. EUR, kræver en yderligere forklaring. Kan Rådet komme med eksempler på nogle af de virksomheder, der har indvilliget i at bidrage til finansieringen? Kan Rådet også bekræfte, at den private sektors finansierings-tilsagn vil falde bort, hvis ikke der træffes en fast politisk afgørelse vedrørende den endelige fase inden juni 2001?

Vil Rådet af hensyn til gennemskueligheden gøre det helt klart, hvilke hensigter det har med finansieringen af dette projekt, og hvorvidt det, i tilfælde af en manglende substantiel interesse fra den private sektors side, agter at finansiere projektet alene over EU-budgettet, herunder også de 220 mio. EUR, som det hvert år vil koste at holde projektet i gang? Vil Rådet også forelægge en ajourført detaljeret oversigt over de bidrag, man regner med at modtage fra de enkelte medlemsstater?

Svar

(27. november 2001)

Kontakterne mellem Kommissionen og de erhvervsgrøner, der er interesserede i Galileo-projektet, har ført til undertegnelsen af et aftalememorandum om reglerne for den private sektors deltagelse i udviklingsfasen af det satellitbaserede radionavigationsprogram Galileo. Selvom Rådet ikke har deltaget i disse kontakter, har det noteret sig, at den private sektor fortsat udviser stor interesse for Galileo-projektet.

På samlingen den 5. april 2001 vedtog Rådet en resolution om Galileo⁽¹⁾, som indeholder et arbejdsprogram med en præcis tidsplan for de afgørelser, der endnu ikke er truffet. Ifølge dette arbejdsprogram er det meningen, at Rådet på samlingen den 27. og 28. juni 2001 skal godkende en foreløbig definition af de tjenesteydelser, som Galileo vil kunne tilbyde. Det kan naturligvis ikke foregribe de afgørelser, som skal træffes i december 2001 eller senere.

Rådet besluttede i sin resolution fra april, at der skal frigøres bevillinger på indtil 100 mio. EUR for 2001 umiddelbart efter vedtagelsen af denne resolution i overensstemmelse med ordningerne i finansforordningen for transeuropæiske net, og at der i december 2001 skal træffes afgørelse om at frigøre de resterende bevillinger på budgettet for transeuropæiske net (dvs. 450 mio. EUR) og om at nedsætte en enhed, der skal have ansvaret for forvaltningen af projektet.

Rådet mindede om, at Det Europæiske Råd på gentagne møder og især i Stockholm har bekræftet, at det er målet at sikre, at programmet i vid udstrækning finansieres af private midler, og opfordrede i den forbindelse Kommissionen til snarest muligt at indlede en udbudsprocedure med en oversigt over samtlige projektfaser for at gøre det muligt på længere sigt at udvide den private sektors deltagelse i projektet og således fastlægge, hvilke kommercielle og offentlige tjenester der skal tilbydes af Galileo, ved at specificere de indtægter, de kunne frembringe, og de ledsageforanstaltninger, der er nødvendige herfor. Dette vil også bidrage til at afklare betingelserne for den private sektors engagement på længere sigt. Resultatet af evalueringen af bud skal foreligge i begyndelsen af november for at danne grundlag for, at Rådet kan træffe en afgørelse inden udgangen af 2001. Denne afgørelse skal endvidere fastsætte de maksimale fællesskabsmidler, der er til rådighed for ibrugtagings- og driftsfasen.

Partnerskabet mellem den offentlige og den private sektor betragtes som væsentligt for Galileo-projektets succes. Det Europæiske Råd har selv bekræftet dette på forskellige møder og har senest i Stockholm bekræftet, at den private sektor bør tage udfordringen op med hensyn til deltagelse i og finansiering af projektet via et bindende tilsagn for etablerings- og ibrugtagingsfasen. Det skal i den forbindelse bemærkes, at den private sektor allerede har reageret konkret på denne opfordring, idet den ved undertegnelsen af ovennævnte aftalememorandum har givet tilsagn for udviklingsfasen (2001-2005), der går forud for etablerings- og ibrugtagingsfasen (2006-2007).

Rådet skal inden udgangen af 2001 træffe en afgørelse, hvori det bl.a. skal afklare betingelserne for den private sektors engagement på længere sigt og fastsætte de maksimale fællesskabsmidler, der er til rådighed for Galileo-projektets ibrugtagings- og driftsfase. Hvad angår eventuelle bidrag fra de forskellige medlemsstater blev det udtrykkeligt fastsat, at ingen medlemsstat er forpligtet til at bidrage via supplerende nationale midler.

⁽¹⁾ EFT C 157 af 30.5.2001.

(2002/C 81 E/042)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1517/01

af Glyn Ford (PSE) til Rådet

(21. maj 2001)

Om: Udsættelse af valg til Europa-Parlamentet

Kan Rådet redegøre for, hvilke procedurer og hvilken tidsplan der kræves, for at beslutte at udsætte valg til Europa-Parlamentet, såfremt der i en medlemsstat indtræffer forhold, som på grund af bekymringen for folkesundheden eller andre grunde hindrer en politisk valgkampagne?

Svar

(21. november 2001)

Inden for rammerne af den gældende lovgivning, dvs. den akt om almindelige direkte valg af repræsentanterne i Europa-Parlamentet, der er knyttet til Rådets afgørelse af 20. september 1976, er proceduren for fastsættelse af datoerne for valg til Europa-Parlamentet entydigt fastlagt.

I medfør af bestemmelserne i artikel 10, stk. 1, i ovennævnte akt fastsatte Rådet datoerne for det første valg til Europa-Parlamentet, nemlig den 7 og 10. juni 1979. De efterfølgende valg finder sted inden for den tilsvarende periode i det sidste år inden for den femårige lovgivningsperiode.

I henhold til artikel 10 er det dog muligt at fastsætte en anden periode for datoerne for valg til Europa-Parlamentet. Denne periode kan tidligst ligge en måned før og senest en måned efter den periode, der svarer til den, der blev fastsat for de første valg. En sådan afgørelse skal træffes enstemmigt af Rådet efter høring af Europa-Parlamentet.

(2002/C 81 E/043)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1523/01

af Luciano Caveri (ELDR) til Rådet

(21. maj 2001)

Om: Kemiske og bakteriologiske våben

Adskillige rapporter gør opmærksom på de alvorlige risici, der er forbundet med det enorme arsenal af kemiske og bakteriologiske våben, som Rusland har arvet, og i modsætning til hvad der er tilfældet med kernevåbnene, synes der ikke at være iværksat destruktionsforanstaltninger.

Mener Rådet, at det ville være hensigtsmæssigt at udarbejde programmer i samarbejde med russerne med henblik på at opnå udtømmende oplysninger og derefter gennemføre konkrete foranstaltninger for at reducere og udrydde de farligste produkter, også af hensyn til de europæiske borgeres sikkerhed?

Svar

(21. november 2001)

I henhold til artikel VII, stk. 5, i konventionen om kemiske våben skal enhver deltagende stat underrette Organisationen for Forbud mod Kemiske Våben (OPWC) om de lovgivningsmæssige og administrative foranstaltninger, som er truffet for at gennemføre konventionen om kemiske våben. Den Russiske Føderation er deltagende part i denne konvention. Detaljerede rapporter med status over de russiske programmer for destruktion af kemiske våben drøftes derfor regelmæssigt i OPWC's Eksekutivråd.

Den 17. december 1999 vedtog Rådet en fælles aktion om vedrørende oprettelse af et EU-samarbejdsprogram for ikke-spredning og nedrustning i Den Russiske Føderation. Formålet med programmet er at støtte Den Russiske Føderations våbenkontrol- og nedrustningsbestræbelser. I den forbindelse vil der blive leveret anlæg og udstyr til en anslået værdi af næsten 6 mio. EUR til projekter med det formål at destruere de kemiske våben i Gorny. Flere aktioner vedrørende masseødelæggelsesvåben i Den Russiske Føderation er i øjeblikket under overvejelse.

(2002/C 81 E/044)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1534/01

af Ioannis Souladakis (PSE) til Rådet

(7. juni 2001)

Om: Bekæmpelse af produktionen af indisk cannabis og opium i Libanon

Ifølge offentliggørelser i den internationale presse blev en af følgerne af den langvarige borgerkrig i Libanon, at de traditionelle landbrugsafgrøder blev erstattet med ulovlig dyrkning af indisk cannabis og opium. Den støtte, der hidtil er blevet ydet til Libanon med henblik på at genoplive og udvikle landets landbrugsøkonomi, og som skulle sætte en definitiv stopper for dyrkning af afgrøder, der er forbundet med narkotikasmugling, har ikke givet de forventede resultater. I pressen omtales endvidere støtte fra USA, men der nævnes intet om den indsats, der er blevet ydet af Den Europæiske Union på dette felt.

På baggrund af den store betydning, som bekæmpelsen af narkotikasmugling og beskyttelsen af det europæiske samfund imod denne svøbe har, bedes Rådet besvare følgende:

1. Hvilke konkrete støtteprogrammer overvejer Rådet at iværksætte til fordel for Libanon?
2. Overvejer Rådet muligheden af at finansiere programmer med henblik på bekæmpelse af dyrkningen af indisk cannabis og opium og styrkelse af Libanons landbrugsøkonomi, og hvis ja, hvilke?
3. Er Det Europæiske Råd i stand til at informere os om finansieringen af programmer til fordel for Libanon som led i MEDA?
4. Har der eksisteret et konkret samarbejde med de retsforfølgende myndigheder i Libanon om bekæmpelsen af de illegale afgrøder og de smuglerorganisationer, der står for afsætningen af de ulovlige narkotiske stoffer?

Svar

(26. november 2001)

1. Efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden og vedtagelsen af den fælles strategi for Middelhavsområdet på Det Europæiske Råd i Feira den 19. og 20. juni 2000 vedtog Rådet i maj 2001 en tilføjelse til 1995-forhandlingsdirektiverne for Euro-Middelhavs-associeringsaftalen mellem EU og Libanon. Denne tilføjelse omhandler styrkelse af samarbejdet på forskellige områder inden for retlige og indre anliggender, herunder samarbejde vedrørende ulovlig narkotika.

2. Ifølge tilføjelsen til mandatet skal parterne inden for deres respektive beføjelser og kompetence samarbejde om at sikre en afbalanceret og integreret tilgang til narkotika. Politikken og indsatsen på dette område skal rettes mod at reducere udbuddet af, den ulovlige handel med og efterspørgslen efter ulovlig narkotika samt en mere effektiv kontrol med prækursorer. For at nå disse mål skal parterne inden for rammerne af disse bestemmelser aftale, hvilke metoder der skal følges i samarbejdet. Disse aktioner baseres på i fællesskab vedtagne principper, der er på linje med De Forenede Nationers Generalforsamlings særlige 1998-samling. Samarbejdet mellem parterne forventes også at omfatte faglig og administrativ bistand, navnlig på følgende områder: udformning af national lovgivning og politik, oprettelse af institutioner og informationscentre, personaleuddannelse, narkotikaforskning og forhindring af omdirigering af prækursorer til ulovlig fremstilling af narkotika. Parterne kan også aftale at inddrage andre områder.

3. Det spørgsmål, som det ærede parlamentsmedlem har rejst vedrørende MEDA-finansiering til programmer for at bistå Libanon med at hindre dyrkning af cannabis og opium i Libanon, henhører under Europa-Kommissionens kompetence.

(2002/C 81 E/045)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1535/01
af Ioannis Souladakis (PSE) til Kommissionen

(22. maj 2001)

Om: Bekæmpelse af produktionen af indisk cannabis og opium i Libanon

Ifølge offentliggørelser i den internationale presse blev en af følgerne af den langvarige borgerkrig i Libanon, at de traditionelle landbrugsafgrøder blev erstattet med ulovlig dyrkning af indisk cannabis og opium. Den støtte, der hidtil er blevet ydet til Libanon med henblik på at genoplive og udvikle landets landbrugsøkonomi, og som skulle sætte en definitiv stopper for dyrkning af afgrøder, der er forbundet med narkotikasmugling, har ikke givet de forventede resultater. I pressen omtales endvidere støtte fra USA, men der nævnes intet om den indsats, der er blevet ydet af Den Europæiske Union på dette felt.

På baggrund af den store betydning, som bekæmpelsen af narkotikasmugling og beskyttelsen af det europæiske samfund imod denne svøbe har, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvilke konkrete støtteprogrammer overvejer Kommissionen at iværksætte til fordel for Libanon?
2. Har Kommissionen finansieret programmer med henblik på bekæmpelse af dyrkningen af indisk cannabis og opium og styrkelse af Libanons landbrugsøkonomi, og hvis ja, hvilke?
3. Er Kommissionen i stand til at informere os om finansieringen af programmer til fordel for Libanon som led i MEDA?
4. Har der eksisteret et konkret samarbejde med de retsforfølgende myndigheder i Libanon om bekæmpelsen af de illegale afgrøder og de smuglerorganisationer, der står for afsætningen af de ulovlige

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(19. juli 2001)

1. Der er i øjeblikket ingen planer om at etablere fællesskabsprogrammer for støtte til bekæmpelse af narkotikadyrkning og narkotikahandel.
2. I 1994 fik den libanesiske regering tildelt 600 000 EUR i gavebistand til træning, faglig bistand og udstyr til kontrol af narkotikahandel. Samme år blev der undertegnet en aftale med UNDCP (FN's internationale narkotikakontrolprogram) om en gavebistand på 1 400 000 EUR til udskiftning af afgrøder i Bekaa-dalen.

I 1996 blev der godkendt en gavebistand på 164 032 EUR til »Groupe International de Recherche en Toxicomanie« og »Fédération Internationale des Universités Catholiques« til at uddanne lærere i at behandle problemer i forbindelse med narkotikamisbrug.

Den ikke-statslige organisation (NGO) »SOS Drug International« fik i 1998 en gavebistand på 139 870 EUR til etablering af et modtagelsescenter og til arbejdet med reintegrering af narkomaner i Libanon.

3. I perioden 1995-1999 (MEDA I) modtog Libanon 145 mio. EUR i gavebistand til administrative, sociale og økonomiske reformer og yderligere 21 mio. EUR i rentetilskud til et miljøsektorlån fra Den Europæiske Investeringsbank. De fem vigtigste områder, hvortil der ydes støtte med EU-midler, er rehabilitering af den offentlige administration, investeringsprogrammer, industrielle moderniseringer, strukturtilpasningsfaciliteter samt oprettelse af en fond for social og økonomisk udvikling.

Støtte under MEDA II (2000 og videre frem) vil især blive rettet mod økonomiske og skattemæssige reformer, implementering af associeringsaftalen (som forventes indgået ved udgangen af 2001) og en forøgelse af samhandelen.

4. De to projekter, der finansieredes i 1994, indebærer et tæt samarbejde med indenrigsministeriet og andre myndigheder i Libanon, som er involveret i bekæmpelsen af ulovlig narkotikadyrkning og narkotikahandel.

(2002/C 81 E/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1579/01

af Adeline Hazan (PSE) til Rådet

(28. maj 2001)

Om: Ret til familiesammenføring

På Rådets (RIA) kommende samling den 28. og 29. maj 2001 skal forslaget til EU-direktiv om ret til familiesammenføring behandles.

Det drejer sig om en tekst, der har stor betydning for muligheden for at realisere et normalt familieliv, som det fastsættes i artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder: »Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv«.

Imidlertid er der i dag grund til at være bekymret for den skæbne, dette forslag kan lide, eftersom flere stater ønsker tilbageskridt og at foretage nogle væsentlige ændringer, selv om det drejer sig om det første konkrete og modige skridt mod en indarbejdelse af den tredje søjle i fællesskabsretten. Disse væsentlige ændringer betyder,

- at den krævede ventetid, før tredjelandsstatsborgere kan bede om familiesammenføring, forlænges til over et år;
- at der indføres en skarp begrænsning i antallet af familiemedlemmer, der kan familiesammenføres, idet slægtninge i opstigende linje, ugifte par samt voksne børn, der ikke er i stand til at forsørge sig selv, udelukkes;
- at familiemedlemmer ikke tildeles ret til at arbejde fra det tidspunkt, de ankommer til værtslandet;
- at landene kan inddrage opholdstilladelsen for medlemmerne af de sammenførte familier i to år efter familiesammenføringen, hvis de krævede betingelser ikke længere opfyldes.

Det direktivforslag, som Europa-Parlamentet har ændret, er en vigtig tekst, som Rådet klart og definitivt bør støtte. Hvad er Rådets klare og præcise holdning til dette spørgsmål? Vil Rådet være opmærksom på, om der sættes en stopper for en sådan tankegang, der udspringer af en selektiv og anakronistisk vision omkring unionsborgerskabet?

Svar

(21. november 2001)

Den 21. januar 2000 forelagde Kommissionen et forslag til Rådets direktiv om ret til familiesammenføring. Som følge af Europa-Parlamentets udtalelse, som blev afgivet den 6. september 2000, har Kommissionen forelagt et ændret forslag den 11. oktober 2000.

Det ændrede forslag er blevet drøftet indgående under flere behandlinger af teksten. Da det endnu ikke har været muligt at nå til enighed om en række grundlæggende spørgsmål, som bl.a. vedrører personer, der bør kunne få familiesammenføring, eller forskellige tidsfrister, der skal overholdes i den forbindelse, fortsætter drøftelserne af direktivudkastet i Rådets kompetente instanser.

(2002/C 81 E/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1580/01 **af Cecilia Malmström (ELDR) til Rådet**

(28. maj 2001)

Om: Néjib Hosni, fængslet på grund af sin politiske overbevisning i Tunesien

Néjib Hosni, som har modtaget adskillige internationale priser for sit engagerede arbejde med at forsvare menneskerettighederne, og som er medstifter af Conseil national des libertés en Tunisie (CNLT), det nationale frihedsråd i Tunesien, blev fængslet i juni 1994 på grundlag af en falsk sigtelse for dokumentfalsk. Efter at han uden forelæggelse af bevismateriale var blevet dømt til 8 års fængsling efter en uretfærdig proces i 1996, blev han prøveløsladt i slutningen af samme år som resultat af en international solidaritetskampagne.

Hosni blev igen arresteret i december 2000 og dømt til 15 dages frihedsberøvelse for »manglende overholdelse« af en kendelse, som forbød ham at udøve sin profession som advokat i 5 år. Forbuddet var vilkårligt, da det var i modstrid med de gældende bestemmelser vedrørende advokatstanden. Néjib Hosni tvinges nu til at afsone de resterende 5 1/2 år af den 8-årige dom, der blev afsagt efter processen i 1996.

Endvidere har de angreb og trusler fra regeringen, som Hosni og menneskerettighedsforkæmperne udsættes for, nået et hidtil uset niveau. Fængslingen af Hosni, suspensionen af LTDH's virksomhed (Ligue tunisienne des droits de l'homme), den tunesiske menneskerettighedsliga, de stadig hyppigere retssager mod lederne af LTDH og CNLT samt de fysiske angreb på lederne og aktivisterne fra disse og andre sammenslutninger, er blot nogle få eksempler på den forværrede menneskerettigheds-situation i Tunesien.

Hvilke foranstaltninger vil Rådet træffe for at standse pression og angreb på menneskerettighedsforkæmperne i Tunesien og lægge pres på den tunesiske regering for at få den til øjeblikkelig og ubetinget at frigive Néjib Hosni og give ham ret til frit at bevæge sig i Tunesien og i udlandet?

Svar

(26. november 2001)

Hvad angår Néjib Hosni konstaterer Rådet med tilfredshed, at han efter en benådning fra præsidenten blev løsladt fra El-Kef-fængslet den 12. maj 2001 efter at have siddet næsten fem måneder i fængsel. Endvidere konstaterer det, at to andre politiske fanger, Béchir Abid og Haroun Mbarek, blev løsladt i slutningen af maj, ganske vist kun på prøve. Begge er medlemmer af politiske partier, der er forbudt i Tunesien. Endelig hilser Rådet med tilfredshed, at Sihem Ben Sedrine blev løsladt den 11. august, og det håber, at anklagen mod hende, der lyder på fornærmelse af en embedsmand, vil blive behandlet efter en regulær retlig procedure.

Rådet vil fortsætte med at rejse menneskerettighedsspørgsmål, også individuelle sager som Hosni-sagen, over for de tunesiske myndigheder, når som helst der er behov for det, og på et hvilket som helst niveau det finder passende, herunder i forbindelse med sin politiske dialog med Tunesien.

(2002/C 81 E/048)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1585/01
af John Cushnahan (PPE-DE) til Rådet

(1. juni 2001)

Om: Forslag om en EU-politistyrke og et EU-grænsebeskyttelsesværn

For nylig opfordrede den tyske forbundskansler, Gerhard Schröder, Europa til at indsætte en FBI-lignende enhed med henblik på at forhindre internationale kriminelle i at udnytte et Europa uden grænser. Vil dette emne blive sat på dagsordenen for det kommende møde i Rådet (retlige og indre anliggender)? Hvornår forventer man i benægtende fald at behandle det?

Svar

(21. november 2001)

Der er ikke inden for rammerne af Rådets arbejde blevet forelagt nogen formelle initiativer eller forslag om en EU-politistyrke eller et EU-grænsebeskyttelsesværn.

(2002/C 81 E/049)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1590/01
af Frank Vanhecke (TDI) til Rådet

(1. juni 2001)

Om: Cypern-spørgsmålet

Ergün Olgun, repræsentant for den tyrkisk-cypriotiske præsident Rauf Denktash, advarede under sit besøg i Bruxelles i slutningen af april 2001 i vendinger, der ikke var til at misforstå, mod en optrapning af den latente tyrkisk-græske konflikt på øen Cypern, hvis Europa fulgte den overenskomst op, som EU's stats- og regeringschefer var nået frem til under topmødet i Helsinki i december 2000, og ikke betragtede opdelingen af øen som en hindring for dens medlemskab af EU (jf. »European Voice« af 3. maj 2001).

Ergün Olgun, som er talsmand for den tyrkisk-cypriotiske regering, henviste til de uoverskuelige følger, såfremt tiltrædelsesforhandlingerne med Cypern fortsættes, uden at der føres officielle forhandlinger med den tyrkisk-cypriotiske regering.

1. Har Rådet reageret på disse klare trusler fra tyrkisk-cypriotisk side?
2. Hvilket standpunkt indtager Rådet til FN's forslag om at skabe en føderation på Cypern, selv om den tyrkisk-cypriotiske regering har forkastet dette forslag?
3. Hvilke skridt agter Rådet at tage i de følgende seks måneder med henblik på at fremme genforeningen af den opdelt ø?
4. Finder Rådet det ikke ønskeligt, at man undgår enhver form for tiltrædelsesforhandlinger med Tyrkiet, indtil dette land har bragt sin illegale besættelse af den nordlige del af Cypern til ophør?

Svar

(27. november 2001)

Tyrkiet og tyrk-cyprioterne kan ikke være i tvivl om EU's holdning til Cypern-spørgsmålet. Det vil ikke være hensigtsmæssigt for Rådet at reagere, hver gang en tyrk-cypriot fremkommer med sine synspunkter. Rådet minder generelt om den holdning, som Det Europæiske Råd har indtaget i Cypern-spørgsmålet, især på mødet i Helsingfors (jf. punkt 9 a) og b) i formandskabets konklusioner) og på mødet i Nice (jf. punkt 56 i formandskabets konklusioner). Nødvendigheden af en løsning på Cypern-problemet på grundlag af FN's generalsekretærs bestræbelser og det ønskelige i et forenet Cyperns tiltrædelse af EU — hvilket også vil være i Tyrkiets egen interesse — er i øvrigt blevet gjort klart for dem ved mange andre lejligheder.

FN's generalsekretær fremsatte mundtlige bemærkninger i november sidste år som basis for de videre drøftelser mellem parterne. EU støtter kraftigt FN's generalsekretærs løbende bestræbelser på at finde en samlet løsning på Cypern-problemet, men har ikke kommenteret indholdet af de mundtlige bemærkninger.

EU vil fortsat presse på for at få Tyrkiet til at tilskynde tyrk-cyprioterne til at genoptage drøftelserne med FN's generalsekretær og til at støtte ham, så den proces, der begyndte i december 1999, kan bringes til en vellykket afslutning. Den politiske dialog på sidste møde i Associeringsrådet EU-Tyrkiet den 26. juni 2001 gav Rådet og Kommissionen endnu en lejlighed til at fremsætte dette synspunkt.

Tiltrædelsesforhandlingerne med Tyrkiet kan først begynde, når Tyrkiet har opfyldt de politiske forpligtelser, der følger af Københavnskriterierne, som præciseret i tiltrædelsespartnerskabet med Tyrkiet af 8. marts 2001. Hvad angår Cypern nævner tiltrædelsespartnerskabet under »Forstærket politisk dialog og politiske kriterier« følgende som en prioritet på kort sigt (2001) for Tyrkiet: »kraftig støtte i overensstemmelse med konklusionerne fra Helsingfors og i sammenhæng med den politiske dialog til FN's generalsekretærs bestræbelser på at bringe processen til en vellykket afslutning og finde en samlet løsning på Cypern-problemet, som nævnt i punkt 9 a) i konklusionerne fra Helsingfors«.

Det præciseres i tiltrædelsespartnerskabet med Tyrkiet, at der skal tages yderligere skridt til at opfylde Københavnskriterierne og især ske fremskridt med hensyn til at gennemføre de specifikke prioriteter i tiltrædelsespartnerskabet i 2001. Det Europæiske Råd anførte i den forbindelse på sit møde i Göteborg, at tiltrædelsespartnerskabet er hovedhjørnestenen i førtiltrædelsesstrategien for Tyrkiet.

(2002/C 81 E/050)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1596/01

af André Brie (GUE/NGL) til Rådet

(21. maj 2001)

Om: C-våben-konventionen

Konventionen om forbud mod kemiske våben er en af de mest omfattende og vigtigste internationale nedrustningsaftaler. Den indbyggede kontrolmekanisme blev i sin tid fejret som forbilledlig, ikke mindst af EU-medlemsstaterne. I medfør af konventionen underkaster de kontraherende stater sig de samme

betingelser for en effektiv international kontrol. Det tekniske sekretariat i Organisationen for Forbud mod Kemiske Våben har i mellemtiden gennemført omkring 1 000 internationale inspektioner, hvoraf to tredjedele drejede sig om lagre og anlæg for produktion af kemiske våben og en tredjedel om den kemiske industri.

I mellemtiden er effektiviteten og uafhængigheden i forbindelse med inspektionerne imidlertid formindsket, for det første fordi f.eks. inspektørerne som følge af senere vedtagne bestemmelser er blevet tvunget til at udlevere fotokopier af deres observationsnotater til den inspicerede part, og for det andet fordi Organisationen er kastet ud i en finanskrisen på grund af, at vigtige medlemsstater ikke har opfyldt deres finansielle forpligtelser. Af finansielle årsager kan en hel række nødvendige kontroller, især inden for den kemiske industri, ikke gennemføres i øjeblikket.

Har Rådet behandlet situationen vedrørende c-våben-konventionen, og hvilke skridt overvejer Rådet i bekræftende fald at tage for at overvinde den finanskrisen, som Organisationen for Forbud mod Kemiske Våben befinder sig i?

Hvordan vurderer Rådet den senere ændring af kontrolbestemmelserne, og ser det heri en ændring af konventionen, der er i strid med konventionens artikel XV, i henhold til hvilken der kræves en særlig procedure og ratifikationsproces i alle konventionens medlemsstater?

Vil Rådet støtte et internationalt bistandsprogram for tilintetgørelse af kemiske våben i Rusland?

Svar

(29. november 2001)

Rådet deler det ærede medlems betænkelighed ved den vanskelige finansielle situation i Organisationen for Forbud mod Kemiske Våben. I den EU-erklæring, som formandskabet fremsatte på sjette konference om kemiske våben mellem deltagerstaterne (den 14.-18. maj 2001 i Haag), understregede EU, at situationen kræver beslutsomme foranstaltninger, både med henblik på at overvinde de akutte finansielle vanskeligheder og tackle de strukturelle budgetproblemer, og fremhævede spørgsmålets betydning for en fuldstændig og effektiv gennemførelse af konventionen.

Hvad angår inspektionsreglerne fastsættes det i »verifikationsbilaget« til konventionen, del II »generelle verifikationsregler«, artikel 50, at »den inspicerede stat på anmodning modtager kopier af de oplysninger og data, som det tekniske sekretariat har indsamlet om dens anlæg«.

Den 17. december 1999 vedtog Rådet en fælles aktion om vedrørende oprettelse af et EU-samarbejdsprogram for ikke-spredning og nedrustning i Den Russiske Føderation. Formålet med programmet er at støtte Den Russiske Føderations våbenkontrol- og nedrustningsbestræbelser. I den forbindelse vil der blive leveret anlæg og udstyr til en anslået værdi af næsten 6 mio. € til projekter med det formål at tilintetgøre de kemiske våben i Gorny.

(2002/C 81 E/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1609/01

af Jonas Sjøstedt (GUE/NGL) til Rådet

(1. juni 2001)

Om: Maltesisk som officielt EU-sprog

Vil maltesisk blive et officielt EU-sprog, hvis Malta bliver medlem af Unionen, og hvilke forberedelser gøres der for, at maltesisk kan blive et officielt EU-sprog?

Svar

(21. november 2001)

Der gøres opmærksom på, at i henhold til EF-traktatens artikel 290 fastlægger Rådet med enstemmighed den ordning, der skal gælde for Fællesskabets institutioner på det sproglige område. Denne ordning er fastlagt i Rådets forordning nr. 1 af 15. april 1958, som senest blev ændret, da nye medlemsstater tiltrådte Fællesskabet i 1995, og som angiver EU's officielle sprog. Spørgsmålet om maltesisk som kommende officielt EU-sprog er endnu ikke blevet taget op som led i de igangværende tiltrædelsesforhandlinger med Malta. For alle kandidatlandene, med hvem der er indledt forhandlinger, gælder, at forhandlingskapitlet »institutioner« endnu ikke er blevet åbnet.

(2002/C 81 E/052)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1624/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(12. juni 2001)

Om: Forslag om støtte til anvendelse af biokraftstof

Kommissionen har flere gange bekendtgjort sine planer om at støtte en øget anvendelse af vedvarende råstoffer. Rent faktisk er oliefrø en vigtig kilde til biokraftstof, og en produktionsforøgelse indebærer en lang række fordele såsom anvendelse af »ren energi«, frembringelse af proteinrig skrå, der opstår ved fremstilling af biodiesel af oliefrø, samt en positiv indvirkning på verdensmarkedspriserne på oliefrø, der på internationalt niveau kan anvendes som instrument for markedslige vægt.

Kan Kommissionen meddele, hvorfor den endnu ikke har vedtaget et specifikt forslag om støtte til anvendelse af biokraftstof?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(19. oktober 2001)

Kommissionen har altid været og er fortsat indstillet på at fremme anvendelsen af biobrændstof i transport.

Man er ved at forberede en meddelelse om en strategi på mellemlang og lang sigt med henblik på alternative brændstoffer, som bl.a. indeholder to forslag til direktiv, hvoraf det ene vedrører en minimal markedsandel for biobrændstoffer i den samlede mængde solgte brændstoffer på det europæiske marked, det andet vedrører muligheden for nedsatte afgifter på biobrændstoffer.

I henhold til arbejdsprogrammet for 2001 vedtages denne meddelelse af Kommissionen før udgangen af oktober 2001.

(2002/C 81 E/053)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1628/01
af Christos Zacharakis (PPE-DE) til Rådet

(12. juni 2001)

Om: Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom mod Tyrkiet

Tyrkiets gentagne, kraftige overtrædelser af menneskerettighederne i Cypren fra 1974 og frem fordømtes i en dom af 10. maj 2001 fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der gav klageren, Republiken Cypren, medhold i sin klage.

Den tyrkiske regering erklærede straks, at den ikke ville efterkomme Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom, hvis kompetence den ellers officielt anerkendte i 1990. Tidligere har

Tyrkiet tilsidesat lignende domme fra samme domstol i sagen med Loizidou klage i 1995. Derfor spørges Rådet:

1. Hvilke øjeblikkelige skridt vil det tage for at sikre respekten for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser fra Tyrkiets side?
2. Hvilke konsekvenser vil Tyrkiets holdning få, når det på denne måde tilsidesætter sine gentagne gange indgåede forpligtelser over for de europæiske institutioner, specielt i lyset af landets forventede tiltrædelse af EU, og hvorledes vil disse konsekvenser konkret blive udmøntet inden for rammerne af EU's politiske og økonomiske forbindelser med Tyrkiet?

Svar

(29. november 2001)

EU har ikke myndighed til at gribe direkte ind for at fuldbyrde domme afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Men den benytter enhver lejlighed, ikke mindst inden for rammerne af den forstærkede politiske dialog med Tyrkiet, til at gøre det klart, at det er påtrængende nødvendigt, at Tyrkiet overholder alle sine internationale forpligtelser og ikke mindst respekterer menneskerettighederne, herunder afgørelser truffet af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Tyrkiet er helt klar over, at forudsætningen for, at tiltrædelsesforhandlingerne kan indledes, er, at de politiske Københavnskriterier opfyldes, og at medlemskab kræver opfyldelse af alle Københavnskriterierne. EU har i den forbindelse fastsat sine prioriteter i tiltrædelsespartnerskabet med Tyrkiet⁽¹⁾, hvilket omfatter sikring og gennemførelse af rettighederne og frihederne i henhold til den europæiske menneskerettighedskonvention som en integrerende del af gældende fællesskabsret.

Tiltrædelsespartnerskabet indeholder desuden en klausul om, at fællesskabsstøtte til finansiering af projekter i Tyrkiet gennem førtiltrædelsesinstrumenterne forudsætter, at Tyrkiet opfylder sine forpligtelser i medfør af associeringsaftalen, toldunionen og dertil knyttede afgørelser, truffet af Associeringsrådet EU-Tyrkiet, f.eks. afgørelsen om handelsordningen for landbrugsprodukter. På indeværende tidspunkt er det nødvendigt, at der tages yderligere skridt imod opfyldelse af Københavnskriterierne, navnlig fremskridt med hensyn til at efterkomme tiltrædelsespartnerskabets særlige prioriteter for 2001.

⁽¹⁾ EFT L 85 af 24.3.2001.

(2002/C 81 E/054)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1636/01

af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen

(12. juni 2001)

Om: Det indre realkreditmarked

Den samordning af reglerne på realkreditområdet, der sker, når den nye europæiske adfærdskodeks i forbindelse med långivning træder i kraft, vil medføre betydelige ændringer på det europæiske realkreditmarked.

Denne adfærdskodeks, som finansielle institutioner og forbrugere allerede har givet grønt lys for, mangler nu at blive godkendt af de femten medlemsstater, der kan gøre indsigelse eller foreslå ændringer.

Kan Kommissionen oplyse, hvordan situationen i øjeblikket ser ud, og om der foreligger en konkret dato for, hvornår de respektive medlemsstater skal give deres godkendelse, således at vi endelig kan få et indre realkreditmarked på trods af, at visse medlemsstater praktiserer en overdreven protektionisme til fordel for deres interne markeder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(3. september 2001)

Kommissionen har samlet de europæiske sammenslutninger af kreditinstitutter og de europæiske forbrugersammenslutninger i et forsøg på at få dem til at nå til enighed om en frivillig adfærdskodeks for information om boliglån forud for kontraktindgåelse. Efter mere end tre års forhandlinger lykkedes det den 5. marts 2001 at få en frivillig adfærdskodeks undertegnet af de involverede parter. Der er tale om en aftale mellem branchen og forbrugerne, og den skal derfor ikke godkendes af medlemsstaterne.

Kommissionen har givet sin politiske støtte til den frivillige adfærdskodeks.

Den har derfor udsendt en henstilling⁽¹⁾, som støtter kodeksen, og som opfordrer:

- långivere, der tilbyder boliglån, til at overholde henstillingen og dermed kodeksen, uanset om de er medlemmer af de sammenslutninger og foreninger, der har forhandlet kodeksen eller ej
- medlemsstaterne til at træffe de fornødne foranstaltninger for at sikre, at al information ifølge national ret forud for kontraktindgåelse, som går ud over den information, der er omhandlet i kodeksen, medtages i informationen på det europæiske standardiserede informationsark, der etableres ifølge kodeksen, med henblik på at sikre sammenlignelighed på tværs af grænserne.

Målet er at forbedre forbrugerbeskyttelsen og gøre det lettere for forbrugerne at sammenligne de respektive fordele ved tilsvarende produkter, der tilbydes af forskellige realkreditudbydere. Kodeksen indeholder en forpligtelse for långiverne til at give forbrugerne generelle informationer vedrørende de forskellige produkttyper, rentesatser (faste, variable eller en kombination heraf), alle yderligere omkostninger i forbindelse med boliglån osv. Den foreskriver endvidere, at forbrugerens personlige forpligtelser skal specificeres i et standardiseret dokument, det europæiske standardiserede informationsark (European Standardised Information Sheet – ESIS), for så vidt angår de enkelte afdrags størrelse, den hovedstol, der skal betales i lånets fulde løbetid, mulighed og betingelser for indfrielse før forfald på det specielle realkreditlån, forbrugeren har valgt, osv. Forbrugeren får hermed mulighed for at foretage en hurtig sammenligning af tilbuddene fra de forskellige realkreditinstitutter, og som eventuelt er grænseoverskridende.

Kreditinstitutterne har 6 måneder til at tilkendegive, at de agter at overholde kodeksen og højst 12 måneder til at iværksætte de fornødne foranstaltninger. De tilsluttede realkreditinstitutter skal derfor overholde kodeksen og henstillingen fra og med den 30. september 2002. Samme frist gælder for medlemsstaterne, hvis de har national lovgivning, der omfatter information forud for kontraktindgåelse, som skal indgå i de informationer, der opføres på det standardiserede informationsark.

Kommissionen har oprettet et centralt register, der indeholder oplysninger om de institutter, der har bekendtgjort, at de har tilsluttet sig henstillingen og kodeksen. Det centrale register offentliggøres på Generaldirektoratet for Det Indre Markeds hjemmeside senest ved udgangen af september 2001.

Særskilt, men sideløbende hermed, har Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse indledt konsultationer med »involverede parter« (nationale eksperter, repræsentanter for forbrugerne og kreditsektoren samt observatører fra EU-Parlamentets udvalg) vedrørende en revision af direktivet fra 1987 om forbrugercredit⁽²⁾. Et diskussionsoplæg findes på GD's websted⁽³⁾. Et diskussionsemne er opretholdelse af den nuværende sondring mellem forbrugercredit (uden sikkerhed) og realkredit eller »prioritetslån«/boliglån (med sikkerhed) på baggrund af den voksende betydning, som den hypoteksikrede forbrugercredit har fået. Det problem vil blive analyseret med henblik på at gøre kodeksen så effektiv som mulig.

⁽¹⁾ C (2001) 477 endelig udg. af 1.3.2001.

⁽²⁾ Rådets direktiv 87/102/EØF af 22. december 1996 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugercredit, EFT L 42 af 12.2.1987.

⁽³⁾ http://europa.eu.int/comm/consumers/policy/developments/cons_cred/cons_cred1a_en.pdf.

(2002/C 81 E/055)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1637/01**af Robert Goebbels (PSE) til Rådet**

(12. juni 2001)

Om: Beslutning truffet af Økofin-Rådet i Versailles

I deres afvisning af alle ønsker om at forsyne befolkningen med euro inden den 1. januar 2002 forskanser Kommissionen, Rådet og Den Europæiske Centralbank sig til stadighed bag den såkaldte beslutning, som Økofin-Rådet på sit møde i Versailles traf om at forbyde, at euro-sedler bringes i omløb før den 1. januar 2002. Økofin-Rådet i Versailles var imidlertid et uformelt møde mellem økonomi- og finansministrene, og sådanne rådsmøder har ikke ifølge traktaten nogen beslutningsbeføjelse. Hvilken retsmyndighed har på denne baggrund den beslutning, som Kommissionen, Rådet og Den Europæiske Centralbank henholder sig til, når de modsætter sig, at den brede offentlighed i et passende omfang forsynes med små sedler inden den 1. januar 2002?

(2002/C 81 E/056)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1639/01**af Robert Goebbels (PSE) til Rådet**

(12. juni 2001)

Om: Tidlig forsyning med euro

Euro 50-gruppen under ledelse af Edmond Alphandéry, forhenværende økonomi- og finansminister i Frankrig, har for nylig afholdt møde i Berlin for at gøre status over forberedelserne i euro-zonen op til indførelsen af den fælles mønt den 1. januar 2002. Ved denne lejlighed kom det frem, at de fleste seddelautomater i de berørte lande kun rummer to skuffer til sedler. Dette betyder konkret, at automaterne ikke samtidig kan udbetale sedler på 5 og 10 euro og sedler på 20 og 50 euro. Det bliver de store sedler på 20 og 50 euro, der vil blive udbetalt til borgerne. Denne omstændighed indebærer en risiko for, at der i begyndelsen af 2002 vil opstå mangel på de små sedler, hvilket vil gøre problemerne for handlen endnu større i forbindelse med indførelsen af euroen.

Hvorfor giver Rådet ikke blot borgerne mulighed for eksempelvis i perioden mellem julen 2001 og den 1. januar 2002 at købe et sæt med to 5-euro-sedler og en 10-euro-seddel, jf. det sæt med mønter for i alt 20 euro, som borgerne vil kunne købe i slutningen af december 2001 i en række lande?

**Samlet svar
på skriftlige forespørgsler E-1637/01 og E-1639/01**

(26. november 2001)

Ministre, der mødes uformelt, kan ikke træffe beslutninger på lige fod med Rådet. De kan imidlertid ved en sådan lejlighed udtale sig offentligt om spørgsmål af fælles interesse.

På det uformelle møde i september 2000 i Versailles drøftede ministrene og centralbankcheferne ganske rigtigt problematikken omkring indførelsen af euroen og navnlig forslag om forhåndsudsendelse, men fandt det ikke hensigtsmæssigt, at ECB ændrer reglerne for forhåndsudsendelse i ECB's retningslinje af 10. januar 2001 om overgangen til eurosedler og -mønter i 2002.

Der mindes om, at ECB ifølge artikel 106 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab har eneret til at bemyndige udstedelse af pengesedler i Fællesskabet.

(2002/C 81 E/057)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1647/01
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(12. juni 2001)

Om: Samarbejdsudvalg og afskedigelser

Som andre lande i Den Europæiske Union rammes Portugal af virksomhedslukninger, hvor multinationale selskaber flytter produktionen fra Europa til Østasien, og tusindvis af arbejdstagere kastes ud i arbejdsløshed med større utryghed på arbejdsmarkedet og store økonomiske og sociale omkostninger til følge, navnlig for de direkte berørte områder, hvilket bringer den økonomiske og sociale samhørighed i fare.

Af de seneste tilfælde i Portugal skal fremhæves den engelske koncern Marks & Spencers beslutning om lukning af butikkerne, J. C. Clarks forslag om afskedigelse af hundredvis af arbejdstagere, lukningen af Moda Real, som tilhører franske kapitalinteresser, og af Vesticom, som tilhører den engelske koncern Coats and Clark, hvortil kommer, at en række multinationale selskaber på el-artikelområdet, som f.eks. Delphy og Indelma, vil reducere deres aktiviteter i Portugal, og endelig skal nævnes Siemens pressioener over for arbejdstagerne i Tyco for at få dem til at opsigte deres kontrakter.

Det kan i mange tilfælde konstateres, at disse multinationale selskaber har modtaget EF-støtte og nationale støttemidler, samtidig med at de fortsætter med udelukkende at handle ud fra egne profitinteresser, hvilket kræver øjeblikkelige foranstaltninger for at hindre, at denne situation fortsætter.

Kommissionen anmodes derfor om at oplyse, hvilke hasteforanstaltninger den vil træffe for at beskytte disse virksomheders arbejdstagere.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(3. september 2001)

Kommissionen tillægger de sociale konsekvenser af omstruktureringer i virksomheder den allerstørste betydning.

For så vidt angår nuværende EU-lovgivning om beskyttelse af arbejdstagere i tilfælde af omstruktureringer i en virksomhed, er det den nationale lovgivning til gennemførelse af en række af direktiverne på området for arbejdsmarkedslovgivning og forholdet mellem arbejdsmarkedets parter, der er gældende, og som skal overholdes, navnlig Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser⁽¹⁾ og Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter⁽²⁾, ændret ved Rådets direktiv 98/50/EF af 29. juni 1998⁽³⁾.

Da disse direktiver er gennemført i national lovgivning, påhviler det det pågældende lands forvaltning eller retsvæsen at afgøre, om der har fundet overtrædelser sted i de sager, som det ærede medlem nævner.

Kommissionen har gentagne gange understreget behovet for at sikre, at omstruktureringer i virksomheder sker på en socialt acceptabel måde, og har følgelig også påpeget vigtigheden af at styrke arbejdstagernes ret til information og høring, navnlig i lyset af den bølge af omstruktureringer, fusioner og virksomhedsovertagelser, som vi er vidne til næsten dagligt.

Det var her, Kommissionen lagde hovedvægten i sit forslag til Rådets direktiv om indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagerne i Det Europæiske Fællesskab⁽⁴⁾, som Rådet vedtog en fælles holdning til den 11. juni 2001. Direktivets formål er at forbedre information og høring af arbejdstagere i virksomheder og at udfylde manglerne i bestemmelserne om medarbejderinformation og -høring på nationalt plan og EU-plan. Direktivet skal ses som et konkret fællesskabssvar på den bekymring og usikkerhed, som EU-borgerne oplever i kølvandet på omfattende omstruktureringer af virksomheder, fusioner, opkøb osv., der som regel betyder tab af arbejdspladser.

Når direktivet er endeligt vedtaget af Rådet og Parlamentet og gennemført i medlemsstaterne, får medarbejderne i virksomheder med mindst 50 ansatte (også når det drejer sig om et datterselskab i en multinational koncern) en række grundlæggende rettigheder, nemlig ret til information om den seneste henholdsvis forventelige udvikling i virksomhedens aktiviteter og dens økonomiske og finansielle situation, ret til information og høring om beskæftigelsesproblemer og beslutninger, som må formodes at kunne medføre betydelige ændringer i arbejdets tilrettelæggelse, samt ret til at blive oplyst om, hvordan virksomheden vil håndtere sådanne ændringer.

Endvidere vedtog Kommissionen den 18. juli 2001 en grønbog om virksomheders sociale ansvar for at påpege, at omstrukturering på en socialt ansvarlig måde betyder, at man afvejer og tager hensyn til interesser og bekymringer hos alle, der bliver påvirket af ændringer og beslutninger.

Kommissionen foreslog i sin social- og arbejdsmarkedspolitiske dagsorden⁽¹⁾ at oprette et overvågningscenter for forandringer under Dublin-instituttet. Forslaget fik tilslutning af Det Europæiske Råd i Stockholm, som udtalte, at der snarest skulle oprettes et sådant overvågningscenter. Det første møde i styringsgruppen for Det Europæiske Overvågningscenter for Forandringer blev afholdt den 6. juni 2001, og den 23. oktober 2001 finder der en indledende konference sted.

Vi skal i Europa håndtere omstruktureringer i erhvervslivet — som kan bidrage til øget konkurrenceevne og økonomisk vækst — og de sociale konsekvenser heraf ved at kombinere innovation med social samhørighed og forbedre erhvervslivets evne til forandringsstyring. Kommissionen har truffet mange initiativer på området som ovenfor skitseret, bl.a. forbedring af evnen til at forudse og håndtere forandringer i kraft af overvågningscentret i Dublin, indførelse af lovgivning til at sikre tilstrækkelig beskyttelse af arbejdstagere i tilfælde af omstruktureringer i deres virksomhed og udvikling af virksomhedernes sociale ansvarlighed.

(1) EFT L 225 af 12.8.1998.

(2) EFT L 61 af 5.3.1977.

(3) EFT L 201 af 17.7.1998.

(4) KOM(98) 612 endelig udg.

(5) KOM(2000) 379 endelig udg.

(2002/C 81 E/058)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1656/01
af Raimon Obiols i Germà (PSE) til Rådet**

(12. juni 2001)

Om: Illoyal konkurrence inden for skatteområdet («Harmful Tax Competition»)

OECD har i de seneste år været i færd med at forberede en international kodeks til begrænsning af illoyal konkurrence på skatteområdet («Harmful Tax Competition»), idet der er stadig større enighed om behovet for at sætte en stopper for skatteparadisier, skatteunddragelse af stort omfang og hvidvaskning af penge. Inden for disse rammer opfordrede aktionsgruppen for internationale finansspørgsmål, der henhører under OECD, over 30 stater til at redegøre for deres skattesystem og offentliggjorde en liste over 15 særligt »usamarbejdsvillige« stater. Dette initiativ blev støttet af den amerikanske regering.

I maj 2001 erklærede Bush-regeringens nye finansminister, at denne indstilling til skatteparadisier ikke var på linie med den nye amerikanske regerings »skattemæssige og økonomiske prioriteter«, og tilføjede kategorisk, at »USA ikke vil støtte nogen bestræbelser på at foreskrive et land, hvorledes dets skatteniveau og skattesystem bør være, og at USA ikke ville deltage i noget initiativ til harmonisering af skattesystemerne i verden«.

Disse erklæringer har fremkaldt begrundet foruroligelse i en stor del af det internationale samfund, der er ophidset over, at organiseret kriminalitet i øjeblikket ustraffet kan drive sine finansielle forretninger på verdensplan, og som er utryg over, at den nye amerikanske regering åbenbart har afvist at deltage i ethvert initiativ til et globalt styringssystem.

1. Hvad har Rådet til hensigt at gøre for, at EU opnår positive resultater i kampen mod skatteparadisier og hvidvaskning af penge?
2. Har Rådet til hensigt at opføre dette som et prioriteret punkt på den transatlantiske dagsorden?

Svar

(6. december 2001)

Rådet vil først gerne minde det ærede parlamentsmedlem om, at Det Europæiske Råd på sit ekstraordinære møde den 21. september 2001 fremhævede, at indsatsen mod finansiering af terrorisme er et afgørende aspekt, og at der er behov for en energisk international aktion for at give denne indsats den størst mulige gennemslagskraft. Det anmodede derfor »Det Europæiske Råd (økonomi og finans/retlige og indre anliggender) om at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at bekæmpe enhver form for finansiering af terrorisme, bl.a. ved i de kommende uger at vedtage udvidelsen af direktivet om hvidvaskning af penge og rammeafgørelsen om indefrysning af aktiver«. På den fælles samling den 17. oktober 2000 gentog Rådet (økonomi og finans/retlige og indre anliggender) den opfordring, som Det Europæiske Råd i Tammerfors rettede til medlemsstaterne om fuldt ud at gennemføre bestemmelserne i hvidvaskningsdirektivet, Strasbourg-konventionen af 1990 og Den Finansielle Aktionsgruppes henstillinger, også i alle deres afhængige territorier.

Inden for rammerne af adfærdskodeksen for erhvervsbeskatning, som tager sigte på at afskaffe skadelige skatteforanstaltninger, har medlemsstaterne endvidere forpligtet sig til at fremme vedtagelsen af kodeksens principper i tredjelande og i de territorier, som EF-traktaten ikke finder anvendelse på. Navnlig har de medlemsstater, der har associerede eller afhængige territorier, eller som har særligt skattemæssigt ansvar eller skattemæssige beføjelser over for andre territorier, forpligtet sig til inden for deres forfatningsmæssige rammer at sikre anvendelsen af disse principper i disse territorier.

Som led i arbejdet med forslaget til direktiv om beskatning af ikke-residenters renteindtægter fra opsparing og i overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Feira har formandskabet og Kommissionen indledt samtaler med USA og de centrale tredjelande (Schweiz, Liechtenstein, Monaco, Andorra, San Maríno) for at fremme vedtagelsen af tilsvarende foranstaltninger i disse; parallelt hermed har de berørte medlemsstater indledt samtaler med deres afhængige eller associerede territorier, der er nævnt i konklusionerne (Kanaløerne, Isle of Man og de afhængige eller associerede territorier i Caribien) for at sikre, at disse territorier vedtager samme foranstaltninger som dem, der gælder i Fællesskabet.

Endelig erindrer Rådet det ærede parlamentsmedlem om medlemstaternes engagement i bekæmpelsen af skadelig skattekonkurrence inden for rammerne af OECD.

(2002/C 81 E/059)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1662/01
af José Ribeiro e Castro (UEN) til Rådet**

(1. juni 2001)

Om: Usikkerhed i Sydafrika og mord på medlemmer af det portugisiske samfund i dette land.

Den måde, hvorpå apartheid-regimet blev afskaffet i Sydafrika, hele overgangsprocessen og de demokratiske institutioners funktion i de senere år er blevet hilst med international anerkendelse, hvilket også gælder det højt værdsatte foregangseksempel Nelson Mandela, hvis personlighed har haft stor virkning. Alt dette skal der ikke sættes spørgsmålstegn ved.

En bølge af kriminalitet, som tydeligvis hænger sammen med akutte sociale problemer, har dog i de senere år alvorligt rystet det sydafrikanske samfund og især hjemsogt medlemmer af det portugisiske samfund i landet, som hovedsagelig lever af at drive små handelsvirksomheder.

Sidste weekend blev der igen — denne gang i Kapstaden — myrdet en lille portugisisk købmand, Noël Bernardo Nunes, der var 65 år gammel og havde boet i Sydafrika i 40 år. Siden årets begyndelse er der blevet myrdet ti portugisere, og ifølge pressen er antallet af omkomne ofre for denne bølge af kriminalitet nået op på 388 portugisere, især i Johannesburg-området.

Den uro, disse hændelser med rette har vakt i det portugisiske samfund, har ført til, at de for nogle måneder siden gik på gaden og demonstrerede, idet de krævede den fornødne beskyttelse. En række misforståelser og forkerte opfattelser i dele af den sydafrikanske regering har desværre medført, at dette initiativ er endt i en beklagelig polemik. Der er helt klart tale om et politisk meget følsomt spørgsmål, selvom det vigtigste er at træffe effektive foranstaltninger for at sørge for behørig sikkerhed og beskyttelse af menneskeliv.

Disse portugisiske borgere er også borgere i Den Europæiske Union, som har gode forudsætninger for at henvende sig til de sydafrikanske myndigheder samt tilbyde den nødvendige assistance.

Rådet bedes på denne baggrund besvare følgende: Har Rådet fulgt den voksende kriminalitet i Sydafrika, som så mange portugisere er blevet ofre for, og som med rette har givet anledning til forurølgelse? Hvilke foranstaltninger har Rådet allerede truffet, eller hvilke foranstaltninger agter det at træffe i samarbejde med den sydafrikanske regering?

Svar

(21. november 2001)

Som svar på det ærede parlamentsmedlems forespørgsel kan Rådet bekræfte, at det følger og fortsat vil følge situationen med hensyn til den voksende voldskriminalitet i Sydafrika. Som det ærede medlem utvivlsomt ved, er den stigende bølge af voldskriminalitet i Sydafrika et generelt problem, der berører alle racer, nationaliteter og samfundslag i landet og ikke kun det portugisiske samfund. Sydafrika er imidlertid et uafhængigt land med en demokratisk valgt regering, og Rådet er overbevist om, at de sydafrikanske myndigheder gør deres bedste for at få den uheldige situation i landet under kontrol og for at respektere menneskerettighederne.

Rådet er imidlertid også klar over, at Sydafrika befinder sig i en vanskelig økonomisk situation, og det har derfor i flere år finansieret det europæiske program for genopbygning og udvikling i Sydafrika (EPRD), som er et af de største udviklingsprogrammer, som EU finansierer for et enkelt land. Blandt de mange programmer, som EU finansierer under EPRD, er der flere, der sigter mod at forbedre de sociale strukturer i Sydafrika, herunder sundhedsvæsenet, boligforholdene og narkotikabekæmpelsen. Et af programmerne sigter også mod at styrke det sydafrikanske politiske kapacitet og institutionelle udvikling. Gennem disse positive foranstaltninger søger EU at forbedre livskvaliteten i Sydafrika og derved begrænse volden.

(2002/C 81 E/060)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1675/01

af Per-Arne Arvidsson (PPE-DE) til Kommissionen

(14. juni 2001)

Om: Kernekraft og klimaændring

I henhold til Kommissionens grønbog om energiforsyningsikkerhed, som blev udarbejdet på initiativ af Loyola de Palacio, næstformand i Kommissionen, har de europæiske kernekraftværker gjort det muligt at undgå udledning af ca. 300 mio. tons CO₂ om året. I grønbogen henvises der tillige til, at kernekraftkapaciteten i EU vil aftage med ca. 50 % i perioden mellem 2020 og 2050, hvis der ikke opbygges en erstatningskapacitet.

Kan Kommissionen i lyset af disse oplysninger oplyse, hvilken energipolitik den vil fremme med henblik på at sikre, at Den Europæiske Union opfylder de forpligtelser, der blev fastlagt i Kyoto-protokollen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(4. september 2001)

Fællesskabet og dets medlemsstater forpligtede sig i 1997 den såkaldte Kyoto-protokol til De Forenede Nationers (FNs) rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC) til at nedbringe deres emissioner af drivhusgasser til 8 % under 1990-niveauerne i løbet af tidsrummet 2008-2012. Kernekraft har indtil nu bidraget betydeligt til at nedbringe og stabilisere Fællesskabets emissioner af drivhusgasser.

På nuværende tidspunkt tegner kernekraft sig for cirka 15 % af Fællesskabets primære energiforsyning samt for 35 % af al den elektricitet, der produceres i Fællesskabet. I henhold til de aktuelle analyser forventes det, under forudsætning af »business as usual«-betingelser og under hensyntagen til det forhold, at en række medlemsstater med atomkraftværker har besluttet sig til gradvis at afvikle kernekraften, at den europæiske kernekrafts bidrag til energiforsyningen vil toppe omkring 2010. Visse kernekraftværker vil efter planerne have gennemløbet deres driftsmæssige levetid i løbet af de næste to årtier. Følgelig vil outputtet fra kernekraftværkerne falde, med mindre der sættes nye kernekraftværker i drift eller de allerede eksisterende værker moderniseres og deres levetid dermed forlænges. I forbindelse hermed skal de af medlemsstaterne, der har besluttet sig til gradvis at afvikle kernekraften, have vurderet deres kapacitet med hensyn til at gøre dette, samtidig med at de opfylder deres mål i henhold til Kyoto-protokollen og deres forpligtelser på fællesskabsplan med hensyn til byrdefordelingen.

Det er Kommissionens opfattelse, at de reduktioner af drivhusgasemissionerne, der er nødvendige med henblik på at nå Fællesskabets mål i henhold til Kyoto-protokollen, kan opnås ved hjælp af en række forskellige foranstaltninger hovedsagelig inden for den tertiære sektor samt de private husholdninger, i industrien, transportsektoren samt energiproduktionen til relativt lave eller mellemstore omkostninger. »The European Climate Change Programme« har allerede anført en række forskellige muligheder med hensyn til politik og foranstaltninger, som, dersom de vedtages på fællesskabsplan og gennemføres fuldt ud af alle medlemsstater, i givet fald kan opfylde Kyoto-protokollens mål.

På noget længere sigt kræver de problemer, vi er konfronteret med på energiområdet, herunder især den miljømæssige dimension, en meget seriøs debat på grund af frygten for en stor stigning i CO₂-emissionerne og det sandsynlige krav om en yderligere styrkelse af politikken med henblik på at mindske dem. Kommissionens grønbog med titlen »På vej mod en europæisk strategi for energiforsyningssikkerhed«⁽¹⁾ yder et væsentligt bidrag til den brede debat om den fremtidige blanding af brændstofsformer i den europæiske energibalance. Målsætningen for energipolitikken er at sikre den europæiske industri og Europas borgere en betryggende, konkurrencedygtig og miljøvenlig energiforsyning i det 21. århundrede, som vil gøre det lettere at opfylde den indgåede forpligtelse i forbindelse med klimaændringerne.

⁽¹⁾ KOM(2000) 769 endelig udg.

(2002/C 81 E/061)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1680/01

af Benedetto Della Vedova (TDI) til Kommissionen

(14. juni 2001)

Om: EDF's køb af en andel i Montedison A/S

Der har i pressen været forlydender fremme om, at Electricité de France (EDF) inden for de seneste dage skulle have købt en kapitalandel i Montedison A/S på 3,97 %.

EDF, som er verdens største producent af elektricitet (selskabets markedsandel på det europæiske elektricitetsmarked er på 18 %, og dets målsætning er at nå op på 50 % inden udgangen af 2005), er fuldstændig kontrolleret af den franske regering og beklæder en monopolstilling på fransk område.

Frankrig har længe undladt at efterkomme det EF-direktiv, hvorefter Unionens medlemsstater er forpligtede til at åbne de nationale elektricitets- og gasmarkeder, en undladelse som Kommissionen har straffet med at indlede overtrædelsesprocedure og med at anmode Frankrig om at overholde fællesskabsbestemmelserne, og det franske elektricitetsmarkeds åbningsgrad er blandt de laveste i Unionen, og det vil den blive ved at være i mange år fremover. Denne skævhed i forhold til de liberaliseringsprocesser, der er iværksat i andre lande, gør det muligt for den franske monopolindehaver at nyde godt af de anvendte ressourcer i sin aggressive udvidelsespolitik på det europæiske marked.

De vurderinger, hvorefter det her omhandlede køb betragtes som en simpel økonomisk investering, er ikke troværdige i betragtning af den helt åbenbare forbindelse mellem de sektorer, inden for hvilke EDF og Montedison opererer, og førstnævntes strategiske interesse i at gøre sig gældende på det italienske marked for produktion og distribution af elektricitet, hvor der allerede er iværksat en liberaliseringsproces.

Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående oplyse, hvilke procedurer den agter at iværksætte over for EDF for at undgå, at det monopolistiske udbytte, som EDF nyder godt af, fortsat fordrejer konkurrencen i elektricitetssektoren. Kan Kommissionen endvidere oplyse, om ikke den mener, at den her beskrevne situation indirekte – i kraft af det fortsatte monopol på det franske marked – svarer til udbetaling af statsstøtte til EDF, hvilket ikke er foreneligt med EF-traktatens artikel 87 og er i modstrid med traktatens artikel 82, idet der er tale om at eksportere den dominerende stilling, som EDF nyder godt af i Frankrig, til det italienske marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(3. september 2001)

I overensstemmelse med, hvad stats- og regeringscheferne blev enige om på Det Europæiske Råds møde i Stockholm (den 23. og 24. marts 2001) overvåger Kommissionen, at EF-traktatens bestemmelser overholdes til punkt og prikke inden for elindustrien, der er ved at blive liberaliseret, og at de virksomheder, der bevarer en monopolstilling på deres nationale marked, ikke drager urimelig fordel af denne situation.

Hvad nærmere angår Electricité de Frances køb af en kapitalandel i Montedison SpA, som det ærede medlem omtaler, har denne transaktion i mellemtiden udviklet sig i en anden retning end omtalt af det ærede medlem. Efter at have erhvervet en kapitalandel i Montedison SpA på 20 % har Electricité de France (EDF) sammen med andre italienske virksomheder deltaget i oprettelsen af et joint venture-selskab, Itالenergia, som netop har erhvervet kontrollerende indflydelse i Montedison. De nuværende aktionærer i Itالenergia er FIAT, EDF, Tassara og tre italienske banker (Banca di Roma, San Paolo og Intesa). Kommissionen er ved at foretage en omhyggelig gennemgang af denne ny transaktion, som den blev underrettet om den 26. juli 2001 i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser⁽¹⁾. Efter ændringerne i sammensætningen af Itالenergias aktionærer nåede Kommissionen den 20. juli frem til den konklusion, at transaktionen udgør en fusion af europæisk dimension, hvorfor den opfordrer Itالenergia og FIAT til at anmelde den til Kommissionen. I øvrigt vil Kommissionen fortsætte med nøje at følge, hvordan situationen udvikler sig for også i givet fald at undersøge alle muligheder for anvendelse af EF-traktatens artikel 81 (tidligere artikel 85) og 82 (tidligere artikel 86).

Med hensyn til det ærede medlems påstand om, at EDF fra den franske stat skulle have modtaget støtte i modstrid med EF-traktaten, undersøger Kommissionen i øjeblikket de franske love og administrative bestemmelser, i henhold til hvilke EDF udøver sin virksomhed for at fastslå, om disse bestemmelser indeholder elementer af statsstøtte. Denne analyse tager blandt andet sigte på at undersøge, om forholdet mellem EDF og den franske stat følger den private investors princip.

I øvrigt er Kommissionen af den opfattelse, at vedtagelsen af dens direktivforslag om liberalisering af elektricitetsområdet, der er mere ambitiøst end de direktiver, der blev godkendt af Rådet og Parlamentet i 1996 og 1998, vil være det bedste middel til effektivt at løse de problemer vedrørende manglende symmetri mellem de forskellige medlemsstaters liberaliseringsniveau, det ærede medlem omtaler, og dette som led i en række foranstaltninger, Kommissionen annoncerede den 20. juni 2000 med det formål at sikre, at konkurrencereglerne overholdes til punkt og prikke på energiområdet.

⁽¹⁾ EFT L 257 af 21.9.1990.

(2002/C 81 E/062)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1691/01
af Sérgio Marques (PPE-DE) til Kommissionen**

(6. juni 2001)

Om: Gennemførelsen af Poseima-programmet på Madeira og det nye retsgrundlag for randområderne i EU

Det særlige program for Madeira og Açorerne som følge af disse regioners afsides beliggenhed og økarakter, som blev indført i 1991, indeholder bestemmelser om en graduering af Fællesskabets politik på forskellige områder, især inden for beskating, indførelse af foranstaltninger inden for landbrug, husdyrbrug, fiskeri, håndværk, miljø og transport, særlige foranstaltninger til nedsættelse af de supplerende omkostninger ved forsyning af landbrugsvarer og olieprodukter samt foranstaltninger på toldområdet i forbindelse med frizoner.

Gennemførelsen af Poseima har haft positive virkninger for den økonomiske og sociale udvikling på Madeira til trods for, at nogle af foranstaltningerne i de enkelte sektorer kun har været anvendt i en kortvarig periode – det gælder for miljø, håndværk og energi – mens andre foranstaltninger ikke længere er i overensstemmelse med forholdene i regionen – som det er tilfældet med landbruget. I realiteten vedrører Poseima-programmet overvejende landbrug og fiskeri, foranstaltninger til fordel for Madeiras frizone, hvortil kommer nogle skattnedsættelser, som berører momsens (bestemmelserne i tiltrædelsesakten opretholdes) samt særlige forbrugsskatter.

Da der i traktaten blev indføjet et nyt retsgrundlag for randområderne, forventedes det, at Kommissionen ud fra erfaringerne med gennemførelsen af Poseima ville fremlægge et samlet handlingsprogram for samtlige sektorer for som led i den aktuelle integration i Europa at imødekomme udviklingsbehovet på Madeira og de øvrige randområder, eftersom Kommissionen havde modtaget de memoranda, som de pågældende regioner og stater havde indgivet. Dette har imidlertid ikke til dato været tilfældet, og Kommissionen har blot fremsat nogle forslag vedrørende ændringer af bestemte forordninger på strukturområdet (landbrug: tilpasninger af støttegrænserne i forbindelse med forordningen om EUGFL-støtte; fiskeri: tilpasning af bestemte grænser for finansiel støtte under FIUF; strukturfondene: forhøjelse af maksimumsgrænserne for deltagelse) og en ændring af landbrugskapitlet i Poseima og de øvrige »Posei-programmer«, hvor hovedvægten igen i lighed med gennemførelsen af Poseima er blevet lagt på landbruget.

Hertil kommer, at Kommissionen ikke har gjort brug af det nye retsgrundlag for randområderne i traktaten i forbindelse med et eneste af sine forslag, hvad der er overraskende og skuffer de forventninger, der var skabt.

Man må derfor rejse følgende spørgsmål:

- Hvornår agter Kommissionen at udarbejde og iværksætte det bebudede program om en samlet indsats inden for alle sektorer, som omfatter de finansielle tilsagn og fastlæggelsen af de prioriterede indsatsområder, som tager hensyn til udviklingsbehovene i randområderne i deres helhed? Vil Kommissionen f.eks. på ny foreslå foranstaltninger som de, der oprindeligt var indeholdt i Poseima-programmet på områder som miljø, håndværk, turisme, energi og transport?
- Hvilket kriterium har Kommissionen til hensigt at lægge til grund for anvendelsen af det nye retsgrundlag for randområderne i medfør af traktaten, nemlig artikel 299, stk. 2.?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(4. september 2001)

Kommissionen har ikke, i hvert fald ikke på dette tidspunkt, fundet det nyttigt at foreslå et enhedsprogram til erstatning for det særlige program, der er vedtaget for Madeira og Azorerne som følge af disse regioners afsides beliggenhed og økarakter (Poseima), det særlige program, der er vedtaget for de franske oversøiske departementer som følge af disses afsides beliggenhed og økarakter (Poseidom) og det særlige program, der er vedtaget for De Kanariske Øer som følge af deres afsides beliggenhed og økarakter (Poseican). Medlemsstaterne og de pågældende regioner har i øvrigt ikke anmodet Kommissionen herom. Derimod har den i rapporten af 14. marts 2000⁽¹⁾ forelagt en strategi for en bærbar udvikling af de mest afsides beliggende regioner. Denne strategi omfatter ikke alene videreførelse, tilpasning og forbedring af de igangværende foranstaltninger, men åbner også op til nye tiltag.

Med hensyn til de foranstaltninger i Poseima-programmet, der nævnes af det ærede medlem (miljø, håndværk, energi osv.) har det ikke været muligt at fortsætte disse, som følge af at de ikke er berettigede til støtte fra strukturfondene, og fordi der ikke findes en dertil indrettet budgetpost. Imidlertid er det i strukturfondene gennem de operationelle programmer fastsat, at der i tidsrummet 2000-2006 skal finansieres investeringer på energi- og miljøområdet. I almindelighed er investeringer på miljø- og transportområdet også berettigede til finansiering fra Samhørighedsfonden for de pågældende lande. Samtidig fortsætter Kommissionen sine overvejelser vedrørende de spørgsmål, det ærede medlem har bragt på bane.

Endelig finder Kommissionen, at EF-traktatens artikel 299 (tidligere artikel 227), stk. 2, er det politiske redskab for enhver fællesskabsforanstaltning vedrørende regionerne i den fjerneste udkant. For så vidt angår retsgrundlaget i strengeste forstand for de foranstaltninger, der træffes til fordel for disse regioner, har Rådet enstemmigt med hensyn til de foranstaltninger, der blev vedtaget i juni, truffet den afgørelse, at der anvendes dobbelt retsgrundlag. For sit vedkommende opretholder Kommissionen sin holdning med hensyn til anvendelse af artikel 299, stk. 2, som retsgrundlag alene for de foranstaltninger, der afviger fra traktatens bestemmelser, idet der dog tages forbehold for særligt retsgrundlag for de fælles politikker.

(¹) KOM(2000) 147.

(2002/C 81 E/063)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1727/01
af John Bowis (PPE-DE) til Kommissionen

(14. juni 2001)

Om: Sjældne sygdomme

Hvorledes ser situationen ud med hensyn til sjældne sygdomme i forbindelse med indsatsen til fremme af folkesundheden? Hvorledes agter Kommissionen at sikre, at der tages fat på sådanne sygdomme og hvilke yderligere krav vil der blive fremsat om forslag på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(3. september 2001)

EF-handlingsprogrammet for 1999-2003 vedrørende sjældne sygdomme er et vigtigt led i samordningen af EU's politik på folkesundhedsområdet. Programmet blev vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet den 29. april 1999 (¹) og er et ud af otte fællesskabshandlingsprogrammer vedrørende folkesundhed.

I de kommende måneder vil der blive offentliggjort en fælles indkaldelse af forslag for 2002 vedrørende de otte nuværende programmer, bl.a. om sjældne sygdomme. Kommissionen vil i forbindelse med gennemførelsen af disse programmer sørge for, at de forskellige tiltag supplerer hinanden og stemmer overens med anvendelsesområde og målsætninger i Fællesskabets sundhedsstrategi og forslaget til et nyt folkesundhedsprogram (²), som blev forelagt sidste år for at sikre en mere målrettet indsats og en bedre synergi mellem de forskellige tiltag.

Dette program skal erstatte de otte nuværende folkesundhedsprogrammer og har følgende tre hovedaktionslinjer:

- bedre sundhedsinformation
- hurtig reaktion på sundhedsrisici og
- håndtering af sundhedsdeterminanter.

Når det nye folkesundhedsprogram er vedtaget, bliver de nuværende otte programmer ophævet. Indsatsen mod sjældne sygdomme fortsættes under det nye program.

EU's strategi for sjældne sygdomme har også udviklet sig inden for to andre politikker:

- Der forskes i sjældne sygdomme under Fællesskabets rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling, og i forslaget til det næste rammeprogram (2002-2006) er der i lighed med det femte rammeprogram en udtrykkelig henvisning til sjældne sygdomme.
- Inden for lægemiddelpolitikken indgår Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 141/2000 af 16. december 1999 om lægemidler til sjældne sygdomme⁽³⁾ nu i Fællesskabets regelværk og er som sådan til konkret gavn for patienter med sjældne sygdomme.

⁽¹⁾ Nr. 1295/99/EF (EFT L 155 af 22.6.1999, s. 1).

⁽²⁾ KOM(2000) 285 endelig udg. af 16.5.2000.

⁽³⁾ EFT L 18 af 22.1.2000.

(2002/C 81 E/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1731/01
af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Kommissionen

(14. juni 2001)

Om: Liberalisering af sektoren for brændstoffer

I forbindelse med det møde, der blev afholdt den 29. september 2000 mellem Kommissionen og de nationale konkurrencemyndigheder, gav medlem af Kommissionen med ansvar for konkurrence, Mario Monti, udtryk for, at »det inden for rammerne af konkurrencebestemmelserne bør stå detailhandlerne frit for at fastsætte deres priser«.

Kan Kommissionen gøre rede for de foranstaltninger og henstillinger til medlemsstaterne, der har været tale om, hvorvidt disse allerede er vedtaget af Kommissionen?

Kan Kommissionen gøre rede for, hvilke konkrete foranstaltninger den gennemfører for at tillade, at nye uafhængige operatører eller ikke organiserede selskaber kan komme ind på de nationale markeder for brændstoffer i EU for at fremme liberaliseringen og konkurrencen i denne strategiske sektor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(3. september 2001)

Med hensyn til første spørgsmål har Kommissionen altid betragtet bundne detailpriser som en meget alvorlig konkurrencebegrænsning, der falder under EF-traktatens artikel 81, stk. 1 (tidligere artikel 85). Den indrømmer derfor ikke og har ikke indrømmet fritagelser efter artikel 81, stk. 3, for denne form for adfærd, hverken enkeltvis eller som gruppefritagelser i forbindelse med vertikale aftaler. Dette princip er anført i artikel 4, litra a), i Kommissionens forordning (EF) nr. 2790/1999 om vertikale aftaler⁽¹⁾, ifølge hvilken »[gruppe] fritagelse ikke gælder for vertikale aftaler, der direkte eller indirekte, alene eller kombineret med andre faktorer, som parterne har afgørende indflydelse på, har følgende formål: a) begrænsning i køberens adgang til at fastsætte sin salgspris med forbehold af leverandørens mulighed for at fastsætte maksimums-salgspriser eller vejledende salgspriser, forudsat at disse ikke som følge af pres eller incitamenter fra den ene af parterne får karakter af faste priser eller minimumssalgspriser«. I afsnit 47 i Kommissionens meddelelse om »retningslinjer for vertikale begrænsninger« beskrives det detaljeret, at prisbinding kan foregå både direkte og indirekte⁽²⁾.

For så vidt angår andet spørgsmål skal der først og fremmest erindres om, at markedet for motorbrændstof i modsætning til andre energimarkeder, hvor der finder en gradvis liberalisering sted, i princippet er åben for konkurrence i Fællesskabet. Derfor kan uafhængige operatører eller ikke organiserede selskaber komme ind på de forskellige nationale markeder for brændstof i Fællesskabet. Kommissionen har sendt spørgeskemaer til uafhængige brændstofselskaber for at undersøge, om der alligevel forekommer

konkurrencehindringer, som enten er indført af staten eller af private, og som kan hindre uafhængige eller ikke-organiserede selskaber i at komme ind på de nationale brændstofmarkeder i Fællesskabet. Denne undersøgelse afsluttes i den nærmeste fremtid. Findes der beviser på overtrædelser af artikel 81 og 82 (tidligere artikel 86) eller andre bestemmelser i EF-traktaten, vil Kommissionen træffe foranstaltninger med henblik på at bringe overtrædelserne til ophør.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2790/1999 af 22. december 1999 om anvendelse af EF-traktatens artikel 81, stk. 3, på kategorier af vertikale aftaler og samordnet praksis, EFT L 336 af 29.12.1999. Se ligeledes 8. betragtning i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1984/83 af 22. juni 1983 om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af eksklusive købsaftaler, EFT L 173 af 30.6.1983.

⁽²⁾ EFT C 291 af 13.10.2000.

(2002/C 81 E/065)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1740/01

af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(15. juni 2001)

Om: »Illegale« belgiske visa og pas

I et kombineret svar på forespørgsel E-234/01 og E-235/01 ⁽¹⁾ om illegale belgiske visa og pas oplyser Rådet, at forespørgslerne vedrører et spørgsmål, der må reguleres via de kompetente belgiske myndigheder. Det er ikke Rådets praksis med en medlemsstat, her Belgien, at drøfte en sag, der henhører under denne medlemsstats kompetenceområde.

Rådets holdning overrasker. De femten EU-medlemsstaters udstedelse af pas og visa bør tillægges særlig betydning inden for rammerne af Den Europæiske Unions tredje søjle (retlige og indre anliggender). En midlertidig eller permanent opholdstilladelse, der er udstedt af Belgien, giver jo adgang til alle Schengenlande. Sådanne tilladelser er derfor guld værd for kriminelle og gør indvandringssektoren meget følsom over for korruption.

Rådet henviser i sit svar til Kommissionens ansvar for at udøve kontrol med, at fællesskabsforskrifterne om visa fungerer effektivt. Viser det sig, at en medlemsstats handlinger eller mangler i en medlemsstat skader de fælles visaforskrifters effektive funktion, skal Kommissionen, ifølge Rådet, give denne medlemsstat mulighed for at fremsætte bemærkninger.

Vil Kommissionen i overensstemmelse med Rådets svar give de belgiske myndigheder mulighed for at fremsætte bemærkninger om handlinger eller mangler, der skader de fælles visaforskrifters effektive funktion, i det foreliggende tilfælde a) handel med identitetskort til diplomater i Belgiens Udenrigsministerium og b) svindel med visa på den belgiske ambassade i Sofia? Hvorfor vil Kommissionen i benægtende fald ikke bede de belgiske myndigheder om at fremsætte bemærkninger om handlinger eller mangler, der skader de fælles visaforskrifters effektive funktion?

⁽¹⁾ EFT C 235 E af 21.8.2001, s. 159.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(3. september 2001)

Kommissionen deler det ærede medlems bekymring. Udstedelse af ulovlige pas, visa og opholdstilladelser er en af de måder, hvorpå man kan omgå de forskellige fællesskabsregler og nationale regler, der tager sigte på at kontrollere tredjelandsborgeres adgang til medlemsstaternes territorium og deres ophold her.

På nationalt plan og inden for Fællesskabet findes der en række bestemmelser og foranstaltninger, der via forebyggelse og sanktioner tager sigte på at forhindre ovennævnte handlinger.

Normer for opbevaring af dokumenter og foranstaltninger vedrørende personale:

- der er på nationalt plan fastsat sikkerheds- og forebyggelsesforanstaltninger for at forhindre ulovlig udstedelse af pas, visa og opholdstilladelser.
- Inden for fællesskabsretten er der fastsat bestemmelser på visumområdet. Fælles konsulære instrukser pålægger konsulatchefen at sørge for, at tjenesten er organiseret på en sådan måde, at man forebygger enhver form for forsømmelighed, der kunne gøre det lettere at foretage indbrud og forfalskninger. Personalet skal være beskyttet mod lokalt pres, og der skal foretages regelmæssige udskiftninger af ansatte for at undgå, at der udvikler sig »vaner«. I henhold til de fælles konsulære instrukser skal der også træffes sikkerhedsforanstaltninger med hensyn til opbevaring af visummærkater og anvendelsen af dem.
- Strafferetlige sanktioner over for personer, der gør det lettere for tredjelandsborgere at få ulovlig adgang til eller opholdstilladelse i EU.
- Strafferetlige sanktioner over for personer, der på ulovlig vis har skaffet sig administrative dokumenter, specielt gennem aktiv bestikkelse af offentligt ansatte.
- Strafferetlige og disciplinære sanktioner over for offentligt ansatte, der på ulovlig vis har udleveret administrative dokumenter, særlig når de har gjort sig skyldige i passiv bestikkelse.

Kommissionen er ikke i stand til at udtale sig nærmere om de forhold, det ærede medlem omtaler. Den skal bemærke, at det — når der konstateres tilfælde af ulovlig udstedelse af administrative dokumenter — er op til den pågældende medlemsstats myndigheder blandt ovennævnte foranstaltninger at træffe dem, som er bedst egnede. Hvis de forhold, det ærede medlem omtaler, og som tilsyneladende er punktuelle og lokalt afgrænsede, skulle gentage sig, vil Kommissionen selvfølgelig sikre sig, at der ikke fra den pågældende medlemsstats side er tale om en vedvarende administrativ praksis, som er i strid med fællesskabsretten.

(2002/C 81 E/066)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1747/01
af Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL)
og Dimitrios Koulourianos (GUE/NGL) til Rådet

(15. juni 2001)

Om: Tyrkiske undersøgelser i Ægæerhavet

Den 4. juni vil den tyrkiske regering udsende skibet »Piri Reis«, der skal foretage seismologiske undersøgelser i Ægæerhavet.

Af planerne for skibets kurs fremgår det, at disse undersøgelser også omfatter den græske og cypriotiske fastlandssokkel. Hvis det virkelig sker, vil det udløse en alvorlig krise i området, som alene Tyrkiet, der er anerkendt som EU-ansøgerland, er ansvarlig for.

Hvilke omgående foranstaltninger agter Rådet at træffe for at kalde Tyrkiet til orden, idet Tyrkiet på grundlag af afgørelsen fra Helsinki har påtaget sig ansvaret for en fredelig løsning af konflikterne, hvilket er en forudsætning for medlemskab af Den Europæiske Union?

Svar

(27. november 2001)

Spørgsmålet om udsendelsen af skibet »Piri Reis« i Ægæerhavet med det i forespørgslen nævnte formål har ikke været rejst i Rådet.

(2002/C 81 E/067)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1772/01
af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen**

(15. juni 2001)

Om: Arbejdsmiljøforhold

I en række EU-lande er der gennem de senere år sket en betydelig forbedring af lovgivningens krav til sikre forhold på arbejdspladserne. I andre EU-lande er der meget svage krav eller en omfattende ligegyldighed over for overholdelse af kravene.

Her i EU-administrationens centrale by, Bruxelles, er man dagligt vidne til arbejdsmiljøforhold, som bør være helt uacceptable i Europa i dag. Stilladsarbejde ses overalt i byen at overskride de i Nordeuropa gældende sikkerhedsnormer, og man behøver kun at se ud af vinduerne fra Europa-Parlamentets bygninger for at se konstruktionsarbejdet på den nye banegård foregå med total negligering af normale sikkerhedskrav. Arbejdere udfører udkæring af fliser med vinkelsliber uden øjenværn, uden høreværn og uden åndedrætsbeskyttelse, der kræves rundt på et buet, glat glastag uden sikkerhedslinje etc.

Der er tydeligvis tale om så store besparelser på de omkostninger, der altid er umiddelbart forbundet med høj arbejdspladssikkerhed, at det indebærer en konkurrencemæssig fordel for de virksomheder, der kan lade deres ansatte arbejde under sådanne vilkår. Det synes på den baggrund forståeligt, at der til trods for EU's licitationsregler i praksis næsten kun ses belgiske firmaer arbejde i bygningsbranchen i Bruxelles.

Kommissionen bedes herunder redegøre for nationaliteten af de virksomheder, der har udført EU's store bygningsarbejder, herunder Europa-Parlamentets bygninger og Ministerrådets Justus Lipsius Bygning.

Dårlige arbejdsmiljøforhold medfører omfattende helbredsskader, som ikke dækkes af de arbejdsgivere, der har konkurrencemæssige fordele af at lade hånt om arbejdspladssikkerheden. Derfor er forskelle i sikkerhedskrav til arbejdsmiljø en alvorlig konkurrenceforvridende faktor.

Det er uacceptabelt, at EU, som angiver at arbejde for bedre arbejdsmiljø, ikke drager omsorg for, at arbejdspladssikkerheden hæves i de lande, som ikke opfylder de høje standarder, der sættes i andre EU-lande.

Hvad gør Kommissionen for at sikre alle arbejdere i EU samme arbejdsmiljøforhold?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(3. september 2001)

Når det gælder større bygningsarbejder eller udvendig renovering, indgår Kommissionen ikke kontrakt direkte med entreprenørerne eller underentreprenørerne, men overlader det til bygherren eller ejeren af bygningerne at organisere arbejdet. Med hensyn til Berlaymont-bygningen er det selskabet Berlaymont 2000, som indgår kontrakt med entreprenørerne, og med hensyn til Charlemagne, en anden af Kommissionens store bygninger, var det selskabet Cofinimm. Det ærede medlem burde derfor snarere rette sit spørgsmål til disse selskaber.

For så vidt angår Parlamentets og Rådets bygninger mener Kommissionen, at spørgsmålet bør rettes til disse institutioner.

Med henblik på at forbedre arbejdsmiljøet for arbejdstagerne i Fællesskabet og nedbringe antallet af arbejdsulykker og erhvervsbetingede sygdomme har Fællesskabet siden 1989 vedtaget en lang række retsakter efter forslag fra Kommissionen. Det drejer sig om direktiver med retsgrundlag i EF-traktatens artikel 137 (tidl. artikel 118A), der indeholder bestemmelser om minimumsforskrifter for beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen. I henhold til artikel 137, stk. 5, er de

bestemmelser, som vedtages i henhold til denne artikel, ikke til hinder for, at de enkelte medlemsstater opretholder eller indfører strengere beskyttelsesforanstaltninger, når de er forenelige med EF-traktaten. Kommissionen skal især henlede det ærede medlems opmærksomhed på Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet⁽¹⁾, navnlig trettende betragtning, som lyder: »forbedring af arbejdstagernes sikkerhedsmæssige, hygiejnemæssige og sundhedsmæssige vilkår under arbejdet er et mål, der ikke bør underordnes rent økonomiske hensyn«.

Medlemsstaterne skal gennemføre disse direktiver i deres nationale lovgivning, og det er medlemsstaternes ansvar at fremme og sikre en korrekt og effektiv anvendelse af de nationale bestemmelser om gennemførelse af direktiverne. Tilsyn med og overvågning af arbejdspladser og især byggepladser hører således under de nationale myndigheders kompetence.

De nyeste foreliggende statistiske data vedrørende arbejdsulykker⁽²⁾ er fra 1998 og viser en forbedring på europæisk niveau både med hensyn til forekomsten af arbejdsulykker med mere end tre fraværsdage til følge, nemlig 4 089 ulykker per 100 000 beskæftigede i 1998 i forhold til 4 229 i 1996 og 4 539 i 1994, og med hensyn til frekvensen af arbejdsulykker med dødelig udgang, nemlig 3,5 dødsulykker per 100 000 beskæftigede i 1998 i forhold til 3,6 i 1996 og 3,9 i 1994.

Disse statistiske indikatorer viser, at anvendelsen på europæisk plan af fællesskabslovgivningen om beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen har haft en positiv virkning på forbedringen af arbejdsmiljøet, da antallet af ulykker er faldet. Det viser sig altså, at denne lovgivning, når den anvendes korrekt på nationalt plan, forbedrer arbejdstagernes sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen.

Alt efter udfaldet af den evalueringproces, der for øjeblikket er i gang, og som led i sin fremtidige strategi vedrørende beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen agter Kommissionen for sin del at fremsætte forslag om at iværksætte oplysningskampagner over for de forskellige aktører for at gøre de hidtil truffne foranstaltninger på området mere effektive.

⁽¹⁾ EFT L 183 af 29.6.1989.

⁽²⁾ ESAW – Europæiske arbejdsulykkesstatistikker.

(2002/C 81 E/068)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1784/01
af Olivier Dupuis (TDI) til Kommissionen

(19. juni 2001)

Om: Dom over professor Saad Eddin Ibrahim

Den 21. maj 2001 blev professor Saad Eddin Ibrahim idømt 7 års fængsel af den egyptiske statsikkerhedsdomstol med den begrundelse, at hans bestræbelser på at sikre en overvågning af parlamentsvalget var krænkende for staten. Professor Ibrahim blev arresteret i juli 2000, da Ibn Khaldoun-uddannelsescentret, som han var leder af, indledte kurser i »afstemningsundervisning« og undervisning i overvågning ved efterårets parlamentsvalg.

Statsanklageren kritiserede Ibn Khaldoun-uddannelsescentrets anvendelse af et beløb på 250 000 USD fra Kommissionen, som var blevet brugt til at lave en dokumentarfilm om valgsvindel ved det forrige valg og til at fremstille falske valgbokse for at simulere afstemning under afstemningsundervisningskurserne forud for valget. Udover professor Saad Eddin Ibrahim blev 27 ansatte ved Ibn Khaldoun-uddannelsescentret dømt, hvilket reelt betød lukning af et af de mest ansete institutter for politisk videnskab i den arabiske verden.

Var Kommissionen klar over, at professor Saad Eddin Ibrahim var blevet fængslet? Hvad er Kommissionens holdning til, at et tredjeland dømmes personer, hvis aktiviteter finansieres af Kommissionen? Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage for at forsvare professor Ibrahim og hans personale og beskytte dem mod de risici, der er forbundet med udøvelsen af aktiviteter, der støttes og finansieres af Kommissionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(8. august 2001)

Formandskabet og Kommissionen har nøje fulgt udviklingen i anklagerne mod dr. Saad Eddin Ibrahim og hans medarbejdere. Da han og nogle kollegaer oprindeligt blev arresteret og tilbageholdt uden sigtelse, gjorde man det fra EU's side via de rette kanaler klart, at man var bekymret over, at de var blevet anholdt uden sigtelse, og over den stærkt ladede og spekulative pressekampagne, der kunne kompromittere en retfærdig retssag.

Da dr. Ibrahim og hans kollegaer blev løsladt og efterfølgende sigtet for bl.a. at have misbrugt de EU-midler, der var ydet til et projekt om »uddannelse for demokrati« ledet af dr. Ibrahim, udsendte EF en klar og offentlig erklæring om, at det pågældende projekt havde været underlagt normale kontrol- og revisionsprocedurer, og at disse ikke havde givet grund til bekymring. Kommissionens delegation i Kairo understregede endvidere, at EU-støtte til projekter af denne art var helt berettiget og omfattet af rammeaftalen mellem EU og Egypten om gennemførelse af det finansielle og faglige samarbejde.

I løbet af denne retssag gav EU udtryk for, at forsvareren skulle have reel adgang til bevismateriale, og at procedurerne skulle følge lovformelig rettergang. Observatører fra EU har fulgt hele retssagen, og sammen med mange andre var de foruroliget over den måde, dommene blev afsagt på, tidsrummet for deres afsigelse samt deres strengthed, især over for dr. Ibrahim. Kommissionen fremsatte en stærk mundtlig erklæring (den 23. maj 2001), og EU's formandskab udsendte en erklæring (den 25. maj 2001), hvoraf det fremgik, at EU var »overordentlig foruroliget over de hårde domme, som Egyptens højesteret for statens sikkerhed afsagde« (en tekst sendes direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets sekretariat).

Retten var forpligtet til at angive begrundelsen for dommen inden for 30 dage efter arrestationen, og det har den lige gjort. Kommissionen er i øjeblikket ved at gennemgå den. De idømte vil kun kunne appellere dommen på grundlag af procedurefejl og er ved at overveje deres situation. Det siger sig selv, at det videre forløb vil blive fulgt nøje i håb og forventning om, at der vil blive fundet en løsning i overensstemmelse med det egyptiske retssystemets bedste traditioner.

(2002/C 81 E/069)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1789/01

af Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) til Kommissionen

(19. juni 2001)

Om: Forbrugerbeskyttelse

Kommissionen har for nylig afsluttet flere undersøgelser af, hvor store gebyrer der opkræves for små overførsler mellem lande i Den Europæiske Union.

Resultatet er klart. Der opkræves i gennemsnit et gebyr på 17 % for disse overførsler, og det er ti gange så meget som for indenlandske overførsler.

Hvilke foranstaltninger vil der blive truffet, og hvornår, for at ændre denne situation?

Hvornår vil gebyrerne for overførsler mellem landene i ØMU'en og gebyrerne for indenlandske overførsler blive ens?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(20. september 2001)

Det er korrekt, at tidligere, nylige og igangværende undersøgelser har vist, at der ikke har været noget fald af betydning i gebyrerne for detailbetalinger på tværs af grænserne.

Det er Kommissionens politiske mål, at der skal ske en tilnærmelse af gebyrerne for grænseoverskridende og indenlandske overførsler. Kommissionen har gentagne gange givet udtryk herfor, f.eks. i meddelelsen om »Detailbetalinger inden for det indre marked« fra januar 2000, i det svar, som den ansvarlige i Kommissionen for det indre marked, skattespørgsmål og toldunionen gav på Peijs-rapporten i Parlamentet den 26. oktober 2000, på Kommissionens rundbordskonference om »Etablering af et fælles betalingsområde« den 9. november 2000 samt i rapporten om forberedelserne til indførelsen af eurosedler og -mønter den 3. april 2001.

Kommissionen har altid lagt vægt på, at de forskellige gebyrer og provisioner skulle fastsættes på grundlag af konkurrence og markedskræfternes frie spil, og at EU-lovgivningen ikke skulle omfatte prisregulering. Kommissionen har derfor i mere end et årti opfordret banksektoren til at gennemføre de nødvendige investeringer i effektive og automatiske (og dermed billigere) grænseoverskridende betalingsystemer. Kommissionen anerkender bankernes indsats for at tilbyde deres kunder billigere grænseoverskridende betalinger, især i forbindelse med gennemførelsen af det internationale bankkontonummer (IBAN) og bankidentifikationskoden (BIC).

Da alle hidtidige — ikke lovgivningsmæssige — bestræbelser for at sænke gebyrerne for grænseoverskridende betalinger stort set har været virkningsløse, vedtog Kommissionen den 25. juli 2001 et forslag til en forordning om gebyrer for grænseoverskridende betalinger⁽¹⁾. Forordningsforslaget tager sigte på at sænke gebyrerne for grænseoverskridende betalinger på op til 50 000 EUR, således at disse gebyrer pr. 1. januar 2002 (for elektroniske betalingstransaktioner) og pr. 1. januar 2003 (for grænseoverskridende pengeoverførsler og grænseoverskridende checks) vil være de samme som for tilsvarende indenlandske overførsler.

Kommissionen er opmærksom på, at bankerne står over for en række store eksterne hindringer og forpligtelser, som i øjeblikket — i det mindste til dels — er årsag til de forskellige gebyrer. Forordningsforslaget indeholder foranstaltninger for at rydde disse hindringer ad vejen.

⁽¹⁾ KOM(2001) 439 endelig udg.

(2002/C 81 E/070)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1795/01
af Michael Gahler (PPE-DE) til Kommissionen

(19. juni 2001)

Om: EU-udvidelsen: Væsentlige konsekvenser for ansøgerlandenes kommunale og regionale myndigheder som gennemførelses- og godkendelsesinstanser — behov for nye forvaltningsstrukturer og -kapaciteter

I forbindelse med hvert eneste ansøgerland konstateres i Kommissionens årlige rapport om fremskridt manglende gennemførelse af EU-ret; der er navnlig tale om de lokale og regionale strukturer. Samtidig synes de nationale administrations absorptionsevne også at blive et problem. Det har EP, Regionsudvalget og de nationale bynetværk allerede henvist til. Et resultat af dette er f.eks. initiativet LRPP (Local and Regional Partnership Programme), der bl.a. via partnerskaber vil fremme gennemførelse af EU-retten også under nationalt plan.

1. Hvilke problemer er efter Kommissionens mening årsag til, at der i ansøgerlandene kun er gennemført spredte regionale og lokale foranstaltninger, selv om gennemførelsesbestemmelserne for Phare fra 1999 udtrykkeligt rummer bestemmelser om opbygning af institutioner på regionalt plan?
2. Er Kommissionen ikke enig i, at dens igangværende initiativer og instrumenter (partnerskaber, det nye »Twinning Light«, Interreg IIc, Ispa og Sapard) ikke er tilstrækkelige til at løse problemerne med ansøgerlandenes kommunale og regionale kapacitetsmangler? Hvorledes planlægger Kommissionen at styrke den kommunale kapacitet til gennemførelse af EU-retten?
3. Mener Kommissionen ikke, at de mest nærliggende og billigste kilder til erfaring for ansøgerlandenes kommunale og regionale myndigheder er deres sidestykker i EU? Hvorfor støtter Kommissionen ikke aktivt sådanne partnerskaber inden for rammerne af de eksisterende budgetposter, således som EP allerede har krævet, bl.a. i betænkningen af Brok — A5-0250/2000, punkt 106?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(3. september 2001)

De lokale og regionale myndigheder i kandidatlandene kan have en vigtig rolle at spille i overtagelsen og gennemførelsen af Fællesskabets regelværk afhængigt af strukturen i det pågældende land. Det er kandidatlandene selv, der først og fremmest skal gøre en indsats for at etablere og udvikle lokale og regionale strukturer og øge deres kapacitet, men alle nationale Phare-programmer omfatter en lang række foranstaltninger for opbygning af institutioner, navnlig gennem parvist samarbejde («twinning») og støtte til investering i økonomisk og social samhørighed på linje med Phare-retningslinjerne af 13. oktober 1999⁽¹⁾. I grænseregionerne er de regionale og lokale myndigheder aktivt inddraget i programmeringen og gennemførelsen af Phare-projekter for grænseoverskridende samarbejde.

Efterhånden som Phare bevæger sig i retning af strukturfondene, inklusive med decentral forvaltning, og twinning-samarbejdet gøres mere fleksibelt med mere kortfristede opgaver, som afspejler de regionale og lokale myndigheders behov, forventes det, at disse myndigheder vil blive involveret mere og mere i Phare-programmerne.

De to andre førtiltrædelsesinstrumenter Sapard og ISPA vil også bidrage til at forbedre kapaciteten på regionalt og lokalt plan. Via ISPA leveres der faglig bistand til modtagerne, herunder også lokale institutioner, til at hjælpe med at forbedre deres administrative evne til at forvalte projekter inden for transport og miljø, inkl. overvågning og finanskontrol. Denne faglige bistand vil også hjælpe til at forberede dem på at forvalte EF-bistanden til regionaludvikling, som stilles til rådighed efter tiltrædelsen. Sapard-programmerne for landbrug og udvikling af landområder, som forvaltes helt decentralt efter samme regler som i medlemsstaterne, kan også bidrage til, at de regionale og lokale myndigheder får en større viden om og en bedre forståelse for visse aspekter af EF-retten, navnlig den fælles landbrugspolitik, og hjælpe dem til at forberede administrative strukturer med henblik på tiltrædelsen.

Kommissionen har således stillet et bredt udvalg af førtiltrædelsesinstrumenter til rådighed, som kan støtte kandidatlandene i deres bestræbelser på at forbedre kapaciteten på regionalt og lokalt plan. Endelig er det som omhandlet i Kommissionens meddelelse af 25. juli 2001 om grænseregionerne planen at bevilge midler fra Phares CBC-programmer til samfinansiering af Interreg IIIC-programmer, således at regionale og lokale myndigheder i medlemsstaterne og kandidatlandene kan oprette netværk og udveksle oplysningerne om den bedste praksis i løbet af 2002.

⁽¹⁾ SEK(1999) 1596 endelig udg.

(2002/C 81 E/071)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1797/01

af Phillip Whitehead (PSE) til Kommissionen

(19. juni 2001)

Om: Pelsfarme i Den Europæiske Union

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange og hvilke typer fisk der anvendes som foder til dyr på pelsfarme i hver enkelt medlemsstat, og hvorledes denne praksis passer ind i de nuværende fiskeriaftaler?

Kontrollerer Kommissionen, hvad der sker med de pelsede kroppe, der er pelsfarmerenes biprodukt, om de indgår i menneskers eller dyrs fødekæde, og om der sørges for, at sikkerhedsreglerne overholdes?

Er Kommissionen klar over, at Grækenland modtager bistand til pelsforarbejdning? Kan Kommissionen kort forklare, hvordan pelsindustrien fungerer i forhold til EU's politik for produkter, der stammer fra dyr?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(3. september 2001)

Kommissionen råder ikke på nuværende tidspunkt over data over hvor mange og hvilke typer fisk, der anvendes til pelsdyrfoder. Men branchen i de nordiske lande har angivet, at forbruget af fisk fra Østersøen i 2000 lå på ca. 60 000 tons, 10 000 tons og 30 000 tons for henholdsvis Finland, Sverige og Danmark. Disse tal inkluderer dog ikke erhverv, der anvender fisk fra Østersøen til fiskemel, fiskeolie eller andre formål. De omfatter heller ikke pelsdyravlere, der importerer fisk til pelsdyrfoder fra andre områder end Østersøen.

Hvad angår de pelsede kroppe anses disse generelt for at være et biprodukt af pelsproduktionen og skal derfor overholde bestemmelserne i Rådets direktiv 90/667/EØF af 27. november 1990⁽¹⁾ om animalsk affald, hvorefter medlemsstaterne skal sikre, at animalske biprodukter enten kasseres eller forarbejdes under sikre og kontrollerede forhold. Dette gælder som hovedregel for biprodukter af pelsdyr. Medlemsstaterne kan dog i begrænsede tilfælde og under dyrlægetilsyn give tilladelse til at anvende biprodukter af pelsdyr i fremstillingen af foder til lignende dyr, hvis kød ikke indgår i fødekæden.

Anvendelsen af biprodukter af pelsdyr i fremstillingen af foder til lignende dyr er ikke forbudt efter gældende fællesskabslovgivning, ifølge hvilken der er indført et totalt forbud mod at anvende forarbejdet animalsk protein som foder til husdyr, som holdes, opfedes eller opdrættes med henblik på fødevarerfremstilling. Men med Rådets beslutning 2000/766/EF af 4. december 2000, om en række beskyttelsesforanstaltninger over for overførbare spongiforme encephalopatiser og fodring med animalsk protein⁽²⁾ pålægges de kompetente myndigheder grundlæggende at sikre, at foder af denne type fremstilles på fabrikker, som udelukkende fremstiller foder til disse dyr, og at foderet ikke udgør nogen sundhedsrisiko for mennesker eller dyr. Derudover må denne type foder ikke stamme fra eller indeholde særligt risikomateriale som bestemt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 999/2001 af 22. maj 2001 om fastsættelse af regler for forebyggelse af, kontrol med og bekæmpelse af visse transmissible spongiforme encephalopatiser.⁽³⁾

Hvad angår støtte til pelsforarbejdning, kan der i forbindelse med diversificering af aktiviteter i landdistrikter ydes samfinansiering under Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for landbruget (EUGFL), som er begrænset til investeringsstøtte til pelsopdræt, på betingelse af, at de relevante hygiejniske, miljømæssige og dyrevelfærdsmæssige bestemmelser overholdes. En sådan intervention er dog meget usædvanlig. Da pels ikke er et produkt, der er nævnt i bilag I, er EUGFL-intervention til pelsforarbejdning udelukket.

⁽¹⁾ EFT L 363 af 27.12.1990.

⁽²⁾ EFT L 306 af 7.12.2000 som gennemført ved Kommissionens beslutning 2001/9/EF af 29. december 2000 (EFT L 2 af 5.1.2001) og senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1326/2001 af 29. juni 2001 (EFT L 177 af 30.6.2001).

⁽³⁾ EFT L 147 af 31.5.2001.

(2002/C 81 E/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1799/01**af Marielle De Sarnez (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. juni 2001)

Om: Den sociale situation i EU

Hvilke konkrete foranstaltninger agter Kommissionen at træffe, efter at Generaldirektoratet for Beskæftigelse og Sociale Anliggender den 14. marts 2001 offentliggjorde den anden årsberetning om den sociale situation i EU?

Faktisk bør der lyde ros til kvaliteten af denne beretning, hvori der foretages en kvantitativ og kvalitativ analyse af de sociale tendenser i Europa. Dette tiltag er en opfølgning af topmødet i Lissabon og vedtagelsen af den social- og arbejdsmarkedspolitiske dagsorden på Det Europæiske Råds møde i Nice. Det vil imidlertid være passende, at Kommissionen reagerer på denne analyse og foreslår konkrete foranstaltninger på det sociale område.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(3. september 2001)

Rapporten om den sociale situation 2001 skal ses som et referencedokument, hvori der gøres rede for de væsentlige sociale tendenser og udviklingen på det sociale område. Den indeholder en omfattende komparativ analyse og pålidelige data samt supplerer andre rapporter fra Kommissionen om emner såsom beskæftigelse, socialsikring, arbejdsmarkedsforhold og ligestilling.

Rapporten bidrager til overvågningen af udviklingen på det sociale område i medlemsstaterne, og her spiller de harmoniserede sociale indikatorer en vigtig rolle. Rapportens omfang gør den også til en velunderbygget kilde til brug ved fremadrettede analyser og overvejelser, samtidig med at den understøtter nye politiske initiativer.

I de fremtidige udgaver, dvs. fra og med 2002-rapporten, og i tråd med det ærede medlems forslag, har Kommissionen til hensigt både at drage konklusioner og skitsere politiske foranstaltninger i rapporten.

(2002/C 81 E/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1802/01

af Bart Staes (Verts/ALE) til Rådet

(21. juni 2001)

Om: Arbejdssprogene i Den Europæiske Patentmyndighed

Skriftlig forespørgsel P-0762/01⁽¹⁾ om antallet af officielle sprog i EF-Varemærkemyndigheden i Alicante og Den Europæiske Patentmyndighed er endnu ikke blevet besvaret af Rådet. Forespørgslen blev indgivet for 13 uger siden, og den officielle besvarelsestid er 6 uger.

Ikke desto mindre har Rådet åbenbart torsdag den 31. maj skriftligt forelagt et fælles oplæg vedrørende Den Europæiske Patentmyndighed. Hvad angår antallet af sprog anføres der kun, at oversættelsesomkostningerne bør begrænses.

Den Europæiske Union hylder det princip, at enhver kan rette henvendelse til institutionerne på et af de elleve officielle sprog. På baggrund heraf tiltrækker drøftelsen om arbejdssprogene i Den Europæiske Patentmyndighed sig særlig opmærksomhed.

Vil Rådet derfor omsider besvare følgende spørgsmål:

1. Erkender Rådet, at en patentansøgning til Den Europæiske Patentmyndighed skal kunne indgives på et af EU's elleve officielle sprog? Hvorledes sikrer Rådet i givet fald, at personer og virksomheder har mulighed for at indgive en patentansøgning på EU' elleve officielle sprog? Hvorledes motiverer Rådet i benægtende fald sit afvigende standpunkt?
2. Støtter Rådet den græske regerings initiativ til at anfægte antallet af officielle sprog i EF-varemærkemyndigheden i Alicante?

⁽¹⁾ Se side 6.

Svar

(26. november 2001)

Hvad angår den sprogordning, der gælder ved indgivelse af ansøgninger om et europæisk patent til Den Europæiske Patentmyndighed, henviser Rådet til det svar, der er givet på det ærede parlamentsmedlems forespørgsel E-0534/01 til Rådet om samme emne.

Hvad angår den fremtidige sprogordning, der skal gælde ved indgivelse af ansøgninger om et EF-patent, henviser Rådet det ærede parlamentsmedlem til det svar, der er givet på forespørgsel P-0762/01.

Hvad angår den græske regerings intervention i sag T-120/99 noterer Rådet sig den dom, som Retten i Første Instans har afsagt i denne sag, og hvori søgsmålet og de søgsmålsgrunde, sagsøgeren har fremført mod Harmoniseringskontorets sprogordning, afvises.

Rådet erindrer det ærede parlamentsmedlem om, at de frister, der er fastsat i Europa-Parlamentets forretningsorden, ikke er bindende for Rådet.

(2002/C 81 E/074)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1807/01
af Christos Zacharakis (PPE-DE) til Rådet

(21. juni 2001)

Om: Tyrkiets ødelæggelse af den assyriske og syriske kulturarv og forbud mod adgang til assyriske og syriske landsbyer

Med en lovændring, som er fremsat af det tyrkiske indenrigsministerium, vil Tyrkiet i direkte modstrid med de grundlæggende menneskerettigheder forbyde europæere af assyrisk og syrisk afstamning at besøge deres oprindelsessteder og deres familier i det sydlige Tyrkiet. Samtidig fortsættes den systematiske ødelæggelse af den assyriske og syriske kulturarv, idet man nedriver klostre og kirker og omdanner dem til moskeer og stalde.

Tyrkiet tilsidesætter således endnu en gang sine internationale forpligtelser og griber til foranstaltninger i lighed med dem, der er iværksat over for kurderne, græsk-cyprioterne osv. Tyrkiets ovennævnte adfærd har givet anledning til internationale reaktioner, bl.a. fra det svenske parlament. Kan Rådet derfor give følgende oplysninger:

1. Hvilke foranstaltninger har det til hensigt at iværksætte med henblik på at beskytte den umistelige ret, som europæiske borgere af assyrisk og syrisk afstamning har til at besøge deres fødested og deres familier?
2. Hvilke følger mener Rådet, at Tyrkiets ovennævnte seneste overtrædelse af menneskerettighederne vil have for dets mulighed for eventuelt medlemskab af Den Europæiske Union?

Svar

(27. november 2001)

Rådet har i tiltrædelsespartnerskabet for Tyrkiet fastsat prioriteter for især religionsfrihed og kulturel mangfoldighed, jf. nedenstående:

Garanti for at alle, uden forskelsbehandling og uanset sprog, race, hudfarve, køn, politiske synspunkter, filosofiske anskuelser og religion, kan udøve samtlige menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder uden indskrænkninger; yderligere forbedring af vilkårene for udøvelse af tanke-, samvittigheds- og religionsfrihed.

Sikring af kulturel mangfoldighed og de kulturelle rettigheder for alle borgere uanset oprindelse; alle retsfor skrifter, der hindrer udøvelsen af disse rettigheder, herunder også på uddannelsesområdet, skal afskaffes.

Rådet noterer sig, at flere EU-medlemsstater over for de tyrkiske myndigheder har peget på, at folk i Europa af assyrisk og syrisk oprindelse har vanskeligheder med at besøge deres fødested og familier i Tyrkiet. Det tyrkiske udenrigsministerium har sagt, at de kompetente lokale myndigheder i Tyrkiet er blevet instrueret om at ophæve restriktionerne for sådanne besøg. Den tyrkiske premierminister, Bülent Ecevit, har fremsat en pressemeddelelse med samme indhold. Rådet ser frem til hurtig gennemførelse af de således bebudede foranstaltninger og vil fortsat nøje overvåge situationen.

(2002/C 81 E/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1816/01**af Antonio Di Pietro (ELDR) til Rådet**

(21. juni 2001)

Om: Erklæring fra Rådet den 2. og 3. maj 1998 om det offentlige underskud i Italien

Siden 1993 er der i Italien fra forskellige kvalificerede kilders side som f.eks. Osservatorio Immobiliare Nomisma (Bologna), Scenari Immobiliare og Reddy's Group (Milano) konstateret et vedvarende og omfattende tab i markedsværdien for anlægsaktiver i industriel og privat fast ejendom.

Det fjerde direktiv 78/660/EØF⁽¹⁾ fastlægger ganske vist ikke en specifik metode til beregning af ejendomsværdi, men det fastsætter dog, som nævnt af kommissær Bolkestein i svaret på skriftlig forespørgsel P-0729/01⁽²⁾, en forpligtelse til værdiregulering af den første opførelse i regnskaberne af grunde og bygninger, hvis ejendomsværdien ved regnskabsafslutningen er lavere end den værdi, der først opføres som afskrivningsnettobeløb.

I Italien er der i modsætning til andre medlemsstater som f.eks. Det Forenede Kongerige og Irland gennem RICS ikke vedtaget nogen officiel metode, og der findes ikke noget selvstændigt institut, som kan levere oplysninger til de enkelte virksomheder om den ajourførte og skattemæssigt gyldige værdi af de grunde og bygninger, de er i besiddelse af. Det værditab, der er konstateret af ovennævnte observationsorganer, kan ikke registreres i driftsregnskabet under »andre nedskrivninger af ejendomsværdi«, da det ikke anerkendes som beskatningsgrundlag. Det viser sig således, at det fjerde direktiv (EØF) ikke er gennemført i Italien.

Siden 1993 er den skattemæssige indkomst for italienske virksomheder, der ejer grunde og bygninger, uden nogen form for kontinuitet blevet fastsat på en måde, der ikke var i overensstemmelse med de gældende bestemmelser (artikel 2426 i den borgerlige lov) og værdien heraf er tilsyneladende højere end værdien i faste priser.

Det betyder, at den italienske stats skatteopkrævning i løbende værdi over for de nationale virksomheder siden 1993 til dels har været ulovlig, og at det samlede skatteprovenu, som ville kunne gennemføres ved en fornyet anvendelse af lovbestemmelserne, ville ligge langt lavere end det nuværende, og således ville vise et endnu større offentligt underskud.

Kan Rådet påvise, at den erklæring, der blev afgivet i forbindelse med mødet i Rådet (Økofin) og Rådet for De Europæiske Fællesskaber den 2. og 3. maj 1998, ifølge hvilken Italien ikke har et uforholdsmæssigt stort underskud, er blevet afgivet i fuld bevidsthed om og kendskab til ovennævnte forhold?

(¹) EFT C 235 E af 21.8.2001, s. 243.

(²) EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11.

Svar

(26. november 2001)

Rådet vedtog sin beslutning af 3. maj 1998 i overensstemmelse med traktatens artikel 109 J, stk. 4, (98/317/EF) og erklærede, at Italien ikke var omfattet af en rådsafgørelse om et uforholdsmæssigt stort underskud. Beslutningen blev vedtaget under hensyntagen til bl.a. beretningen fra Kommissionen, beretningen fra Det Europæiske Monetære Institut og udtalelsen fra Europa-Parlamentet.

(2002/C 81 E/076)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1825/01**af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Rådet**

(27. juni 2001)

Om: Beslutningstagning og konstruktiv afståen fra at stemme

I artikel 23 i Amsterdam-traktatens afsnit V, hedder det: »Afgørelser under dette traktatafsnit træffes af Rådet med enstemmighed«. Desuden indeholder artiklen princippet om den såkaldte »konstruktive afståen«. Jeg vil gerne bede Rådet om at fortolke denne artikel. Skal traktaten fortolkes således, at en enkelt medlemsstat med kravet om enstemmighed kan forhindre, at kampstyrker overdrages visse opgaver med henblik på krisestyring, hvis den stemmer imod forslaget og ikke accepterer at afstå fra at stemme?

Svar

(26. november 2001)

I henhold til artikel 23, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union træffes afgørelser under afsnit V i TEU (vedrørende den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik) af Rådet med enstemmighed. Det fastsættes endvidere, at det forhold, at medlemmer, der er til stede eller repræsenteret, afholder sig fra at stemme, ikke hindrer vedtagelsen af sådanne afgørelser.

I artiklens stk. 2 anføres de tilfælde, hvor Rådet uanset stk. 1 træffer afgørelse med kvalificeret flertal, idet det præciseres, at dette stykke under alle omstændigheder ikke gælder for afgørelser, der har indvirkning på militær- eller forsvarsområdet.

Det følger heraf, at afgørelser, der har indvirkning på militær- eller forsvarsområdet, træffes af Rådet med enstemmighed. Et enkelt medlem af Rådet kan derfor hindre vedtagelsen af en sådan afgørelse ved at stemme imod den.

(2002/C 81 E/077)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1827/01
af John Cushnahan (PPE-DE) til Rådet**

(27. juni 2001)

Om: Intimidering af menneskerettighedsforkæmpere i Etiopien

Er Rådet klar over den rutinemæssige intimidering af menneskerettighedsforkæmpere i Etiopien, som senest har givet sig udslag i, at professor Mesfin Woldemariam, grundlægger og den første formand for Etiopiens menneskerettighedsråd Human Rights Council (EHRCO), og akademikeren og menneskerettighedsaktivisten dr. Berhanu Nega er blevet arresteret og derefter har fået afslag på at blive løsladt mod kaution? Ud over arrestationen, som kan være i strid med Etiopiens forfatningsmæssige garanti for forsamlingsfrihed, er afslag på løsladelse mod kaution en metode, som Etiopiens regering anvender for at bringe åbenhjertige menneskerettighedskritikere til tavshed ved at fængsle dem, medens der gennemføres lange og bevidst langsommelige »undersøgelser«. Vil Rådet over for den etiopiske regering forlange, at den respekterer disse mænds grundlæggende rettigheder, og at den kroniske chikane af menneskerettighedsforkæmpere bringes til ophør?

Svar

(26. november 2001)

Rådet, der følger situationen i Etiopien på nærmeste hold, er fortsat bekymret over udviklingen i den politiske situation og over krænkelse af menneskerettighederne i landet. På baggrund af begivenhederne i Addis Abeba i midten af april i år har den lokale EU-trojka to gange (i april og i august 2001) rettet henvendelser til de etiopiske myndigheder for at give udtryk for EU's bekymring over den måde, hvorpå disse uroligheder blev bragt til ophør, og de fængslinger af studerende og oppositionsledere, der efterfølgende fandt sted.

(2002/C 81 E/078)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1839/01
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(26. juni 2001)

Om: Skadelige følger af indtagelse af animalsk fedt

EU har planer om at afskaffe støtten til tobaksdyrkning for at begrænse rygningen, som rent faktisk er yderst sundhedsfarlig.

Under henvisning til, at det er videnskabeligt bevist, at også andre fødevarerprodukter, herunder hovedsagelig animalsk fedt (smør), er sundhedsfarlige, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Finder Kommissionen det positivt, at der ikke træffes foranstaltninger til begrænsning af indtagelsen af animalsk fedt til trods for, at det forårsager hjertelidelser og en række andre alvorlige sygdomme og et stort antal ofre?
2. Har Kommissionen til hensigt at foreslå foranstaltninger til begrænsning af produktionen og forbruget af animalsk fedt (smør), der svarer til de foranstaltninger, der er indført på området for tobaksdyrkning?
3. Agter Kommissionen at foreslå en forhøjelse af den støtte, der ydes til olivendyrkning og forbruget af olivenolie, som bevisligt har positiv indvirkning på helbredet, i forbindelse med en tilsvarende nedsættelse af støtten til produktion af animalske fedtstoffer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(3. september 2001)

Kommissionen er bekendt med, at et højt indtag af mættede fedtsyrer forbindes med en øget risiko for hjertelidelser, hvorimod et lavere indtag af mættede fedtsyrer og et højere indtag af enkeltumættede fedtsyrer forbindes med en lavere risiko for hjertelidelser.

Sammenligningen mellem de sundhedsskadelige virkninger ved tobaksrygning og indtagelse af animalsk fedt er dog ikke berettiget. I forbindelse med tobaksindtagelse og lungekræft er der for eksempel blevet fastslået en sammenhæng mellem dosis og virkning (hvor rygning er skyld i ca. 80 % af alle dødsfald forårsaget af lungekræft), hvorimod sammenhængen mellem indtaget af animalsk fedt og hjertelidelser er meget mere kompleks. Det betyder dog ikke, at et overdrevent fedtindtag ikke skal tages op i sundhedsoplysningskampagner, og Kommissionens aktiviteter inden for rammerne af programmet til sundhedsfremme understreger da også vigtigheden af en alsidig og varieret kost.

Med hensyn til olivenolie påtænker Kommissionen ikke at omlægge støtten til dyrkning af oliven, da der allerede eksisterer adskillige foranstaltninger til støtte for forbrugs- og salgsfremme af olivenolie enten på det indre marked eller på markeder i tredjelande. Selvom alle reklamesalgskampagnerne for olivenolie fokuserer på produktets særlige ernæringsmæssige egenskaber, gøres det uden at nedvurdere andre produkter, som må anses for at være konkurrenter på markedet.

(2002/C 81 E/079)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1843/01

af Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) til Kommissionen

(26. juni 2001)

Om: Cryo-Cell (Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-1079/01)

I sit svar på skriftlig forespørgsel E-1079/01 ⁽¹⁾ om »kommercielle aktiviteter for lagring af navlestrengsblod til udvinding af stamceller« af 6. april 2001 skriver Kommissionen, at den ikke råder over informationer om forekomsten af lignende kommercielle organisationer inden for Fællesskabet.

Hvis Kommissionen imidlertid havde besøgt den af mig nævnte internetadresse www.cryoc.com, havde den set, at den pågældende virksomhed, CRYO-Cell, er aktiv i flere medlemslande.

Jeg anmoder derfor Kommissionen om at besøge websiden for at underkaste denne organisations aktiviteter en nærmere undersøgelse.

Samtidig anmoder jeg Kommissionen om i henhold til det forslag, den har stillet i sit tidligere nævnte svar, at forelægge det pågældende spørgsmål for Den Europæiske Gruppe for Ethiske Spørgsmål (GEE) og meddele mig resultaterne heraf.

⁽¹⁾ EFT C 340 E af 4.12.2001, s. 166.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(6. september 2001)

Kommissionen har ikke andre oplysninger om Cryo-cell end dem, der findes på Internet om denne virksomhed, og som det ærede medlem allerede er bekendt med. Kommissionen har heller ikke oplysning om eventuelt lignende virksomheder inden for EU.

Kommissionen siger det ærede medlem tak for, at han rejste dette spørgsmål. Efter Kommissionens opfattelse rejser de ydelser, Cryo-cell tilbyder, rent faktisk etiske problemer, og Kommissionen har opfordret Den Europæiske Gruppe for Etiske Spørgsmål til at indlede overvejelser om de etiske aspekter i forbindelse med denne form for aktivitet som led i det arbejde, gruppen i øjeblikket udfører vedrørende de etiske aspekter omkring patenterbarhed af opfindelser, der er gjort på grundlag af forskning i menneskelige stamceller.

(2002/C 81 E/080)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1887/01

af Ilka Schröder (GUE/NGL) til Rådet

(21. juni 2001)

Om: »Enfopol 29«-planer om opbevaring af kommunikationsdata

En artikel, der for nylig blev offentliggjort af den London-baserede ikke-statslige organisation Statewatch (<http://www.statewatch.org/news/2001/may/03Benfopol.htm>), såvel som en artikel i »Guardian« (18. maj 2001) omhandler de øgede krav til udbydere af tjenester og netværk inden for telekommunikation om at dække mobiltelefoner, satellittelefoner og Internettet. Øjensynlig vil de planer, der omtales som »Enfopol 29«, også indebære, at de mod forevisning af et aflytningspålæg skal forsyne politimyndighederne med detaljerede personlige oplysninger vedrørende brugernes e-mail-konti, passwords, adresser og kreditkort. I henhold til »Guardian« forsøger Den Europæiske Unions myndigheder at slække på de strenge databeskyttelsesbestemmelser for at give politiet og de retshåndhævende myndigheder adgang til private telefonsamtaler og e-mails.

Eftersom et sådant krav vil være i fuldstændig modstrid med bestemmelserne i direktiv 95/46/EF⁽¹⁾ og 97/66/EF⁽²⁾ såvel som artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og artikel 8 i det europæiske charter om grundlæggende rettigheder bedes Rådet oplyse følgende:

1. Er det sandt, at Politisamarbejdsgruppen arbejder med planer vedrørende aflytning og indsamling af data, som, hvis de blev gennemført, ville være i modstrid med gældende EU-lovgivning?
2. Hvordan forholder medlemsstaterne sig til en slækkelse af lovgivningen for at tilvejebringe en lovgivningsmæssig ramme for øget aflytning og opbevaring af sådanne data?
3. Et dokument, som Statewatch har afsløret, kræver, at alle telefonsamtaler, alle samtaler over mobiltelefoner, alle fax-meddelelser, alle e-mails, alle websteder, alle internetanvendelser, uanset afsender og modtager, skal optages, arkiveres og være tilgængelige for politimyndighederne. Hvordan forholder Rådet sig til dette krav?

⁽¹⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ EFT L 24 af 30.1.1998, s. 1.

Svar

(29. november 2001)

1. Rådet vedtog i januar 1995 en resolution om lovlig aflytning af telekommunikation⁽¹⁾.

2. Rådets forberedende instanser har drøftet et udkast til Rådets resolution om de retshåndhævende myndigheders operationelle behov med hensyn til offentlige telekommunikationsnet og -tjenester, men som ikke er vedtaget af Rådet.

(¹) EFT C 329 af 4.11.1996, s.1.

(2002/C 81 E/081)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1888/01

af Ioannis Marínos (PPE-DE) til Rådet

(27. juni 2001)

Om: Optagelse af nye lande i EU

Ifølge luksuspublikationen »Facts about Turkey«, som er udgivet af det tyrkiske nyhedsbureau og for nylig omdelt til samtlige medlemmer af Europa-Parlamentet, befinder 97 % af Tyrkiets område sig i Asien og 3 % i Europa (det østlige Trakien). Et lignende tilfælde er Rusland, selvom den del af Rusland, der befinder sig på det europæiske kontinent, udgør langt over 3 % af landets samlede område og strækker sig helt til Ural. Tyrkiet har siden december 1999 været anerkendt som ansøgerland, selvom kun en meget lille del af landet hører til Europa. Rusland, som er et land med et kæmpestort marked og udtømmelige naturressourcer, har endnu ikke opnået denne status, fordi det endnu ikke har indgivet den fornødne ansøgning.

Rådet bedes oplyse, om en eventuel optagelsesansøgning fra dette land i en fjern fremtid ville betyde en udvidelse af Unionens grænser til det fjerne Østen og følgelig, at Kina og Japan ville blive nabolande. Ville man (forudsat, at København-kriterierne blev opfyldt), kunne overveje »pilotoptagelse« af »det europæiske Rusland« eller det østlige Trakien (»det europæiske Tyrkiet«), som klart hører til Europa og har et økonomisk udviklingsniveau, der ligger væsentligt højere end de øvrige regioner i de lande, som de er en del af?

Hvor formålstjenligt vil det efter Rådets mening være at udarbejde en undersøgelse med henblik på en sådan udvikling, som ville kunne føre til optagelse af visse områder i disse lande i den europæiske struktur, så det blev muligt at undgå den ubehagelige udvikling, det ville være, at EU kom til at bære de byrder, det ville medføre at skulle etablere økonomisk samhørighed med de tilbagestående og fjerntliggende regioner, der desuden tilhører geografiske områder, der ligger uden for Europa?

Svar

(26. november 2001)

I henhold til artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Union kan enhver europæisk stat, der overholder principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet blive medlem af Unionen. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed om enhver ansøgning om medlemskab på baggrund af artikel 49, stk. 1, i TEU efter høring af Kommissionen og efter samstemmende udtalelse fra Europa-Parlamentet.

Vilkårene for optagelsen og tilpasningerne af de til grund for Unionen liggende traktater fastlægges ved en aftale mellem medlemsstaterne og den ansøgende stat og forelægges samtlige kontraherende stater til ratifikation i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

(2002/C 81 E/082)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1892/01

af Antonios Trakatellis (PPE-DE) og Ioannis Marínos (PPE-DE) til Kommissionen

(28. juni 2001)

Om: Økonomiske størrelser og »kreativ bogføring« i Grækenland

Det er gentagne gange blevet sagt og skrevet, at visse lande i Den Europæiske Union har tyet til »kreativ bogføring«, der på den måde, som den anvendes på, er i strid med målsætningen om begrænsning af underskuddet på statsbudgettet, som er en væsentlig faktor for stabilitets- og udviklingsprogrammerne.

Hvad har Kommissionen konstateret med hensyn til dette fænomen, og hvad gør den rent konkret for at begrænse det? Er Kommissionen enig i den udtalelse, som Rådet officielt har afgivet, og hvori det erklæres, at det stabilitetsprogram for 2000-2004, som den græske regering har forelagt, er ambitiøst med hensyn til væksten og beskæftigelsen, og at »de udfordringer, som fremtiden vil bringe, fordrer en mere målrettet reformindsats«? Skønner Kommissionen, at udviklingen på disse områder vil vanskeliggøres yderligere, hvis det virkelig bekræftes, at den græske statsgæld takket være den »kreative bogføring« synes at ligge 5-6 enheder lavere end den reelle værdi, således som det med afslørende oplysninger blev rapporteret til det græske parlament? Det er blandt andet blevet sagt, at det officielle underskud på statsbudgettet for 2000 skønnes til 0,9 % af BNP, og i den endelige rapport fra den græske centralbankdirektør anføres det, at den græske regerings lånebehov for 2001 anslås til 4 % af BNP. Hvilket kendskab har Kommissionen til dette tungtvejende emne? Har Kommissionen vist interesse for at kontrollere troværdigheden af disse påstande, og i hvor høj grad anses regeringens beroligende udtalelser for at være tilfredsstillende? Hvilke konkrete og dokumenterede oplysninger råder Kommissionen over, hvad angår dette spørgsmål? Hvis der virkelig var tale om forsøg på at tilsløre den offentlige gæld, ville følgerne for Grækenlands fremtidige økonomiske stabilitet være smertelige; bortset fra de ødelæggende virkninger, som dette ville få for stabiliteten i EU, ville de kommende generationer komme til at betale en overordentlig høj pris for overførsel af gæld til kommende regnskabsår ved hjælp af metoden med udstedelse af aktier i fremtiden, forskudsindtægter i form af obligationer og udstedelse af værdipapirer på grundlag af kommende indtægter. Hvorledes vurderer Kommissionen den græske regerings forhåndsfinansiering via bankvæsenet i forventningen om kommende tilførsler af midler fra den tredje fællesskabsstøtteramme, naturligvis til gengæld for høje renter og provisioner, som vil belaste de kommende regnskabsår? Forekommer noget tilsvarende i andre lande, som deltager i samhörighedsbestræbelserne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(18. september 2001)

Vurderingen af medlemsstaternes budgetsituation sker på grundlag af de oplysninger, der regelmæssigt tilsendes Kommissionen i overensstemmelse med EF-traktaten som led i proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud (to gange om året) og for at opfylde stabilitets- og vækstpagtens krav (konvergens- og stabilitetsprogrammerne, én gang om året). Budgetoplysningerne vedrører »den offentlige sektor«, som omfatter statsbudgettet, den offentlige forvaltning på alle niveauer og den sociale sektor. Dataene udarbejdes af medlemsstaterne på grundlag af reglerne i Rådets forordning for ESA 95 (European System of national Accounts (»det europæiske national- og regionalregnskabsystem«))⁽¹⁾. Kommissionen (Eurostat) kontrollerer regelmæssigt, at de indsendte data er i overensstemmelse med forordningen.

Grækenland indsendte det første stabilitetsprogram i henhold til kravene i stabilitets- og vækstpagten i december 2000. På det pågældende tidspunkt blev det offentlige underskud anslået til 0,8 % af bruttonationalproduktet (BNP). På grundlag af Kommissionens bedømmelse og Kommissionens henstilling afgav Rådet en udtalelse om det græske stabilitetsprogram den 12. februar 2001. Den meddelelse, der blev fremsendt i marts 2001 i henhold til proceduren om uforholdsmæssigt store underskud, viste, at underskuddet på de offentlige finanser var marginalt højere, 0,9 % af BNP for 2000. For gennemsigthedens skyld redegøres der i anmeldelsen detaljeret for overgangen mellem budgetunderskud (offentlige regnskaber) og underskuddet på de offentlige finanser (nationale regnskaber). I henhold hertil udgjorde underskuddet på statsbudgettet i 2000 4 % af BNP (offentlige regnskaber), medens underskuddet på de offentlige finanser var på 3,3 % af BNP (i nationale regnskaber, ESA 95) og overskuddet inden for socialsikringssektoren var på 2,4 % af BNP. Socialsikringssektorens regnskaber i Grækenland har i de seneste år udvist betydelige overskud, der til dels bidrager til at udligne underskuddet hos det offentlige og på statsbudgettet. Det skyldes til dels, at et mindre antal hovedpensionsfonde har store underskud og har fået omfattende støtte fra staten, medens et stort antal suppleringsfonde modtager bidrag og ikke udbetaler pensioner, da de endnu ikke er forfaldne. Socialsikringsfondenes overskud er i et vist omfang en følge af de reformer, der blev gennemført i 1990'erne.

Hvad angår situationen med hensyn til statsgælden i Grækenland viser de foreliggende data i marts 2001, at gældskvoten faldt med kun 0,7 procentpoint til 103,9 % af BNP i 2000, medens det ifølge konvergensprogrammet for 1999 var forventet et meget større fald. Denne udvikling skyldtes til dels de vurderingsmæssige virkninger på Grækenlands udenlandsgæld som følge af, at den effektive valutakurs for drachmen i 2000 faldt kraftigt. Selv om gældskvoten i Grækenland siden 1996 har været faldende, er den stadig meget høj og overstiger kraftigt den referenceværdi på 60 % af BNP, der er fastsat i EU-traktaten. Det er af denne grund og for at imødegå de kommende udfordringer, især den budgetmæssige byrde ved en aldrende befolkning, at Kommissionen og Rådet har henstillet til den græske regering, at der gennemføres

en finanspolitisk konsolideringsstrategi, der er fokuseret omkring store primære overskud, hvilket er nødvendigt for hurtigt at kunne reducere den meget høje gældskvote. Det er denne strategi, der ligger til grund for budgetprognosen i det første græske stabilitetsprogram. Den græske regering forelægger en ajourføring af stabilitetsprogrammet inden udgangen af 2001.

Hvad angår endelig gældsstyringen og -finansieringen er Kommissionen ikke involveret i regeringens valg af, hvilke finansinstrumenter der skal anvendes. Som led i ovennævnte procedurer overvåger Kommissionen dog regelmæssigt, at hver enkelt transaktion behandles korrekt ifølge reglerne om nationalregnskaber og sikrer, at der er tilstrækkelig gennemsigtighed i medlemsstaternes meddelelser. I tilfælde, hvor behandlingen af en finansiel transaktion ikke udtrykkeligt er dækket af de i fællesskab fastlagte regler for nationalregnskaber, foretager Kommissionen en ad hoc-undersøgelse af transaktionen i nært samarbejde med alle medlemsstater. Herefter udstedes der en generel henstilling, der herefter følges af alle medlemsstater. Det var eksempelvis tilfældet for nogle år siden med hensyn til behandling af privatiseringsindtægter, gældsovertagelser og nulkuponobligationer.

Hvad angår Fællesskabets støtteramme for programperioden 2000-2006 har Kommissionen skrevet til de græske myndigheder og anmodet om en redegørelse for de praktiske aspekter af disse ordninger.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 2223/96 af 25.6.1996 – EFT L 310 af 30.11.1996.

(2002/C 81 E/083)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1898/01

af Caroline Jackson (PPE-DE) til Kommissionen

(28. juni 2001)

Om: Fiskemel og -olie

På baggrund af forsikringerne i hvidbogen om, at de europæiske forbrugere vil modtage væsentlige og præcise oplysninger samt af den omstændighed, at kommissionsmedlem Byrne har understreget betydningen af, at Den Europæiske Union genopretter offentlighedens tillid til levnedsmiddelforsyning, videnskab, lovgivning og kontrol, bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Skyldes det midlertidige forbud mod fiskemel i foder til drøvtyggere, at der er fundet materiale, som tyder på, at fiskemel kunne indeholde det prion, der er ansvarligt for TSE, og at det således kunne være årsag til BSE hos drøvtyggere?
2. Hvad er i benægtende fald grundlaget for det midlertidige forbud?
3. Har Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret eller EU's veterinære tjenestegrene beviser for, at fiskemel i højere grad end andre ingredienser i foderstoffer er kontamineret af kød- og benmel fra pattedyr?
4. Har Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret i Dublin og/eller EU-medlemsstaternes veterinærtjenester vurderet, at der grund til at antage, at fiskemel i højere grad end andre ingredienser i foderstoffer er krydskontamineret af kød- og benmel fra pattedyr?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(18. september 2001)

1. Rådets beslutning 2000/766/EF af 4. december 2000 om en række beskyttelsesforanstaltninger over for overførbare spongiforme encephalopatiser og fodring med animalsk protein (¹) omfatter et midlertidigt forbud mod brugen af fiskemel i foder til drøvtyggere. Det midlertidige forbud mod fiskemel er en forebyggende forvaltningsforanstaltning, som er gældende, mens man afventer revurderingen af

gennemførelsen af fællesskabsreglerne i medlemsstaterne. På nuværende tidspunkt findes der ikke videnskabeligt bevis for en forbindelse mellem bovin spongiform encephalopati (BSE) og fiskemel.

2. Det midlertidige forbud, som i høj grad støttes af medlemsstaterne, var delvist baseret på Levnedsmiddel- og Veterinærkontorets kontrolbesøg, som afslørede systematiske mangler med hensyn til gennemførelsen af reglerne vedrørende foder i en række medlemsstater. Det har også baggrund i rådgivningen fra Den Videnskabelige Styringskomité, hvori man anbefaler, at der træffes foranstaltninger til at beskytte folke- og dyresundheden, når man ikke kan undgå krydskontaminering mellem kød- og benmel fra pattedyr og andre foderstoffer. I den sammenhæng bør man erindre, at da beslutningen blev taget, insisterede man på at træffe de strengeste foranstaltninger for at undgå krydskontaminering. Kommissionen har dog revideret beslutningen på baggrund af fremskridtene med hensyn til at skærpe kontrollen og navnlig på baggrund af udviklingen af mere pålidelige test til påvisning af kød- og benmel fra pattedyr i fiskemel. Den nuværende foranstaltning er ikke et totalt forbud, da der findes en undtagelse, som tillader brugen af fiskemel i foder til andre arter end drøvtyggere under forudsætning af, at der er indført visse kontrolforanstaltninger.

3. Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret har ingen specifikke oplysninger om, hvorvidt fiskemel i højere grad er kontamineret med kød- og benmel fra pattedyr end andre ingredienser i foderstoffer. Det har ikke været genstand for nogen af Levnedsmiddel- og Veterinærkontorets kontrolbesøg på dette område, da disse har drejet sig om at vurdere de kompetente myndigheders gennemførelse af kravene og betingelserne i Kommissionens beslutning 2001/9/EF af 29. december 2000 om kontrolforanstaltninger, der er nødvendige for gennemførelsen af Rådets beslutning 2000/766/EF⁽¹⁾.

4. Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret har ingen specifikke oplysninger vedrørende dette spørgsmål.

5. For så vidt angår oplysningen af forbrugerne og disses tillid, har der ikke været negative reaktioner på beslutningen fra forbrugerne eller deres repræsentative sammenslutninger. Forbrugerne er tværtimod i stigende grad positive over for, at der ikke anvendes nogen form for protein fra dyr eller fisk i foderstoffer til drøvtyggere, da sådanne proteiner ikke udgør en del af deres naturlige foder.

(¹) EFT L 306 af 7.12.2000.

(²) EFT L 2 af 5.1.2001.

(2002/C 81 E/084)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1899/01
af Caroline Jackson (PPE-DE) til Kommissionen

(28. juni 2001)

Om: Hybrid bison

Kan Kommissionen oplyse, om hybrid bison (benævnes også »cattalo« eller »beefalo«) er berettiget til oksekøds- og/eller ammekopræmier? Hvad er i så fald den officielle definition på hybrid?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(18. september 2001)

Efter Rådets forordning (EF) nr. 1254/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for oksekød⁽¹⁾ kan der ikke ydes oksekødspræmier for bison.

Forordningen omfatter kun hornkvæg, der defineres som levende dyr af tamhornkvæg i pos. ex 0102 10, 0102 90 05 til 0102 90 79 i den kombinerede nomenklatur.

Disse positioner omfatter alle dyr af hornkvæg, herunder bøfler af slægterne Bos og Bubalus uanset anvendelse, bortset fra racerene dyr til avlsbrug. De omfatter beeffaloer, der er fremkommet ved krydsning mellem bison og tamhornkvæg.

Der kan derfor ydes oksekødspræmier for beeffalo.

Derimod omfatter forordningen ikke dyr af vilde arter af hornkvæg i position 0102 90 90, herunder bison (Bison bison) og bøfler.

Der findes ikke nogen officiel definition af hybridkvæg. Rådets direktiv 88/661/EØF af 19. december 1988 om zootekniske normer for avlssvin⁽²⁾ indeholder dog en definition af hybriddyr, der kan bruges i forbindelse med behandlingen af det ærede medlems spørgsmål.

Direktivets artikel 1, litra b), lyder således:

b) hybridavlssvin: ethvert svin, som opfylder følgende betingelser:

1. Det skal være fremkommet ved bevidst krydsning:
 - mellem racerene dyr af forskellig race eller linje
 - mellem dyr, som selv er resultat af en krydsning mellem forskellige racer eller linjer
 - mellem racerene dyr og dyr af den ene eller den anden af ovennævnte kategorier.
2. Det skal være indført i et register.

Kommissionen beslutning 90/255/EØF af 10. maj 1990 om fastlæggelse af kriterier for indførelse af racerene avlsfår og -geder i stambøger⁽³⁾ er der også fastsat bestemmelser for hybrider.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

⁽²⁾ EFT L 382 af 31.12.1988.

⁽³⁾ EFT L 145 af 8.6.1990.

(2002/C 81 E/085)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1902/01
af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Kommissionen

(28. juni 2001)

Om: Sammenslutningen for innovativt samarbejde i Europa

Kan Kommissionen oplyse, over hvilken budgetpost der ydes støtte til sammenslutningen for innovativt samarbejde i Europa (AICE), samt besvare følgende spørgsmål:

- Hvad er denne sammenslutnings målsætning, og hvilke projekter er gennemført eller iværksat til dato?
- Hvor stor er den EU-støtte, sammenslutningen modtager, hvor længe har den modtaget støtte, og er der foretaget nogen kontrol af midlernes anvendelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(4. september 2001)

Sammenslutningen for Innovativt Samarbejde i Europa (AICE) har ikke modtaget støtte fra Kommissionen siden 1997.

I henhold til sammenslutningens vedtægter, der blev offentliggjort i »Moniteur Belge« den 11. juli 1996, er sammenslutningen en organisation uden gevinst for øje, der har til formål at styrke samarbejdet mellem

fonde, sammenslutninger, frivillige organer og andre ikke-statslige organisationer i Europa. Specielt har den til formål at virke befordrende på nye initiativer, der knytter forbindelse mellem større europæiske fonde, og som fokuserer på projekter, der lægger vægt på innovation på det sociale og politiske område.

De vigtigste projekter (efter størrelsen efter den ydede støtte), som AICE gennemførte indtil 1997, vedrørte projekter om samfundsøkonomi, venskabsbyer og fremme af idéen om Europa.

Som sagt har AICE ikke modtaget støtte fra Fællesskabet siden 1997. Der er ikke blevet foretaget nogen revision vedrørende udnyttelsen af de midler, sammenslutningen modtog indtil 1997, men selvfølgelig skulle en redegørelse for brugen af støtten godkendes i hvert enkelt tilfælde, før sagen kunne afsluttes.

(2002/C 81 E/086)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1914/01
af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen

(28. juni 2001)

Om: Tilskyndelse til, at virksomhederne tilpasser sig euroen

På et tidspunkt, hvor der kun er otte måneder tilbage, inden den fælles europæiske mønt skal indføres, har kun en tredjedel af virksomhederne i EU i gennemsnit tilpasset sig euroen, idet den for mange virksomheder blot er en påmindelse, uden at der er grund til bekymring.

Det er dog nødvendigt at træffe konkrete forholdsregler for at udjævne den nuværende kløft ved at tilskynde virksomhederne til at sikre, at omkostningerne på 2000-6000 euro i forbindelse med overgangen til denne, kan ske med tilskud.

Hvordan agter Kommissionen at tilskynde de virksomheder, der endnu ikke har tilpasset sig euroen, til at gøre dette ved at give dem muligheder for at bære omkostningerne i forbindelse hermed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(18. september 2001)

Finansministrene har vedtaget det almindelige princip, at de enkelte erhvervsdrivende selv afholder udgifterne til overgangen til euroen. Talrige deltagende stater har inden for disse rammer besluttet at påtage sig at afholde de særlige udgifter i forbindelse med transaktioner vedrørende indførelse og afhentning af sedler og mønter (f.eks.: udgifter til håndtering, optælling, transport), eller beskatningsforanstaltninger med henblik på at lette tilpasningen af kasseudstyr (fremskyndet afskrivning, fratrækning af omkostninger osv.). Vedtagelse af sådanne foranstaltninger henhører under de nationale myndigheder og ikke under Kommissionen.

(2002/C 81 E/087)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1917/01
af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(28. juni 2001)

Om: Indstilling af EU-støtten til tobaksproduktion

De spanske tobaksproducenter har i lighed med de øvrige producenter af denne afgrøde i de andre medlemsstater kategorisk vendt sig mod Kommissionens plan om at indstille støtten til tobaksproduktionen på grund af den sociale og økonomiske betydning, som denne afgrøde har i områder, hvor der ikke er andre dyrkningsmuligheder, som det er tilfældet i regionen Andalusien.

I Spanien er 6 500 producenter afhængige af tobak. Den situation, som sektoren befinder sig i, berører direkte eller indirekte omkring 30 000 familier, som har modtaget tilskud fra EU til et beløb af 18 mia. pesetas. Desuden udbetales der ca. 3 millioner daglønninger årligt takket være tobaksdyrkingen.

Mener Kommissionen derfor ikke, at den bør ændre sin kurs for at opretholde situationen med hensyn til EU-støtte, så der ikke udøves en urimelig forskelsbehandling af tobaksproducenter i forhold til landmændene i det øvrige EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. september 2001)

Den 15. maj 2001 vedtog Kommissionen meddelelsen om en EU-strategi for bæredygtig udvikling⁽¹⁾ til Det Europæiske Råds møde i Göteborg den 15. og 16. juni 2001.

I dette dokument foreslår Kommissionen, at man som led i foranstaltningerne til beskyttelse af folkesundheden gradvis fjerner tilskuddene til råttobak, når den vurdering af den fælles markedsordning for tobak, der skal være afsluttet i 2002, er fuldført.

Begrundelsen for at afskaffe støtten er den effekt, forbruget af tobaksprodukter har på folkesundheden. I EU dør over 500 000 mennesker årligt som følge af tobaksbrug. Støtten til tobaksdyrkning er derfor i strid med EF-traktatens artikel 152 (tidligere artikel 129), hvori der står, at »Der skal sikres et højt sundhedsbeskyttelsesniveau ved fastlæggelsen og gennemførelsen af alle Fællesskabets politikker og aktiviteter«.

Af Kommissionens meddelelse fremgår det dog også, at en gradvis afskaffelse af tobaksstøtten kun kan gennemføres, hvis der samtidig træffes foranstaltninger til udvikling af alternative indtægtskilder og erhvervsmuligheder for tobaksavlere og -arbejdere.

Kommissionen vil sørge for, at der fortsat vil være en levedygtig økonomisk og social struktur i landdistrikter med tobaksdyrkning.

⁽¹⁾ KOM(2001) 264 endelig udg.

(2002/C 81 E/088)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1919/01 af Francesco Fiori (PPE-DE) til Kommissionen

(28. juni 2001)

Om: Nøddeproducentsammenslutningernes støttesituation

Nøddemarkedet i regionen Piemonte er overordentligt aktivt, producenterne har sluttet sig sammen i to sammenslutninger (Asprocor og Ascopiemonte) og har indgået spændende handelsaftaler med forarbejdningsindustrien og sukkervareindustrien.

Disse sammenslutninger hjælper medlemsproducenterne via operative planer med produktionen og markedsføringen af nødder med betydelig succes.

Desværre er denne succes påvirket af, at der for øjeblikket hersker ulighed mellem medlemmerne, afhængig af om de tilhører den ene eller den anden sammenslutning.

Asprocor, der er anerkendt i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 1035/72⁽¹⁾ er omfattet af en forbedringsplan (forordning (EØF) nr. 2159/89)⁽²⁾ for så vidt angår ca. 100 medlemmer, som for øjeblikket kan udvides til at omfatte samtlige medlemmer, hvilket svarer til at hvert medlem modtager ca. 200 EUR om året i de næste 6-7 år.

Ascopiemonte, der er anerkendt i henhold forordning (EF) nr. 2200/96⁽³⁾ med en relevant operativ plan, kan imidlertid kun modtage begrænset støtte, der obligatorisk er afhængig af omsætningen samt samme forordnings bestemmelser. Den kan f.eks. ikke modtage den støtte, der ydes i forbindelse med forbedringsplanen i henhold til forordning (EØF) nr. 2159/89.

Kan Kommissionen derfor undersøge denne komplicerede situation og finde frem til den bedste løsning, således at de to sammenslutninger får lige meget støtte, bl.a. for at forhindre at mange medlemmer forlader sammenslutningen, hvorved de handelsmæssige mål man har nået bringes i fare?

(¹) EFT L 118 af 20.5.1972, s. 1.

(²) EFT L 207 af 19.7.1989, s. 19.

(³) EFT L 297 af 21.11.1996, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(4. september 2001)

Kommissionen noterer sig den positive udvikling i regionen Piemonte, hvor udbuddet nu er fordelt på to producentorganisationer.

Ifølge forordning (EF) nr. 2200/96 kan begge organisationer få støtte gennem driftsfonde, og der er også mulighed for finansiering via programmer for udvikling af landdistrikterne.

De særlige foranstaltninger for nødder og johannesbrød i henhold til forordning (EØF) nr. 2159/89 blev indført i 1989 som en midlertidig foranstaltning for at forbedre produktion og afsætning over en tiårsperiode. Ordningen blev ophævet ved forordning (EF) nr. 2200/96. Eksisterende planer får dog lov til at fortsætte, indtil de udløber, og kan også udvides en gang i løbet af tiårsperioden gennem optagelse af nye medlemmer og arealer.

Det var muligt at få adgang til ordningen med forbedringsplaner i henhold til forordning (EØF) nr. 2159/89 i en syvårsperiode fra 1989 til 21. november 1996, som var den dato, hvor forordning (EF) nr. 2200/96 trådte i kraft. I den periode var alle producentorganisationer berettiget til at indgive en forbedringsplan. Da forordning (EF) nr. 2200/96 ikke giver mulighed for godkendelse af nye forbedringsplaner, er Ascopiemonte ikke berettiget til at påbegynde en ny forbedringsplan.

For at drage fordel af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 2159/89 ville producenterne i Ascopiemonte være nødt til at tilslutte sig en anden producentorganisation, som forlængede sin forbedringsplan.

De to organisationer kunne også overveje en sammenslutning uden nogen relation til forbedringsplanen. Skønt dette ikke ville give hasselnøddeproducenterne i Ascopiemonte ret til at deltage i Asprocor's forbedringsplan, så kunne der være fordele ved en sammenslutning, specielt stordriftsfordele. Gennem driftsfondene er der adgang til EF-midler til dækning af de administrative og juridiske omkostninger ved en sådan sammenslutning.

(2002/C 81 E/089)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1922/01

af **Fiorella Ghilardotti (PSE)** og **Giovanni Pittella (PSE)** til Kommissionen

(29. juni 2001)

Om: Valg af mellemledere

Posten som leder af enheden for søgsmål under Kommissionens Generaldirektorat for Beskatning og Toldunion har været ledig i ni måneder. En tjenestemand har i hele dette tidsrum gjort midlertidig tjeneste. Den ledige stilling er blevet slået op og udvælgelsesproceduren er afsluttet med opstillingen af en liste på tre personer.

Kan Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

- Hvorfor er den tjenestemand, der har varetaget den midlertidige tjeneste, ikke blevet opført på listen, selv om han har udøvet sit arbejde til generaldirektørens tilfredshed?
- Hvorfor er ingen kandidat fra listen blevet udnævnt efter at udvælgelsesproceduren er afsluttet?

- Hvad agter Kommissionen at gøre for at besætte denne stilling? Agter den på kort sigt at løse den i øjeblikket ansvarlige fra hans funktioner, da han er blevet udelukket fra listen?

Det er let at se, at der trods Kommissionens mange forsikringer om gennemskuelighed fortsat ligesom tidligere benyttes mærkelige fremgangsmåder ved udnævnelsen af mellemledere, hvor den ledige stilling nedfryses gennem længere tid, indtil den ønskede kandidat er disponibel, og hvor der nedsættes udvælgelseskomitéer, som kun formelt er uafhængige, og som er lydøre for pres fra generaldirektørerne og kabinetterne.

Da mellemlederne udgør et vigtigt led i den hierarkiske opbygning, kan Kommissionen da oplyse,

- hvad den agter at gøre for at bringe en fremgangsmåde til ophør, som vækker sarkasme såvel blandt tjenestemændene som i offentligheden på baggrund af påstanden om en seriøs udnævnelse af afdelingsledere?
- Mener Kommissionen ikke, at den bør ændre sine afgørelser vedrørende udnævnelser, da de koncentrerer beføjelsen til at vælge hos generaldirektørerne uden nogen garanti for gennemskuelighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(26. september 2001)

Proceduren med henblik på offentliggørelse af den ledige stilling, som det ærede medlem omtaler, blev indledt så hurtigt som muligt, men selve offentliggørelsen blev forsinket som følge af vanskeligheder med at få rådighed over de nødvendige budgetmidler til det stillingsniveau, som ansøgningen om stillingsopslaget tog sigte på.

Så snart de nødvendige budgetmidler var til rådighed, blev meddelelsen om den ledige stilling offentliggjort i en meddelelse om ledige stillinger nr. 11 af 8. marts 2001. Tidsfristen for indgivelse af ansøgninger blev fastsat til 22. marts 2001.

Under afventning af stillingens besættelse blev opgaven som stedfortræder varetaget i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 24 i Kommissionens forretningsorden og ikke som følge af en beslutning om midlertidig besættelse.

Som reaktion på offentliggørelsen af meddelelsen om den ledige stilling blev der indgivet ni ansøgninger, herunder en fra den tjenestemand, der fungerede som kontorchef. I første omgang blev ansøgningerne gennemgået af et udvalg for forudgående udvælgelse, der aflagde beretning til generaldirektøren for Generaldirektoratet for Beskatning og Toldunion. Derefter blev Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser inddraget, og det afgav udtalelse den 17. maj 2001. Udvalget nåede frem til den slutning, at to ansøgere, der nævnes i alfabetisk rækkeorden, kunne komme på tale.

Ansættelsesmyndigheden udnævnte den nye kontorchef med virkning fra 1. juli 2001. Det drejer sig om en af de to tjenestemænd, som udnævnelsesudvalget havde peget på.

Blandt de ansøgere, som udnævnelsesudvalget havde udvalgt, figurerede ikke den tjenestemand, der havde fungeret som kontorchef. I den forbindelse bør det bemærkes, at det forhold, at en tjenestemand udfører de opgaver, der er forbundet med at være stedfortræder for en kontorchef, ikke giver den pågældende nogen forret til stillingen i forhold til de andre ansøgere. Det bør desuden anføres, at denne tjenestemand ved notat af 22. maj 2001 anmodede om at blive fritaget for disse opgaver.

Kommissionen har informeret Parlamentet om forskellige dele af reformen af Kommissionen, en reform, som med hensyn til proceduren for udvælgelse af mellemledere tager sigte på at øge gennemsigtigheden, bl.a. ved hjælp af indførelse af en udvælgelsesjury, dvs. en procedure, som er blevet fulgt i det foreliggende tilfælde⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Meddelelse om den øverste ledelse (SEK(2000) 2305/05 af 22.12.2000 og høringsdokument om mellemledere (SEK(2001) 322/4 af 28.2.2001).

(2002/C 81 E/090)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1933/01
af Proinsias De Rossa (PSE) til Kommissionen**

(29. juni 2001)

Om: Aldersdiskrimination i europæiske luftfartsselskaber

Artikel 21 i EU's charter om de grundlæggende rettigheder forbyder udtrykkeligt forskelsbehandling på grund af alder. Kan Kommissionen på denne baggrund fastslå, om nationale luftfartsselskabers anvendelse af aldersbegrænsninger for studentertakster er i overensstemmelse med EU's ikke-diskriminationspolitik, og i bekræftende fald, hvilke foranstaltninger den agter at træffe på området ikke mindst i betragtning af, at EU forsøger at fremme livslang uddannelse og flere ældre studerende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(18. september 2001)

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder er rettet mod EU's institutioner og organer under behørig iagttagelse af nærhedsprincippet og kun mod medlemsstaterne, når de gennemfører fællesskabslovgivning (artikel 51). Artikel 21, som omhandler ikke-forskelsbehandling, finder også anvendelse inden for disse rammer.

På nuværende tidspunkt findes de eneste bestemmelser i fællesskabslovgivningen, som specifikt omhandler forskelsbehandling på grund af alder, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv⁽¹⁾. Det eksempel, som anføres af det ærede medlem, falder derfor ikke ind under dette direktiv.

For så vidt fastsættelse af priserne på flybilletter er omfattet af fællesskabslovgivningens anvendelsesområde i henhold til Rådets forordning nr. 2409/92 af 23. juli 1992⁽²⁾ om billetpriser og rater inden for luftfart, finder det generelle princip om ikke-forskelsbehandling i charteret om grundlæggende rettigheder dog anvendelse. Forskelsbehandling på grund af alder skal derfor i hver enkelt sag være objektivt og rimeligt retfærdiggjort af et lovligt mål, og midlerne til at opnå målet skal være hensigtsmæssige og nødvendige. I den sammenhæng mener Kommissionen, at man med fastsættelse af en øvre aldersgrænse i forbindelse med studentertakster i visse tilfælde kan leve op til det krav.

⁽¹⁾ EFT L 303 af 2.12.2000, s. 16-22.

⁽²⁾ EFT L 240 af 24.8.1992, s. 15-17.

(2002/C 81 E/091)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1934/01
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen**

(29. juni 2001)

Om: Donau-topmødet

Kommissionens forsikring om, at det gennem eksisterende EU-fonde vil være muligt at bidrage til, at topmødeerklæringen om miljø og bæredygtig udvikling i Karpaterne og Donau-regionen af 30. april 2001 giver resultater, er af stor betydning, da resultater er afgørende for bevarelsen af biodiversiteten i disse egne. Der er imidlertid fremsat påstande om, at procedurerne for anvendelsen af EU's førtiltrædelsesstøtte gør det vanskeligt at bidrage til resultater med disse midler.

Procedurerne omfatter bl.a.:

1. en mindstegrænse på 5 mio. EUR (kriteriet for ISPA-projekter), som hindrer støtte til mindre, lokale projekter, der drives af de direkte berørte, hvilket ellers ofte er den projekttype, som mest effektivt formår at fremme bæredygtig adfærd,

2. »adgangsbilletterne« (kravet i forbindelse med LIFE — Naturbeskyttelse), som gør det umuligt for mange tiltrædelseslande i at deltage i dette program,
3. de nuværende procedurer (f.eks. de finansielle krav, der stilles til ansøgerne) og planer i forbindelse med Sapard (især rettet mod udvikling af landbrugsinfrastrukturer), som medfører forskelsbehandling af de mindre landbrugere og den del af landbefolkningen, som ikke er beskæftiget med landbrug — og som ellers er afgørende mål for (og mulige aktører i) en bæredygtig udvikling i landdistrikterne — til fordel for store, kommercielle interesser.

Vil Kommissionen på baggrund af ovenstående oplyse, hvordan den vil forholde sig til disse bekymringer i gennemgangen og udviklingen af disse tre væsentlige EU-støtteredskeer i forbindelse med det nuværende støtteprogram for 2000-2006?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(20. september 2001)

Det strukturpolitiske førtiltrædelsesinstrument ISPA er et af de tre førtiltrædelsesinstrumenter, inden for rammerne af hvilke der ydes EF-bistand til de ti kandidatlande i Central- og Østeuropa. I perioden 2000-2006 vil der blive stillet ca. 7 mia. EUR til rådighed til at hjælpe kandidatlandene med at opfylde EU-rettens krav på miljøområdet og målene i tiltrædelsespartnerskaberne samt til at finansiere transportinfrastruktur, der fremmer en bæredygtig mobilitet.

De investeringer, der finansieres under ISPA, skal være tilstrækkeligt store til, at de kan få betydelig indvirkning på miljøbeskyttelse eller forbedring af transportinfrastrukturen. På baggrund af disse mål kræves det i Rådets forordning (EF) nr. 1267/1999 af 21. juni 1999 om oprettelse af ISPA⁽¹⁾, at investeringsomkostningerne ikke må være mindre end 5 mio. EUR. I behørigt begrundede tilfælde kan de samlede omkostninger dog ligge under denne tærskel.

Desuden fastsættes det i artikel 2, stk. 1, i ovennævnte forordning, at der under ISPA kan finansieres støtte til »grupper af projekter«. Selvom den samlede investering til de forskellige delprojekter i en gruppe i princippet bør ligge over tærsklen, kan omkostningerne til de enkelte delprojekter meget vel ligge godt under 5 mio. EUR. På baggrund af målet om en maksimering af EF-bistanden skal projektgrupperne opfylde visse kriterier. F.eks. skal de følge en strategisk fremgangsmåde og opfylde en række fælles mål såsom at forbedre vandkvaliteten i et afvandingsområde (fremgangsmåde for flodbækkener) eller udgøre en del af samme transportkorridor. Denne fremgangsmåde ansøres af Kommissionen, og modtagerlandene skal forelægge ansøgninger, der følger disse principper.

Kommissionens bestræbelser på at fremme kandidatlandenes deltagelse i LIFE, og navnlig Phare-bidraget med henblik på at lette den byrde, »adgangsbilletterne« udgør, har gjort det muligt for de lande, der primært er tale om, at deltage i LIFE fra og med 2001. Der er tale om Rumænien, Ungarn og Slovenien, og formodentlig vil også Slovakiet snart kunne tilslutte sig. Dette bekræfter, hvor bevidste de pågældende lande er om problemerne med naturbeskyttelsen i Donau-regionen og Karpaterne. Kun Bulgarien (6 % af Donaus afvandingsområde) synes ikke i øjeblikket at kunne deltage i LIFE. Selvom dette er beklageligt, kan Kommissionen dog ikke på den baggrund bekræfte, at den såkaldte »adgangsbillet« skulle have en afskrækkende virkning, og derfor heller ikke tilslutte sig det ærede medlems pessimistiske synspunkt.

Hvad angår bekymringen over, at procedurerne for det særlige tiltrædelsesprogram vedrørende landbrug og udvikling af landdistrikter, Sapard, i vid udstrækning fokuserer på udvikling af landbrugsinfrastrukturer, understøttes den ikke af nogen kendsgerninger. Som det fremgår af Kommissionens rapport om Sapard for 2000 (»Rapport fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget årsrapport for Sapard — år 2000«⁽²⁾), kan et meget bredt spektrum af potentielle modtagere, herunder mindre landbrugere og den del af landbefolkningen, som ikke er beskæftiget med landbrug, opnå støtte fra Sapard. Som det også fremgår af rapporten, går ca. en tredjedel af Sapard-midlerne til investeringer i landbrugsbedrifter og diversificering af aktiviteter, hvilket skaber alternative indtægter i landdistrikterne, mens næsten halvdelen af midlerne går til investeringer i landbrugsinfrastrukturer og forbedring af forarbejdningen og afsætningen af landbrugsprodukter og fiskerivarer.

Et af Sapard-instrumentets grundlæggende mål er at bidrage til gennemførelsen af en bæredygtig tilpasning af landbrugssektoren og landdistrikterne i ansøgerlandene. Et væsentligt element heri er at fremme den økonomiske omstrukturering af disse sektorer, således at de kan modstå konkurrencepresset i et udvidet

EF. I overensstemmelse med dette mål, med princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning og med bestemmelserne i Rådets grundforordning skal alle støttemodtagere være i stand til at bevise et projekts økonomiske levedygtighed og til at finansiere deres andel af de samlede investeringsomkostninger. Som følge deraf fokuseres der på investeringernes leve- og bæredygtighed og ikke på omfanget af kommercielle interesser.

På baggrund af ovenstående mener Kommissionen, at der i førtiltrædelsesinstrumenterne allerede er taget højde for de problemer, der i forespørgslen henvises til.

(¹) EFT L 161 af 26.6.1999.

(²) KOM(2001) 341 endelig udg.

(2002/C 81 E/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1945/01

**af Albert Maat (PPE-DE), Hanja Maij-Weggen (PPE-DE)
og Maria Martens (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. juli 2001)

Om: Kontrol med ESF-projekter

I de foregående år har Europa-Kommissionen foretaget en intensiv kontrol med projekter, der var finansieret gennem ESF.

Forespørgerne modtager ofte klager herover, f.eks.:

- Ved en ugelang kontrol, som Europa-Kommissionen gennemførte i den nordlige del af Nederlandene, blev der påvist »uregelmæssigheder«. I anden omgang viste det sig, at ud af 100 »uregelmæssigheder« var 95 af tilfældene fuldstændig i orden, og de øvrige var ligeledes i orden efter mindre korrektioner. De kontrollerede virksomheder klagede over ubehagelig behandling fra kontrollørernes side (som om de var mistænkt) og tvivlede på, om de under disse omstændigheder overhovedet ville deltage på ny.
- Forespørgerne har hørt om et lignende tilfælde i Lossen kommune i Overijssel. Den pågældende embedsmand kunne ligeledes fortælle om en sådan ubehagelig behandling og oplyste, at han havde indtryk af, at kontrollørerne ikke fuldt ud var klar over, hvad projekterne gik ud på, og hvad værdien heraf var. Kontrollørerne var navnlig optaget af at tælle de deltagende personer og at kontrollere, om antallet var korrekt.

1. Er Kommissionen bekendt med, hvorledes de omtalte og andre kontrolbesøg nøjagtigt er blevet gennemført? Er Kommissionen bekendt med kritikken af kontrolbesøgene, således som denne er blevet omtalt for forespørgerne? Hvis det er tilfældet, hvad agter Kommissionen at gøre i denne anledning?

2. Er den uklare situation med hensyn til, om der vil blive ydet ESF-støtte til Nederlandene, en følge af problemerne vedrørende svindel i Nederlandene?

3. I hvilket omfang har der været mangler ved styringen af projekterne fra Bruxelles, f.eks. i form af software, der gav anledning til problemer i forbindelse med årtusindskiftet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(3. september 2001)

1. Kommissionen er ikke bekendt med den kritik, som de ærede medlemmer nævner. Normalt drejer kontrollen sig ikke om værdien af projekterne, da det falder mere ind under selve evalueringen af projekterne.

Kontrollørerne undersøger, om projektet henhører under den foranstaltning, som det finansieres under, og kontrollerer dokumentationen for de opgivne udgifter. Dette gælder ikke kun fakturaer, men også lister over personer, der har modtaget undervisning, uden at kontrollørerne kan undersøge antallet af deltagere og antal »timer«.

2. Nederlandene har været berettiget til at påbegynde Den Europæiske Socialfonds (ESF) projekter for den nye programmeringsperiode siden 1. januar 2000. Det er de nederlandske myndigheder, som har truffet beslutningen om at udskyde starten på projekterne, og ikke Kommissionen.

3. Siden 1988-reformen af strukturfondforordningen har det ligget helt fast, at det er den enkelte medlemsstat og ikke Kommissionen, der står for overvågningen af projekter. Det nævnte eksempel med software, der viste sig ikke at være sikret i forbindelse med årtusindskiftet, bygger på en myte. I 1994 blev denne software med vilje udviklet på en sådan måde, at det ikke ville være muligt at indskrive nye projekter efter 31. december 1999. Denne dato svarer til fristen for forpligtelser, som er angivet i de relevante beslutninger for programmeringsperioden 1994-1999.

(2002/C 81 E/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1948/01
af Johan Van Hecke (PPE-DE) til Rådet

(12. juli 2001)

Om: Formandskabets erklæring af 12. juni 2001 om Sudan

Hvorfor nævner Den Europæiske Union i formandskabets erklæring af 12. juni 2001, at SPLA har genoptaget sine militæraktiviteter, men ikke den sudanske regerings massive offensiv i Nuba-bjergene og i Southern Blue Nile i maj og juni 2001? Hvorfor taler Den Europæiske Union om en »genoptagelse« af luftbombardementerne, når rapporter fra ngo'er og mennesker på stedet går ud på, at luftbombardementerne aldrig reelt har været indstillet? Bør Den Europæiske Union ikke overveje at placere en særlig udsending for Sudan i Nairobi med det mandat regelmæssigt at aflægge besøg i området og indsamle objektive og præcise oplysninger fra såvel regeringen som oprørerne?

Svar

(26. november 2001)

I formandskabets erklæring af 12. juni 2001 om den sudanesiske fredsproces giver Den Europæiske Union udtryk for bekymring over, at SPLA har genoptaget sine militæraktiviteter, især i Bahr al-Ghazal i det sydlige Sudan, og at den sudanesiske regering har genoptaget sine luftbombardementer som reaktion på denne offensiv. Sprogbrugen i denne erklæring skal ses i forbindelse med resultaterne af topmødet i IGAD-komiteén (Inter-governmental Authority for Development) for Sudan den 2. juni 2001 i Nairobi, som fik Den Europæiske Union til at håbe på, at der sættes skub i fredsprocessen i Sudan. På dette topmøde lovede Sudans regering således at indstille luftbombardementerne, og de to parter besluttede, at forhandlingsholdene skal være permanente, hvilket EU udtrykte tilfredshed med i en erklæring fra formandskabet af 8. juni 2001. Da EU kun nogle få dage efter dette topmøde konstaterede, at forpligtelserne ikke var blevet overholdt, appellerede den på ny til begge parter om at indstille deres militæraktiviteter og henstillede indtrængende til den sudanesiske regering fuldt ud at opfylde sit løfte om at bringe luftbombardementerne til ophør.

Hvad angår forslaget om at udnævne en særlig udsending for Sudan kan Rådet forsikre det ærede parlamentsmedlem om, at Unionen følger situationen i dette land meget nøje, især gennem EU's missionschefer i Khartoum og i andre berørte lande i området.

(2002/C 81 E/094)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1950/01
af Johannes Swoboda (PSE) til Rådet

(12. juli 2001)

Om: Ratificering af transportprotokollen

Hvornår vil ratificeringen af transportprotokollen blive sat på dagsordenen for mødet i Rådet (transport)?

Svar

(26. november 2001)

Rådet kan oplyse det ærede parlamentsmedlem om, at det har modtaget et forslag om Rådets afgørelse om undertegnelse på Fællesskabets vegne af protokollen om gennemførelse af Alpe-konventionen på transportområdet. Rådet har endnu ikke modtaget noget forslag om Rådets afgørelse om indgåelse af denne protokol.

Rådet erkender betydningen af denne protokol for alle kontraherende parter, herunder også Det Europæiske Fællesskab. Det er derfor klar over, at dens undertegnelse på Fællesskabets vegne ville være et markant politisk signal til alle andre kontraherende parter.

Rådet forsikrer derfor det ærede parlamentsmedlem om, at det agter at gøre alt for at vedtage Rådets afgørelse om undertegnelse af den pågældende protokol inden for en rimelig tid. Datoen for vedtagelsen af denne afgørelse er endnu ikke blevet fastsat.

(2002/C 81 E/095)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1963/01
af Luisa Morgantini (GUE/NGL) til Rådet**

(12. juli 2001)

Om: Marco Galucci, EU-ulandseksperter, tilbageholdt og udvist af Israel

Den 8. juni 2001 blev Marco Galucci, som er beskæftiget ved et nødhjælpsprojekt finansieret af Kommissionen, arresteret i Ben Gurion-lufthavnen, og selv om han klart kunne godtgøre, hvad formålet med hans indrejse var, blev han forhørt i flere timer, han måtte ikke ringe til konsulatet, hans computer blev undersøgt, hans disketter konfiskeret og han selv blev udvist til Italien.

Vil Rådet reagere på denne fremgangsmåde fra de israelske myndigheders side, som udgør en alvorlig hindring for de EU-finansierede nødhjælpsprojekter til fordel for den palæstinensiske befolkning, der er hårdt ramt af krigen?

Hvilke konkrete foranstaltninger vil Rådet træffe?

Svar

(29. november 2001)

Kommissionen, der er ansvarlig for gennemførelsen af humanitær bistand, har ikke rejst sagen vedrørende Marco Galucci over for Rådet.

Det er i første instans Kommissionen, der skal skønne, om arrestationen og udvisningen af Marco Galucci er en krænkelse af de aftaler, som Kommissionen har indgået med Israel, og om de israelske aktioner er til hinder for gennemførelsen af projektet, og som i bekræftende fald skal træffe de nødvendige forholdsregler.

(2002/C 81 E/096)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1964/01
af Guido Podestà (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. juli 2001)

Om: Ulvebørn

Der forekommer ikke mange tilfælde med såkaldte ulvebørn, dvs. efterladte eller bortløbne børn, som lever i skovene sammen med dyr, som sikrer, at børnene overlever.

Det seneste tilfælde vedrører et chilensk barn, som var blevet forladt af sine forældre og genfundet efter at have levet ti år blandt en flok omstrejfende hunde, som havde sikret barnets overlevelse ved, at hunnerne gav det die.

Eftersom der er tale om meget sjældne tilfælde, har forskere og politikere tilsyneladende ikke udvist den fornødne opmærksomhed.

Eftersom sådanne tilfælde ikke længere burde forekomme i 2001, idet barnets rettigheder er sikret i EU's charter om grundlæggende rettigheder (artikel 24), bedes Kommissionen oplyse følgende: I hvilken udstrækning er Kommissionen opmærksom på sådanne episoder, og hvilken humanitær og økonomisk støtte stiller den til rådighed for de lande, hvor sådanne fænomener optræder, så den kan påtage sig sit ansvar og undgå gentagelsestilfælde?

Hvilke muligheder er der for at støtte resocialiseringen af personer, som når de bliver fundet, ofte ikke er i stand til at tale noget sprog og lider under alvorlige fysiske og mentale tilpasningsproblemer?

Mener Kommissionen ikke, at den bør fremme grundige undersøgelser af enkelttilfælde, karakteristika og bedre muligheder for integrering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(6. september 2001)

Kommissionen er af den opfattelse, at emnet for forespørgslen falder uden for dens kompetenceområde.

(2002/C 81 E/097)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1967/01

af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(5. juli 2001)

Om: Offentlige arbejder ved Krafsonas-floden

Med denne forespørgsel vender jeg tilbage til projektet vedrørende overdækning af Krafsonas-floden (forespørgsel E-1162/89⁽¹⁾ og E-1835/90⁽²⁾). Som det fremgår af klager har Volos kommune tilkendegivet sin plan om at bygge en motorvej ved Krafsonas-floden. Med gennemførelsen af disse indgreb skabes der en indre ringvej, som på grund af den store trafikbyrde, den vil komme til at bære, vil medføre miljømæssig og social forringelse af et stort område i centrum af byområdet Volos-Nea Ionia.

Under henvisning til, at Krafsonas-området har modtaget støtte fra Life-programmet til miljømæssig, kulturel og social udvikling, bedes Kommissionen oplyse følgende: Vil der blive brugt fællesskabsmidler til gennemførelsen af dette konkrete projekt, og er disse arbejder i overensstemmelse med rammelov 1650/86 om miljøbeskyttelse og direktiv 85/337/EØF⁽³⁾?

⁽¹⁾ EFT C 139 af 7.6.1990, s. 30.

⁽²⁾ EFT C 45 af 25.2.1991, s. 30.

⁽³⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. oktober 2001)

Inden for rammerne af programmerne for det finansielle instrument for miljøet (LIFE) fik kommunen Volos-Néa Ionia tildelt midler til gennemførelse af projekt 93/GR/4518 vedrørende genopretning af bredderne langs floden Kravsonas. Dette projekt afsluttedes den 21. maj 1997 med et godt resultat.

Den 6. juli 2000 protesterede en borgergruppe i Volos-Néa Ionia — med udgangspunkt i en række avisudklip samt en iværksat forundersøgelse — mod kommunens hensigt om at anlægge en ringvej, som delvis skulle finansieres med midler fra fællesskabsstøtterammen for tidsrummet 2000-2006. I og med at denne vej skulle anlægges i det område, der var omfattet af LIFE-projekt 93/GR/4518, kunne den bringe projektresultaterne i fare og skade det lokale miljø.

Ifølge de forhåndenværende oplysninger indgår det pågældende vejprojekt ikke blandt de projekter, som finansieredes over fællesskabsstøtterammen for perioden 1994-1999. For så vidt angår støtterammen for perioden 2000-2006, har myndighederne i regionen Thessalien indtil nu ikke modtaget nogen anmodning om samfinansiering af et sådant projekt over Den Europæiske Regionaludviklingsfond (EFRU). Skulle de få tilstillet en sådan anmodning, vil den blive vurderet i forhold til den gældende nationale lovgivning og fællesskabslovgivning. Det skal ligeledes understreges, at lignende betingelser for samfinansiering af projekter vil indgå i vurderingskriterierne for de operative programmer. Disse kriterier er netop ved at blive færdigbehandlet af de græske myndigheder inden for rammerne af disses forpligtelser i medfør af Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfonde (1).

Den 2. august 2000 reagerede Kommissionen på borgernes protest, idet den anmodede kommunen Volos-Néa Ionia om en forklaring i dennes egenskab af tidligere modtager af midler fra LIFE-programmet og initiativtager til det pågældende projekt. Trods en rykkerskrivelse fremsendt den 22. maj 2001 er der til dato ikke indløbet svar fra de pågældende kommunale myndigheder. Derfor vil der nu blive sendt et brev til de græske myndigheder med anmodning om en forklaring vedrørende projektet. Når Kommissionen har modtaget et svar, vil den undersøge, om der er tale om nogen uforenelighed med fællesskabsbestemmelserne, navnlig med Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (2), og om nødvendigt indlede en overtrædelsesprocedure.

(1) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2) EFT L 175 af 5.7.1985, som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3.3.1997 (EFT L 73 af 14.3.1997).

(2002/C 81 E/098)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1969/01
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(5. juli 2001)

Om: Jernbanen i Grækenland

Jernbanen er et særlig effektivt og bæredygtigt middel til imødegåelse af de akutte problemer med trafikpropper, forurening og uheld. Derfor støttes udvidelsen og moderniseringen af jernbanenettene i EU-medlemsstaterne også gennem fællesskabsprogrammerne.

1. Mener Kommissionen, at programmet »jernbaner« under den anden fællesskabsstøtteramme er blevet gennemført på tilfredsstillende vis (det oprindelige og det reviderede budget, den konkrete gennemførelse af projektet)?
2. Hvilke projekter er omfattet af den tredje fællesskabsstøtteramme?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(13. september 2001)

Med hensyn til gennemførelsen af de jernbaneprojekter, der er programmeret i forbindelse med fællesskabsstøtterammen for programmeringsperioden 1994-1999 for Grækenland henviser Kommissionen det ærede medlem til det supplerende svar, den har givet på skriftlig forespørgsel E-3657/00 fra Konstantinos Hatzidakis (1).

Hovedformålet med de projekter på jernbanetransportområdet, der medfinansieres i Grækenland i henhold til fællesskabsstøtterammen og Samhørighedsfonden for programmeringsperioden 2000-2006, er at kunne afslutte opførelsen af en dobbelt elektrificeret linje mellem Athen og Thessaloniki og dennes forbindelse med havnene i Piræus og Thessaloniki. Opførelsen af en dobbelt linje mellem Athen, Corinth og Patras, jernbaneforbindelsen fra Athens centrum til den nye lufthavn i Spata samt omstrukturering og gennemførelse af forretningsplanen for de græske jernbaner indgår ligeledes i de projekter, der er opført under ovennævnte programmering.

(1) EFT C 136 E af 8.5.2001.

(2002/C 81 E/099)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1970/01**af David Bowe (PSE) til Kommissionen**

(5. juli 2001)

Om: Forbindelsen mellem Crohns sygdom og paratuberkulose

Har Kommissionen udarbejdet planer af nogen art om hurtigt at fjerne *Mycobacterium Avium Paratuberculosis* (MAP) fra fødekæden, da den i henhold til EF's direktiv 93/88/EØF⁽¹⁾ som ændret ved EF's direktiver 97/59/EF⁽²⁾ og 97/65/EF⁽³⁾ er klassificeret som et patogen?

⁽¹⁾ EFT L 268 af 29.10.1993, s. 71.

⁽²⁾ EFT L 282 af 15.10.1997, s. 33.

⁽³⁾ EFT L 335 af 6.12.1997, s. 17.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(5. september 2001)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/54/EF af 18. september 2000 om beskyttelse af arbejdstagerne mod farerne ved at være udsat for biologiske agenser under arbejdet⁽¹⁾ kodificerer Rådets direktiv 90/679/EØF af 26. november 1990⁽²⁾, som er blevet ændret væsentligt flere gange blandt andet ved de direktiver, som nævnes af det ærede medlem (97/59/EF, 97/65/EF et 93/88/EF).

I henhold til artikel 2, litra c, afsnit 2, skal biologiske agenser »klassificeres i fire risikogrupper i henhold til infektionsrisikograd«. Agenserne »*Mycobacterium Avium/intracellulare*« og »*Mycobacterium Paratuberculosis*« er klassificeret som »biologisk agens i gruppe 2« og kan »forårsage sygdom hos mennesker og være til fare for arbejdstagerne; lille risiko for spredning til samfundet; der findes sædvanligvis effektiv profylakse eller behandling« (se artikel 18 og bilag III til direktiv 2000/54/EF).

På baggrund af mistanken om, at Crohns sygdom hos mennesker og paratuberkulose hos dyr kan være forårsaget af den samme organisme, *Mycobacterium Avium Paratuberculosis* (Map), har Kommissionen bedt sine videnskabelige udvalg om en udtalelse. Den Videnskabelige Komité for Dyrs Sundhed og Trivsel undersøgte spørgsmålet og offentliggjorde den 21. marts 2000 resultaterne på Internettet⁽³⁾. Konklusionen var, at den for øjeblikket foreliggende dokumentation ikke er tilstrækkelig til at be- eller afkræfte, at *Mycobacterium Paratuberculosis* er et forårsagende agens i forbindelse med i hvert fald nogle tilfælde af Crohns sygdom hos mennesker. Der er dog grund til at anføre, at der hurtigst muligt bør foretages flere undersøgelser for at løse problemet.

Forskningsaktiviteter vedrørende både Crohns sygdom og paratuberkulose er blevet og bliver fortsat støttet under Fællesskabets række af rammeprogrammer for forskning og teknologisk udvikling inden for rammerne af biomedicin- og landbrugsprogrammerne og også under rammeprogram 5 inden for rammerne af programmet »Livskvalitet og forvaltning af de levende ressourcer«, navnlig nøgleaktion 2 »Bekæmpelse af smitsomme sygdomme«. Med hensyn til paratuberkulose hos kvæg er der nu etableret en samordnet aktion til oprettelse af et europæisk veterinært netværk for diagnose, epidemiologi og forskning i mycobakterielle sygdomme, som samler 28 laboratorier fra 15 medlemsstater og blandt andet omhandler betydningen af mycobakterielle infektioner for folkesundheden. Ydermere er der nu forhandlinger i gang vedrørende to projekter: »Paratuberculosis epidemiology and risk assessment: novel approaches to identify strain specific markers« (paratuberkulose-epidemiologi og risikovurdering: nye tilgangsvinkler til identificering af stammespecifikke markører) og »The role of wildlife in the epidemiology of *Mycobacterium avium* subspecies paratuberculosis in domestic ruminants in Europe« (vilde dyrs rolle i forbindelse med den med *Mycobacterium Avium Paratuberculosis* forbundne epidemiologi hos tamkvæg i Europa).

Disse projekter giver et bedre kendskab til paratuberkulose hos kvæg, hvilket det er nødvendigt at have for at kunne gennemføre overvågnings- og bekæmpelsesforanstaltninger.

Da der ikke er påvist nogen forbindelse mellem Crohns sygdom og paratuberkulose hos dyr, findes der ingen specifikke regler vedrørende paratuberkulose i den nuværende fællesskabslovgivning vedrørende fødevarerhygiejne. Der findes dog visse generelle regler, i henhold til hvilke kød og mælk fra klinisk syge dyr, som for eksempel lider af paratuberkulose, dog ikke kan anvendes til konsum. Disse bestemmelser findes i Rådets direktiv 64/433/EØF om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød inden for Fællesskabet⁽¹⁾ og Rådets direktiv 92/46/EØF om sundhedsbestemmelser for produktion og afsætning af rå mælk, varmebehandlet mælk og mælkebaserede produkter⁽²⁾.

Kommissionen følger situationen og forskningen i paratuberkulose samt Crohns sygdom nøje og træffer øjeblikkeligt hensigtsmæssige foranstaltninger til at beskytte forbrugernes sikkerhed, hvis der skulle opstå grund til bekymring.

(1) EFT L 262 af 17.10.2000.

(2) EFT L 374 af 31.12.1990.

(3) »Possible links between Crohn's disease and Paratuberculosis«, rapport fra Den Videnskabelige Komité for Dyrs Sundhed og Trivsel vedtaget den 21. marts 2000, http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/scsh/out38_en.pdf.

(4) EFT B 121 af 29.7.1964 (ændret), EFT L 257 af 28.9.1985.

(5) EFT L 268 af 14.9.1992 — EFT L 41 af 18.2.1993.

(2002/C 81 E/100)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1980/01

af Pii-Noora Kauppi (PPE-DE) til Kommissionen

(5. juli 2001)

Om: Den intensive olivendyrknings følger for miljøet

Ifølge den rapport, som WWF og Birdlife International offentliggjorde den 18. juni 2001, forårsager den intensive olivendyrkning, som er øget som følge af EU's landbrugsstøtte, ørkendannelse og tærer på jordbunden og ødelægger levesteder i Middelhavsområdet. Ifølge rapporten medfører den intensive dyrkning, at f.eks. i Spanien forsvinder årligt 80 mio. tons overjord fra olivenplantager i Andalusien. Det jordbundsmateriale, som strømmer fra olivendyrkningsarealer, forårsager desuden problemer ved at tilstoppe bl.a. vandreservoarer. I Spanien, Grækenland og Portugal ryddes desuden urgamle løvskove for at gøre plads til arealer for intensiv dyrkning.

Til olivendyrkning er der i EU's landbrugsbudget er afsat 2 250 mio. EUR, som næsten udelukkende anvendes til at støtte produktionen. Producenterne modtager støtte i forhold til mængden af oliven, som de producerer. Dette er et incitament for dem til at gå over til intensiv dyrkning, kunstvanding og udvidelse af dyrkningsarealer.

Er Kommissionen klar over, at den intensive olivendyrkning i dag udgør et af de største miljøproblemer i Europa?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at minimere de gener, som skyldes intensiv olivendyrkning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(12. oktober 2001)

Kommissionen er opmærksom på rapporten fra WWF, som det ærede medlem henviser til, og på de miljømæssige vanskeligheder, der er forbundet med olivenoliesektoren, og den gav udtryk for sin bekymring i rapporten til Rådet og Parlamentet om »Kvalitetsstrategien for olivenolie«⁽¹⁾.

Kommissionen er også enig i mange af fondens konklusioner, og under alle omstændigheder i den generelle målsætning for en bæredygtig landbrugspolitik, som respekterer miljøet. Det ville imidlertid være uklogt at hævde, at problemerne er blandt de værste i Europa, da der ikke findes data, der kan begrunde en sådan påstand.

Kommissionen minder om, at produktionsstøtten har gjort det muligt at bevare landdistrikterne i en lang række af Fællesskabets regioner, og at den således i høj grad har bidraget til at bekæmpe afvandringen. Visse typer olivenlunde, navnlig de biologisk dyrkede, gør det lettere at genskabe et miljø, der har lidt skade. Stillet over for de negative virkninger, en overdreven intensivering på dette område vil kunne få på miljøet, besluttede Rådet fra 1998 at træffe foranstaltninger til at mindske antallet af nye beplantninger.

I øvrigt henviser Kommissionen til medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til miljøbeskyttelseskravene i Rådets forordning (EF) nr. 1259/1999 af 17. maj 1999 om fastlæggelse af fælles bestemmelser for ordningerne for direkte støtte⁽²⁾ under den fælles landbrugspolitik og regner med at modtage oplysninger fra de pågældende medlemsstater om olivenoliesektoren inden 30. september 2001. Disse oplysninger skal indeholde en analyse af situationen i det område, der anvendes til olivenproduktion, en detaljeret beskrivelse af de miljøforanstaltninger, der er planer om i henhold til denne analyse samt en detaljeret beskrivelse af tildelte bøder.

På nuværende tidspunkt er der ikke mulighed for at kontrollere støtte, der tildeles som et fast beløb, og der findes derfor næppe andre muligheder end en indeksreguleret produktionsstøtte. Rådet har i juni 2001 besluttet, at tildeling af støtte fra 1. november 2003 vil blive betinget af luftfotografisk kontrol med, at de pågældende træer eksisterer, hvilket vil muliggøre tildeling af forskellige former for støtte.

⁽¹⁾ KOM(2000) 855 endelig udg. (ref. punkt 1,3,1, fjerde afsnit).

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2002/C 81 E/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1981/01

af Luisa Morgantini (GUE/NGL) til Kommissionen

(5. juli 2001)

Om: EU's samarbejdspartner, Marco Galuccis tilbageholdelse i Israel og udvisning af landet

Den 8. juni 2001 blev Marco Galucci, der arbejder for et humanitært hjælpeprojekt finansieret af Europa-Kommissionen, tilbageholdt i Ben Gourion-lufthavnen. Selv om han tydeligt kunne bevise formålet med sin rejse, blev han underkastet flere timers forhør. Han blev nægtet tilladelse til at ringe til sit konsulat, hans computer blev gennemsøgt, hans disketter konfiskeret, hvorefter han udvistes til Italien.

Agter Kommissionen at reagere på de israelske myndigheders handlinger, der er en alvorlig hindring for en fornuftig gennemførelse af de EU-finansierede humanitære projekter til fordel for den palæstinensiske befolkning, som er hårdt ramt af krigen?

Hvilke konkrete foranstaltninger agter den at træffe?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(6. september 2001)

Efter tilbageholdelsen den 8. juni 2001 af Marco Gallucci, som er humanitær hjælpearbejder i den italienske ikke-statslige organisation »CRIC«, sendte Kommissionens delegation i Israel den 19. juni en verbalnote til Israels udenrigsministerium, hvori den protesterede kraftigt mod den uberettigede opførsel over for en europæer ansat af en ikke-statslig organisation, hvis humanitære projekt betales fuldt ud af Kommissionen, og bad ministeriet om at give Marco Gallucci indrejsetilladelse og bakke op om hans humanitære indsats.

(2002/C 81 E/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1982/01**af Guido Podestà (PPE-DE) til Rådet**

(12. juli 2001)

Om: Ulvebørn

Der forekommer ikke ret ofte tilfælde med ulvebørn, dvs. børn, som er forladt eller er flygtet fra deres forældre og lever i skoven sammen med dyr, som sikrer deres overlevelse.

Det seneste tilfælde drejer sig om et barn i Chile, som var blevet forladt af sine forældre og blev fundet efter at have levet ti år i en flok omstrefjende hunde, der havde reddet det ved at lade barnet die hunnerne.

Eftersom der er tale om sjældne tilfælde, har videnskabsmænd og politikere tilsyneladende ikke været tilstrækkeligt opmærksomme på fænomenet.

Sådanne episoder burde under ingen omstændigheder kunne optræde, lige som barnets rettigheder er garanteret i EU's charter om grundlæggende rettigheder (artikel 24). Rådet bedes derfor oplyse, om det har været opmærksom på denne episode, og hvilken humanitær og økonomisk støtte, det yder til lande, hvor sådanne fænomener forekommer, så det kan påtage sig sit ansvar og undgå, at der forekommer gentagelsestilfælde?

Svar

(26. november 2001)

1. Rådet har ikke haft lejlighed til at behandle det spørgsmål, det ærede medlem rejser.
2. Rådet har som led i sin politik for udviklingssamarbejde og i snævert samarbejde med de mindst udviklede lande i årevis gennemført en række politikker og instrumenter med henblik på at bidrage til udviklingen i disse lande, således at forhold som det, det ærede medlem nævner, ikke gentager sig.
3. Hvad angår specielt Chile har EU inden for rammerne af forordningen om finansiel og faglig bistand til og økonomisk samarbejde med udviklingslandene i Asien og Latinamerika indført en samarbejds-mekanisme, der dækker både de finansielle og faglige aspekter og økonomisk samarbejde. Denne bistand tager hovedsagelig sigte på de dårligst stillede befolkningsgrupper i Chile. Den tager navnlig sigte på udvikling af landdistrikterne og forbedring af fødevarerikkerheden samt styrkelse af den private sektor (små og mellemstore virksomheder), beskyttelse af miljøet og naturressourcerne og tropeskovene, narkotikabekæmpelse, demokratisering, en effektiv offentlig forvaltning, beskyttelse af menneskerettighederne, beskyttelse af kvinder og børn, bistand til etniske mindretalsgrupper, samarbejde i den økonomiske sektor af betydning for de økonomiske strukturer, udvikling af sektorpolitikker og udvikling af de nationale institutioner.

(2002/C 81 E/103)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1987/01**af Dorette Corbey (PSE) og Jan Wiersma (PSE) til Rådet**

(12. juli 2001)

Om: ICAO's 33. møde (den 25. september til den 5. oktober 2001)

Den 14. december 2000 vedtog Parlamentet en beslutning om Kommissionens meddelelse til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om beskatning af motorbrændstof til fly (!), hvori Parlamentet opfordrede formandskabet og Kommissionen til at holde Parlamentet fuldt orienteret om ICAO's 33. møde, der er berammet til afholdelse fra den 25. september til den 5. oktober 2001.

Når henses til klimaspørgsmålet og luftfartens andel i CO₂-emissionerne, synes ICAO-mødet — også under hensyn til EU's strategi for bæredygtig udvikling — at være en god lejlighed til at træffe konkrete foranstaltninger med henblik på at begrænse de emissioner af drivhusgasser, der hidrører fra luftfarten.

1. Kan Rådet oplyse, hvad EU's bidrag vil være, navnlig hvad angår afgifter på motorbrændstof til fly? Hvilke andre foranstaltninger til begrænsning af CO₂-emissionerne fra luftfarten foreslår EU? Hvad er EU's reaktion på Boeings udvikling af et højhastighedsfly (Sonic Cruiser), der forbruger 35 % mere brændstof end normale fly (se The Times fra den 19. juni 2001)?
2. Agter formandskabet i god tid forud for ICAO's 33. møde at orientere Parlamentet om EU's bidrag? Hvis det er tilfældet, hvornår, på hvilken måde og af hvem vil denne orientering blive givet?
3. Agter formandskabet efter ICAO's 33. møde at orientere Parlamentet om resultaterne af denne konference? Hvis det er tilfældet, hvornår, på hvilken måde og af hvem vil denne orientering blive givet?

(¹) KOM(2000)110 – C5-0207/2000 – 2000/2114(COS).

Svar

(6. december 2001)

1. Rådet gør de ærede parlamentsmedlemmer opmærksom på, at Rådet på samlingen den 29. juni 2000 generelt tilsluttede sig konklusionerne i Kommissionens meddelelse om beskatning af motorbrændstof til fly, der blev forelagt den 3. marts 2000, med følgende nuanceringer:
 - Det store flertal af delegationerne mener principielt og af hensyn til skattesystemets konsekvens, at brændstof til kommerciel luftfart skal beskattes på samme måde som al andet brændstof
 - Det er dog nødvendigt at tage hensyn til konkurrencen med tredjelande og undgå al konkurrenceforvriddning, der har socioøkonomiske følger; en ensidig beskatningsforanstaltning fra EF's side vil ikke være ønskelig
 - Under disse omstændigheder er det opfattelsen, at strategien bør være at flytte debatten om dette spørgsmål til ICAO;
 - Rådet mener i øvrigt, at man kan overveje andre fiskale foranstaltninger eller andre løsninger af teknologisk karakter for at nedsætte CO₂-emissionerne; det noterede sig, at Kommissionen var rede til at undersøge sådanne foranstaltninger.
2. Med hensyn til Boeings højhastighedsfly »Sonic-Cruiser« vil de ærede medlemmer sikkert forstå, at det er for tidligt for Den Europæiske Union at tage stilling til et fly, som stadig befinder sig på et meget tidligt projektstadium. EU's miljøbekymringer er imidlertid kendt af flyindustrien verden over, i særdeleshed Boeing, som er et selskab, der har godt kendskab til det europæiske marked og dets forskrifter.
4. Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater har med henblik på debatten på ICAO's 33. møde forelagt et arbejdsdokument, som indeholder henstillinger med henblik på en strategi for udarbejdelse af markedsbaserede foranstaltninger til begrænsning af forurenende emissioner fra luftfarten. ICAO's vil på mødet blive opfordret til at anerkende den hidtidige indsats inden for markedsbaserede foranstaltninger og til atter at bekræfte betydningen af, at man fortsætter og afslutter arbejdet med vejledningen til stater vedrørende emissionsrelate-rede afgifter (f.eks. brændstofafgifter og emissionsafgifter), herunder foranstaltninger, der præciserer, at miljøomkostninger kan internaliseres.
4. Europa-Parlamentet vil blive underrettet inden og efter ICAO's 33. møde gennem de sædvanlige relevante institutionelle mekanismer.

(2002/C 81 E/104)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1991/01
af Hans Modrow (GUE/NGL) til Kommissionen

(6. juli 2001)

Om: EU-udvidelse

Trods store anstrengelser, ikke mindst fra Kommissionens side, har det vist sig, at udvidelsen af Unionen med landene i Central- og Østeuropa er væsentlige mere kompliceret, end ventet.

Kan Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Hvordan skal udviklingen af euroregionerne mellem medlems- og ansøgerstaterne i fremtiden ordnes og udbygges i overensstemmelse med et forhold som gode partnere? Er Kommissionen ved at udarbejde et særligt handlingsprogram?
2. Hvad agter Kommissionen at foretage sig med hensyn til overgangsfristerne?
3. Hvad gøres der for at undgå, at de uomgængelige økonomiske strukturforandringer i overensstemmelse med EU's kvotepolitik ikke fører til en afindustrialisering af hele regioner, således som det allerede kan iagttages i Nordmähren? Bliver de nye delstater i Tyskland ved med at være mål 1 regioner eller påregner man ændringer i støtteskriterierne til fordel for de central og østeuropæiske stater?
4. Hvad foretager Kommissionen sig for at imødegå den voksende afvisning af et EU-medlemskab i de central og østeuropæiske lande, ved f.eks. at gøre tiltrædelsesforhandlingerne mere gennemskuelige og give mere konkrete oplysninger over følgerne af et EU-medlemskab?
5. Hvordan kan de kooperative produktionsfirmaer inden for landbruget i ansøgerlandene blive bevaret og fremmes inden for rammerne af en fælles landbrugspolitik?
6. Hvilken holdning indtager Kommissionen over for det krav, der er stillet af tyske politikere, om, at de såkaldte Benes-dekreter ophæves, der går tilbage til den folkeretligt bindende Potsdamer-aftale, og at dette gøres til forudsætning for Tjetjeniens tiltrædelse af EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(2. oktober 2001)

1. Den praksis, der består i at oprette euroregioner, er udelukkende et initiativ fra de pågældende partners side. Kommissionen planlægger ikke nogen særlige støtteprogrammer til fordel for euroregionerne som organisationer. De euroregioner, som omfatter grænseregioner mellem EU og kandidatlandene, er dog allerede nu aktivt involveret i gennemførelsen af grænseoverskridende samarbejdsprogrammer, der nyder fordel af finansiel støtte fra EF inden for rammerne af Interreg og Phare's program for grænseoverskridende samarbejde. Disse programmer er udformet på grundlag af princippet om partnerskab, med fælles strukturer og programmeringsdokumenter og mulighed for at videreføre samarbejdet efter tiltrædelsen. Desuden vedtog Kommissionen den 21. juli 2001 en særlig foranstaltning med henblik på at udvikle EF-initiativerne til fordel for grænseregionerne op til kandidatlandene.⁽¹⁾

2. Kommissionen har gjort rede for sin strategi for overgangsforanstaltningerne i sit dokument om udvidelsesstrategien, der blev vedtaget i november 2000⁽²⁾. Overgangsforanstaltningerne bør være af begrænset varighed og rækkevidde. De bør ikke medføre ændringer af eller gribe forstyrrende ind på EU's regler eller politikker, og heller ikke give anledning til væsentlige konkurrencefordrejninger. Der er tre typer overgangsforanstaltninger: Dem, der er acceptable, dem, der kan føres forhandlinger om, og dem, der er uacceptable.

3. Den industrielle omstrukturering i kandidatlandene gennemføres under disse landes eget ansvar. EF's førtiltrædelsesbistand (Phare, Ispa og Sapard), som beløber sig til ca. 3,2 mia. EUR om året, skal støtte disse landes bestræbelser på at vedtage og gennemføre EU's regelværk, herunder også regelværket for industrisektoren. Under Phare-programmet afsættes der allerede en betydelig del, nemlig en tredjedel af rammebevillingen, til økonomisk og social samhørighed. Inden for rammerne af prioriteten »institutionel opbygning« bidrager programmet til udvikling af de mekanismer, der er nødvendige for de fremtidige strukturforanstaltninger efter tiltrædelsen. Der ydes ligeledes samfinansiering til investeringer, der skal sikre støtten til den økonomiske og sociale samhørighed i kandidatlandene.

Det bør i øvrigt bemærkes, at der ikke er kvoter for kandidatlandenes eksport af industriprodukter til EF.

Efter tiltrædelsen vil der under strukturfondene kunne ydes støtte til omstillingsprocessen i kandidatlandenes industriområder og på den måde bidrages til den økonomiske og sociale samhørighed. De nye Länder i Tyskland beholder deres status som mål 1 regioner indtil mindst 2006, hvor den nuværende programperiode udløber. Udvælgelseskriterierne for mål 1 for perioden efter 2006 er endnu ikke fastlagt; de skal godkendes af både de nuværende og de nye medlemsstater. Derfor er det i øjeblikket ikke muligt at forudsige noget om den status, de nuværende mål 1 regioner i Tyskland vil få efter 2006.

4. Kommissionen har vedtaget en kommunikationsstrategi, som skal gennemføres decentralt i kandidatlandene og medlemsstaterne. Den skal især gennemføres i nøje og løbende koordination med de aktiviteter, der udfoldes af regeringerne, parlamenterne og de forskellige samfundsgrupper.

5. Under Sapard-programmerne kan der indtil kandidatlandenes tiltrædelse ydes støtte til producentgrupper. I de programmer, der er godkendt for Bulgarien, Rumænien, Slovakiet og Ungarn, er der forudset specifik støtte til grupper af denne type. Desuden er der i flere forskellige programmer for andre foranstaltninger fastlagt adgangsbetingelser, som er mere fordelagtige for producentorganisationerne.

Den fælles landbrugspolitik har hverken hvad angår pris- eller markedspolitik eller politikken for udvikling af landdistrikter til formål at støtte en særlig organisationsform. Derimod kan landbrugskooperativer nyde fordel af den form for støtte, der er forudset til producentsammenslutninger inden for rammerne af visse fælles markedsordninger, samt støtte til forbedring af forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1997 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) ⁽³⁾.

6. Benes-dekreterne blev vedtaget og gennemført, før EF blev grundlagt og Rom-traktaten trådte i kraft. Kandidatlandene skal ved deres tiltrædelse opfylde de kriterier, der blev fastlagt af Det Europæiske Råd i København, specielt det politiske kriterium om, at de skal have stabile institutioner, der kan garantere demokratiet, retsstaten, menneskerettighederne og respekten for og beskyttelsen af mindretal.

⁽¹⁾ KOM(2001) 437 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2000) 700 endelig udg.

⁽³⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2002/C 81 E/105)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1995/01

**af María Rodríguez Ramos (PSE)
og Carlos Westendorp y Cabeza (PSE) til Kommissionen**

(6. juli 2001)

Om: EKSF-traktatens og kulindustriøtteordningens udløb

I bilaget til grønbogen om en europæisk strategi for forsyningssikkerhed anfører Kommissionen, at argumentet om forsyningssikkerhed under ingen omstændigheder kan fritage medlemsstaterne for forpligtelsen til at rationalisere kulsektoren.

Denne forpligtelse nævnes udtrykkeligt i EKSF-traktaten i modsætning til Fællesskabets øvrige traktater, hvorfor det kan hævdes, at energiforsyningssikkerhed fortsat hører under medlemsstaternes kompetence.

Hvilket retsgrundlag anvender Kommissionen, når den påpeger over for medlemsstaterne, at de ikke kan henvise til forsyningssikkerhed som begrundelse for støtte til kulproduktionen, når denne energikilde desuden så godt som ikke er genstand for samhandel mellem medlemsstaterne?

(2002/C 81 E/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1997/01**af María Rodríguez Ramos (PSE)
og Carlos Westendorp y Cabeza (PSE) til Kommissionen**

(6. juli 2001)

Om: EKFS-traktatens og kulindustristøtteordningens udløb

På EU's sidste regeringskonference afviste medlemslandene indførelse af konkurrencevilkår på energiområdet. Da EKSF-traktaten udløber den 23. juli 2002, kan det hævdes, at der ikke længere findes et klart retsgrundlag for EU's indgreb i en energisektor, hvis produktion ikke indgår i samhandelen mellem medlemsstaterne.

Hvilket retsgrundlag agter Kommissionen at vedtage for at regulere statsstøtten på energiområdet, herunder til kulindustrien?

(2002/C 81 E/107)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1998/01**af María Rodríguez Ramos (PSE)
og Carlos Westendorp y Cabeza (PSE) til Kommissionen**

(6. juli 2001)

Om: EKSF-traktatens og kulindustristøtteordningens udløb

I grønbogen om en europæisk strategi for energiforsyningsikkerhed erkender Kommissionen, at statsstøtten til de forskellige energikilder er lidet gennemskuelig. Dette udsagn omfatter uden tvivl ikke støtten til Fællesskabets kulindustri, som grundet EKSF-traktatens krav om godkendelse er fuldstændig gennemskuelig.

Det anføres ligeledes i grønbogen, at der i dag på fællesskabsplan ikke findes en nøjagtig fortegnelse over de former for støtte, som medlemsstaterne yder til de forskellige energiprodukter, og det foreslås at udarbejde en fortegnelse over statsstøtte til energikilder.

Mener Kommissionen på baggrund af denne konklusion og EKSF-traktatens udløb den 23. juli 2002, at den er i stand til at sikre en ensartet behandling af alle energikilder, herunder kul?

(2002/C 81 E/108)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2000/01**af María Rodríguez Ramos (PSE)
og Carlos Westendorp y Cabeza (PSE) til Kommissionen**

(6. juli 2001)

Om: EKSF-traktatens og kulindustristøtteordningens udløb

Den 23. juli 2002 udløber EKSF-traktaten og Kommissionens beslutning nr. 3632/93/EKSF⁽¹⁾ om fællesskabsordningen for statsstøtte til kulindustrien. Grundet det tidspres, vedtagelsen af en eventuel ny støtteordning vil være underlagt, har Kommissionen sikkert allerede fastsat en tidsplan for drøftelserne og prioriteringerne i forbindelse med dette spørgsmål. Hvilken tidsplan har Kommissionen fastsat?

(¹) EFT L 329 af 30.12.1993, s. 12.

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio
på skriftlige forespørgsler E-1995/01, E-1997/01, E-1998/01 og E-2000/01

(19. september 2001)

1. Kommissionen besluttede den 25. juli 2001 at vedtage et forslag til Rådets forordning om statsstøtte til kulindustrien efter udløbet af EKSF-traktaten⁽¹⁾. Dette forslag er nu tilgået Rådet med henblik på vedtagelse efter udtalelse fra Europa-Parlamentet, Det Rådgivende EKSF-udvalg, Det Økonomiske og Sociale Udvalg (ØSU) samt Regionsudvalget.

Vedtagelsen af en helt ny ordning for statsstøtten til Fællesskabets kulindustri var blandt de højest prioriterede punkter på Kommissionens arbejdsprogram. Vedtagelse så hurtigt som muligt af helt nye regler skulle kunne bidrage til en bedre overgang mellem den nugældende og den fremtidige ordning for statsstøtte. Herigennem gøres det muligt på de bedst tænkelige betingelser at fortsætte omstruktureringen og rationaliseringen af denne sektor.

2. Den foreslåede ordning indgår som led i medlemsstaternes oprettelse af en såkaldt »sokkel for indenlandske kilder« til primærenergi med henblik på at øge Fællesskabets energiforsyningsikkerhed. En »primærenergisokkel« omfatter fremme eller opretholdelse af forskellige energiforsyningskilder i Fællesskabet, herunder navnlig vedvarende energi samt stenkul. Den ordning, som Kommissionen har foreslået, er derfor ikke et isoleret initiativ vedrørende én enkelt primærenergikilde, men indgår tværtimod i et samlet hele, bestående af en række koordinerede foranstaltninger.

3. Ved EKSF-traktatens udløb vil al ydelse af statsstøtte til kulmineindustrien komme til at henhøre under fællesskabsbestemmelsernes anvendelsesområde, nærmere betegnet EF-traktatens artikel 87 (tidl. artikel 92) og følgende artikler.

I henhold til artikel 87 i EF-traktaten er der uforenelighed mellem statsstøtte og fællesmarkedet. Statsstøtten er imidlertid kun uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker handelen mellem medlemsstaterne og fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner. Retspraksis har i vid udstrækning nærmere præciseret disse kriterier⁽²⁾, herunder også inden for denne sektor. I denne sammenhæng må man nærmere undersøge kulproduktionsstøttens følgevirkninger for energimarkedet som helhed. Den gradvise oprettelse af et indre energimarked kræver en politik med meget streng kontrol af støtten til energisektoren, og denne kontrol skal omfatte alle former for statsstøtte til primærenergikilderne, herunder kulproduktionen.

4. Den ordning, der er foreslået af Kommissionen, er baseret på artikel 87, stk. 3, litra e), og 89 (tidl. artikel 94) i EF-traktaten.

⁽¹⁾ KOM(2001) 423 endelig udg.

⁽²⁾ Jf. navnlig den seneste dom, der er afsagt af Retten i første instans den 12. juli 2001 i de forenede sager T-12/99 og T-63/99, UK Coal plc mod Kommissionen, som endnu ikke er offentliggjort.

(2002/C 81 E/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1999/01
af María Rodríguez Ramos (PSE)
og Carlos Westendorp y Cabeza (PSE) til Rådet

(12. juli 2001)

Om: EKSF-traktatens og kulindustriøtteordningens udløb

Den 23. juli 2002 udløber EKSF-traktaten og Kommissionens beslutning nr. 3632/93/EKSF⁽¹⁾ om fællesskabsordningen for statsstøtte til kulindustrien. Grundet det tidspres, vedtagelsen af en eventuel ny støtteordning vil være underlagt, har Rådet sikkert allerede fastsat en tidsplan for drøftelserne og prioriteringerne i forbindelse med dette spørgsmål.

Hvilken tidsplan har Rådet fastsat?

⁽¹⁾ EFT L 329 af 30.12.1993, s. 12.

Svar

(6. december 2001)

Rådet er naturligvis bekendt med, hvor kort tid der er til, at EKSF-traktaten og beslutning 3632/93/EKSF udløber, og vil give det forslag til Rådets forordning om statsstøtte til kulindustrien, som Kommissionen vedtog den 25. juli 2001 og forelagde for Rådet den 30. juli 2001, den fornødne prioritering.

(2002/C 81 E/110)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2011/01

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Rådet

(12. juli 2001)

Om: Topmødet i Göteborg og fjernelse af årsagerne til voldelige konflikter i forbindelse med de europæiske regeringschefers møder

1. Kan Rådet bekræfte, at politiet i forbindelse med forberedelsen af EU-topmødet i Göteborg den 15. og 16. juni 2001, i første omgang ønskede at opbygge en egentlig dialog med arrangørerne af fredelige demonstrationer, som havde til formål i forbindelse med topmødet at gøre opmærksom på, at demonstranterne havde en divergerende opfattelse?
2. Kan Rådet endvidere bekræfte, at politiet nogle få dage før topmødet pludselig opgav denne fremgangsmåde med kontakt, dialog og deeskalering, og at demonstranterne herefter ikke kunne komme i kontakt med politiet? Hvad er baggrunden herfor?
3. Hvilken holdning ligger bag den uventet hårdhændede opretholdelse af orden fra torsdag den 15. juni, der bl.a. medførte, at de tilstedeværende i et lokale, der var stillet til rådighed til overnatning, blev tvunget til at lægge sig flat på gulvet, at mennesker blev slået eller intimideret, at der blev sendt provokatører ind blandt demonstranterne for at udløse vold, at personer præventivt blev tilbageholdt, og at der blev skudt med skarpt?
4. Er Rådet enig med mig i, at grupper, der fredeligt vil gøre opmærksom på deres divergerende opfattelse, på grund af en politimæssig optræden, som af dem bliver opfattet som ubegrundet, kan komme i en sådan stemning, at de af fortvivlelse lader sig drive med af et meget lille mindretal, som muligvis ikke har fredelige hensigter?
5. Hvorledes agter Rådet at medvirke til at fjerne det skærpede modsætningsforhold mellem bureaukraternes Europa, som navnlig tillægger centralisering, ensretning, liberalisering, besparelser og store magtdemonstrationer betydning, og det Europa, som består af foruroligede borgere, der sætter demokrati, nærhed, social lighed, miljøbeskyttelse, nedrustning, socialsikring og retten til forskellighed i første række?
6. Er Rådet rede til i en god dialog med den medlemsstat, der på det pågældende tidspunkt er ansvarlig for den indre sikkerhed, at medvirke til, at der ved kommende topmøder konsekvent udvises en neddæmpende og tolerant optræden fra politiets side, således at møderne ikke skal være omkranset af vold?

Svar

(27. november 2001)

1. Som det vil være det ærede parlamentsmedlem bekendt, har Rådet behandlet dette spørgsmål to gange, nemlig på samlingerne den 13. juli 2001 (retlige og indre anliggender) og den 16. juli 2001 (almindelige anliggender).
2. Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer har i den forbindelse:
 - anerkendt, at det er værtslandet, der har ansvaret for at opretholde den offentlige orden i forbindelse med Det Europæiske Råd møder og andre lignende arrangementer;
 - erindret om, at det er et af Den Europæiske Unions mål at bevare og udbygge Unionen som et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed;

- beklaget de handlinger, der er begået af personer, der misbruger de demokratiske rettigheder ved at anstifte, planlægge og udføre voldshandlinger, så de falder sammen med offentlige demonstrationer;
- mindet om behovet for en dialog med ikke-statslige organisationer, arbejdsmarkedets parter og det civile samfund.

Med udgangspunkt i mulighederne i gældende retsinstrumenter og organer oprettet inden for Den Europæiske Union mener de, at der er behov for at understrege betydningen af et effektivt europæisk samarbejde om offentlig orden.

3. På samlingen den 16. juli 2001 oplyste Rådet, at det sammen med Kommissionen vil offentliggøre en detaljeret argumentation for den meget positive rolle, som Den Europæiske Union allerede spiller i den forbindelse.

Hvad angår politiets aktiviteter under Det Europæiske Råd i Göteborg har de svenske myndigheder iværksat en undersøgelse, herunder også en parlamentarisk undersøgelse ledet af tidligere statsminister Ingvar Carlsson.

4. Rådet kan oplyse det ærede parlamentsmedlem om, at den fulde tekst til de konklusioner, der nævnes i punkt 1, findes på Rådets hjemmeside.

(2002/C 81 E/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2022/01
af Elizabeth Lynne (ELDR) til Rådet

(12. juli 2001)

Om: Amerikansk undersøgelse om opfordring af børn til utugt via Internettet

Agter Rådet at træffe nogen foranstaltninger med henblik på at behandle de seneste resultater af nogle amerikanske undersøgelser, hvoraf det fremgik, at ét ud af fem børn, som regelmæssigt surfer på Internettet, er blevet kontaktet af fremmede med henblik på sex mindst én gang inden for det sidste år. Undersøgelserne tyder på, at hverken internetfiltre eller forældres kontrol med børnenes brug af Internettet mindeskede sandsynligheden for, at et barn blev opfordret til utugt af en fremmed på Internettet. Da Internettet er verdensdækkende, er det lidet sandsynligt, at disse tendenser optræder isoleret i USA. Agter Rådet derfor at foretage en tilsvarende europæisk forskning, der bygger på de amerikanske resultater? Kan Rådet endvidere se, at sådanne undersøgelser gør det nødvendigt, at der træffes yderligere foranstaltninger inden for dette område på europæisk plan, som er baseret på STOP og Daphne programmerne og det nyligt vedtagne initiativ fra det svenske formandskab vedrørende bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi? I bekræftende fald, hvilke foranstaltninger er planlagt for fremtiden?

Den vigtigste undersøgelse, jeg henviser til er følgende: Kimberly J. Mitchell, PhD; David Finkelhor, PhD; Janis Wolak, JD, »Risk Factors for and Impact of Online Sexual Solicitation of Youth«. Journal of the American Medical Association, Vol 285, No. 23, June 20, 2001.

Der foreligger også en tilsvarende rapport fra Pew Internet and American Life Project. Denne bliver meget snart offentliggjort i sin fulde længde.

Svar

(6. december 2001)

Rådet ser med bekymring på misbruget af Internettet, specielt når der er tale om børn. Fællesskabet er allerede aktivt beskæftiget med beskyttelse af mindreårige inden for audiovisuelle tjenester og informations-tjenester, jf. Rådets henstilling af 24. september 1998 om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed inden for audiovisuelle tjenester og informationstjenester⁽¹⁾, som også har nær forbindelse med den flerårige EF-handlingsplan til fremme af en mere sikker anvendelse af Internettet ved bekæmpelse af ulovligt og skadeligt indhold på globale net.⁽²⁾ Sidstnævnte handlingsplan var en følge af Kommissionens meddelelse om ulovligt og skadeligt indhold på Internettet.

For så vidt angår henstillingen, som faktisk er EF's første juridiske instrument på dette område, skal det også bemærkes, at Kommissionen har offentliggjort en evalueringsrapport om dens gennemførelse (27. februar 2001), og at Rådet den 26. juni 2001 vedtog konklusioner⁽³⁾ vedrørende denne evalueringsrapport, hvor det opfordrer medlemsstaterne og Kommissionen til inden for deres respektive kompetenceområder at fortsætte arbejdet med at fremme gennemførelsen af henstillingen.

I denne forbindelse vil Rådet gerne påpege, at det igangværende Stop II-program, der blev vedtaget den 28. juni 2001, løber indtil udgangen af 2002, og at Daphne-programmet, der blev vedtaget den 24. januar 2000, løber indtil udgangen af 2003. Det er endnu for tidligt at udtale sig om en eventuel opfølgning af disse programmer.

⁽¹⁾ EFT L 270 af 7.10.1998.

⁽²⁾ EFT L 33 af 6.2.1999.

⁽³⁾ EFT C 213 af 31.7.2001.

(2002/C 81 E/112)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2024/01

af Paul Lannoye (Verts/ALE) til Kommissionen

(13. juli 2001)

Om: Dyreforsøg

Der henvises til, at EU-lovgivning som f.eks. Rådets forordning 793/93⁽¹⁾ og Rådets direktiv 86/609⁽²⁾, 67/548⁽³⁾, 91/414⁽⁴⁾ og 98/8⁽⁵⁾ nu som en selvfølge understreger, at dobbelttestning på hvirveldyr bør undgås og med henblik herpå enten kræver eller opfordrer til udveksling af oplysninger.

- Hvilke skridt agter Kommissionen på baggrund heraf at tage inden for de forskellige sektorer, hvor der finder dyreforsøg sted, for at sikre, at dobbelttestning ikke finder sted?
- Hvad er omfanget af dobbelttestning i hver enkelt af disse sektorer?
- Hvilke planer af lovgivningsmæssig og/eller administrativ art har Kommissionen med henblik på at sikre, at dobbelttestning ophører?

⁽¹⁾ EFT L 84 af 5.4.1993, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 358 af 18.12.1986, s. 1.

⁽³⁾ EFT B 196, af 16.8.1967, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 230 af 19.8.1991, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 123 af 24.4.1998, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(3. oktober 2001)

I de direktiver, det ærede medlem henviser til, betones det ganske rigtigt, at man bør undgå at udføre samme forsøg to gange. Ifølge direktiv 67/548/EØF, 91/414/EØF og 98/8/EF⁽¹⁾ kan medlemsstaterne ydermere indføre nationale forholdsregler, der gør det obligatorisk at deles om forsøgsdata, og flere medlemsstater har da også gjort dette. I henhold til Rådets direktiv 86/609/EEF⁽²⁾ kontrollerer Kommissionen anvendelsen af forsøgsdyr ved regelmæssig indhentning af statistiske oplysninger om brugen af dyr til forsøg i Fællesskabet.

I den nyligt offentliggjorte hvidbog med titlen »Strategi for en ny kemikaliepolitik«⁽³⁾ foreslås det, at man udbreder den eksisterende bedste praksis til hele Fællesskabet. I hvidbogens tiltag 5F hedder det:

Lovgivningen bør indeholde specifikke bestemmelser om, at gentagelse af undersøgelser, der indebærer forsøg med hvirveldyr, bør undgås. Den, der gentager en undersøgelse, undtages ikke fra pligten til at godtgøre den part, som besidder ejendomsretten til den første undersøgelse.

Kommissionen tror på, at dette vil kunne bidrage til at bringe dobbelttestning til ophør.

(¹) Rådets direktiv 67/548/EØF af 27. juni 1967 om tilnærmelse af lovgivning om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer; Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler; Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF af 16. februar 1998 om markedsføring af biocidholdige produkter.

(²) Rådets direktiv 86/609/EØF af 24. november 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg og andre videnskabelige formål.

(³) KOM(2001) 88 endelig udg.

(2002/C 81 E/113)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2040/01
af Jens-Peter Bonde (EDD) til Kommissionen

(13. juli 2001)

Om: Negligering af vindenergi i forslag til næste rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (2002-2006)

Hvad er begrundelsen for, at Kommissionen under afsnittet om »Bæredygtig udvikling og globale miljø- og klimaændringer« i Europa-Kommissionens forslag til næste rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (¹) (2002-2006) fuldstændigt har negligeret betydningen af vindenergi som vedvarende energikilde?

(¹) KOM(2001) 94.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(13. september 2001)

Kommissionens forslag til nyt rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration og det senere fremsatte særprogramforslag er for tiden til behandling i Parlamentet og Rådet efter den fælles beslutningsprocedure. Efter disse forslag skal der ydes tilskud til forskning, teknologiudvikling og demonstration inden for vedvarende energi, herunder vindenergi, under det udvalgte forskningstema »Bæredygtig udvikling og globale miljø- og klimaændringer«. På kort og mellemlangt sigt vil Kommissionen koncentrere sin indsats om at forskyde den faktiske energibalance over mod mere bæredygtige systemer hvor kraftvarmeproduktion kombineres med nye og vedvarende energikilder, og om at øge de vedvarende energikilders andel fra 6 til 12 procent frem til 2010. Forskningen vil koncentrere sig om hvordan man kan øge omkostningseffektiviteten og pålideligheden af de vigtigste nye og vedvarende energikilder, og om hvordan de kan kombineres med konventionel energiproduktion. På længere sigt er målet at udvikle vedvarende og forureningsfrie energikilder der kan integreres effektivt i en bæredygtig sammensætning af energiforsyningen, både til stationære anvendelser og i transporten.

Efter det nye rammeprogramforslag kan forskning, teknologiudvikling og demonstration inden for vedvarende energikilder også indgå i aktiviteter til støtte for EU's politikker og i aktiviteter der skal styrke det europæiske forskningsrum ved samordning af Fællesskabets og medlemsstaternes aktiviteter. Fællesskabets forskning forventes at blive et middel til at få et samarbejde i stand mellem ledende aktører, og det vil styrke Europas stilling i den internationale konkurrence.

(2002/C 81 E/114)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2044/01
af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(13. juli 2001)

Om: Sjusk og bødestraf i forbindelse med Athens metro

Ifølge rapporten fra ekspertgruppen fra selskabet »Den Attiske Metro« udviser Athens metro »mangler, fejl og sjusk«, hvilket har ført til, at det græske ministerium for miljø, fysisk planlægning og offentlige arbejder har pålagt den joint venture, der udfører projektet, en bødestraf på 5,35 mia. drakmer. Sjusket vedrører ifølge rapporten mangel på rullende materiel, intens støjforurening, produktionsfejl ved motorerne til vognene, manglende lynafledning samt mangler ved tunnellerne og stationerne med det resultat, at der trænger fugtighed ind mange steder.

EU har ydet omfattende støttebeløb til dette projekt. Hvad mener Kommissionen om de ovennævnte mangler? Havde Kommissionens tjenestegrene kendskab til disse, allerede inden de blev meddelt af de græske myndigheder? Hvorledes stiller Kommissionen sig til forlængelsen af metroen til linjen Monastiraki – Egaleos? Denne linje forventes at være færdiganlagt i løbet af 1 160 kalenderdage, idet der i kontrakten kun er afsat 90 dage til udgravningsarbejder. De græske arkæologer har åbent erklæret, at de anser dette tidsrum for utilstrækkeligt til, at de kan gennemføre deres arbejde.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(13. september 2001)

På grundlag af informationerne fra »Attiko Metro« selskabet, der er projektleder for de nye linjer i Athens metro, og inden projektet godkendes i henhold til bestemmelserne, tilbageholdtes et beløb svarende til en række punkter, der ikke er fuldt ud i overensstemmelse med kontraktbestemmelserne. Tilbageholdelsen af dette beløb skal motivere kontrahenten til at udføre de nødvendige korrektioner, hvorefter udbetaling af det fulde beløb vil blive foretaget. Hvis disse korrektioner ikke bliver gennemført, vil beløbet blive anvendt til at betale for tjenesteydelser fra andre kontrahenter, der i stedet skal udføre dette arbejde.

Dette er normal god praksis fulgt af projektlederen på grundlag af internationale forvaltningsstandarder ved store projekter for civile, elektromekaniske og elektroniske systemer.

I overensstemmelse med nærhedsprincippet og den decentraliserede forvaltning af de europæiske regionalprogrammer informeres Kommissionen ikke systematisk, men kun når den udtrykkeligt anmoder herom, om gennemførelsen af de kontrakter, der undertegnes af medlemsstaterne ved udførelsen af offentlige arbejder, der medfinansieres af EU-fondene.

Med hensyn til udvidelsen Monastiraki-Egaleo har Attiko metro informeret Kommissionen om, at der, fordi Egaleo-området er et vigtigt arkæologisk område, er igangsat undersøgelser i alle stationer og skakter i 1998. Dette omfattende arkæologiske undersøgelsesprogram er blevet gennemført i mange områder og er ved at være fuldført i andre områder. De 90 dage til udgravningsarbejder, der er afsat i udbuds-dokumenterne, er kun til dækning af uventede behov for undersøgelser. Dette tidsrum kan forlænges, hvis der er behov for det.

(2002/C 81 E/115)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2049/01
af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Kommissionen

(13. juli 2001)

Om: Mediernes uafhængighed

Hvor mange freelancejournalister har Kommissionen engageret til at skrive artikler, rapporter, nyhedsbreve og andre dokumenter til intern eller ekstern brug?

Hvor mange journalister/blade/web-steder modtager direkte eller indirekte støtte fra Kommissionen?

Kan Kommissionen opstille en liste over alle publikationer, som den har en distributionsaftale med, som den opkøber i større partier, eller som den annoncerer i (eksklusive jobannoncer)?

Over hvilke budgetposter finansieres ovennævnte aktiviteter, og er der foretaget en vurdering af udgifterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(28. september 2001)

Kommissionen respekterer fuldt ud mediernes uafhængighed i forbindelse med sine mange aktiviteter i Bruxelles og på decentralt niveau. Når journalister ansættes på freelance basis, skal de naturligvis rette sig efter de nødvendige udbudskriterier, men de nyder fuld journalistisk frihed. Personer, som reagerer på udbud, har sædvanligvis en generel baggrund inden for journalistik.

I Presse- og Kommunikationstjenesten foregår størstedelen af informationsarbejdet på decentralt niveau, og freelance journalister ansættes afhængig af de særlige behov i den enkelte repræsentation, men behovene kan ændre sig alt efter, hvordan Kommissionen prioriterer. Disse aktiviteter finansieres over budgetpost B3-303.

Over budgetpost B3-301 finansieres en webside i Frankrig («Sources d'Europe») samt en anden i Portugal på Det Europæiske Center for Information Jacques Delors. Disse drives i fællesskab af Kommissionen og de pågældende regeringer.

De enkelte generaldirektoraters informationsformidling er et vigtigt element, når det drejer sig om at øge offentlighedens forståelse for EU. Informationsvirksomheden i generaldirektoraterne er også vigtig, hvis det politiske arbejde skal fungere, og tjenesterne i Kommissionen råder i den forbindelse over særlige budgetposter. Dette indebærer undertiden brugen af journalister, tidsskrifter eller websider, men de nødvendige kriterier i forbindelse med deres anvendelse bliver altid opfyldt.

Over budgetpost B3-302 (informationsprogrammer med henblik på tredjelande) køber Kommissionen gennem udbudsprocedurer tjenester, såsom assistance til udarbejdelse af nyhedsbreve, tidsskrifter, aktuelle brochurer, audiovisuelle hjælpemidler, websider etc. De fleste kontrahenter ansætter enten direkte eller køber tjenester af journalister, tidligere journalister og kommunikationsspecialister for at kunne udføre de opgaver, som de har indgået kontrakt om.

Annoncer indsættes ikke regelmæssigt i publikationer. De optræder snarere i forbindelse med særskilte kampagner, som der er blevet afsat midler til. Eksempelvis blev der oplyst om den europæiske valuta euroen i pressen og medierne i henhold til de konventioner, der er blevet underskrevet af EU og regeringerne i de 12 medlemsstater.

I den seneste meddelelse om »nye rammer for samarbejde om aktiviteter vedrørende informations- og kommunikationspolitikken i Den Europæiske Union«⁽¹⁾ bemærkes der med rette, at de nye rammer for kommunikation og information samt de instrumenter, som bliver beskrevet i meddelelsen, kun kan få størst mulig virkning, hvis arbejdets effektivitet og relevans bliver overvåget løbende.

⁽¹⁾ KOM(2001) 354 endelig udg.

(2002/C 81 E/116)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2051/01
af Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) til Rådet**

(12. juli 2001)

Om: Lån til indvandrere til fremme af erhvervsaktivitet

Medlemslandene har erfaringer med at tilbyde forskellige låneformer til at fremme iværksætterånden blandt kvinder. De er dermed kun blevet tilbudt kvinder, og de har haft en positiv indvirkning på iværksætterånden blandt kvinder.

Findes der i medlemsstaterne på tilsvarende måde lån for at fremme indvandrernes erhvervsaktivitet?

Hvis sådanne låneformer findes, hvordan har de indvirket på indvandrernes integrering og deres sociale situation?

Hvis sådanne låneformer ikke findes, er det muligt at iværksætte et fælles projekt på unionsplan for at indføre disse i medlemslandene?

(2002/C 81 E/117)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2053/01
af Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) til Rådet**

(12. juli 2001)

Om: Programmer for integrering af indvandrere

I medlemsstaterne er der iværksat adskillige forskellige programmer, der har til formål at fremme indvandrernes integrering i samfundet i deres nye hjemland. Indvandrerne oplever imidlertid ofte, at programmerne kun gavner medlemmerne af landenes egen befolkning, som organiserer programmerne, og ofte har indvandrerne ikke en gang fået til opgave at gennemføre programmerne.

Har man undersøgt, i hvilket omfang programmerne for integrering af indvandrere har været vellykkede?

I hvilke lande har man opnået de bedste resultater med hensyn til integrering, og hvilke faktorer har bidraget til opnåelse af positive resultater?

Har man undersøgt bl.a. den erhvervsøkonomiske værdi af programmerne og deres tilknyttede undervisning og muligheden for at overdrage indvandrerne ansvaret for en sådan erhvervsaktivitet?

**Samlet svar
på skriftlige forespørgsler E-2051/01 og E-2053/01**

(27. november 2001)

Rådet har ingen oplysninger om programmer iværksat i medlemsstaterne med det formål at fremme indvandreres integration i samfundet. Vedtagelse og iværksættelse af nationale programmer for integrering af indvandrere falder alene ind under de pågældende medlemsstaters kompetence.

(2002/C 81 E/118)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2063/01**af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Rådet**

(12. juli 2001)

Om: Bevidst hindring af BSE-tester

1. Er Rådet klar over, at landmænd via Internettet fra industriens side bliver opfordret til at lade dyr, der er døde på bedriften, ligge nogle dage og først at underrette dyrlægen senere for derved at omgå BSE-tester og derved at lade eventuelle BSE-tilfælde forblive uopdaget?
2. Ligger Rådet inde med informationer fra medlemsstaterne om, hvornår dyr er døde på bedriften, og hvornår dette er blevet anmeldt?
3. Hvad har Rådet hidtil gjort for at stoppe denne bevidste hindring af BSE-tester, eller hvad agter det at foretage sig for fremover at sikre dette?

Svar

(27. november 2001)

I artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 999/2001 af 22. maj 2001 om fastsættelse af regler for forebyggelse af, kontrol med og udryddelse af visse transmissible spongiforme encephalopater ⁽¹⁾ hedder det, at et dyr, som mistænkes for at være smittet med en TSE, straks anmeldes til de kompetente myndigheder, og at medlemsstaterne regelmæssigt underretter Kommissionen om anmeldte tilfælde af TSE.

Rådet underrettes ikke om anmeldte tilfælde af TSE.

Det tilkommer derfor Kommissionen at sørge for, at fællesskabsretten overholdes og i overensstemmelse med bestemmelserne i ovennævnte forordning at sikre, at medlemsstaterne anvender de fastlagte foranstaltninger.

⁽¹⁾ EFT L 147 af 31.5.2001, s. 1.

(2002/C 81 E/119)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2064/01**af Sir Robert Atkins (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. juli 2001)

Om: Luftfartsforsinkelser

Hvilke konsultationer har Kommissionen haft med den britiske og den spanske regering om aftalen om Gibraltar lufthavn af 1987?

(2002/C 81 E/120)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2065/01**af Sir Robert Atkins (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. juli 2001)

Om: Det fælles europæiske luftrum

Hvad er de nøjagtige årsager til forsinkelserne i forbindelse med gennemførelsen af det fælles luftrum?

(2002/C 81 E/121)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2066/01
af Sir Robert Atkins (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. juli 2001)

Om: Det fælles europæiske luftrum

Hvilke skridt er Kommissionen i gang med at tage for at forhindre, at Gibraltars status forsinket gennemførelsen af det fælles europæiske luftrum?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio
på skriftlige forespørgsler E-2064/01, E-2065/01 og E-2066/01**

(17. september 2001)

Kommissionen har forklaret baggrunden for sit initiativ vedrørende det fælles luftrum i sine svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsler nr. P-0312/01 ⁽¹⁾ og P-2062/01 ⁽²⁾.

Kommissionen er klar over, at der er behov for at fremsætte forslag til foranstaltninger meget hurtigt for at afhjælpe forsinkelser og tage fat på problemerne med tilrettelæggelse af den eksisterende lufttrafikstyring og den har derfor indledt sit arbejde endnu før afslutningen på rapporten fra gruppen på højt plan, som er nævnt i tidligere svar, med henblik på at forberede den tekniske baggrund for eventuelle lovgivningsforslag.

I forbindelse hermed er der givet en række forskellige undersøgelser i opdrag, hvis resultater findes på netadressen: http://europa.eu.int/comm/transport/themes/air/english/single_eur_sky_en.html; og som drøftedes på en offentlig »workshop« i slutningen af maj 2001.

Kommissionen forventer nu at kunne fremsætte forslag til retsakter lige efter sommerpausen.

Kommissionen mener derfor ikke, at der har været tale om forsinkelse, for så vidt angår forberedelsen af forslagene vedrørende det fælles luftrum.

I betragtning af Kommissionens erfaringer på området flytransport, hvor flere af dens forslag er blevet forsinket i Rådet på grund af vanskelighederne ved deres anvendelse på lufthavnen i Gibraltar, håber den, at Det Forenede Kongerige og Spanien kan love, at disse vanskeligheder ikke opstår i forbindelse med forslagene om det fælles luftrum.

Kommissionen bemærker sig, at der er ved at blive etableret kontakter mellem de pågældende medlemsstater om dette spørgsmål, og udtrykker håbet om, at disse kontakter vil munde ud i en snarlig enighed. Dog kan Kommissionen, da den ikke deltager i disse drøftelser, ikke oplyse det ærede medlem om, hvor langt disse drøftelser er nået, eller hvad de måtte indebære.

⁽¹⁾ EFT C 235 E af 21.8.2001.

⁽²⁾ EFT C 350 E af 11.12.2001, s. 237.

(2002/C 81 E/122)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2067/01
af Sir Robert Atkins (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. juli 2001)

Om: Erika II-pakken – oprettelse af en COPE-fond

Hvilke skridt agter Kommissionen at tage for at ratificere den internationale konvention om det privatretlige ansvar for skader ved forurening med bunkerolie af 2001 og den internationale konvention om ansvar og skadeserstatning for skader i forbindelse med transport af farlige og giftige stoffer til søs af 1996? Hvis ratificeringen af konventionen om bunkerolie af 2001 og konventionen om farlige og giftige stoffer af 1996 forsinkes af andre tredjelande, hvilke foranstaltninger agter Kommissionen da at træffe for at gennemføre substansen af konventionerne i EU's farvande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(2. oktober 2001)

Kommissionen er bekymret over mangelen på internationale bestemmelser om ansvar og skadeserstatning i forbindelse med de pågældende stoffer. Den har i sin meddelelse om den anden pakke af fællesskabsforanstaltninger vedrørende søfartssikkerhed efter olietankskibet Erikas forlis⁽¹⁾ udtrykt den opfattelse, at det er nødvendigt at forbedre ordningen for ansvar og skadeserstatning i forbindelse med farlige og giftige stoffer, og at dette må betragtes som en højt prioriteret opgave på internationalt og europæisk plan.

Ministerrådet (transportministrene) anmodede på sit møde den 20. december 2000 medlemsstaterne om og opfordrede ligeledes tredjeparter til at ratificere den internationale konvention af 1996 om ansvar og skadeserstatning for skader i forbindelse med transport af farlige og giftige stoffer ad søvejen. Kommissionen vil opfølge dette initiativ og tage de nødvendige skridt til at fremme ratificeringen i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen.

Som et indledende skridt vil Kommissionen fremsætte forslag til en afgørelse om bemyndigelse af medlemsstaterne til at ratificere konventionerne om hhv. bunkerolie og farlige og giftige stoffer. Dette er en nødvendig forudsætning set i lyset af den gældende fællesskabsret og af Fællesskabets enekompetence på en række områder, som er omfattet af de to konventioner.

Skulle der trods denne indsats ikke kunne opnås nogen fyldestgørende ordning for ansvar og erstatning på internationalt plan, vil Kommissionen fremsætte et forslag til fællesskabslovgivning om en fælleseuropæisk ordning for ansvar og erstatning i forbindelse med havforurening.

⁽¹⁾ EFT C 120 E af 24.4.2001.

(2002/C 81 E/123)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2073/01
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. juli 2001)

Om: Projekter til sanering og modernisering af vandforsyningsnettet i Attika

Ifølge erklæringer fra den ledende rådgiver fra EYDAP (hovedstadens vandforsynings- og kanaliseringsselskab) er risikoen for vandmangel i Attika blevet overhængende, eftersom de vandreserver, der findes i opsamlingsreservoirerne, lige akkurat rækker til to år, hvilket på internationalt plan anses for den laveste værdi med henblik på en sikker vandforsyning. Endvidere har selskabets forvaltning bebudet projekter til sanering og modernisering af vandforsyningsnettet for 2001 til samlede omkostninger på 3 mia. drakmer. EYDAP's program omfatter projekter til et samlet beløb på 25 mia. drakmer indtil 2005 med henblik på at begrænse vandtabet.

1. Har Kommissionen som led i den anden fællesskabsstøtteramme fra den græske regering modtaget forslag til bekæmpelse af vandmanglen i Attika, og hvis ja, hvilke projekter har den vurderet til at være støtteberettigede?
2. Har Kommissionen som led i den anden fællesskabsstøtteramme fra den græske regering modtaget forslag til projekter til sanering og modernisering af vandforsyningsnettet og bekæmpelse af vandmanglen i Attika, og i bekræftende fald hvilke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(13. september 2001)

Kommissionen har medfinansieret følgende projekter til kloakering og modernisering af drikkevandsforsyningsnettet for Attika i henhold til Samhørighedsfonden for perioden 1993-1999: Opførelsen af Evinos-dæmningen og hermed forbundne arbejder for samlede omkostninger på 339,87 mio. EUR og forbedringen af vandforsyningsnettene i Attika, som forvaltes af selskabet for vandforsyning og behandling

af spildevand i hovedstaden (EYDAP) for samlede omkostninger på 125,32 mio. EUR. En anmodning om ændring af ovennævnte projekter med henblik på yderligere arbejder for 10,94 mio. EUR behandles for øjeblikket af Kommissionen. Ingen projekter er blevet medfinansieret i forbindelse med fællesskabsstøtterammen for programmeringsperioden 1994-1999.

Kommissionen råder på nuværende tidspunkt ikke over forslag fra de græske myndigheder vedrørende projekterne til kloakering og modernisering af vandforsyningen og bekæmpelse af tørke i Attika, som skal medfinansieres i henhold til fællesskabsstøtterammen for den nuværende programmeringsperiode 2000-2006. Disse forslag vil, når de fremsendes til Kommissionen, blive behandlet på grundlag af de prioriteter, der er fastsat i det operationelle miljøprogram under den pågældende fællesskabsstøtteramme.

(2002/C 81 E/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2089/01

af Marco Pannella (TDI) til Rådet

(12. juli 2001)

Om: Pressefrihed i Laos og finansiering af tidsskriftet »Le Rénovateur«

Regeringen i Den Demokratiske Folkerepublik Laos udøver et fuldstændigt monopol på den skriftlige og audiovisuelle presse. I henhold til medielovgivningen kan journalister, som ikke rapporterer om begivenheder på »konstruktiv« vis, eller som beretter om dem på en måde, som »hæmmer« Det Kommunistiske Partis virke, idømmes fængselsstraffe på mellem 5 og 15 år. Den 8. juni udstedte landets informations- og kulturminister, Phandouangchit Vongsa, en lov, som i detaljer fastsætter de kriterier, enhver journalist fremover har pligt til at respektere i forbindelse med nyhedsreportager, og som samtidig øger kontrollen med informationer, der offentliggøres på Internettet. Heller ikke ugebladet »Le Rénovateur«, som udkommer på fransk, og som finansieres af Agence intergouvernementale de la Francophonie, et mellemstatsligt agentur for fransktalende lande, undgår myndighedernes kontrol. Dets indhold adskiller sig ikke fra landets øvrige udgivelser, idet det blot gengiver den officielle oversættelse til fransk af de tekster, som udsendes af Informationsministeriet. Ugebladets chefredaktør beklæder i øvrigt samme stilling på »Vientiane Times«, den engelsksprogede udgave af en laotisk avis.

Er Rådet klar over, at visse medlemsstater i kraft af deres deltagelse i Agence intergouvernementale de la Francophonie er med til at finansiere en publikation, der fungerer som organ for enhedspartiet? Mener Rådet ikke, at selv en sådan indirekte finansiering fra medlemsstaternes side i høj grad strider imod Unionens officielle politik til fremme af pressefriheden? Agter Rådet i bekræftende fald at opføre dette spørgsmål på dagsordenen for et af sine kommende møder, og hvilke konkrete og afgørende initiativer agter det at tage for at fremme en reel pressefrihed i Laos?

Svar

(27. november 2001)

Rådet er ikke blevet orienteret om finansieringen af tidsskriftet »Le Rénovateur«. Det går ind for pressefriheden og støtter den overalt, hvad enten det er i Den Demokratiske Folkerepublik Laos eller andetsteds. Det ærede parlamentsmedlems bekymringer er efter Rådets procedurer blevet forelagt de berørte medlemsstater.

(2002/C 81 E/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2094/01

af Patricia McKenna (Verts/ALE) til Kommissionen

(13. juli 2001)

Om: EU's Levnedsmiddel- og Veterinærkontor

Det er blevet besluttet at flytte EU's Levnedsmiddel- og Veterinærkontor til Grange, County Meath i Irland. Har Kommissionen nogensinde undersøgt, om Grange egner sig til at huse en sådan institution, og kan

Kommissionen redegøre for denne undersøgelse eller for, hvorfor den eventuelt ikke er blevet gennemført? Er især Kommissionen tilfreds med den derværende offentlige transport og kvaliteten og omfanget af de faciliteter, der stilles til rådighed for personalet fra de forskellige medlemsstater og deres familier? Finder Kommissionen, at Grange er en by?

Kan Kommissionen redegøre for, hvorfor valget faldt på Grange, og om der var andre forslag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(5. september 2001)

Proceduren for fastlæggelsen af hjemstedet for Kontoret for Veterinær og Fytosanitær Inspektion (senere omdøbt til Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret) er anført i afgørelse af 29. oktober 1993 mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer om hjemstedet for visse af Det Europæiske Fællesskabs organer og tjenester⁽¹⁾. I artikel 1 i denne afgørelse står bl.a.:

- c) EF-kontoret for Veterinær og Fytosanitær Inspektion får hjemsted i en by i Irland, som den irske regering vil udpege.

I et brev af 27. marts 1995 meddelte den irske regering Kommissionen, at kontoret ville blive placeret i Grange, Dunsaney i grevskabet Meath. Den 10. december 1996 besluttede Kommissionen at gennemføre flytningen af kontoret til en bygning, der ville blive stillet til rådighed af de irske myndigheder i Grange. Denne beslutning blev godkendt på Det Europæiske Råd den 13. og 14. december 1996 i Dublin. Kommissionen underskrev herefter en kontrakt med repræsentanter for den irske regering om lejekøb af bygningen i Grange.

Det fremgår klart af afgørelsen af 29. oktober 1993, at det er den irske regering alene, der beslutter, hvor kontorets hjemsted er. Kommissionen er af den opfattelse, at afgørelsen af 29. oktober 1993 giver den irske regering et betragteligt spillerum, og at det ikke tilkommer Kommissionen at gøre rede for den irske regerings valg af Grange.

Kommissionen mener, at det er dens ansvar at sikre, at det sted, som den irske regering har udpeget, og de faciliteter, som den sørger for, opfylder de krav, der skal være opfyldt, for at kontoret kan fungere tilfredsstillende. I forbindelse hermed kan den ordrette fortolkning af ordet »by« ikke ses som værende af særlig stor betydning.

Opførelsen af bygningen begyndte i 1999 og forventes afsluttet i slutningen af 2001. Byggearbejdet udføres under vejledning og kontrol af kontoret for offentlige arbejder, som har ansvaret for forvaltningen af den irske stats ejendomme. Arbejdet overvåges løbende af Kommissionen. Kommissionen agter at flytte ind i bygning, så snart det er muligt, efter at byggearbejdet er afsluttet tilfredsstillende, og når bygningen formelt set er godkendt i overensstemmelse med bestemmelserne i kontrakten.

Kommissionen og de irske myndigheder har nedsat et samarbejdsudvalg på højt niveau, hvor spørgsmål vedrørende flytningen af de kommissionsansatte fra deres nuværende bygning i Dublin til Grange kan drøftes. De kommissionsansatte er repræsenteret i dette udvalg. Udvalget udgør et forum til drøftelse af spørgsmål vedrørende bygningen selv og andre relevante spørgsmål. Målet er at finde løsninger på de problemer, som opstår i perioden indtil projektets færdiggørelse. Et spørgsmål i samarbejdsudvalget vedrører den offentlige transport. Den nuværende offentlige transport fra Dublin til Grange er mangelfuld. Man overvejer derfor eventuelle nye arrangementer, herunder etablering af en ny pendullinje.

Det er Kommissionens hensigt at påtage sig ansvaret for Grange-projektet for at sikre, at bygningerne og tilhørende tjenester er i overensstemmelse med bestemmelserne i kontrakten, og for at sikre, at kontoret fungerer upåklageligt.

⁽¹⁾ EFT C 323 af 30.11.1993.

(2002/C 81 E/126)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2098/01
af Pat Gallagher (UEN) til Kommissionen**

(13. juli 2001)

Om: Erasmus-studerende i Connaught, Ulster

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange studerende fra Connaught, Ulster, der har fået stipendier fra det EU-støttede Erasmus-program?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(10. september 2001)

EU's mobilitetsordning for studerende, Erasmus, giver studerende, der ønsker at tage en eksamen i en af medlemsstaterne, mulighed for at tilbringe mellem tre måneder og et år som studerende i udlandet i et andet deltagende land (medlemsstat eller associeret land).

Hverken Kommissionen eller de nationale kontorer, der styrer mobilitetsaktionen under Erasmus på nationalt niveau, registrerer oplysninger om hvor de Erasmus-studerende kommer fra med undtagelse af oplysninger om den studerendes nationalitet, der er en forudsætning for at kunne deltage. Kommissionen beklager derfor, at det ikke er muligt at give det ærede medlem de ønskede oplysninger om antallet af studerende fra Connaught (Ulster), som har modtaget støtte fra ordningen.

(2002/C 81 E/127)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2100/01
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(13. juli 2001)

Om: Beskyttelse af biodiversiteten gennem forebyggelse og mindskelse af klimaforandringer

1. Er Kommissionen bekendt med den artikel, som blev bragt i tidsskriftet »Nature«, nr. 411 af 17. maj 2001, s. 296-298, vedrørende de problemer, som klimaforandringer forårsager for den brogede fluesnapper (*Ficedula hypoleuca*)? Baggrunden for spørgsmålet er, at disse fugle har tilpasset sig til de højere forårstemperaturer i Nederlandene, hvor de yngler efter at have tilbragt vinteren i Afrika, ved at lægge deres æg gennemsnitligt ti dage tidligere end deres traditionelle æglægningstidspunkt i midten af maj, således at ungerne kan udnytte den tidligere forekomst af insekter. Imidlertid har de ikke tilsvarende tilpasset tidspunktet for deres tilbagevenden fra Afrika. Medens de tidligere ankom tre uger før æglægningen og dermed havde tid til at komme sig efter den lange rejse, begynder de nu at lægge æg straks efter ankomsten. Dette reducerer antallet af unger, som fuglene kan overkomme at made, og kan resultere i, at nogle af fuglene dør af udmattelse. Forskerne anser det for sandsynligt, at klimaforandringerne spiller ind i de seneste års nedgang i bestanden af mange vandrefugle, og at dette kan være et fingerpeg om eksistensen af et mere generelt problem, hvor naturlige økologiske samfund ødelægges, fordi forholdet mellem rovdyr, byttedyr og det omgivende miljø kommer ud af balance.

2. Mener Kommissionen, at sådanne betænkeligheder er velbegrundede, og hvilke skridt agter den i bekræftende fald at tage eller foreslå med henblik på at beskytte biodiversiteten på EU's område mod trusler hidrørende fra klimaforandringer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(17. oktober 2001)

Kommissionen er klar over de stadig klarere vidnesbyrd om klimaændringernes følger for den biologiske mangfoldighed og de mulige langsigtede konsekvenser heraf. Rapporten i »Nature«, nr. 411, side 296-298, af 17. maj 2001 rummer værdifulde yderligere informationer herom.

Det fremgår af de seneste undersøgelser, at det er muligt at spore virkninger af et klima i forandring på en række økosystemer. Dette antyder, at den globale klimaændring i dag er en trussel mod naturbevaring og den biologiske mangfoldighed, og at denne trussel fremover vil blive mere udtalt. Der kan forventes en kraftig indvirkning på arternes fordeling og deres levesteder, ligesom der vil opstå gennemgribende forstyrrelser i mange økosystemers fordeling, sammensætning og dynamik. Klimaændringerne er allerede nu blandt årsagerne til, at koralrevne blegner overalt i verden, med alvorlige direkte virkninger for den biologiske mangfoldighed både for koralrevne selv og for en række højsøfisk, hvis populationer er afhængige af revne i dele af deres livscyklus. Dette er derfor en af de vigtigste grunde til, at vi må gøre noget imod klimaændringen.

Vores politik med hensyn til klimaændringerne og den biologiske mangfoldighed er baseret på følgende elementer:

- at der iværksættes foranstaltninger i tråd med Kyoto-protokollen for at reducere drivhusgasserne og derved nedbringe klimaændringen mest muligt,
- at man sikrer sig, at de afværgeforanstaltninger, der træffes i lyset af Kyoto-protokollen, navnlig for så vidt angår skovfældning og nyplantning og genplantning af skov, medvirker til bevarelse og bæredygtig udnyttelse af den biologiske artsrigdom,
- at hensyn til den biologiske mangfoldighed integreres i opstillingen og gennemførelsen af tilpasningsforanstaltninger som omhandlet i Kyoto-protokollen,
- at man fremmer gennemførelsen af beslutning nr. IV/15, truffet af partskonferencen for konventionen om den biologiske mangfoldighed⁽¹⁾, hvori der slås til lyd for et snævrere samarbejde med rammekonventionen om klimaændringer⁽²⁾.

⁽¹⁾ <http://www.biodiv.org/convention/partners-background.asp?lg=0>.

⁽²⁾ <http://www.unfccc.de/>.

(2002/C 81 E/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2101/01

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(13. juli 2001)

Om: Handel med papegøjer og andre eksotiske fugle og forbud mod import af CITES-arter

1. Er Kommissionen bekendt med den artikel, som blev bragt i »New Scientist« den 9. juni 2001, og ifølge hvilken handelen med kæledyr truer med at udrydde papegøjen?
2. Er den klar over, at bl.a. EU og dets medlemsstater i denne artikel anklages for at undlade at gennemføre love, som kunne sætte en stopper for importen af eksotiske fugle, som ulovligt er indfanget i vild tilstand, herunder papegøjer?
3. Deler Kommissionen min foruroligelse over, at biologiske forskere for nylig har opdaget, at 30 % af papegøjerederne i den nye verden ødelægges af ægsamlere, og at tallet for fire udryddelsestruede papegøjearter er 70 %?
4. Er den endvidere lige så foruroliget som jeg over en anden undersøgelse, der citeres i samme artikel, og ifølge hvilken den ulovlige handel med eksotiske fugle først og fremmest trives, fordi den kan bruge den meget omfattende lovlige handel som et røgslør?
5. Er Kommissionen enig i, at EU og dets medlemsstater bør gøre som USA, der i 1992 vedtog Wild Bird Conservation Act, og indføre et totalforbud mod import af CITES-arter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(6. september 2001)

Kommissionen har bemærket sig artiklen i »New Scientist« af 9. juni 2001 og reagerede ved den 12. juni at sende følgende læserbrev:

Man må tilgive Deres læsere, hvis de på grund af artiklen »Sick as a parrot« (Syg som en papegøje) [<http://www.newscientist.com/dailynews/news.jsp?id=ns9999836>] har fået indtryk af at Den Europæiske Union (EU) ikke gennemfører internationale aftaler, der har til formål at regulere handel med papegøjer.

I realiteten er EU's lovgivning, som gennemfører konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter (CITES – Convention on International Trade in Endangered Species of Wild Fauna and Flora) en af de mest omfattende af sin art i verden. Dette til trods for, at EU ikke har kunnet blive aftalepart til CITES, da et utilstrækkeligt eksisterende CITES-aftaleparter har ratificeret en ændring til traktaten, som tillader dette.

Størstedelen af handlen med papegøjer mellem Latinamerika og EU foregår i henhold til kvoter, der etableres af eksportlandene selv. EU's medlemsstater medvirker til at sikre, at disse kvoter overholdes, ved at kontrollere, at hver enkelt forsendelse indgår i kvotaen, før forsendelsen foretages. Hvis man fra EU's side ikke er overbevist om, at handlen foregår på et bæredygtigt niveau, kan EU midlertidigt suspendere import af bestemte arter fra bestemte lande. EU har ikke tøvet med at gøre dette, når det var nødvendigt, og har derefter samarbejdet med eksportlandene for at rette op på situationen.

Vi søger altid at forbedre vor kontrol og modtager med glæde forslag fra enhver til enhver tid. Desværre har forfatterne af den nævnte undersøgelse valgt ikke at tale med os, før de traf deres konklusioner.

Hvad angår spørgsmålet om importforbud for alle arter, der er opført under CITES, henviser Kommissionen det ærede medlem til sine svar på det ærede medlems skriftlige spørgsmål nr. E-238/01, E-239/01 og E-240/01 ⁽¹⁾ og E-1786/01 ⁽²⁾, som forklarer de forskellige aspekter af virkningen af fællesskabslovgivningen vedrørende handel med vilde dyr og planter og overholdelse af princippet om bæredygtig udnyttelse af vilde dyr og planter, idet dette princip af mange fagfolk i hele verden anses for at være en bedre løsning, hvad angår bevarelse af vilde dyr og planter.

⁽¹⁾ EFT C 261 E af 18.9.2001, s. 71.

⁽²⁾ EFT C 40 E af 14.2.2002, s. 106.

(2002/C 81 E/129)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2103/01**af Bart Staes (Verts/ALE) til Rådet**

(13. juli 2001)

Om: Demokratisk kontrol med den fælles handelspolitik

De femten medlemsstater modsætter sig, at Europa-Parlamentet inddrages i Den Europæiske Unions handels- og industripolitik, hvilket fremgår af det samlede svar på skriftlige forespørgsler E-0619/01 ⁽¹⁾, E-4034/00, E-4036/00 og E-4037/00 ⁽²⁾. Forslagene og arbejdsdokumenterne fra det pågældende udvalg er ifølge Rådet af fortrolig karakter og underlagt afgørelserne om aktindsigt i Rådets dokumenter.

Kommissionens forslag om »at udvide Europa-Parlamentets rolle væsentligt på alle handelspolitiske områder« (svar på P-3674/00 ⁽³⁾) kommer Rådet dog ikke nærmere ind på. kommissionsmedlem Lamy anførte desuden, at det »... ikke blot (vil) øge kontrollen med handelspolitikken, men også gøre den mere troværdig, fordi vore handelspartnere vil være klar over, at Kommissionen forhandler med fuld opbakning af demokratisk valgte repræsentanter for EU's borgere«.

Rådet bedes derfor besvare følgende spørgsmål:

- Tilslutter Rådet sig Kommissionens holdning, at parlamentarisk kontrol på europæisk plan »ikke blot (vil) øge kontrollen med handelspolitikken, men også gøre den mere troværdig, fordi vore handelspartnere vil være klar over, at Kommissionen forhandler med fuld opbakning af demokratisk valgte repræsentanter for EU's borgere«?
- Hvilke skridt vil Rådet i bekræftende fald tage for at sikre fuldstændig parlamentarisk kontrol med den fælles handelspolitik?
- Hvilke argumenter vil Rådet i benægtende fald fremføre for ikke at sikre fuldstændig parlamentarisk kontrol med den fælles handelspolitik trods Kommissionens argumenter herom?

(¹) EFT C 261 E af 18.9.2001, s. 160.

(²) EFT C 261 E af 18.9.2001, s. 21.

(³) EFT C 163 E af 6.6.2001, s. 190.

Svar

(29. november 2001)

Rådet tillægger de regelmæssige kontakter, det har med Europa-Parlamentet på det handelspolitiske område, især via rådsformandens møder med Udvalget om Industripolitik, Eksterne Økonomiske Forbindelser, Forskning og Energi, stor betydning. Disse kontakter giver Rådet mulighed for at opretholde en dialog med Europa-Parlamentet og holde sig løbende orienteret om Europa-Parlamentets ønsker vedrørende Fællesskabets handelspolitik.

Desuden informerer Rådet regelmæssigt Europa-Parlamentet om de vigtigste aspekter af Fællesskabets handelspolitik, og i medfør af den såkaldte Westerterp-procedure fra 1973 informerer Rådet Europa-Parlamentet om forhandlingerne om handelsaftaler med tredjelande før, under og ved selve afslutningen af disse forhandlinger.

Beslutningsprocedurerne vedrørende Fællesskabets handelspolitik er imidlertid fastlagt i artikel 133 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og Rådet skal overholde disse bestemmelser. De blev gennemgået på den regeringskonference, der blev afsluttet på Det Europæiske Råd i Nice. De ændringer, der blev foretaget i denne artikel, vedrørte ikke de aspekter, som det ærede medlem har nævnt.

(2002/C 81 E/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2110/01

af Olivier Dupuis (TDI) til Rådet

(12. juli 2001)

Om: Georgien/Tjetjenien: sagen Russo og Robrillard

Den 16. oktober 2000 blev Antonio Russo, der var korrespondent fra Radio Radicale (Italien) og som fra Tbilisi dækkede krigen i Tjetjenien, fundet myrdet nogle få kilometer fra den georgiske hovedstad. Trods mange forsøg er det ikke lykkedes at få oplysninger, der kunne afklare omstændighederne ved hans død og finde frem til drabsmændene. Det har for nylig vist sig, at Jan Robrillard, juridisk konsulent om menneskerettighederne under OSCE i Tbilisi, få uger efter drabet på Antonio Russo, nemlig den 28. november 2000, var blevet fundet død i sin lejlighed. Ifølge undersøgelsesresultaterne skulle han være død af gasforgiftning efter et udslip af gas. Ifølge velunderrettede kilder kendte Antonio Russo og Jan Robrillard i øvrigt hinanden og sås jævnligt.

På grundlag af disse temmelig foruroligende omstændigheder kan det med rette formodes, at Jan Robrillard var den person, som Antonio Russo havde overdraget sine videokassetter og dokumenter til med henblik på opbevaring, oversættelse og kopiering. Få dage før han blev dræbt i Tbilisi havde Antonio Russo således

sagt til sin mor i en telefonsamtale, at han var kommet i besiddelse af forfærdelige og uafviselige beviser på de voldshandlinger og massakrer, der var begået i Tjetjenien af Den Russiske Føderations væbnede styrker og på disse styrkers anvendelse af våben, som var forbudt ifølge Genève-konventionerne. Dette bevismateriale er ikke blevet fundet i Antonio Russos bopæl i Tbilisi.

Har Rådet kendskab til disse omstændigheder? Har Rådet nøjagtige oplysninger om de undersøgelser, der er foretaget i forbindelse med Jan Robrillards død, og konklusionerne på disse? Hvilke initiativer har det i så fald taget, også i samarbejde med de georgiske, franske og italienske myndigheder for at fastslå eventuelle forbindelser mellem de to sager for at få dem fuldstændig opklaret?

Svar

(27. november 2001)

Det var med stor sorg, at Rådet fik kendskab til Antonio Russos og Jan Robrillards alt for tidlige død. De havde begge valgt at arbejde på vigtige og vanskelige områder og havde vist, at de var stærkt engagerede. Det var tydeligt, at de begge nød respekt blandt deres kolleger.

I de måneder, der er gået, siden nyheden om de to dødsfald kom til offentlighedens kendskab, har Rådet næret tillid til, at det italienske, franske og georgiske politi vil efterforske de nærmere omstændigheder. Såvel EU-medlemsstaternes repræsentanter i Tbilisi som Kommissionens delegation på stedet følger til stadighed begivenhederne, men Rådet har endnu ikke modtaget udførlige oplysninger om gennemførelsen eller resultaterne af efterforskningen.

Rådet kan på ingen måde kommentere rygter eller formodninger.

Rådet tager imidlertid tydeligt og offentligt afstand fra vold mod journalister og går ind for pressefrihed. Desværre har Rådet i de seneste måneder ikke manglet anledning til at gentage sit engagement på dette område.

Så længe der stadig forekommer tilfælde af vold mod journalister og indskrænkninger i pressefriheden i forskellige lande, vil Rådet fortsat anvende alle kanaler, der står til dets rådighed inden for den politiske dialog, til at gøre opmærksom på sådanne overgreb og presse på for at få dem bragt til ophør.

(2002/C 81 E/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2113/01

af Gordon Adam (PSE) til Rådet

(13. juli 2001)

Om: Miljøindvirkningsvurdering af Temelin-atomkraftanlægget

På baggrund af rapporten om ovennævnte vurdering, hvis udarbejdelse blev vedtaget i Melk i december 2000 og blev afsluttet med en offentlig høring i Wien i juni 2001, er Rådet da enig i, at Den Tjekkiske Republik har opfyldt de tilsagn, der blev givet i Melk? Er Rådet også enig i, at der ikke er sikkerhedsmæssige årsager til ikke at tage reaktor nr. 1 i brug?

Svar

(27. november 2001)

Rådet har ikke kendskab til rapporten og er heller ikke inddraget i den vurderingsproces, som det ærede medlem nævner.

Rådet tillægger det imidlertid stor betydning, at kandidatlandene opnår et »højt nukleart sikkerhedsniveau«. I den forbindelse blev der udarbejdet en rapport om nuklear sikkerhed i disse lande, der omfatter detaljerede henstillinger for hvert land. Disse henstillinger er blevet forelagt kandidatlandene, herunder Den Tjekkiske Republik, og gælder bl.a. for Temelin-atomkraftværket.

Der afventes nu svar på disse henstillinger, som vil blive behandlet inden for rammerne af udvælsesforhandlingerne.

(2002/C 81 E/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2114/01
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(13. juli 2001)

Om: Retten til at vide og kemikalier

Vil Kommissionen venligst oplyse, om direktivet om produktsikkerhed eller et hvilket som helst andet EU-direktiv i øjeblikket giver forbrugerne en lovfæstet ret til at vide, hvilke kemiske ingredienser de produkter, de køber, indeholder, f.eks. om en fødevareråse har en beklædning, som indeholder bisphenol A, eller om parfume indeholder kunstig moskus?

Hvorledes kan en forbruger i bekræftende fald udøve en sådan ret?

Har Kommissionen i benægtende fald planer om at indføre en sådan ret, således at forbrugerne selv frit kan træffe afgørelse om, hvad de og deres familie udsættes for?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(18. september 2001)

Hvad angår materialer, som kommer i berøring med fødevarer, kræver man i fællesskabslovgivningen ikke, at man skal oplyse om specifikke ingredienser, da man har taget det standpunkt, at det kunne være i modstrid med retten til fabrikkationshemmeligheder. I stedet vælger man en tilgangsvinkel baseret på sikkerhed, hvor man kun tillader de materialer, som er blevet vurderet som værende sikre på grundlag af uafhængig videnskabelig rådgivning. Man har valgt en lignende tilgangsvinkel i forbindelse med parfume, hvor de kommercielle fortrolighedshensyn nogle gange kan være endnu større.

I andre tilfælde, f.eks. i forbindelse med farlige stoffer og præparater, kræver lovgivningen, at man på disse stoffers mærke og på et sikkerhedsdatablad giver oplysninger om de stoffer, som ligger til grund for den pågældende fareklasse. Der er ikke behov for et sikkerhedsdatablad, når de farlige stoffer eller præparater, som markedsføres, er forsynet med tilstrækkelige oplysninger til at sætte brugerne i stand til at træffe de nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af sundheden og sikkerheden.

Kommissionen er opmærksom på behovet for en mere sammenhængende og gennemsigtig tilgangsvinkel til oplysninger om ingredienser, sikkerhedsoplysninger og forbrugernes ret til at vide. Derfor indeholder forslaget til et ændringsdirektiv om produktsikkerhed i almindelighed⁽¹⁾, som sandsynligvis vedtages i september i år, et generelt krav til de offentlige myndigheder i medlemsstaterne og Kommissionen om at afsløre de oplysninger, de har til rådighed, vedrørende de risici for forbrugernes sundhed og sikkerhed, som produkterne udgør; den eneste undtagelse er behørigt begrundede tilfælde, hvor oplysningerne er omfattet af tavshedspligt.

Betydningen af disse aspekter er endvidere blevet anerkendt eksplicit i Kommissionens hvidbog om en strategi for den fremtidige kemikaliepolitik, hvori man foreslår, at offentligheden skal have adgang til oplysninger, som ikke er fortrolige, om kemikalier og kemikalieprodukter, herunder oplysninger om farlige egenskaber, mærkningskrav, autoriseret anvendelse og risikostyringsforanstaltninger.

Som en del af revisionen af fødevaremærkningen forelægger Kommissionen om kort tid et nyt direktiv om mærkning, som man vil søge at nå til enighed med Europa-Parlamentet og Ministerrådet om. Dette udkast til lovgivning vil, når det bliver vedtaget, gøre det obligatorisk at anføre alle ingredienserne i en given fødevarer og mærke alle fødevarer indeholdende allergener. Disse oplysninger er af særlig betydning for forbrugerne, som har ret til grundlæggende oplysninger. Retten til oplysninger blev rent faktisk ophøjet til et krav ved hjælp af bestemmelserne i Amsterdam-traktaten.

(¹) KOM(2000) 139 endelig udg.

(2002/C 81 E/133)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2125/01
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. juli 2001)

Om: Radonkoncentrationer i Grækenland

Ifølge offentliggørelser i pressen har den græske regering ikke taget skridt til national overvågelse af radon til trods for, at et nyligt forskningsprogram fra Athens universitet har vist, at radonkoncentrationerne selv i Kalamata, der ellers er en by med lave koncentrationer af radon, på 5 % af de steder, som forskningsgruppen havde udvalgt, lå over den grænseværdi, der er blevet fastlagt for, hvornår der skal træffes visse foranstaltninger. Resultaterne af undersøgelsen blev offentliggjort i »Radiation Protection Dosimetry« (Vol. 93, No. 1, 2001).

1. Har den græske regering over for EU påtaget sig forpligtelser i forbindelse med radon, og hvis ja, har den opfyldt disse forpligtelser?
2. Råder Kommissionen over oplysninger med hensyn til radonværdierne i Grækenland, og i bekræftende fald hvilke?
3. Hvilke indvirkninger kan radon have på folkesundheden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(10. oktober 2001)

I betragtning af den risiko for lungekræft, som kan være forbundet med udsættelse for høje radonkoncentrationer inden døre, rettede Kommissionen i 1990 en henstilling (¹) til medlemsstaterne. Det henstilledes bl.a. til medlemsstaterne, at de udarbejder kriterier til identifikation af områder, hvor der kan formodes at forekomme høje indendørs radonkoncentrationer.

De fleste medlemsstater har reageret herpå ved at gennemføre landsdækkende undersøgelser for at afdække problemets omfang og indkredse radonudsatte områder, og den berørte befolkning er underrettet om resultaterne. Medlemsstaterne har ingen pligt til at videregive oplysningerne til Kommissionen.

Hvad angår radon på arbejdspladsen, kræves det ifølge Rådets direktiv 96/29/Euratom af 13. maj 1996 om fastsættelse af grundlæggende sikkerhedsnormer til beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, som er forbundet med ioniserende stråling (²), at medlemsstaterne ved hjælp af undersøgelser eller andre passende midler udpeger, ved hvilke arbejdsaktiviteter der er grund til bekymring over arbejdstagernes og eventuelt også befolkningens udsættelse, f.eks. kuranstalter, grotter, miner, underjordiske arbejdspladser og arbejdspladser over jorden i nærmere bestemte områder (kapitel VII, artikel 40).

Kommissionen kender til forskellige radonundersøgelser i Grækenland, men er ikke blevet underrettet om resultaterne af en landsdækkende undersøgelse. Dette udgør imidlertid ikke en manglende opfyldelse af et tilsagn eller en retlig forpligtelse. Ifølge Euratom-traktatens artikel 36 skal medlemsstaterne underrette Kommissionen om radioaktivitetsniveauet i luft, vand og jord, men dette krav har aldrig været opfattet som gældende for radon i indeluften, og radon er ikke med blandt radionuklide-kategorierne i Kommissionens

henstilling af 8. juni 2000 om anvendelse af Euratom-traktatens artikel 36 vedrørende overvågning af radioaktivitetsniveauerne i miljøet med henblik på at vurdere bestrålingen af befolkningen som helhed ⁽¹⁾, og henfaldsprodukter fra radon er ikke med under kategorien »total-beta-aktivitet«.

Endelig anbefaler Kommissionen medlemsstaterne at sætte et referenceniveau for indgreb i eksisterende boliger på 400 becquerel (Bq) pr. kubikmeter (m³) og at underrette den berørte befolkning om, hvilke midler der er til rådighed til at mindske radonkoncentrationer, som er over dette niveau.

⁽¹⁾ 90/143/Euratom: Kommissionens henstilling af 21. februar 1990 om beskyttelse af befolkningen mod indendørs eksponering for radon.

⁽²⁾ EFT L 159 af 29.6.1996.

⁽³⁾ EFT L 191 af 27.7.2000.

(2002/C 81 E/134)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2138/01
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(20. juli 2001)

Om: Global fond til bekæmpelse af aids

Agter Rådet økonomisk og politisk at støtte den sociale fond til bekæmpelse af aids, der blev stiftet på initiativ af FN's generalsekretær, Kofi Annan, samt at arbejde for, at den støttes af alle Unionens medlemsstater?

(2002/C 81 E/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2140/01
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(20. juli 2001)

Om: Bekæmpelse af den tredje verdens sygdomme

Af de 1 223 medikamenter, der blev sendt på markedet mellem 1975 og 1997, var kun 13 beregnet til behandling af tropesygdomme, selv om 90% af de 17 millioner mennesker, der hvert år dør af infektionssygdomme, hører hjemme i verdens fattigste lande. Støtter Rådet på baggrund af disse dramatiske realiteter de projekter, som Brasilien har forelagt med henblik på, at WHO og dens medlemsstater skal gennemføre en kampagne til bekæmpelse af de sygdomme, som dræber millioner af mennesker i Latinamerika, Asien og Afrika, og i betragtning af den ligegyldighed, der lægges for dagen af de multinationale farmaceutiske virksomheder, som udelukkende handler ud fra profithensyn?

Samlet svar
på skriftlige forespørgsler E-2138/01 og E-2140/01

(29. november 2001)

Rådet har ved gentagne lejligheder givet udtryk for alvorlig bekymring over den situation, der er opstået som følge af spredningen af overførbare sygdomme, navnlig i udviklingslandene, herunder især i Afrika syd for Sahara.

Hovedformålet med Fællesskabets udviklingspolitik er at mindske fattigdommen med henblik på i det lange løb at udrydde den. Rådet finder, at en hurtigere indsats fra donorerens side for at bekæmpe overførbare sygdomme, navnlig AIS/HIV, malaria og tuberkulose, er væsentlig i betragtning af den ødelæggende virkning, disse sygdomme kan have for bestræbelserne på at mindske fattigdommen.

Rådet hilser derfor Kommissionens meddelelse om et program for fremskyndede foranstaltninger til bekæmpelse af overførbare sygdomme meget velkommen. Efter Rådets opfattelse udgør dette program en ambitiøs, passende og hensigtsmæssig ramme for Fællesskabets og medlemsstaternes indsats i de kommende fem år.

Manglen på lægemidler til en overkommelig pris er et alvorligt problem i mange udviklingslande, og navnlig for de fattigste mennesker. Rådet er derfor enig med Kommissionen i, at man i langt højere grad bør anvende et effektivt globalt system med flere prisniveauer til gavn for de berørte udviklingslande. Samtidig er Rådet klar over faren for, at lavprislægemidler, som er bestemt til specifikke markeder, kan blive omkanaliseret, og at priserne på markederne i udviklingslandene kan blive udhulet.

Det er vigtigt at styrke og øge den finansielle støtte til forskning og udvikling. Der er i den forbindelse behov for at styrke kapaciteten i udviklingslandene og skabe incitamentter for udviklingen af nye behandlingsmetoder og vacciner.

Rådet har fuldt ud tilsluttet sig forslaget fra FN's generalsekretær med hensyn til en global sundhedsfond. På det økonomiske G8-topmøde i Genova blev fonden oprettet under medvirken af FN's generalsekretær.

Det er enig med Kommissionen i, at fonden skal beskæftige sig med de tre vigtigste overførbare sygdomme: HIV/AIDS, malaria og tuberkulose, og finder, at der bør være en rimelig byrdefordeling mellem OECD-landene og mellem den offentlige og den private sektor. De finansielle midler bør anvendes til at støtte partnerlandenes egne sundhedsstrategier, herunder forebyggelse, adgang til pleje og behandling samt kapacitetsforøgende aktioner.

(2002/C 81 E/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2139/01
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(20. juli 2001)

Om: Massakrer på civile i Tjetjenien

To år efter de russiske troppers invasion af Tjetjenien, hvormed et helt folks og dets lovligt valgte regerings ønsker blev negligeret, fortsætter 80 000 russiske soldater med at begå massakrer på civile tjetjenere, og 200 000 tjetjenske flygtninge opholder sig fortsat i naborepublikken Ingusjetien, hvor de må udholde alskens lidelser.

Agter Rådet i betragtning af Ruslands åbenlyst grusomme og kolonialistiske optræden at følge det danske Folketings eksempel og indgive en klage over Rusland til Europarådets menneskerettighedsdomstol?

Svar

(29. november 2001)

Rådet har lige siden konfliktens start fulgt situationen i Tjetjenien med den største opmærksomhed. Det har åbent og på det skarpeste fordømt de krænkelser af menneskerettighederne, der er begået i regionen. Rådet har gentagne gange anmodet om, at der kastes fuldt lys over disse hændelser. EU har for nylig rettet en henvendelse til de russiske myndigheder på grund af de russiske troppers alvorlige overgreb mod civilbefolkningen i begyndelsen af juli.

Derudover har Rådet kraftigt slået til lyd for, at situationen i Tjetjenien drøftes på alle relevante møder på alle niveauer mellem EU og Rusland. Topmødet mellem EU og Rusland den 3. oktober i Bruxelles bliver den næste lejlighed til på højeste niveau at bekræfte EU's bekymringer med hensyn til Tjetjenien og tilskynde Rusland til at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre en hurtig og effektiv efterforskning af krænkelserne af menneskerettighederne.

EU har desuden givet sin støtte til de internationale organisationers indsats i forbindelse med konflikten i Tjetjenien. På 57. møde i FN's Menneskerettighedskommission vedtog EU en resolution, og den har støttet en tilbagevenden af OSCE's assistancegruppe og udsendelse af tre eksperter fra Europarådet til Tjetjenien i Vladimir Kalamanovs gruppe. Af juridiske grunde kan Rådet som sådant ikke indgive klage over Rusland til Europarådets menneskerettighedsdomstol, idet det udelukkende er Unionens medlemsstater, der har beføjelser i så henseende.

(2002/C 81 E/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2141/01

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(17. juli 2001)

Om: Unionens politik om lige beskæftigelsesmuligheder for mænd og kvinder

Kommissionens årsberetninger om strukturfondspolitikken viser, at der ikke findes en reel specifik politik til fremme af kvinders beskæftigelse og lige muligheder for mænd og kvinder, idet medlemsstaterne nøjes med at gennemføre begrænsede projekter af symbolsk karakter uden nogen politisk indflydelse på kvindernes beskæftigelse. Hvilke projekter agter Kommissionen i betragtning heraf at gennemføre, og hvilke midler vil der blive anvendt dertil for at virkeliggøre den strategi til forøgelse af kvinders beskæftigelsesfrekvens og reduktion af deres arbejdsløshed, som der blev truffet beslutning om på topmødet i Lissabon?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(10. september 2001)

I konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Lissabon i marts 2000 står, at kvinders gennemsnitlige beskæftigelsesfrekvens i EU bør stige til mere end 60% i 2010 med henblik på målet om en generel beskæftigelsesfrekvens på 70% som udtryk for det langsigtede mål om fuld beskæftigelse. Dette blev bekræftet og understreget på Det Europæiske Råd i Stockholm i marts 2001, hvor man nåede til enighed om et mål på mellemlang sigt med en beskæftigelsesfrekvens for kvinder i EU på 57% i år 2005.

Tre større fællesskabsinitiativer om støtte til fremme af kvinders beskæftigelse fortjener særlig omtale. For det første henvises der i retningslinjerne for beskæftigelsen for 2001⁽¹⁾ for første gang til målene fra Lissabon i den overordnede retningslinje A. I retningslinjerne anføres også, at medlemsstaterne bør overveje at fastsætte nationale mål for en højere beskæftigelsesfrekvens for at kunne bidrage til det overordnede europæiske mål for år 2010.

I øjeblikket evaluerer man fremskridtene i forhold til målet fra Lissabon og gennemførelsen af retningslinjerne for beskæftigelsen 2001 i den årlige gennemgang af medlemsstaternes nationale handlingsplaner for beskæftigelsen i overensstemmelse med artikel 128 (den tidligere artikel 109 Q) i EF-traktaten. Evalueringen vil blive offentliggjort i den kommende fælles årsrapport om beskæftigelses-situationen 2001.

For det andet lægger Den Europæiske Socialfond (ESF) meget stor vægt på spørgsmål om ligestilling samt kvinders beskæftigelse. Med reformen i 1993 er ligestilling mellem mænd og kvinder med som et fælles mål i alle strukturfondene. I programmeringsperioden 1994-1999 omfattede fællesskabsindsatsen en blanding af direkte støtte til kvinder og indirekte støtte til fremme af ligestilling mellem mænd og kvinder. Evalueringens resultater tyder på, at strukturfondstøtten har spillet en vigtig katalysatorrolle ved at fremhæve spørgsmålet om ligestilling mellem mænd og kvinder i medlemsstaternes politikinitiativer. Dette skete både gennem ESF's hovedaktiviteter og gennem pilotprojekter med støtte fra fællesskabsinitiativer og især fra beskæftigelsesinitiativet.

Bestemmelserne for strukturfondens for 2000-2006⁽²⁾ gør hensyntagen til kønsaspektet til et krav i alle programmer og aktioner. De aktuelle bestemmelser for Den Europæiske Socialfond (ESF) har sat den europæiske beskæftigelsesstrategi i centrum i ESF-programmerne. Et nøgleelement i denne strategi er fremme af ligestilling mellem mænd og kvinder og herunder en indsats for at øge kvinders

erhvervsfrekvens. Kommissionen har sat hårdt ind i forhandlingerne med medlemsstaterne om de nye programmer, når det gælder ligestilling mellem mænd og kvinder. Disse forhandlinger har været med til at sikre en yderligere stigning i de ressourcer, der er helliget en specifik indsats for kvinder, ud over den indsats der oprindeligt var foreslået af medlemsstaterne.

Praktisk talt alle medlemsstaterne foreslår, at der vedtages en dobbeltstrategi med hensyn til lige muligheder for mænd og kvinder i (ESF) programmerne. I programmerne er der fastlagt specifikke foranstaltninger til fremme af ligestilling mellem mænd og kvinder samtidig med en mere vidtgående forpligtelse til at lade området lige muligheder for mænd og kvinder indgå i alle aktioner og prioriterede programområder. Det er vanskeligt at sætte et nøjagtigt tal på de overordnede investeringer i spørgsmålet om ligestilling mellem mænd og kvinder. I de specifikke aktioner til fremme af ligestilling mellem mænd og kvinder, som har fået støtte under ESF, vil der blive stillet næsten 4 mia. EUR til rådighed i tidsrummet 2000-2006. Inddragelsen af midler til støtte af mainstreamingaktioner ville betyde en markant stigning i dette tal.

Man må også fremhæve den mulige virkning af projekter med støtte fra fællesskabsinitiativet EQUAL. I EQUAL vil man afprøve og fremme en mainstreaming af nye måder til at bekæmpe diskriminering og uligheder blandt dem, der er i arbejde, og dem, der søger et job. Der er ca. 3 mia. EUR til rådighed gennem EQUAL, og 8 % gives til fremme af lige muligheder mellem mænd og kvinder.

Strukturfondstøtten til kvinder dækker hele spektret af arbejdsmarkedsaktiviteter. I mange er hovedvægten dog lagt på specifikke foranstaltninger, der er udarbejdet med henblik på udarbejdelse af og støtte til barnepasningstiltag, større fleksibilitet i uddannelses- og undervisningstilbud, foranstaltninger til bekæmpelse af beskæftigelsesmæssig kønsopdeling samt specifikke målrettede aktiviteter for kvinder (f.eks. start af selvstændig virksomhed). Mange af disse aktiviteter skulle kunne bidrage til at øge antallet af kvinder, der er på arbejdsmarkedet.

Der er også nogle få specifikke projekter om ligestilling mellem mænd og kvinder som en del af lokale beskæftigelsesforanstaltninger, med fokus f.eks. på kønsfølsomme tiltag for unge mænds og kvinders overgang til arbejdsmarkedet, udpegning af eksempler på god praksis vedrørende lokale aktioner til fremme af kvinders beskæftigelse, især aktioner, der gennemføres af den tredje sektor, osv. Evalueringen af disse projekter (for år 2000) finder sted i øjeblikket, og resultaterne vil foreligge i år 2002.

For det tredje er fremme af ligestilling mellem mænd og kvinder i erhvervslivet et af det vigtigste mål i rammeprogrammet for ligestilling mellem mænd og kvinder og det tilhørende støtteprogram (2001-2005) ⁽¹⁾. Der er blevet tildelt 50 mio. EUR til gennemførelse af programmet (2001-2005). Tværnationale projekter, der administreres af medlemsstaterne, nationale ligestillingsorganer, ikke-statslige organisationer (ngo'er), arbejdsmarkedsparterne og kvindeforeninger samt informationsaktiviteter og forskning vil blive støttet for at fremme en bedre forståelse af problemet med kønsskævheder på arbejdsmarkedet og for at udbrede kendskabet til strategier, der er udarbejdet for at overvinde disse.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse af 19. januar 2001, EFT L 22 af 24.1.2001.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 — EFT L 161 af 26.6.1999.

⁽³⁾ KOM(2000) 335 endelig udg.

(2002/C 81 E/138)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2150/01

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. juli 2001)

Om: BSE-tilfælde i Grækenland

Det BSE-tilfælde, der er opstået i Grækenland, har givet anledning til øget foruroeligelse hos såvel forbrugerne som kvægopdrætterne. Under henvisning til, at Grækenland hidtil har været anset for at være »fritaget« for dette problem, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Mener Kommissionen, at kontrolundersøgelserne af kvæget er systematiske og tilstrækkelige i omfang og antal til at garantere folkesundheden? Dækker den nuværende infrastruktur, hvad angår laboratorier og specialuddannet personale, behovet i forbindelse med den påkrævede kontrol?
2. Opfylder Grækenland de forpligtelser, det har i henhold til fællesskabslovgivningen, og som vedrører overførsel af oplysninger i forbindelse med BSE-kontrollen, både hvad angår den interne produktion som de levende dyr og slagtekroppe, der importeres?
3. Ved Kommissionen, hvordan det syge dyr er blevet smittet, under henvisning til, at der i henhold til de første officielle meddelelser på den pågældende kvægbrugsbedrift ikke var blevet brugt farligt kød- og benmel?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(17. september 2001)

Med de på nuværende tidspunkt til rådighed værende test kan man spore bovin spongiform encephalopati (BSE) kort tid før fremkomsten af kliniske tegn, men ikke tidligt i inkubationsperioden. Derfor er fjernelse af specificeret BSE-risikomateriale stadig den vigtigste foranstaltning til beskyttelse af folkesundheden mod BSE. De græske myndigheder har ikke tilkendegivet, at de har specifikke problemer med at tilvejebringe tilstrækkelig laboratoriekapacitet til at teste for BSE. Kommissionen har til hensigt at gennemføre et kontrolbesøg i Grækenland i september 2001 med henblik på at overvåge gennemførelsen af testkravene.

Grækenland rapporterer regelmæssigt om BSE-test i overensstemmelse lovgivningen.

De græske myndigheder har forelagt omfattende rapporter om resultaterne af de undersøgelser, der er blevet gennemført med henblik på at bestemme smitekilden. Indtil videre har det ikke været muligt at bestemme smitekilden, og undersøgelserne fortsætter. Da der i gennemsnit går mellem fire og seks år mellem smitte og påvisning af BSE, har det ofte vist sig at være svært at bestemme smitekilden, efter sygdommen er blevet påvist.

(2002/C 81 E/139)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2151/01 af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Rådet

(20. juli 2001)

Om: Tyrkiets trusler

Ifølge dokument nr. 9120 af 13. juni 2001 med titlen »honouring of obligations and commitment by Turkey« (som godkendtes den 28. juni 2001 af Europarådets Parlamentariske Forsamling), nægter Tyrkiet Det Økumeniske Patriarkat retten til frit at disponere over sin faste ejendom og tillader ikke Patriarkatet at modtage gaver i form af fast ejendom; endvidere har den tyrkiske stat eksproprieret en del af dets formue. Hvad angår den græske befolkning på Imvros og Tenedos (øer som på grundlag af Lausanne-traktaten, som Tyrkiet underskrev i 1923, skulle have haft et system med selvstyre), udgør de tilbageblevne indbyggere af græsk afstamning et antal på knapt 250 ud af de 3 000, der boede på øerne i 1965, og der er desuden importeret 7 000 til 8 000 tyrkiske tilflyttere.

Foruden at Tyrkiet praktiserer denne undertrykkelse af landets ikke-muslimske indbyggere, gentog den tyrkiske udenrigsminister I. Cem i en tale, der blev udsendt på tv-kanalen »CNN-Turk«, sine trusler om en tyrkisk »reaktion«, hvis Cypern blev optaget i EU. Disse trusler blev også fremsat af den tyrkiske minister med ansvar for cypriotiske anliggender, Sükrü Sina Gürel, der den 2. juli 2001 ankom til den nordlige del af Cypern, som er besat af det tyrkiske militær. Dagen inden Gürels trusler havde den tyrkiske landbrugsminister Hüsnü Yusuf Gökalp i et interview til pseudostatens avis, »Kibris« erklæret, at energiproblemet i det besatte område »ville kunne løses ved bygning af et atomkraftværk i dette område«.

Hvordan stiller Rådet sig til Europarådets rapport, der fordømmer Tyrkiet? Hvad mener Kommissionen om de vedvarende trusler fra tyrkiske regeringseksponenter mod Cypern, som er ansøgerland til EU og medlem af FN? Agter Rådet at anmode de tyrkiske officielle repræsentanter om at afstå fra enhver form for handlinger og erklæringer, der ikke alene afslører hensigter om destabilisering af det sydøstlige Middelhavsområde men også ville kunne resultere i en miljøkatastrofe uden fortilfælde, eftersom bygning af reaktorer i jordskælvsstruede områder er forbundet med åbenlyse risici?

Svar

(6. december 2001)

EU har i forbindelse med politiske dialogmøder og navnlig på det seneste møde i associeringsrådet over for Tyrkiet klart tilkendegivet, at EU forventer, at landet opfylder alle sine internationale forpligtelser, især på menneskerettighedsområdet, herunder Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser. De prioriteter, som EU har anført i tiltrædelsespactens, omfatter også garanti for og overholdelse af de rettigheder og frihedsrettigheder, der er nedfældet i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder.

Tyrkiet er ved gentagne lejligheder blevet orienteret om EU's holdning til Cypern-spørgsmålet — nemlig på det Europæiske Råds møder i Helsingfors og i Nice, inden for rammerne af tiltrædelsespactens under overskriften »Forstærket politisk dialog og politiske kriterier« samt i forbindelse med de politiske dialogmøder med landet. EU giver sin fulde støtte til FN's generalsekretær i hans bestræbelser på at finde en samlet løsning på Cypern-problemet under hensyntagen til FN's Sikkerhedsråds resolutioner og på at nå frem til en vellykket afslutning på den proces, der blev indledt i december 1999. EU er ligeledes bekendt med indholdet af resolution 1256 (2001) om »Tyrkiets overholdelse af medlemsforpligtelserne«, som Europarådets Parlamentariske Forsamling vedtog på sit 23. møde den 28. juni 2001.

Spørgsmålet om opførelse af en atomreaktor i den nordlige del af Cypern har ikke været taget op i Rådet.

(2002/C 81 E/140)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2153/01

af Francisca Sauquillo Pérez del Arco (PSE)
og María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(18. juli 2001)

Om: Plastforbrændingsanlægget Poligás i Ribesalbes (den selvstyrende region Valencia)

Poligás-anlægget, hvor der skal udvindes gas ved forbrænding af plastic, og som for nylig er blevet installeret i Ribesalbes kommune i Castellón provinsen, er nu taget i brug trods betydelig modstand fra beboere og miljøgrupper.

Helt konkret har beboerne protesteret mod bl.a. følgende:

- der foreligger ingen VVM-vurdering. Der foreligger udelukkende en erklæring om indvirkningen på miljøet udarbejdet af regionen Valencia, som udviser foruroligende mangler, idet der f.eks. ikke er nogen som helst henvisning til udslip af tungmetaller, dioxiner og furaner
- selv om projektet vedrørende aktiviteterne kunne bese af offentligheden, blev det ikke offentliggjort, med det resultat, at offentligheden ikke fik kendskab til dets eksistens og ikke kunne fremføre nogen form for klage
- anlægget befinder sig alt for tæt på selve byen, hvad der indebærer sundhedsrisici (udslip af meget giftige gasser, vandforurening, sur regn m.m.)
- lagringen af plastaffaldet (plasticdunke fra andre anlæg, som har indeholdt farlige stoffer) foregår ikke korrekt.

I betragtning af følgende retsakter: direktiv 84/360/EØF⁽¹⁾ om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg, direktiv 88/609/EØF⁽²⁾ om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg, direktiv 2000/76/EF⁽³⁾ om forbrænding af affald (især artikel 12 om offentlig deltagelse), direktiv 90/313/EØF⁽⁴⁾ om fri adgang til miljøoplysninger, direktiv 85/337/EØF⁽⁵⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet samt de forskellige bestemmelser om beskyttelse af vand, og i betragtning af den store modstand mod anlægget blandt borgerne og den rolle, Kommissionen har som garant for fællesskabsbestemmelserne, bedes Kommissionen besvare følgende:

- Vil den være indstillet på at undersøge, om anlægget i Ribesalbes overholder de fastsatte emissionsgrænser og kriterierne for lagring af farlige stoffer og for rent vand, som er fastsat i fællesskabsbestemmelserne?
- Kan Kommissionen fastslå, om godkendelsen af anlægget har fundet sted under overholdelse af direktiv 85/337/EØF om indvirkningen på miljøet og korrekt informationsadgang, således som det er foreskrevet i de relevante EF-bestemmelser?

⁽¹⁾ EFT L 188 af 16.7.1984, s. 20.

⁽²⁾ EFT L 336 af 7.12.1988, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 332 af 28.12.2000, s. 91.

⁽⁴⁾ EFT L 158 af 23.6.1990, s. 56.

⁽⁵⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(27. september 2001)

Kommissionen kender intet til de forhold, som det ærede medlem omtaler.

Efter de foreliggende oplysninger kan Kommissionen ikke udtale sig om, hvorvidt der kan være tale om en ukorrekt anvendelse af Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg⁽¹⁾.

For så vidt angår Rådets direktiv 88/609/EØF af 24. november 1988 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg⁽²⁾, er det med de informationer, det ærede medlem er fremkommet med i sin skriftlige forespørgsel, ikke muligt at konkludere, at direktivet gælder i det foreliggende tilfælde. Dette direktiv omfatter udelukkende fyringsanlæg med en nominel termisk effekt på 50 MW og derover.

Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/76/EF af 4. december 2000 om forbrænding af affald⁽³⁾ gælder med virkning fra 28. december 2005 for de eksisterende anlæg og fra 28. december 2002 for nye anlæg.

I henhold til artikel 3 i Rådets direktiv 90/313/EØF af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger⁽⁴⁾ pålægges det de offentlige myndigheder at stille miljøoplysninger til rådighed for enhver fysisk eller juridisk person på dennes anmodning herom, og uden at vedkommende skal godtgøre nogen interesse heri.

I stk. 4 i samme artikel præciseres det, at myndighederne skal give den pågældende person svar så hurtigt som muligt og senest inden to måneder. Afslås udleveringen af de ønskede oplysninger, skal dette begrundes med henvisning til en af de undtagelser, der er anført i artikel 3, stk. 2 og 3.

På grundlag af de forhold alene, som det ærede medlem omtaler, er Kommissionen ikke i stand til at fastslå, hvorvidt de spanske myndigheder har fået forelagt en anmodning om informationer, som de har besvaret ufyldstgørende, hvilket i givet fald kunne udgøre en overtrædelse af direktivets bestemmelser.

Hvis en anmodning om oplysninger skulle være blevet afvist af myndighederne og bestemmelserne i direktivet overtrådt, er det op til den, der har anmodet herom, at gøre indsigelse i henhold til direktivets artikel 4 og den spanske gennemførelseslovgivning.

Kommissionen kan på grundlag af de oplysninger, det ærede medlem er fremkommet med, ikke afgøre, hvorvidt Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾ er blevet tilsidesat.

Derfor vil Kommissionen snarest henvende sig til de spanske myndigheder og anmode om oplysninger om de fremførte forhold for at kunne verificere, om den gældende fællesskabslovgivning er blevet korrekt anvendt.

(¹) EFT L 188 af 16.7.1984.

(²) EFT L 336 af 7.12.1988.

(³) EFT L 332 af 28.12.2000.

(⁴) EFT L 158 af 23.6.1990.

(⁵) EFT L 175 af 5.7.1985.

(2002/C 81 E/141)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2155/01

af Mario Borghezio (TDI) til Rådet

(20. juli 2001)

Om: Tysk erstatning til tidligere internerede italienske militærpersoner (I.M.I.)

Den årelange sag om erstatning til tidligere krigsfanger og tvangsarbejdere i Tyskland under anden verdenskrig nærmer sig en positiv afslutning.

På grund af en forfejlet juridisk definition på I.M.I., hvor der ikke er taget hensyn til, at disse fanger, som var tvunget til at arbejde i tyske fabrikker, ikke har fået anerkendt den status, der er fastsat i Genèvekonventionen, risikerer de en urimelig diskriminering i forhold til de tidligere krigsfanger, således at de fuldstændig udelukkes fra den berammede skadeserstatning.

Kan Rådet også på baggrund af Europa-Parlamentets beslutning B2-1475/86⁽¹⁾ om erstatning til tidligere slavearbejdere i tysk industri oplyse, hvilke interventioner det agter at gennemføre over for den tyske regering for at løse dette vanskelige spørgsmål og forhindre en urimelig diskriminering af de tidligere I.M.I.?

(¹) EFT C 36 af 17.2.1986, s. 129.

Svar

(27. november 2001)

Rådet har ikke kompetence til at besvare forespørgslen fra det ærede parlamentsmedlem.

(2002/C 81 E/142)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2157/01

af Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) og Albert Maat (PPE-DE) til Kommissionen

(18. juli 2001)

Om: Forsinkelser i forbindelse med godkendelse af nye BSE-tests

Fra den 1. juli 2001 skal alle medlemsstater med undtagelse af Det Forenede Kongerige, Østrig Sverige og Finland undersøge alt slagtet kvæg, der er 30 måneder eller ældre, for BSE.

De anvendte BSE-tests skal i Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse i Det Fælles Forskningscenter i Geel gennemgå en testprocedure for at kunne godkendes. I øjeblikket deles markedet af tre fabrikker, hvis tests har været godkendt siden 1999. Andre fabrikker har senere forelagt nye tests til godkendelse. I begyndelsen af 2001 blev godkendelsen af disse tests planlagt til april/maj 2001, hvilket ville betyde at de nye fabrikker fik adgang til dette store marked i rette tid. Men nu forventes denne godkendelse ikke før august 2001.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvad denne forsinkelse skyldes?
2. Er Kommissionen klar over, at denne forsinkelse medfører, at de nuværende fabrikanter indtager en monopolstilling med deres tests, navnlig når man tager hensyn til, at et laboratorium, der begynder at anvende en given test, vil gøre det i længere tid? Hvad mener Kommissionen om dette?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(25. september 2001)

I Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 999/2001 af 22. maj 2001 om regler for forebyggelse af kontrol med og udryddelse af visse transmissible spongiforme encephalopatiser⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1326/2001 af 29. juni 2001⁽²⁾, nævnes tre hurtige test, der er godkendt til overvågning af bovin spongiform encephalopati (BSE). Disse test er udvalgt på baggrund af en evaluering, der blev iværksat af Kommissionen i 1999.

Anden evaluering blev iværksat i december 2000. Som med den første evaluering blev de test, der skulle evalueres, udvalgt af et ekspertpanel efter en verdensomspændende indkaldelse af interessetilkendegivelser.

Den anden evaluering er blevet forsinket på grund af uforudsete omstændigheder. Udbruddet af mund- og klovsyge i Det Forenede Kongerige forsinkede således leveringen af positive prøver fra det nationale referencelaboratorium i Det Forenede Kongerige. Desuden opstod der uventede problemer med anvendelsen af de tilgængelige frosne prøver, og det har derfor været nødvendigt at udarbejde en ny serie prøver. Det er naturligvis ikke acceptabelt at fremskynde godkendelsen af test uden først at sikre, at den nødvendige videnskabelige evaluering er blevet foretaget under korrekte og nøje overvågede omstændigheder. Her må hensynet til folkesundheden gå forud for kommercielle hensyn.

Kommissionen mener ikke, at der i den nuværende situation er tale om et monopol, da de tre godkendte test fremstilles og markedsføres af forskellige virksomheder. Kommissionen følger dog situationen nøje.

⁽¹⁾ EFT L 147 af 31.5.2001.

⁽²⁾ EFT L 177 af 30.6.2001.

(2002/C 81 E/143)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2158/01

af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen

(19. juli 2001)

Om: Kommissionens holdning til en række medlemsstaters hindringer for en liberalisering af markederne

I en række af Fællesskabets medlemsstater blokeres eller forsinkes den igangværende liberalisering af markederne i EU. Dette er især tilfældet inden for energisektoren i Frankrig og Tyskland.

Frankrig f.eks. har stadig to statsmonopoler inden for energisektoren, der begge med støtte fra Den Europæiske Union er i voldsom ekspansion i konkurrence med andre liberaliserede europæiske virksomheder.

Netop på grund af EU's støtte må man til stadighed sætte spørgsmålstegn ved, hvorfor Kommissionen ikke indtager en klar og konsekvent holdning til dette spørgsmål ved at vedtage foranstaltninger rettet mod de lande, der blokerer eller forsinker ovennævnte liberaliseringsproces.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger, den agter at iværksætte over for denne konkurrencebegrænsende praksis, som adskillige medlemsstater anvender på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(6. september 2001)

Kommissionen deler de betænkeligheder, det ærede medlem giver udtryk for, vedrørende de eksisterende uligheder, når det drejer sig om liberalisering i energisektoren. Som en reaktion på disse betænkeligheder understregede Kommissionen på sit møde den 20. juni 2001, at den mest effektive og hensigtsmæssige måde til at genoprette markedsåbningsbalancen og de konkurrenceforvridninger, der er følgen heraf, er en hurtig vedtagelse af Rådet og Parlamentet af forslagene af marts 2001 om at gennemføre liberaliseringen af Fællesskabets energimarkeder⁽¹⁾.

Hvad angår den forskellige liberaliseringsgrad i energisektoren på nuværende tidspunkt mener Kommissionen, at dette kan løses, hvis Rådet og Parlamentet hurtigt vedtager Kommissionens forslag af marts 2001 om yderligere liberalisering af energimarkederne (al elektricitet, der ikke er husholdningselektricitet, åben for konkurrence senest 1. januar 2003, ikke-husholdningsgas åben for konkurrence senest 1. januar 2004 og alle kunder (inklusive husholdning) åben senest 1. januar 2005⁽²⁾).

For at løse problemerne forbundet med konkurrenceforvridning og ubalancer på kort sigt før vedtagelse af forslagene om yderligere liberalisering agter Kommissionen at:

- overvåge medlemsstaterne for at sikre rettidig og korrekt gennemførelse af de eksisterende elektricitets- og gasliberaliseringsdirektiver
- sikre, at EF-traktatens konkurrencebestemmelser anvendes fuldt ud i energisektoren. Kommissionen vil navnlig fortsat anvende traktatens bestemmelser om restriktiv forretningspraksis og misbrug af en dominerende markedsstilling, mod restriktioner og forvridninger i konkurrence om forsyning og mod diskriminering ved netadgang, til nøje at undersøge enhver statsstøtte til elektricitets- og gasselskaber (inklusive statsstøtte i kernekraftsektoren) og anvende konkurrencebestemmelserne på begrænsninger i forbrugernes ret til at vælge leverandør. Eksempler på sådanne tilfælde, som Kommissionen har behandlet i de seneste to år, er indskriden mod fælles salg (f.eks. GFU og EDF/CNR) styrkelse af dominerende stilling ved fusion (f.eks. VEBA/VIAG, EDF/EnBW), privilegeret netadgang (f.eks. dansk/tysk og fransk/engelsk sammenkobling) strandede omkostningsordninger og tilslutning af nøglekunder (Gas Natural/Endesa).

Hvis vedtagelse af forslagene om yderligere liberalisering af energimarkederne bliver forsinkede, påtænker Kommissionen selv at vedtage beslutninger eller direktiver på grundlag af artikel 86 i EF-traktaten, navnlig stk. 3, for at behandle eventuelle konkurrenceforvridninger på grund af forskellig liberaliseringsgrad. En sådan fremgangsmåde, dvs. Kommissionens vedtagelse af direktiver rettet til medlemsstaterne på grundlag af artikel 86, stk. 3, i EF-traktaten, er tidligere blevet anvendt i telekommunikationssektoren.

⁽¹⁾ KOM(2001) 125 endelig udg.

⁽²⁾ IP/01/356.

(2002/C 81 E/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2163/01

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(19. juli 2001)

Om: Gågader og offentlig transport til nedbringelse af støj i byområderne

På det nylige møde i Malaga i den arbejdsgruppe, der har til opgave at udarbejde Urbal-programmets basisdokument om bymiljøet i EU, blev opmærksomheden henledt på nødvendigheden af at bekæmpe bystøj, som er den største trussel mod den miljøkvalitet, som EU-borgerne har krav på.

Blandt de vigtigste midler, som ovennævnte eksperter har anbefalet til bekæmpelse af bystøj, fremstår især behovet for at forbedre den offentlige transport og øge antallet af gågader i byernes centrum.

Vil Kommissionen med udgangspunkt i ovennævnte henstillinger, der er af afgørende betydning for at kunne sikre EU-borgerne en vis miljøkvalitet, gøre en indsats for at iværksætte en informationskampagne for at få kommunerne i EU til at fremskynde iværksættelsen af sådanne foranstaltninger, der ifølge ovennævnte eksperter vil bidrage til en væsentlig forbedring af bymiljøet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(12. oktober 2001)

På indeværende tidspunkt er det ikke Kommissionens hensigt at gå videre med spørgsmålet om informationskampagner i Spanien vedrørende støjplager, end hvad der allerede er forudset i det foreslåede direktiv om støjvurdering og -regulering, som for øjeblikket er til andenbehandling. Hovedvægten er lagt på strategisk støjkortlægning og deraf følgende handlingsplaner, som skal gennemføres af de kompetente myndigheder, snarere end på fastsættelsen af grænseværdier.

Oplysninger om Kommissionens arbejde på dette område findes på følgende URL: www.europa.eu.int/comm/environment/noise/home.htm.

(2002/C 81 E/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2167/01

af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(19. juli 2001)

Om: Behandlingen af plastic til nyttiggørelse på Poligás-anlægget (Valencia-regionen, Spanien)

Det nye Poligás-værk i Ribesalbes kommune i Castellón-provinsen, der skal producere elektricitet via forbrænding af plastic, er for nylig sat i prøvedrift under kraftige protester fra lokale beboere og miljøgrupper. Områdets beboere har tidligere klaget over konkrete forhold, som Kommissionen allerede er blevet informeret om i en tidligere forespørgsel fra undertegnede dateret den 2. juli 2001.

Imidlertid har den valencianske regionalregering gjort sig skyldig i en fejlvurdering af de miljømæssige konsekvenser af den plastic, der skal nyttiggøres gennem forbrænding på værket, som fortjener særlig omtale. Den plastic, som skal nyttiggøres (emballage hidrørende fra den kemiske og keramiske industri), er i henhold til Fællesskabets og Spaniens lovgivning at betragte som farligt affald, fordi den har indeholdt farlige stoffer. Ikke desto mindre betragter såvel virksomheden som den valencianske regionalregering materialet som ufarligt under henvisning til, at det vaskes inden forbrændingen.

Mener Kommissionen, at blot fordi det pågældende materiale er blevet vasket, er det ikke længere at betragte som farligt, selv om det har indeholdt farlige stoffer?

Giver EU-lovgivningen nogen mulighed for at vurdere, om en sådan ordning er forenelig med sundheds- og sikkerhedsforskrifterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(19. oktober 2001)

I henhold til den gældende fællesskabslovgivning skal alt affald, for at dette kan anses for at være farligt, have en eller flere af de egenskaber, der er anført i bilag III til Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald⁽¹⁾. Emballage, der rummer farlige stoffer, anses for farlig, såfremt den fortsat rummer farlige rester eller der indgår farlige stoffer i dens sammensætning i sådanne mængder, at de bliver farlige i og med, at de frembyder en eller flere af de egenskaber, der er anført i bilag III.

På grundlag af de oplysninger, det ærede medlem er fremkommet med, kan Kommissionen ikke vurdere, hvorvidt den vaskemetode, der benyttes i Poligás-anlægget, er tilstrækkelig til at fjerne alle rester af farlige stoffer i et sådant omfang, at ingen af de skadelige egenskaber gør sig gældende længere. Kommissionen kan heller ikke vurdere, om sammensætningen af den pågældende emballage gør denne farlig.

En vurdering af ordningens forenelighed med fællesskabslovgivningen på sundheds- og sikkerhedsområdet kræver yderligere informationer.

(¹) EFT L 377 af 31.12.1991.

(2002/C 81 E/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2168/01
af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(19. juli 2001)

Om: Udlicitering af ambulancetransport i Norrland

For nogle år siden blev ambulancetransporten i Norrland sendt i udbud. I Lycksele konkurrerede militæret med et privat selskab (Norrlandsflyg), da ambulancetransporten blev udbudt. I sidste ende fik militæret tildelt kontrakten, men det private selskab har siden hævdet, at konkurrencen ikke foregik på lige vilkår. Sagen blev anmeldt til Kommissionen. Ved den seneste undersøgelse af spørgsmålet i maj 1999 var sagen ikke afklaret. Kan Kommissionen redegøre for, hvorledes det går med behandlingen af denne sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(25. oktober 2001)

Siden 1995 har Kommissionen efter en række klager indgivet af svenske private selskaber, der udfører lufttransport med helikoptere, set sig nødsaget til — på grundlag af EF-traktatens bestemmelser om statsstøtte — at undersøge, under hvilke betingelser kontrakter om helikoptertransport er blevet tildelt det svenske militær efter en række udbudsprocedurer.

Efter en tilbundsående undersøgelse har Kommissionen ikke kunnet finde nogen statsstøtteelementer i denne sag som omhandlet i EF-traktatens artikel 87 (tidl. artikel 92), stk 1. Kommissionen fortsætter til gengæld med nærmere at undersøge, hvorvidt den svenske stat kan være indehaver af en lufttransportlicens som omhandlet i artikel 4 ff. i Rådets forordning (EØF) nr. 2407/92 af 23. juli 1992 om udstedelse af licenser til luftfartsselskaber(¹).

(¹) EFT L 240 af 24.8.1992.

(2002/C 81 E/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2169/01
af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(19. juli 2001)

Om: Interreg-projekt og fri konkurrence

Den danske tv-station TV2 (privatejet og reklamefinansieret) og den svenske tv-station Sveriges Televisions Sydnytt har et projekt i gang med en satellitforbindelse for hurtigt at kunne overføre programindslag mellem København og Malmø. Dette projekt er blevet støttet af EU (gennem Interreg) med 12,5 mio. kroner ud af de samlede omkostninger på 25 mio. kroner.

Dette har skabt fortørnelse hos den konkurrerende tv-station TV4 Øresund, som finder, at det fordrejer konkurrencen, da det højner Sydnyttets kvalitet af lokalt programmateriale, hvilket er noget, der bliver stadig vigtigere i takt med den digitale udvikling.

Finder Kommissionen, at dette projekt er helt foreneligt med bestræbelserne på at skabe en Union uden fordrejninger af den frie konkurrence?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(17. september 2001)

EU-initiativet Interreg forvaltes som alle strukturfondsprogrammer decentralt. Det er et udvalg bestående af repræsentanter for det lokale partnerskab, der udvælger de projekter, som skal finansieres. Alle udvalgte projekter skal overholde traktatens bestemmelser, herunder konkurrence- og statsstøttereglerne. Ansvar for, at sådanne projekter er i overensstemmelse med traktatbestemmelserne, påhviler myndighederne i de pågældende medlemsstater.

Ud fra de foreliggende oplysninger har Kommissionen ingen grund til at formode, at projektet ikke skulle være foreneligt med konkurrencepolitikken. At der ydes offentlig støtte til private virksomheder er ikke i sig selv noget tegn på, at der foreligger en overtrædelse, forudsat at støtten selvfølgelig ikke overskrider de grænser, der er fastsat i EU's konkurrenceregler. Kommissionen vil nøje undersøge eventuelle yderligere oplysninger, som det ærede medlem eller den pågældende virksomhed måtte ønske at indsende.

(2002/C 81 E/148)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2171/01

af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Rådet

(20. juli 2001)

Om: Bistandspolitik i forhold til landbrugspolitik

Under en konference den 20. og 21. juni 2001 om EU's bistandspolitik kritiserede bl.a. de svenske og nederlandske ministre med ansvar for bistandsanliggender EU's landbrugspolitik og gav udtryk for den opfattelse, at den var i uoverensstemmelse med den fælles udviklingspolitik.

Unionens toldafgifter og tilskud til fordel for landbruget bevirker, at udviklingslandene har vanskeligt ved at eksportere deres vigtigste produkter til EU, samtidig med at EU-produkter til kunstigt lave priser dumpes på udviklingslandenes hjemmemarkeder, hvorved de lokale produkter fortrænges. Dertil kommer, at hygiejne- og sundhedskrav til fødevarer importeret til EU af rent protektionistiske årsager er meget høje, hvilket den nederlandske minister for udviklingsbistand, Herfkens, også påpegede (Dagens Nyheter den 22. juni 2001).

Hvad agter Rådet at gøre for at afhjælpe ovennævnte problem, således at udviklingslandene får mulighed for at eksportere landbrugsvarer til Unionen og slipper for at konkurrere med landbrugsvarer til dumpingpriser på deres egne hjemmemarkeder?

Svar

(6. december 2001)

Rådet kommenterer ikke synspunkter, som de enkelte ministre fra medlemsstaterne har givet udtryk for, navnlig ikke, når bemærkningerne er fremsat uden for Rådets rammer.

Rådet erkender imidlertid generelt, at der er behov for større sammenhæng mellem de forskellige politikker, Fællesskabet fører. I Rådets og Kommissionens fælles erklæring om Fællesskabets udviklingspolitik, som blev vedtaget i november 2000, understreges vigtigheden af en sådan sammenhæng.

Rådet mener, at der bør gøres en indsats for at sikre, at der tages hensyn til målene for Fællesskabets udviklingspolitik i forbindelse med udformningen og gennemførelsen af andre politikker, der berører udviklingslandene, ved hjælp af en systematisk og grundig analyse af foreslåede foranstaltningers indirekte virkninger bl.a. inden for landbrugspolitikken.

Rådet har tilskyndet Kommissionen til at tage hensyn til udviklingsproblemer, når den udøver sine beføjelser. Efter anmodning fra Rådet vil Kommissionens årsrapport om udviklingspolitik, som forventes at foreligge i oktober 2001, indeholde et kapitel om de problemer med »manglende sammenhæng«, som har vist sig i det foregående år, og de bestræbelser, der er gjort for at afhjælpe dem.

(2002/C 81 E/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2172/01
af Jonas Sjøstedt (GUE/NGL) til Rådet

(20. juli 2001)

Om: Planer om en operativ politistyrke til bekæmpelse af optøjer i hele Unionen

Efter topmødet i Göteborg i juni 2001 har der fra flere sider været talt om behovet for at oprette en politistyrke til bekæmpelse af optøjer for således at sikre bevogtning og beskyttelse af topmøder over alt i Unionens medlemsstater.

En arbejdsgruppe er nu i færd med at undersøge dette spørgsmål. Finder Rådet, at der er behov for at styrke Europol med en politistyrke til bekæmpelse af optøjer og med efterretningsvirksomhed for at overvåge potentielle ballademagere i forbindelse med topmøder?

Svar

(29. november 2001)

Det ærede parlamentsmedlem gøres opmærksom på, at Rådet (retlige og indre anliggender) som følge af topmødet i Göteborg og de optøjer, der fandt sted under dette topmøde, mødtes den 13. juli 2001 for at drøfte dette spørgsmål.

Der var på samlingen enighed om, at samarbejdet mellem de retshåndhavende myndigheder bør forbedres. Det er hverken på denne rådssamling eller i noget andet rådsorgan blevet foreslået at oprette en politistyrke til bekæmpelse af optøjer. Der er derfor ikke nogen arbejdsgruppe, der behandler spørgsmålet, og det er heller ikke relevant at se på Europols kompetence i den forbindelse.

(2002/C 81 E/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2178/01
af Mario Borghezio (TDI) til Rådet

(13. juli 2001)

Om: Overtrædelse af en EU-borgers menneskerettigheder i Algeriet

For et år siden søgte Michela Silvestri og hendes datter Meriem, som var blevet bortført af sin muslimske far, tilflugt i den italienske ambassade i Algier. Michela Silvestri og hendes datter kunne ikke vende tilbage til Italien, fordi der i øjeblikket verserer en civilretlig proces ved en algerisk domstol.

Denne situation er en overtrædelse af menneskerettighederne, fordi man fratager Michela Silvestri hendes ret til at bringe sin datter tilbage til Italien og opdrage hende i overensstemmelse med sin egen religion.

Hvilke foranstaltninger har Rådet til hensigt at iværksætte over for den algeriske regering med henblik på at bringe en afslutning på denne situation, som er en alvorlig overtrædelse af menneskerettighederne?

Svar

(27. november 2001)

Rådet gør det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at Rådet ikke har egne traktatmæssige beføjelser i forbindelse med den nævnte sag, der henhører under de bilaterale forbindelser mellem Italien og Algeriet.

Det skal dog bemærkes, at det belgiske formandskab vil tage initiativ til at afholde en konference om forældremyndighed. I den forbindelse vil man se nærmere på konventionen om barnets rettigheder af 20. november 1989, bl.a. med henblik på at fastlægge et regionalt instrument vedrørende beskyttelse af børns rettigheder, herunder problematikken i forbindelse med børnebortførelser og respekten for retten til kontakt.

I øvrigt indeholder det udkast til associeringsaftale, som Kommissionen er ved at forhandle med Algeriet, bl.a. bestemmelser om øget gensidig bistand som led i samarbejdet om behandling af uoverensstemmelser eller sager inden for det civil-, handels- og familieretlige område. Forhandlingerne er endnu ikke afsluttet, men det ser ud til, at der fra algerisk side er tilslutning til disse bestemmelser.

(2002/C 81 E/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2180/01 af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(23. juli 2001)

Om: Færdselsuheld og tohjulede køretøjer

Færdselsuheld er ifølge det græske sundhedsministeriums program »Undervejs 2001-2005« den hyppigste dødsårsag blandt de 18-44-årige og personer, der færdes på tohjulede køretøjer. I det samme program nævnes det, at Grækenland er det land, der havde den højeste procentuelle stigning i antallet af omkomne ved færdselsuheld i perioden 1980-1997, hvor den nåede op på 60 %. Alligevel findes der i Grækenland ingen særlige færdselsundervisningsprogrammer for førere af tohjulede køretøjer eller særlige steder for uddannelse i at færdes på disse køretøjer. Endvidere er aldersgrænsen for erhvervelse af førerbevis til tohjulede køretøjer højere end for førerbevis til biler, selvom det normalt er yngre personer, der færdes på tohjulede køretøjer. Kommissionen bedes besvare følgende: Vil der som led i den tredje fællesskabsstøtteramme blive truffet foranstaltninger til opfyldelse af behovet for uddannelse af førere af tohjulede køretøjer samt foranstaltninger til forebyggelse af færdselsuheld?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(8. oktober 2001)

EF-støtterammerne for Grækenland i programmeringsperioden 2000-2006 omfatter udarbejdelse og gennemførelse af en integreret plan til forbedring af færdselssikkerheden. I denne plan indgår foranstaltninger på steder med høj ulykkesfrekvens, anvendelse af belægninger, der forebygger udskridning, forbedret skiltning, mærkning og belysning, ny køreuddannelse, køreuddannelse i skoler og på særlige anlæg, skærpet politikontrol og styrket nødhjælp i forbindelse med ulykker. Gennemførelsen af denne integrerede handlingsplan vil også omfatte aktioner og projekter, der navnlig skal samfinansieres under de operationelle programmer for henholdsvis centrale vejstrækninger, havne og byudvikling og for jernbaner, lufthavne og bytransport. Disse operationelle programmer omfatter specifikke foranstaltninger til forbedring af færdselssikkerheden.

(2002/C 81 E/152)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2185/01
af Pere Esteve (ELDR) til Kommissionen**

(23. juli 2001)

Om: EU's kampagne »Blå flag«

En af Den Europæiske Unions almindeligt iværksatte foranstaltninger til beskyttelse af havet er aktion »Blå flag«-kampagnen, der koordineres af Foundation for Environmental Education og støttes af Kommissionen. Kampagnen går ud på, at strande og havne gives Kommissionens kvalitetsstempel, hvis disse opfylder bestemte kriterier.

Kommissionen bør roses for sine initiativer til beskyttelse af miljøet og især til bevarelse af strande og havne. Desuden har kampagnen haft en positiv virkning på mange strande i form af øget sikkerhed, information, etc.

Imidlertid bør det med hensyn til »Blå flag«-kampagnen påpeges, at de opstillede kriterier til tider kan have den modsatte virkning end den ønskede, hvad angår beskyttelse af miljøet. Aktionen har således fremmet:

- etableringen af faciliteter på strandene, hvilket ofte i væsentlig grad skæmmer strandenes naturlige miljø,
- indførelsen af brusebade på strandene,
- bortskaffelsen af tang.
- Er Kommissionen bekendt med ovennævnte?
- Agter Kommissionen at ændre ovennævnte kriterier, som tilgodeser turismen, for i stedet at fastlægge kriterier, der i højere grad fokuserer på beskyttelse af strandene?
- Agter Kommissionen at forsøge at tilpasse kriterierne til de pågældende strandes miljø, det være sig et beskyttet naturområde, en byzone etc.?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(12. oktober 2001)

Blå flag-kampagne er ikke Kommissionens initiativ. Det er derimod taget af den ikke-statslige organisation (NGO) »Federation for Environmental Education in Europe (FEEE)« med hjemsted i København (Danmark). Tidligere har Kommissionen medvirket ved arbejdet i FEEE's jury, og indtil 1998 modtog FEEE desuden finansiel støtte fra Kommissionen.

FEEE benytter en række kriterier for tildeling af sine »blå flag«, heriblandt overensstemmelse med Fællesskabets badevandsdirektiv⁽¹⁾.

Takket være badevandsdirektivet er der opnået en meget betydelig forbedring af badevandskvaliteten i Europa. Dog stammer dette direktiv fra 1976 og bygger således på viden og erfaringer fra først i 1970'erne. Kommissionen har derfor indledt forberedelserne til en tiltrængt revision af dette direktiv. Med henblik herpå udsendte Kommissionen i december 2000 en meddelelse om en ny badevandspolitik⁽²⁾. Her slås der til lyd for, at konceptet bedre strandforvaltning, som varetages af den ansvarlige myndighed, integreres i det nye direktiv. En strandprofil udarbejdet af de lokale myndigheder vil ikke blot give oplysning om forureningskilderne, men kan også benyttes til planlægning på længere sigt med henblik på bevaring og forbedring af strandene.

FEEE's navn og adresse mv.: The Blue Flag Coordination (»Koordineringen af de blå flag«), FEEE, c/o Friluftsrådet, Scandiagade 13, DK-2450 København SV, Danmark, tlf. +45 33 79 00 79, fax +45 33 79 01 79; e-mail: bf.int@friluftsradet.dk; Internet: <http://www.blueflag.org/>.

(¹) Rådets direktiv 76/160/EØF af 8. december 1975 om kvaliteten af badevand, EFT L 31 af 5.2.1976.

(²) Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet med titlen »Udarbejdelse af en ny badevandspolitik«, KOM(2000) 860 endelig udg.

(2002/C 81 E/153)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2197/01

af Mark Watts (PSE) til Kommissionen

(23. juli 2001)

Om: Transport af dyr i Italien

Kommissionen har for nylig offentliggjort en rapport fra en undersøgelsesrejse til Italien i november 2000. Heraf fremgår det, at der sker mange brud på EU-bestemmelserne om dyrebekyttelse i forbindelse med transport af dyr til Italien eller igennem Italien til Grækenland eller tredjelande. Det fremgår også, at overholdelsen af Rådets direktiv 91/628 (¹) er mangelfuld i Italien. Problemerne består f.eks. i, at dyr med kroniske skader transporteres over store afstande, at de maksimale tilladte transporttider overskrides, at Italienske embedsmænd undlader at kræve, at dyr, der importeres fra tredjelande, skal have 24 timers hvile ved grænsen, og at køretøjer, der ikke opfylder de lovbestemte normer, benyttes til transporter af over otte timers varighed.

Hvilke skridt vil Kommissionen tage for at få Italien til at gennemføre EU-bestemmelserne om beskyttelse af dyr under transport korrekt?

(¹) EFT L 340 af 11.12.1991, s. 17.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(25. september 2001)

På grundlag af resultaterne af Levnedsmiddel- og Veterinærkontorets arbejde og visse oplysninger fra dyrevelfærdsgrupper er Kommissionen bekendt med, at gennemførelsen og håndhævelsen af fællesskabslovgivningen vedrørende beskyttelse af dyr under transport har været utilstrækkelig i Italien. Kommissionen har i en række tilfælde grebet ind over for de italienske myndigheder og har modtaget forsikringer fra den italienske regering om, at der er truffet forskellige foranstaltninger til at forbedre situationen.

Men selvom Italien hævder at have truffet visse foranstaltninger til udbedring af de mangler, der er beskrevet i tidligere rapporter fra Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret, har Kommissionen for nylig i den undersøgelsesrapport, som det ærede medlem nævner, måttet konkludere, at der fortsat er alvorlige mangler i forbindelse med gennemførelsen og håndhævelsen af Rådets direktiv 91/628/EØF som ændret ved direktiv 95/29/EF (¹).

I lyset af disse mangler vil Kommissionen i den nærmeste fremtid træffe en beslutning om overtrædelsesprocedurer.

(¹) EFT L 148 af 30.6.1995.

(2002/C 81 E/154)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2207/01
af Karin Riis-Jørgensen (ELDR) til Kommissionen**

(17. juli 2001)

Om: Ulovlig støtte til Pollmeier Massivholz GmbH

I det tyske magasin, EUWID Laubholz nr. 9 af 26. april 2001, kan man læse, at EU's konkurrencemyndigheder vil undersøge, hvorvidt der er givet ulovlig støtte til Pollmeier Massivholz GmbH's savværk i Malchow.

I den forbindelse tillader jeg mig at stille Kommissionen følgende spørgsmål:

- Er Kommissionen kommet til nogen konklusion vedrørende dens undersøgelse af den tildelte støtte, og hvor store beløb er der givet i støtte hidtil?
- Endvidere, hvorledes agter Kommissionen at sikre, at Pollmeier Massivholz ikke i fremtiden benytter støttepenge til at underbyde konkurrenter på både råtræsmarkedet og færdigvaremarkedet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(5. september 2001)

Kommissionen har den 13. marts 2001 indledt en officiel undersøgelse i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 2, af den støtte, som er ydet Pollmeier GmbH, Malchow og Pollmeier GmbH & Co. KG, Kässlitz. Pollmeier Massivholz GmbH er eneaktionær i begge selskaber.

Myndighederne i delstaten Mecklenburg-Vorpommern har ydet investeringsstøtte med en støtteintensitet på 48,8 % brutto af de støtteberettigede investeringsudgifter på 27,7 mio. EUR til oprettelse af et savværk i Malchow.

Delstaten Thüringen har ydet investeringsstøtte til oprettelse af et nyt savværk og træforarbejdningsanlæg i Kässlitz. Den samlede støtteintensitet andrager 43,4 % brutto af de støtteberettigede udgifter på 44,93 mio. EUR.

Begge investeringer finder sted i dårligt stillede områder, jf. EF-traktatens artikel 87, stk. 3. De nævnte støtteintensiteter kræver, at modtagerne i hvert enkelt tilfælde er små og mellemstore virksomheder, hvis støtten skal opfylde de relevante regler, især om regionalstøtte. Kommissionen er derfor i gang med at undersøge, om støttemodtagerne opfylder de kriterier for små og mellemstore virksomheder, der er fastsat i fællesskabsreglerne, og derfor, om støtte i sin helhed er forenelig med fællesmarkedet. Er dette ikke tilfældet, vil Kommissionen kræve den del af støtten, der ikke er forenelig med fællesmarkedet, tilbage, for dermed at genoprette markedslige vægten.

(2002/C 81 E/155)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2211/01
af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen**

(24. juli 2001)

Om: Klage fra Manfred Jost (klage nr. 00/51228, SG (2000) A/14901) mod Forbundsrepublikken Tyskland vedrørende udvinding af stenkul ved bjergværket Warndt/Luisenthal

1. Er det Kommissionen bekendt, at klageren allerede har indgivet en klage til Kommissionen vedrørende ovennævnte bjergværk, og at Forbundsrepublikken Tyskland i denne forbindelse ved De Europæiske Fællesskabers Domstol har fået en dom for for sen gennemførelse af europæisk ret (sag C-301/95)?

2. Er det Kommissionen bekendt, at de offentlige myndigheder (i delstaten Saarland) også efter Domstolens dom fra oktober 1998 har tilladt udvinding af stenkul, uden at der blev foretaget den krævede miljøvurdering (direktiv 85/337/EØF (!)), på trods af, at klageren gang på gang har gjort opmærksom herpå?

3. Er det Kommissionen bekendt, at de saarlandske myndigheder fortsat nægter at indstille udvindingen af stenkul, der i øjeblikket foregår uden miljøvurdering, og lade foretage en sådan miljøvurdering?
4. Hvad agter Kommissionen at foretage sig for at få gennemført gældende europæisk ret på dette område, ikke mindst i betragtning af, at Kommissionen med skrivelse af 20.4.1999 meddelte klageren, at den nu vil kontrollere, at Tyskland træffer de foranstaltninger, der kræves i dommen?
5. Hvordan sikrer Kommissionen, at nødvendige afgørelser ikke først træffes, når der er gået måneder eller undertiden år og der i mellemtiden ved udvindingen er skabt en situation, der ikke står til at ændre?

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. september 2001)

1. og 3. Kommissionen er klar over klage nr. 91/4626, som blev indgivet i 1991, vedrørende kulmineaktiviteterne i Luisenthal. Denne klage er blevet grupperet sammen med femten andre tilsvarende klager over den mangelfulde håndhævelse af Rådets direktiv 85/337/EØF (¹) fra tysk side under hovedprocedure nr. 90/4710. Denne sidste procedure førte omsider til Domstolens dom i sag nr. C-301/95, hvor der den 22. oktober 1998 blev afsagt den kendelse, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i medfør af EF-traktaten, idet man (1) ikke inden for den fastsatte frist har truffet de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme Rådets direktiv 85/337/EØF; (2) ikke har meddelt Kommissionen samtlige de foranstaltninger, landet har truffet for at gennemføre direktivet; (3) ikke har ladet foretage nogen vurdering af indvirkningerne på miljøet (VVM-undersøgelse) af samtlige de projekter, der skal undergives en sådan vurdering ifølge direktivet, og for hvilke begæringen om en officiel tilladelse er blevet indledt efter den 3. juli 1988; og (4) på forhånd har udelukket hele grupper af projekter som opregnet i bilag II til det ovennævnte direktiv fra pligten til at vurdere deres indvirkning på miljøet (VVM-undersøgelse).

2. Kommissionen er ligeledes via den nye klage 2000/5128 blevet klar over, at minedriftsmyndighederne i Saarland er fortsat med at give tilladelse til kulminedrift uden forinden at have ladet foretage en miljøindvirkningsvurdering.

4. Kommissionen har underrettet den klagende part om Domstolens ovennævnte dom og har meddelt vedkommende, at Kommissionen nu er i gang med at vurdere den aktion, der er iværksat fra tysk side med henblik på at sikre, at dommen også efterkommes. Som opfølgning af denne domstolsdom har Kommissionen iværksat en ny overtrædelsesprocedure, som er baseret på artikel 228 (fhv. artikel 171) i EF-traktaten, idet den i henhold til bestemmelserne af 12. november 1998 fremsendte en formel åbningsskrivelse i medfør af artikel 228 den 14. juli 1999 samt en begrundet udtalelse, ligeledes i medfør af artikel 228, den 1. februar 2000 til Forbundsrepublikken Tyskland. I og med at man fra tysk side ikke har efterkommet Domstolens dom fuldt ud, fremsendte Kommissionen en anmodning til Den Europæiske Domstol i henhold til EF-traktatens artikel 228 den 12. februar 2001 med krav om betaling af en daglig konventionalbod på € 237 600. Sagen verserer fortsat for Domstolen.

5. Kommissionen har udover den ovennævnte procedure i medfør af artikel 228 i EF-traktaten også stilet en formel åbningsskrivelse til Tyskland i henhold til artikel 226 (fhv. artikel 169) i EF-traktaten efter at have modtaget de informationer, der er indeholdt i nærværende klage. Det tyske svar er endnu ikke indgået. Denne kommissionsafgørelse, d.v.s. at indlede en anden individuel procedure sideløbende med hovedsagen, mens den anden sag stadig venter på Domstolens afgørelse, er ikke nødvendigvis den normale procedure, men ganske øjensynligt berettiget i den foreliggende sag, da det er opfattelsen, at der her bør tages omgående skridt. Kommissionen har derfor gjort alt, hvad den kunne, for at sikre sig, at de nødvendige afgørelser træffes omgående.

(¹) Rådets direktiv 85/337/EEC af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 175 af 5.7.1985.

(2002/C 81 E/156)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2212/01
af Lord Inglewood (PPE-DE) til Kommissionen**

(24. juli 2001)

Om: Farlige stoffer i badevand

Hvorfor indeholder Rådets direktiv 76/160/EØF⁽¹⁾ om kvaliteten af badevand ikke nogen ufravigelige krav med hensyn til stoffer som f.eks. opløst oxygen, flydende stoffer, ammoniak, Kjeldahl-kvælstof, pesticider, tungmetaller, cyanider, nitrater og fosfater, medmindre disse stoffer menes at være til stede som følge af et forureningsuheld?

⁽¹⁾ EFT L 31 af 5.2.1976, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. oktober 2001)

Rådets direktiv 76/160/EØF af 8. december 1975 om kvaliteten af badevand har til formål at beskytte borgerne mod risici, der normalt er forbundet med badning, hvor der er tale om indtag gennem munden af mindre vandmængder eller absorption heraf gennem huden. Under disse forhold tror Kommissionen ikke på, at forurening med nitrater eller tungmetaller i forbindelse med badevand udgør nogen større risiko for menneskers sundhed. Det betyder dog ikke, at der ikke findes bestemmelser om forekomsten af disse andre forurenende stoffer.

Flere af de parametre, som nævnes i denne skriftlige forespørgsel, behandles under anden lovgivning, såsom nitratedirektivet⁽¹⁾ eller direktiv 76/464/EØF⁽²⁾. Mens nitratedirektivet fremdeles gælder, er direktivet om udledning af farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø blevet integreret i det nye vandrammedirektiv⁽³⁾. I denne sammenhæng skal belastninger og virkninger klarlægges, og der skal opstilles et program med foranstaltninger samt etableres en omfattende overvågning med henblik på at nå frem til en god kemisk og biologisk status.

Da Rådets direktiv 76/160/EØF går tilbage til 1976 og dermed afspejler den viden og de erfaringer, man havde opnået i begyndelsen af 1970'erne, er Kommissionen gået i gang med en revision af badevandsdirektivet. Med henblik herpå offentliggjorde Kommissionen i december 2000 en meddelelse om en ny badevandspolitik⁽⁴⁾. Med et nyt direktiv vil der blive indført en bedre forvaltning af strandene og fokusering på badevandets bakteriologiske kvalitet, ligesom man vil benytte opløst ilt samt pH-værdien og/eller klarheden som »hurtige« indikatorer.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, EFT L 375 af 31.12.1991.

⁽²⁾ Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer til Fællesskabets vandmiljø, EFT L 129 af 18.5.1976.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, EFT L 327 af 22.12.2000.

⁽⁴⁾ KOM(2000) 860 endelig udg.

(2002/C 81 E/157)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2213/01
af Brian Simpson (PSE) til Kommissionen**

(24. juli 2001)

Om: Ændringer i anvendelsesområderne for de forskellige kategorier af kørekort i det tredje EF-kørekortdirektiv

Vil Kommissionens forslag til tredje EF-kørekortdirektiv medføre begrænsning af C1-kørekortkategorien eller ændringer i anvendelsesområderne for andre kørekortkategorier?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(2. oktober 2001)

Den gældende fællesskabslovgivning⁽¹⁾ rummer klare definitioner af alle kategorier af kørekort. Definitionerne af disse kategorier, herunder kategori C1, som omfatter lastvogne på mellem 3,5 og 7,5 tons, er ved gentagne lejligheder blevet drøftet af regeringsekspertene vedrørende kørekort som led i gennemførelsen af det nuværende direktiv.

Det er fremgået af disse drøftelser, at den nuværende kategori C1 omfatter to køretøjstyper med et skæringspunkt ved ca. seks tons. Ved at bringe definitionen af kategori C1 på linje med de tekniske karakteristika for de køretøjer, der henhører under denne kategori, vil det blive muligt at nå frem til en køreundervisning og en køreprøve, som er tættere på virkeligheden, hvilket vil kunne bidrage til at forbedre færdselssikkerheden. Tilsvarende har eksperterne foreslået en række mindre forbedringer for kategorierne B, D1 og D, hvor ordet »siddeplads« erstattes med »passager«, og dette vil blive suppleret med krav vedrørende vægt og dimensioner med henblik på at forhindre, at større lastvogne kan køres med et normalt kørekort til personvogne.

Kommissionen vil derfor i nær fremtid tage stilling til, om de nuværende definitioner kan forbedres i den angivne retning.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 91/439/EØF af 29. juli 1991 om kørekort — EFT L 237 af 24.8.1991.

(2002/C 81 E/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2218/01

af Hanja Majj-Weggen (PPE-DE) til Kommissionen

(24. juli 2001)

Om: Det voksende antal omstrefende hunde i syd- og centraleuropæiske byer

Har Kommissionen kendskab til, at antallet af omstrefende hunde og katte i de syd- og centraleuropæiske byer fortsat vokser?

Har Kommissionen kendskab til, at det i betragtning af problemets omfang næsten er blevet en umulig opgave for dyrebekyttelsesorganisationerne at tage vare på disse dyr?

Har Kommissionen også kendskab til, at disse omstrefende hunde og katte ikke alene vantrives, men at de også i tiltagende grad kan blive et problem for folkesundheden?

Har Kommissionens også kendskab til, at der alene i Bukarest i Rumænien løber omkring 100 000 hunde rundt i flokke, og at der også f.eks. i Athen og på Korfu i Grækenland og i Neapel og Pompeji i Italien løber et stort antal dyr omkring?

Hvad kan Kommissionen gøre for at medvirke til en løsning på dette problem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(26. september 2001)

Kommissionen er bekendt med, at der er et alvorligt problem med løse hunde og katte i visse europæiske byer.

Men det er myndighederne i de pågældende medlemsstater og tredjelande, der har ansvaret for at finde en løsning på dette problem. Fællesskabet har ingen kompetence på dette område.

(2002/C 81 E/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2225/01**af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen**

(18. juli 2001)

Om: Rammeprogram for realisering af det europæiske forskningsrum

Kommissionen har forelagt det nye »rammeprogram for realisering af det europæiske forskningsrum«. Dette program, som forsvarede af generaldirektøren for forskning og Europa-Parlamentet, har givet anledning til mange protester på grund af den vægt, det åbenlyst lægger på udarbejdelsen af rapporter og gennemførelse af undersøgelser i stedet for på finansiering af konkrete og håndgribelige forskningsprojekter, som det var tilfældet i det tidligere »femte rammeprogram«.

Foruden denne »rapport-industri« kritiseres det nye program også skarpt for, at de initiativer, der vedrører kulturen, såsom f.eks. »fremtidens by; beskyttelse og bevarelse af kulturarven« (som hørte til prioriteterne under det tidligere rammeprogram) helt forsvinder, og der ses bort fra dets forskningsmæssige betydning. Det er værd at bemærke, at der ikke indgår noget tilsvarende initiativ i det nye rammeprogram, og de hertil afsatte bevillinger går hovedsagelig til udarbejdelsen af rapporter, hvis formålstjenlighed er tvivlsom.

Hvordan vurderer Kommissionen bortfaldet af de initiativer, som vedrører kulturen, fra det enorme budget for det foreslåede rammeprogram? Hvorfor afsættes der så omfattende midler til rapporter og ikke til gennemførelse af konkrete projekter med konkret merværdi for hele Europa? Hvordan kan Kommissionen rette op på denne åbenlyse ensidighed og genoplive de initiativer, der tager sigte på beskyttelse af vort kontinents utallige kulturmindestmærker?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(13. september 2001)

Forslaget til det nye forskningsrammeprogram som bidrag til realiseringen af det europæiske forskningsrum⁽¹⁾ tager sigte på at fremme den europæiske forskningsindsats til gavn for borgerne ved at der skabes et virkeligt integreret »forskningsrum« i Europa. Ligesom tidligere er det klart rettet mod håndgribelige resultater og ikke blot undersøgelser og rapporter. Det fremgår klart af beskrivelsen af de udvalgte forskningsområder, som udformet med henblik på at maksimere virkningerne af Fællesskabets indsats, og til støtte for hvilke der er fastsat nye virkemidler, som skal hjælpe med til at for at tilvejebringe den kritiske masse, der er behov for.

Forskning med relation til kulturelle emner er hverken marginaliseret eller glemt i forslaget til de nye rammeprogram. Der er især planlagt forskellige aktiviteter vedrørende beskyttelse af kulturarven under de udvalgte forskningstemaer i forbindelse med punkt 1.1.2. (Teknologi til informationsamfundet), 1.1.7. (Borgere og styreformere i det europæiske videnssamfund), 1.2.1 (Foregribelse af EU's behov inden for videnskab og teknologi som led i den forskning, som der er behov for med henblik på at udforme, iværksætte og overvåge anvendelsen af Fællesskabets og EU's politik) og 2.4. (Videnskab og samfund). Fællesskabet vil gøre alt, hvad det kan, for at fastholde den videnskabelige og teknologiske ekspertise og viden, der opnået vedrørende bevarelse af kulturarven inden for de sidste 15 år, således dette forskningsområde bevarer og styrker sin førende position på verdensplan.

Detaljerede oplysninger til yderligere belysning af de udvalgte forskningsområder og målsætningerne for det nye forskningsprogram findes i Kommissionens forslag til særprogrammerne om gennemførelse af det nye rammeprogram, som blev oversendt til Europa-Parlamentet i juni 2001.

⁽¹⁾ KOM(2001) 279 endelig udg.

(2002/C 81 E/160)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2239/01
af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Rådet**

(26. juli 2001)

Om: Situationen i Vestsahara

Den 24. marts 2000 fremsatte undertegnede en skriftlig forespørgsel vedrørende folkeafstemningen i Vestsahara (E-0908/00⁽¹⁾), nærmere betegnet, om Rådet gennem sin højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik påtænker at medtage deltagelse i kontrol og opfølgning af spørgsmål, der berører Saharas fremtid, herunder navnlig folkeafstemningen, i sit arbejdsprogram.

Den 10. juli 2000 besvarede Rådet forespørgslen og gav udtryk for, at det ønskede at bidrage til denne proces og medvirke til at skabe et klima af tillid mellem de berørte parter for således at bane vejen for en acceptabel forhandlingsløsning, der bygger på respekt for menneskerettighederne og de demokratiske principper.

Et år senere har Den Europæiske Unions højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, Javier Solana, i Rabat erklæret, at Den Europæiske Union støtter FN-generalsekretær Kofi Annans holdning i forbindelse med konflikten i Sahara, dvs. en midlertidig indefrysning af fredsplanen, der indeholder bestemmelser om afholdelse af en folkeafstemning, til gengæld for at give en vis form for selvstyre til den gamle spanske koloni, der skulle forblive under marokkansk overherredømme.

Er dette korrekt?

⁽¹⁾ EFT C 46 E af 13.2.2001, s. 77.

Svar

(26. november 2001)

Rådet støtter i fuldt omfang processen inden for FN's rammer, som den nærmere fremgår af FN's Sikkerhedsråds resolutioner, navnlig de bestræbelser, der udfoldes af James Baker. Sikkerhedsrådet udstikker i resolution 1359 af 29. juni 2001 klare retningslinjer for vejen frem, idet det bl.a. opfordrer parterne til direkte eller indirekte at drøfte dels udkastet til rammeaftale om Vestsaharas status, der er knyttet som bilag 1 til FN's generalsekretærens rapport af 20. juni 2001, (S/2001/613), dels ethvert andet forslag til en politisk løsning, som parterne måtte fremsætte for at nå frem til en gensidigt acceptabel aftale. I resolutionen henstilles endvidere, at de forslag, Polisario har fremsat med henblik på at overvinde de hindringer, der står i vejen for gennemførelsen af FN's fredsplan, drøftes sideløbende med, at disse forhandlinger fortsættes. Javier Solana, EU's generalsekretær/højtstående FUSP-repræsentant, har aldrig talt om en indefrysning af fredsplanen, som fortsat er et løsningsgrundlag. Uanset hvilken løsning der vælges, skal den baseres på fuld overholdelse af de demokratiske principper og menneskerettighederne og omfatte det problematiske spørgsmål om flygtninge og fængslede marokkanere, herunder især dem der trænger til meget hurtigt at komme under lægebehandling.

(2002/C 81 E/161)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2241/01
af Samuli Pohjamo (ELDR) og Mikko Pesälä (ELDR) til Kommissionen**

(26. juli 2001)

Om: Behovet for at udarbejde metoder til måling af resultaterne af EU's strukturfonde

Efter vores opfattelse er evalueringen, opfølgningen og kontrollen med resultaterne af strukturfondene mangelfuld, fordi der ikke er udviklet fælles og sammenlignelige målemetoder og indikatorer for resultaterne.

Der er især med hensyn til programmerne vedrørende beskæftigelse, sociale anliggender og sundhed behov for både kvantitative og kvalitative målemetoder.

De, som gennemfører projekterne, mener, at bureaukratiet ofte er overdrevent. Tit har de ikke den tilstrækkelige viden og/eller kunnen til selv at udarbejde standardiserede målemetoder.

Kvalitetskriterier i forbindelse med kontrollen kan også, i og med at de kan forudsiges, føre til en forbedring af programmernes slutresultater. Samtidig kan de bidrage til en bedre afgrænsning af projekterne og til bedre resultater på langt sigt.

Kommissionen bedes oplyse, hvad den vil gøre for at udarbejde målemetoder og kvalitetsindikatorer.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(12. oktober 2001)

Overvågning, evaluering og kontrol er vigtige elementer af forvaltningen af de programmer, som EU støtter gennem strukturfondene. De på disse områder gældende regler er blevet skærpet fra programmeringsperiode til programmeringsperiode.

For perioden 1994-1999 indeholder programmeringsdokumenterne overvågningsindikatorer på programmets, delprogrammets og foranstaltningens niveau. Oplysninger om disse indikatorer indsamles enten på projektniveau eller på et mere overordnet niveau (navnlig makroøkonomiske indikatorer). Indikatorerne bestemmes generelt snarere på regionalt eller nationalt plan end på EF-plan, fordi de aktioner, der gennemføres i regionerne og medlemsstaterne, er så forskelligartede. I vurderingen af effektiviteten og virkningerne af strukturfondenes interventioner skal der også tages hensyn til de sammenhænge, som de gennemføres i, og det forekommer derfor ikke hensigtsmæssigt, at Kommissionen påtvinger ensartede indikatorer og metoder i alle situationer.

For indeværende periode (2000-2006) er reglerne blevet skærpet i forbindelse med Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene, særlig artikel 36 (overvågning), kapitel III (evaluering) og kapitel IV (præstationsreserven).

Kommissionen har også taget praktiske skridt til at forbedre kvaliteten af overvågning, evaluering og kontrol.

Eksempler:

- Der er udarbejdet arbejdsdokumenter og evalueringshåndbøger. Heri gives der metodiske retningslinjer for udarbejdelse af passende indikatorer og måling af udgifters effektivitet og virkninger.
- Der tilrettelægges udveksling af erfaringer mellem gennemførelsesmyndigheder på seminarer og regelmæssige møder. Både evalueringsekspertter og programledere deltager i disse arrangementer.
- Rådgivning og støtte til medlemsstaternes myndigheder, når de skal forberede programmer.

Disse aktiviteter omfatter alle sektorer, herunder beskæftigelse, sociale anliggender og sundhed. Arbejdet på dette område fortsætter, og Kommissionen vil fortsat forsøge at gennemføre forbedringer i de kommende år.

(2002/C 81 E/162)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2242/01

af Mikko Pesälä (ELDR) og Samuli Pohjamo (ELDR) til Kommissionen

(26. juli 2001)

Om: EU's strukturfonde: varighed og udvikling af beskæftigelsesprogrammerne

Programmerne under strukturfondene har karakter af projekter. Et generelt problem i f.eks. beskæftigelsesprojekterne er, at der kun er beskedne muligheder for at skabe varige arbejdspladser. Projekternes løbetid burde forlænges, så der kan opnås varige resultater.

Undertiden er det muligt med offentlige midler at videreføre projekterne i en periode og således forbedre resultaterne. Normalt er kommunernes finansieringsmuligheder dog begrænsede.

Det ville være en fordel, om der til mulighederne for at få fællesskabsstøtte var knyttet en forpligtelse til at skabe beskæftigelse.

Selv om det er medlemsstaterne, der er ansvarlige for iværksættelsen af programmerne under strukturfondene, burde Kommissionen tage stilling til spørgsmålet.

Kan Kommissionen oplyse, hvad den agter at gøre for at forbedre resultaterne af projekterne, bl.a. med henblik på deres beskæftigelseseffekt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(10. oktober 2001)

Oprettelse og bevarelse af arbejdspladser i Fællesskabets regioner udgør både direkte og indirekte et af hovedformålene med de programmer, som EU yder støtte til gennem strukturfondene. Støttens afhængighed af antallet af oprettede arbejdspladser og projekternes optimale varighed er, som det ærede medlem antyder, vigtige betragtninger. Det er dog også vigtigt, at disse betragtninger tilpasses de forskellige interventionsområder for strukturfondene, nemlig produktionsinvesteringer, infrastrukturer og uddannelse.

En af strukturfondenes vigtigste jobskabemetoder er at yde støtte til produktionsinvesteringer, især til små og mellemstore virksomheder. Kommissionens evaluering af strukturfondenes virkninger på små og mellemstore virksomheder, der blev afsluttet i 1999, viste, at der mellem 1994 og 1999 blev oprettet 2,3 mio. arbejdspladser (2 mio. netto). Hvor det er muligt, er støtten forbundet med oprettelsen af nye arbejdspladser. En sådan fremgangsmåde kan dog ikke anvendes i alle tilfælde, og således ikke i de tilfælde, hvor der ydes støtte til at forbedre små og mellemstore virksomheders konkurrenceevne ved at tilskynde til nyskabelse eller forbedring af arbejdstagernes kvalifikationer.

Støtte til investeringer i infrastrukturer udgør også et vigtigt område under strukturfondene, navnlig i mål 1 områder (områder med forsinket udvikling). De arbejdspladser, der er direkte forbundet med disse investeringer, er pr. definition af kort varighed, nemlig anlæggelsesfasen. Tilstedeværelsen af transport-, telekommunikations- og energi-infrastrukturer er samtidig en vigtig forudsætning for den langsigtede konkurrenceevne og en bæredygtig beskæftigelse i enhver region.

De uddannelsesaktioner, som Den Europæiske Socialfond yder støtte til, har til formål at oprette arbejdspladser og gennemføre de prioriteter, der er fastlagt i EU's beskæftigelsesstrategi. Strategien er udformet med henblik på at øge beskæftigelsen, støtte erhvervsaktiviteter, tilpasse arbejdstagernes kvalifikationer og skabe lige muligheder som led i de generelle bestræbelser på at skabe faste arbejdspladser. I praksis er de aktioner, som ESF støtter, af meget forskellig varighed. Disse forskelle i varigheden afspejler de forskellige typer projekter, som partnerne i marken har udvalgt, og de tager generelt højde for de pågældende samfundsgruppers meget forskellige behov.

Kommissionen modtager gerne forslag, som kan øge effektiviteten af dens bestræbelser på at øge beskæftigelsen gennem strukturfondene.

(2002/C 81 E/163)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2244/01
af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen

(26. juli 2001)

Om: Anlæg af hovedvej A73 syd

Det omstridte anlæg af hovedvej A73's østlige forløb skal være blevet forsinket på grund af beskyttelsesforanstaltninger, som skyldes tilstedeværelsen af beskyttede dyre- og plantearter. Der optræder i de

nederlandske medier beretninger om, at det overvejes at give dispensation med henblik på at fremskynde anlægget af vejen på en enklere og billigere måde. Disse planer vil kunne udgøre en direkte trussel mod eksistensen i området af bl.a. blåhals, isfugl, hvepsevåge, springfrø og skeblad.

Er det korrekt, at Nederlandene samtidig er ved at undersøge, om det er muligt i henhold til lovgivningen om naturbeskyttelse at tillade ødelæggelse af levesteder for arter på den røde liste langs den østlige strækning ved hjælp af en dispensation?

I hvilket omfang er anlægget af denne motortrafikvej i strid med EF-direktivet om levesteder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(5. oktober 2001)

Kommissionen er netop i gang med at undersøge de forhold, det ærede medlem har bragt på bane, som følge af en klage, som sætter spørgsmålstegn ved, om A73-motorvejsprojektet på østbredden af Maasfloden mellem byerne Roermond og Venlo er foreneligt med det såkaldte habitatdirektiv, nemlig Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾.

Klagen vedrører spørgsmålet om, i hvilket omfang de arter, der er opført i bilag II og IV til habitatdirektivet, Rådets direktiv 92/43/EØF, og bilag I til fugledirektivet, Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽²⁾, vil blive berørt af den foreslåede A73-motorvejs linjeføring på den østlige bred.

Den 9. juli 2001 aflagde en delegation af embedsmænd fra en række nederlandske institutioner og offentlige forvaltninger, som har berøring med A73-projektet, besøg i Generaldirektoratet for Miljø med henblik på at orientere Kommissionens tjenestegrene om status for projektets indvirkning på de berørte naturinteresser og om de foreslåede afbødnings- og kompensationsforanstaltninger. Ved disse samtaler erfarede Kommissionen, at beslutningen om linjeføringen blev truffet efter en debat i det nederlandske parlament i 1995, og at en række velkendte miljørådgivningsfirmaer siden har gennemført en række undersøgelser af følgevirkningerne af A73-projektet på områdets naturinteresser.

Kommissionen følger klagesagen op med en anmodning til den nederlandske regering om at afgive et formelt svar på en række spørgsmål vedrørende A73-projektets forventede følger for den bevarelsesmæssige status med hensyn til de arter og naturtyper, der er opført i de to førnævnte fællesskabsdirektiver om naturbeskyttelse, og give nærmere enkeltheder om planlagte kompensationsforanstaltninger.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

(2002/C 81 E/164)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2245/01

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(26. juli 2001)

Om: Fortsatte trusler mod miljøet og den offentlige sundhed i den franske landsby Bourg Fidèle som følge af behandling af blyholdigt affald fra Nederlandene

1. Er det Kommissionen bekendt, at der stadig transporteres et stort antal nederlandske blyakkumulatorer til virksomheden Metal Blanc i den franske landsby Bourg Fidèle (departementet Ardennes), at blyet smeltes om i et åbent anlæg, at de ansatte stadig må arbejde med beskyttelsesmasker både inde i selve fabrikken og udenfor, at der stadig forekommer blyemissioner, og at det i 1997 indførte forbud mod at anvende grøntsager fra haverne rundt om fabrikken stadig er i kraft?

2. Mindes Kommissionen, at den i sit svar på min forespørgsel E-2565/99 ⁽¹⁾ udtalte, at:
- de franske myndigheder ikke har givet Kommissionen mulighed for at gennemføre sin opgave som EF-rettens vogter, at Kommissionen derfor i medfør af EF-traktatens artikel 226 (procedure for manglende opfyldelse af en forpligtelse) sendte Frankrig en åbningsskrivelse for overtrædelse af EF-traktatens artikel 10, og at de franske myndigheder derpå svarede, at de for nylig havde truffet strenge forholdsregler som følge af de påviste overtrædelser
 - det primært er bestemmelsesmyndighedens opgave at kontrollere, om oplysningerne i henhold til artikel 6-9 i Rådets forordning (EF) nr. 259/93 ⁽²⁾ om overvågning og kontrol med overførsel af affald i, til og fra Fællesskabet, som skal være til rådighed for alle de involverede myndigheder i afsendelses-, bestemmelses- og transitstaten om modtagerens identitet, genanvendelsesanlæggets beliggenhed og typen og varigheden af anlæggets driftsgodkendelse er korrekte, og at der i modsat fald inden for 30 dage skal rejses indsigelse i henhold til artikel 7, stk. 4
 - det er Kommissionens opfattelse, at de gældende procedurer sikrer tilstrækkelig overvågning og kontrol med overførsel af affald til genanvendelse i Fællesskabet, og at de ikke giver operatørerne et incitament til at undgå den sædvanlige indenlandske offentlige kontrol, for hvis blot én af myndighederne rejser indsigelse, må forsendelsen ikke finde sted, og alle de involverede myndigheder skal underrettes om en indsigelse?
3. Hvad gør Kommissionen for at beskytte Frankrig mod den fortsatte indførsel af blyaffald?
4. Gør Kommissionen en indsats for, at medlemsstaterne behandler blyaffald så tæt som muligt på det sted, hvor det tilbydes, så lange og vanskeligt kontrollerbare transporter kan undgås?
5. Er det under de nuværende omstændigheder stadig Kommissionens opfattelse, at de gældende bestemmelser er fyldestgørende? I bekræftende fald, hvorfor? Hvilke forbedringer arbejder Kommissionen i benægtende fald på at gennemføre?

⁽¹⁾ EFT C 225 E af 8.8.2000, s. 166.

⁽²⁾ EFT L 30 af 6.2.1993, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(4. oktober 2001)

Hvad virksomheden »Metal Blanc« angår, kan Kommissionen kun bekræfte, hvad den allerede oplyste i sit svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-2565/99 – nemlig at den ved en klage blev underrettet om bestemte forhold i forbindelse med virksomheden »Metal Blanc« ⁽¹⁾.

Den franske regering fik tilsendt en anmodning om oplysninger. Da der efter mere end otte måneders forløb ikke forelå noget svar, sendte Kommissionen i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 226 (tidligere artikel 169) (procedure for manglende overholdelse af en forpligtelse) Frankrig en åbningsskrivelse for overtrædelse af EF-traktatens artikel 10 (tidligere artikel 5) ⁽²⁾.

Som svar på åbningsskrivelsen sendte den franske regering sine oplysninger og bemærkninger, hvori den især påpegede, at den påviste overtrædelse for nylig havde fået de kompetente myndigheder til at træffe strenge foranstaltninger, og at den lokale domstol var i gang med at behandle sagen. Klagerne blev underrettet om dette svar.

Kommissionen undersøger stadig sagen for at afgøre, om virksomheden arbejder i overensstemmelse med affaldsdirektivet, dvs. Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald ⁽³⁾, og om foranstaltningerne for miljøgenopretning er blevet udført korrekt. En anmodning om yderligere oplysninger blev sendt til de franske myndigheder den 7. maj 2001.

Hvad spørgsmålet om affaldsforsendelser angår, er følgende bemærkninger relevante:

- Alt affald – også det, som forsendes – er underkastet samtlige bestemmelser i affaldsdirektivet. Det betyder, at affald kun må sendes til anlæg, som er godkendt af den kompetente myndighed, den importerende medlemsstat har udpeget i overensstemmelse med direktivets artikel 9, 10 og 11. Desuden er det vigtigt at nævne, at medlemsstaterne skal sikre, at affaldsforvaltningsvirksomheder

opfylder kravene i direktivets artikel 4, når det gælder miljø- og sundhedsbeskyttelse, og sørge for regelmæssige inspektioner i henhold til artikel 13 for at sikre, at det faktisk sker. Desuden skal medlemsstaterne sikre, at disse virksomheder overholder bestemmelserne i artikel 2, stk. 2, i Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald⁽⁴⁾ og ikke blander forskellige typer farligt affald.

- Det følger af Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om kontrol med og overførsel af affald i, til og fra Fællesskabet, at overførslerne kun må finde sted, hvis ingen af de involverede kompetente myndigheder inden for et tidsrum på 30 dage efter at have anerkendt modtagelse af en anmeldelse af forsendelsen har rejst indsigelser af en af de grunde, som angives i forordningens artikel 7, stk. 4, litra a). Ifølge artikel 7, stk. 4, litra a), femte led, kan både modtager- og afsenderlandet afvise affaldsforsendelser, hvis formål er »fingeret genanvendelse«. Det betyder nærmere betegnet, at begge lande kan afslå at tillade forsendelsen, hvis de mener, at forholdet mellem genanvendeligt og uanvendeligt affald, de genanvendelige materialers anslåede værdi eller omkostningerne ved genanvendelse eller ved bortskaffelse af de uanvendelige dele ikke kan begrunde genanvendelsen ud fra økonomiske og miljømæssige betragtninger.
- Det påhviler først og fremmest bestemmelseslandets myndigheder at kontrollere, om anmelderens oplysninger om den planlagte genvinding er korrekte, og at afvise forsendelsen, hvis det ikke er tilfældet.

Kommissionen mener derfor, at direktivet om overførsel af affald og affaldsdirektivet giver de kompetente myndigheder et tilstrækkeligt retsgrundlag til at kunne sikre, at der træffes tilstrækkelige miljøbeskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med den pågældende forsendelse.

Ifølge Domstolens dom i »Dusseldorp-sagen«, C-203/96, gælder nærhedsprincippet og selvforsyningsprincippet i forordningen om overførsel af affald og i affaldsdirektivet ikke for affaldsforsendelser, hvis formål er genvinding.

På baggrund af det foregående mener Kommissionen, at procedurerne i forordningen om overførsel af affald sikrer tilstrækkelig overvågning af og kontrol med overførsel af affald til genvinding i Fællesskabet.

⁽¹⁾ Klagen er registreret under nr. 98/4317.

⁽²⁾ Pressemeddelelse IP 99/812 af 29. oktober 1999.

⁽³⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽⁴⁾ EFT L 377 af 31.12.1991.

(2002/C 81 E/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2247/01

af José Ribeiro e Castro (UEN) til Rådet

(26. juli 2001)

Om: Hongkongs status

Af nyheder offentliggjort i pressen fremgår det, at Hongkongs regering måske snart vil vedtage en lov, der giver Folkerepublikken Kinas regering ret til at afsætte Hongkongs leder, hvilket ville indebære den risiko, at Hongkong mister sin selvstyrestatus, og stride imod den aftale, der for nogle år siden blev indgået vedrørende Hongkongs overdragelse til Kina.

Denne udvikling skulle være et resultat af forhandlinger mellem regeringen i Beijing og Hongkongs myndigheder og er — stadig ifølge pressen — ved at give anledning til alvorlig foruroligelse og protester i befolkningen. Vedtagelsen af den nye lov skal finde sted onsdag den 18. juli. Rådet bedes oplyse følgende:

Er Rådet informeret om disse forhold, og kan det på nogen måde enten bekræfte eller dementere oplysningerne? Har Rådet kendskab til lignende skridt, hvad angår Macao? Hvilke virkninger vil disse oplysninger, hvis de bekræftes, kunne få for forbindelserne mellem Den Europæiske Union og Kina?

Svar

(29. november 2001)

Rådet er bekendt med de avisartikler, som det ærede parlamentsmedlem omtaler. Det har imidlertid ikke grund til at antage, at Beijings eller Hongkongs myndigheder for øjeblikket skulle have planer om at få vedtaget lovbestemmelser, der kunne anfægte fælleserklæringen eller basisloven, som EU lægger meget stor vægt på. Det samme gælder i øvrigt i forbindelse med Macao. Rådet vil dog fortsat følge situationens udvikling.

(2002/C 81 E/166)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2248/01 af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. juli 2001)

Om: Ukontrollerede lossepladser på øerne i Ægæerhavet

Ifølge avisartikler bortkastes der hvert år over 150 000 tons affald på de 250 ukontrollerede lossepladser på øerne i Ægæerhavet og i mange tilfælde udledes spildevandet fra byerne i havet, hvilket har skadelige virkninger for miljøet, folkesundheden og turismen. Ifølge artikel 3 i direktiv 91/271/EØF⁽¹⁾ om rensning af byspildevand skal medlemsstaterne »sikre, at alle byområder bliver forsynet med kloaknet til opsamling af byspildevand — senest den 31. december 2000 for byområder med over 15 000 personækvivalenter (PE) ...«.

Hvilke årsager påberåber Grækenland sig som begrundelse for, at det ikke overholder bestemmelserne i direktiv 91/271/EØF? Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at sikre, at de autoriserede lossepladser, som allerede er planlagt og godkendt, snarest muligt tages i brug?

⁽¹⁾ EFT L 135 af 30.5.1991, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(4. oktober 2001)

Hvad angår fællesskabslovgivningen om forvaltning af affald, er det vigtigt at understrege, at Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald med senere ændringer⁽¹⁾ pålægger medlemsstaterne en række forpligtelser i forbindelse med forvaltningen af affaldets bortskaffelse. Nærmere bestemt kræves det i artikel 4, at medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at affaldet nyttiggøres eller bortskaffes, uden at menneskets sundhed bringes i fare, og uden at der anvendes fremgangsmåder eller metoder, som vil kunne skade miljøet. Medlemsstaterne træffer i henhold til denne bestemmelse de nødvendige foranstaltninger til at forbyde henkastning, dumpning og ukontrolleret bortskaffelse af affald. Desuden kræves det i artikel 8, at medlemsstaterne sikrer, at enhver indehaver af affald enten overlader dette til en privat eller offentlig indsamler eller selv sørger for dets nyttiggørelse eller bortskaffelse under iagttagelse af bestemmelserne i direktivet. Endelig kræves det i artikel 9, at ethvert anlæg eller enhver virksomhed, som varetager bortskaffelse af affald, skal indhente en tilladelse fra den kompetente myndighed. Foruden Rådets direktiv 75/442/EØF skal medlemsstaterne også opfylde bestemmelserne i Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald⁽²⁾ og Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald⁽³⁾.

For så vidt angår byspildevand, omfatter Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand⁽⁴⁾ hovedsageligt opsamling, rensning og udledning af byspildevand og spildevand fra bestemte industrivirksomheder. Den omtalte artikel 3 i direktivet skal sikre, at alle bymæssige bebyggelser (p.e.) udstyres med spildevandsopsamlingsystemer inden for en vis tidsfrist. Dog er der i direktivet også en

række generelle bestemmelser om spildevandsslam, såsom bestemmelsen vedrørende registrering af eller tilladelse til bortskaffelse af slam senest den 31. december 1998 (artikel 14, stk. 2.) og forbuddet mod bortskaffelse af slam til overfladevand senest den 31. december 1998 (artikel 14, stk. 3).

De græske myndigheder har givet Kommissionen meddelelse om deres lovbestemmelser vedrørende spildevandsslam i henhold til Rådets direktiv 91/271/EØF i 2000. Foruden fra de juridiske spørgsmål har de græske myndigheder informeret Kommissionen om, at hovedparten af det opståede spildevandsslam bortskaffes til lossepladser, mens en mindre del heraf genanvendes. For kalenderåret 2000 var det således planlagt at bortskaffe ca. 94 % til lossepladser og at genbruge ca. 6 % inden for landbruget og i andre sektorer.

Kommissionen vil dog nøje følge de græske myndigheders fremskridt med hensyn til gennemførelsen af det ovennævnte direktiv.

Hvis det ærede medlem eller andre personer ligger inde med vidnesbyrd om, at bestemte fællesskabsforpligtelser skulle være overtrådt i et konkret tilfælde, står det dem frit at gøre Kommissionen opmærksom på de pågældende forhold; Kommissionens vil da tage alle nødvendige skridt til at sikre, at Fællesskabets miljølovgivning overholdes fuldt ud.

(¹) EFT L 194 af 25.7.1975 som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF (EFT L 78 af 26.3.1991) og Kommissions beslutning 96/350/EC (EFT L 135 af 6.6.1996).

(²) EFT L 182 af 16.7.1999.

(³) EFT L 377 af 31.12.1991.

(⁴) Som ændret ved direktiv 1998/15 EF (EFT L 67 af 7.3.1998).

(2002/C 81 E/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2249/01

af Gianfranco Dell'Alba (TDI) til Rådet

(20. juli 2001)

Om: Europol

Den 2. juni blev der foretaget en ransagning af Europols lokaler, og en af de ansatte, som var mistænkt for bedrageri, blev af det hollandske politi underkastet et længere forhør.

På grund af den statut, der gælder for Europol som den fælles politienhed, kan hverken Kommissionen eller Parlamentet overveje at gennemføre en undersøgelse.

Det er uacceptabelt, at Parlamentet som medindehaver af budgetmyndigheden ikke kan skabe klarhed over en sag, som skader Den Europæiske Unions og dens institutioners image, men må nøjes med de oplysninger, som kommer frem i pressen.

Mener Rådet ikke, at dette uheldige forhold bør ændres, og at Revisionsretten og Europa-Parlamentet i deres respektive roller bør have beføjelse til at kontrollere organer som Europol?

Har Rådet iværksat en undersøgelse for at konstatere eventuel svig på fællesskabsbudgettet?

Svar

(27. november 2001)

1. Det ærede parlamentsmedlem gøres opmærksomt på, at Europol for nærværende finansieres af medlemsstaterne og således ikke over Fællesskabets budget. Der kan derfor ikke være tale om direkte svig til skade for fællesskabsbudgettet. Hvis det hævdes, at der er begået svig i forbindelse med fællesskabsprogrammer, skal organer inden for Kommissionen (f.eks. OLAF) undersøge sagen nærmere.

2. Ordningen med medlemsstatsfinansiering er fastsat i Europol-konventionen. Enhver ændring af denne ordning kræver, at konventionen ændres, hvilket igen kræver en ratifikationsprocedure i samtlige medlemsstater.

3. Europol-konventionen foreskriver et omfattende finanskontrollsystem, herunder en uafhængig finansinspektør og et fælles revisionsudvalg, der består af medlemmer fra Revisionsretten. Europol er derfor omfattet af en effektiv finanskontrol, selv om Revisionsretten ikke har direkte kompetence til at føre tilsyn med Europol.
4. Det skal bemærkes, at de påståede uregelmæssigheder, der henvises til i det ærede parlamentsmedlems spørgsmål, er blevet påvist af finansinspektøren. På grundlag af hans beretning har Europols Styrelsesråd nedsat et udvalg, der har undersøgt sagen nærmere. Finanskontrollen inden for rammerne af Europol har altså vist sig at være effektiv.
5. Rådets medlemmer underrettes gennem deres nationale repræsentanter i Europols Styrelsesråd om de resultater, som udvalget kommer frem til.
6. Da Europol på baggrund af de oplysninger, der er fremkommet, har oplyst den kompetente nederlandske anklagemyndighed om de påståede uregelmæssigheder, og da anklagemyndigheden derefter har indledt kriminalefterforskning mod en ansat i Europol, finder Rådet det ikke hensigtsmæssigt at træffe foranstaltninger, der vil kunne gribe forstyrrende ind i efterforskningen.

(2002/C 81 E/168)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2253/01
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(26. juli 2001)

Om: Undersøgelse af nederlag i skolen i Den Europæiske Union

Uddannelse og erhvervsuddannelse af de unge er faktorer af overordentlig væsentlig betydning, fordi de bidrager til at gøre de unge i stand til fuldt ud at udvikle deres personlighed og deres potentiale samt deltage fuldt ud og spille en aktiv rolle i udviklingen af de europæiske samfund. Nederlag i skolen har derfor håndgribelige personlige og sociale følger for det enkelte individ og samfundet, og disse følger rækker langt ud over uddannelse og erhvervsuddannelse.

I programmet »Forskning, Teknologi og Udvikling« (FTU) gives der mulighed for finansiering af undersøgelser og forslag i forbindelse med nederlag i skolen i EU-medlemsstaterne.

Ved Kommissionen, om der af forskningscentre og universiteter er forelagt forslag vedrørende skolenederlag? Er proceduren for vurdering af disse forslag blevet indledt? Foreligger der nogen resultater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af af Philippe Busquin

(12. oktober 2001)

Programmet for målrettet socioøkonomisk forskning (MSF) i Fællesskabets fjerde rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (FTU) og nøgleaktionen forbedring af den samfundsøkonomiske vidensbase i det femte rammeprogram for FTU støtter samfundsvidenskabelig og humanistisk forskning og omfatter også i nogen grad forskning i forbindelse med uddannelsesspørgsmål. Der er i tilknytning til disse aktiviteter ingen projekter, som tager specielt sigte på skolenederlag. Det er derfor ikke muligt at foretage en sammenlignende vurdering af forslag om dette emne ud over de normale procedurer for uafhængig evaluering af forslag inden for hele nøgleaktionen. Der findes imidlertid nogle projekter, som behandler problemet skolenederlag i forbindelse med f.eks. overgangen fra uddannelse til arbejde, indvandring, social udelukkelse, uddannelsesændring, uddannelsesstyring osv.

Det mest relevante forskningsprojekt i forbindelse med skolenederlag i Fællesskabet har titlen: »En sammenlignende analyse af overgangen fra uddannelse til arbejde i Europa« og er blevet færdiggjort for nylig. Den afsluttende rapport samt en række videnskabelige afhandlinger og andre publikationer fra dette projekt findes på projektets netadresse: http://www.mzes.uni-mannheim.de/projekte/catewe/publ/publ_e.html.

Andre undersøgelser er blevet udført i forbindelse med Socrates-programmet, og to af dem er særlig interessante, når det gælder problemet skolenederlag:

- »Succes for alle: forbedring af socialt udelukkede børns adgang til grundlæggende færdigheder« (1997/1999), som undersøger de forskellige uddannelsesstrategier for socialt udelukkede unge i Europa efter at have opdelt dem i tre kategorier: strategier for samme muligheder, samme behandling eller samme resultater.
- »Skolesvigt og undervisning på sekundærtrinnet« (1997/1999), som på den ene side omfatter rapporter fra Fællesskabets medlemsstater, der gør rede for antal og fordeling af dem, der svigter skolen på sekundærtrinnet, og på den anden side sammenlignende analyser af skolesvigtens særpræg og deres forhold til allerede givne ulighedsstrukturer. Forskerne har fremsat henstillinger til uddannelsespolitikerne om at tage hensyn til, at skolesvigt er en gradvis proces, der udvikler sig over mange år, og at de strukturelle og kulturbiografiske faktorer skal forstås i en større sammenhæng.

(2002/C 81 E/169)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2258/01

af Mikko Pesälä (ELDR) og Samuli Pohjamo (ELDR) til Kommissionen

(31. juli 2001)

Om: Korrekte oplysninger om antallet af rovdyr og årsagerne til omkomne rensdyrkalve

Vi har modtaget adskillige meddelelser fra rensdyrområdet i Lapland i Finland, om at der i dette område er for mange rovdyr af hensyn til rensdyrerhvervet. Situationen er blevet påvirket af, at elgbestanden på den russiske side af grænsen er mindsket, hvilket tilskynder rovdyrene til at bevæge sig til Finland for at jage elge. Tilsvarende meddelelser er kommet fra Kainuu-området.

Finland er et ekstraordinært land i EU med hensyn til udbredelsen af rovdyrbestanden og også med hensyn til, at landet har en fælles grænse med Rusland. Der er derfor behov for en grundig undersøgelse af antallet af rovdyr, f. eks. ved at anvende undersøgelser, hvor man ved hjælp af helikoptere og radiosendere kan klarlægge, hvorfor kalvene er omkommet. Sådanne typer af undersøgelser er imidlertid dyre.

Et betydeligt antal rensdyrkalve omkommer af uforklarlige årsager, og derfor bør spørgsmålet om de omkomne rensdyrkalve undersøges også af hensyn til rensdyrerhvervets retssikkerhed.

Sagen aktualiseres som følge af Kommissionens bemærkninger om beskyttelse af ulve, bjørne og lossere i Finland. Kommissionen har skriftligt anmodet om, at Finland i sin lovgivning indarbejder en bestemmelse svarende til naturdirektivets målsætning.

Vi anmoder om oplysninger. Hvad agter Kommissionen at gøre for, at der findes tidstro oplysninger om det faktiske antal af rovdyr, og for at de faktiske skader, som rensdyrerhvervet er blevet udsat for, kan klarlægges?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(12. oktober 2001)

Kommissionen vil i denne sammenhæng gerne påpege, at de arter (ulv, bjørn og los), det ærede medlem omtaler, er beskyttet i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾.

Derfor er det Kommissionens opgave i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 211 (tidl. artikel 155) at sikre, at Finlands beskyttelse af disse arter fuldt ud er i overensstemmelse med kravene i det pågældende direktiv⁽²⁾, herunder især, at disse arters bevarelsesmæssige status fremdeles er gunstig. I henhold til direktivets artikel 11 har Finland selv overvåget beskyttelsen af de pågældende arter.

Kommissionen har modtaget informationer herom fra Finland og er for øjeblikket i gang med nærmere at undersøge disse. I forbindelse hermed støtter Kommissionen sig til alle pålidelige og ajourførte oplysninger om individantallet i populationerne og til andre relevante karakteristika for de ovennævnte arters vedkommende i Finland.

Kompensation for skader, der er forårsaget af disse arter, er ikke omfattet af direktivets bestemmelser, men falder ind under den nationale lovgivning.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992. Se også Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-1295/01 fra hr. Virrankoski, EFT C 350 E af 11.12.2001, s. 113.

(²) Særlig artikel 11, 12, 14, 15 og 16.

(2002/C 81 E/170)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2264/01
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(31. juli 2001)

Om: Foranstaltninger til bevarelse af klassificerede naturområder i Viana do Castelo-området i Portugal

Ifølge en redegørelse fra indbyggerne i Afife, Viana de Castelo, Portugal, er der i dette område ved at blive opført en ejendom, der bringer de naturrigdomme i fare, som det er vigtigt at bevare. De projekter, der er i gang i det såkaldte Engenho do Maneta, udføres i et gammelt, vanddrevet savværk, som befinder sig på den venstre bred af floden Afife, som også kaldes Cabanas. Det ligger i et meget følsomt økosystem mellem havet og hovedvej nr. 13. Det ovennævnte byggeri af en tre etagers ejendom foregår i et naturområde, der er klassificeret som biotop (biotop C11100132), hvorfor enhver form for byggeri burde være forbudt i dette område, hvor man desuden er i gang med et landbrugsudstykningsprojekt uden tilladelse til boligbyggeri.

Kommissionen bedes på denne baggrund forelægge oplysninger om, hvorvidt de fællesskabsdirektiver, der sikrer bevarelsen af dette vigtige økosystem, overholdes i det ovennævnte område.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(28. september 2001)

Det ærede medlem henviser til et ejendomsprojekt på venstre bred af floden Afife mellem havet og hovedvej nr. 13 i et område, som anses for at besidde et særligt følsomt økosystem, som omfatter en række fredede biotoper, og hvor alt byggeri i henhold til den nationale lovgivning skulle være forbudt. Det ærede medlem anmoder om at få oplyst, hvorledes de fællesskabsdirektiver, der skulle sikre bevarelsen af det pågældende økosystem, anvendes i det nævnte område.

Det må allerførst påpeges, at håndhævelsen af bestemmelserne i den nationale lovgivning udelukkende sorterer under landets egne myndigheder.

Set ud fra fællesskabslovgivningen må de omtalte forhold analyseres i lyset af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (¹).

Ifølge direktivet oprettes der et europæisk økologisk net ved navn »Natura 2000« bestående af lokaliteter, der omfatter de naturtyper, der er omtalt i bilag I, og levesteder for de arter, der er nævnt i bilag II.

I henhold til direktivets artikel 6, stk. 3, vurderes alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som i sig selv eller i forbindelse med andre planer og projekter kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne. I henhold til artikel 6, stk. 4, træffer medlemsstaten, hvis en plan eller et projekt, på trods af at virkningerne på lokaliteten vurderes negativt, alligevel skal gennemføres af bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser, herunder af social eller økonomisk art, fordi der ikke findes nogen alternativ løsning, alle nødvendige kompensationsforanstaltninger for at sikre,

at den globale sammenhæng i Natura 2000 beskyttes og underretter Kommissionen herom. Hvis der er tale om en lokalitet med en prioriteret naturtype og/eller en prioriteret art, kan der alene henvises til hensynet til menneskers sundhed og den offentlige sikkerhed eller væsentlige gavnlige virkninger for miljøet, eller, efter udtalelse fra Kommissionen, andre bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser.

En af de lokaliteter, der fra portugisisk side er foreslået integreret i Natura 2000-nettet, er netop »Litoral Norte (PTCON0017)«. I Afife-området er lokaliteten »Litoral Norte« begrænset til kun at omfatte selve stranden og klitterne og når ikke ud til hovedvej nr. 13.

De informationer, det ærede medlem er fremkommet med, er ikke tilstrækkeligt nøjagtige, for så vidt angår det pågældende projekts lokalisering. Derfor er det ikke muligt at fastslå, hvorvidt projektet indebærer konsekvenser for den ovennævnte lokalitet af fællesskabsbetydning, og om disse eventuelle konsekvenser kan få væsentlig indvirkning på lokaliteten, da det kun er i så fald, bestemmelserne i direktiv 92/43/EØF finder anvendelse.

Kommissionen vil anmode de portugisiske myndigheder om de nødvendige præciseringer med henblik på en vurdering af projektet i lyset af bestemmelserne i den ovenfor omtalte fællesskabslovgivning.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992.

(2002/C 81 E/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2290/01
af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen

(31. juli 2001)

Om: LIFE-projektet vedrørende genudsættelse af bjørne (*Ursus arctos*) i Adamello-Brenta-parken i Italien

For øjeblikket er man ved at gennemføre et program med støtte fra LIFE-projektet under Europa-Kommissionen med henblik på at genudsætte bjørne (*Ursus arctos*) i Adamello-Brenta-parken (Italien). Så vidt det fremgår skal den støtte, der modtages af Brenta-parken (initiativtager), regionen Trentino-Alto Adige og EU (støttegivere) tydeligt afsættes til forskellige mål, bl.a. menneskers sikkerhed og skadeserstatning for eventuelle skader, som opdrættere eller andre har lidt. Endvidere skal der udarbejdes årlige rapporter, som beskriver projektet og dokumenterer, at de mellemliggende mål er nået.

Hvilke forhåndsregler og interventionsplaner er der blevet udarbejdet for at beskytte de eksemplarer af *Ursus arctos*, som eventuelt måtte forlade de pågældende områder, således som det for nylig blev rapporteret i pressen?

Hvilke foranstaltninger er der blevet truffet for at beskytte den hunbjørn, der af forskerne kaldes »Vida«, som for øjeblikket befinder sig uden for det område, der henhører under LIFE-projektet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(27. september 2001)

Adamello Brenta-parken er fremkommet med følgende oplysninger om aktiviteterne i forbindelse med overvågning og beskyttelse af de brune bjørne, der er udsat, navnlig vedrørende hunbjørnen »Vida«.

Hunbjørnen »Vida«, som er fire år gammel, og som blev udsat i maj måned sidste år, har siden da flyttet sig til Belluno-provinsen efter at være vandret gennem Bolzano-provinsen. Lige nu skal den befinde sig i omegnen af byen Agordo.

Muligheden for, at visse udsatte individer flytter sig betydeligt fra parkens område, er taget i betragtning i den gennemførlighedsundersøgelse, der blev gennemført af det italienske institut for vilde dyr i 1998.

Vida overvåges ved radiotelemetri af parkens overvågningspersonale, i lighed med de andre bjørne, der har fjernet sig fra provinsen Trento.

Vida er stadig på vandring. Derfor er det for øjeblikket umuligt at fastslå, i hvilket område den vil slå sig ned. Endvidere kan det heller ikke udelukkes, at den af sig selv vender tilbage til territoriet i provinsen Trento.

For at lette og forbedre overvågningen af Vida har man fra parkens side indgået en række officielle aftaler med Belluno-provinsen. På grundlag af disse aftaler vil der om kort tid blive afholdt et introduktionkursus i radioteleometri for de ansatte i provinsen Belluno, som derefter vil kunne tage del i overvågningen af Vida. Forbliver Vida i provinsen Belluno, er der endvidere planer om (i samarbejde med denne provins) at indlede en oplysningskampagne over for befolkningen. Det må herunder bemærkes, at den offentlige mening i området er positiv over for bjørnernes tilstedeværelse, formentlig som følge af ankomsten af andre bjørne fra Østeuropa i tidligere år.

(2002/C 81 E/172)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2299/01
af Claude Turmes (Verts/ALE) til Kommissionen

(31. juli 2001)

Om: Antidumpingtold på kompakt-lysstofrør fra Kina

Ifølge Kommissionens nylige forslag til Rådets direktiv om bygningers energiøkonomiske stand kan der opnås energibesparelser på 30-40 % i elforbruget til belysning (14 % af det samlede energiforbrug inden for servicesektoren) ved brug af en bedre belysningsteknologi. Har Kommissionen overvejet, hvilke negative følger dette vil få for incitamentet til at skifte til en bedre belysning på grund af antidumpingtolden på kinesiske kompakt-lysstofrør og indvirkningen heraf på priserne?

Hvilke initiativer agter Kommissionen at tage i lyset af Fællesskabets engagement med hensyn til nedbringelse af drivhusgasser for at kompensere for den forventede nedgang i udbredelsen af en af de billigste og mest effektive metoder til reducere af CO₂, nemlig kompakt-lysstofrør, på grund af antidumpingtolden på kinesiske kompakt-lysstofrør og den sandsynlige indvirkning heraf på priserne, jf. en nylig Save-undersøgelse vedrørende udbredelsen af kompakt-lysstofrør (Save-projekt: 4.1031/Z97-030. Udbredelse med henblik på eliminering af hindringer for brugen af energibesparende pærer inden for den nationale sektor, Energy Piano, december 2000)?

Er Kommissionen tilfreds med den aktuelle konkurrence mellem europæiske producenter af kompakt-lysstofrør? Overvejer Kommissionen på baggrund af den koncentration, der er kendetegnende for ovennævnte industri, at iværksætte foranstaltninger til forbedring af konkurrencen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Patrick Lamy

(9. oktober 2001)

Ved forordning (EF) nr. 1470/2001 af 16. juli 2001 indførte Rådet en endelig antidumpingtold på importen af indbyggede elektroniske kompakt-lysstofrør (CFL-i) med oprindelse i Folkerepublikken Kina⁽¹⁾. Tolden udgjorde mellem 0 % til 66,1 % afhængigt af, hvilken producent der er tale om.

Antidumpingundersøgelsen konkluderede, at det var meget usandsynligt, at foranstaltningerne ville føre til forsyningsmangel, og at forbrugerne fortsat vil have adgang til energisparepærer til fordelagtige priser, fordi nogle kinesiske eksporterende producenter er pålagt en forholdsvis lav told, og fordi der ikke er pålagt told på importen fra den størst kendte kinesiske eksporterende producent (målt i eksportmængde). Derfor mener Kommissionen ikke, at der er behov for at stille forslag om kompenserende foranstaltninger.

Med hensyn til konkurrencens omfang skal henvises til, at antidumpingforanstaltningerne har til formål at genskabe en retfærdig konkurrence. Selv om der kun findes et ringe antal producenter i Fællesskabet, betyder dette ikke nødvendigvis, at konkurrencen på fællesskabsmarkedet er mindre. I betragtning af de forskellige todsatser for kinesiske eksporterende producenter er det sandsynligt, at et betydeligt antal af disse fortsat vil konkurrere med hinanden og med producenter fra Fællesskabet. Herudover vil producenter af energisparepærer fra andre tredjelande, der ikke er pålagt antidumpingtold, særlig Polen og Ungarn, sandsynligvis forblive på markedet. Derfor mener Kommissionen ikke, at der er behov for at træffe foranstaltninger til forbedring af konkurrencen.

Samtidig skal Kommissionen erindre om, at antidumpingundersøgelsen konkluderede, at Fællesskabets industri havde lidt skade som følge af skadevoldende dumping forårsaget af importen af kompaktlysstofrør med oprindelse i Kina. Endvidere kan Fællesskabets producenter ikke forventes at bære omkostningerne ved Fællesskabets energi- og miljøpolitikker i form af en konstateret illoyal handelspraksis.

(¹) EFT L 195 af 19.7.2001.

(2002/C 81 E/173)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2303/01
af Pere Esteve (ELDR) til Kommissionen**

(31. juli 2001)

Om: Europæisk agentur for ømråder

I forbindelse med Det Europæiske Fællesskabs første søjle er det fastslået, at Det Europæiske Fællesskab for at nå de mål, der er opstillet for det — bl.a. stor konkurrenceevne og konvergens for økonomiske resultater, økonomisk og social samhørighed og solidaritet mellem medlemsstaterne — skal oprettes et fælles marked.

Virksomheder i ømråder uden for den yderste periferi er marginaliseret fra kontinentet, og det begrænser deres konkurrenceevne i alvorlig grad, fordi de har meget større transportomkostninger end alle andre områder på det europæiske kontinent og ikke har adgang hverken til jernbaner eller motorveje eller andre former for landtransport. Dette er virkeligt et handicap i et frihandelsområde som EU's fælles marked.

De europæiske agenturer have bl.a. til opgave at fremme virksomheden på det indre marked ved at udføre regulerende funktioner, tilbyde industrisektorerne tjenesteydelser osv. Oprettelsen af et europæisk agentur for ømråder er et nødvendigt og hensigtsmæssigt instrument for at opveje den manglende adgang til frihandelsområdet, som ømråderne uden for den yderste periferi lider under. Et europæisk agentur for ømråder kunne også løse de tekniske problemer, der opstår på grund af områders økarakter. Det bør erindres, at der bor over 14 millioner europæere i de europæiske ømråder.

Balearerne er på den anden side en region, der har enestående erfaringer i Europa med oprettelse og ledelse af Imedoc, en officiel institution, der allerede har virket i årevis, og som omfatter øerne i det vestlige Middelhav, dvs. Korsika, Sardinien, Sicilien og Balearerne. Balearerne deltager i den europæiske økonference og er et område, som er særdeles velkendt overalt i Europa på grund af turismen.

Hvad er Kommissionens mening om, at det er vanskeligt for visse europæiske regioner at få adgang på lige fod med andre til et så grundlæggende princip i EU som det frie marked og fri konkurrence? Er Kommissionen indforstået med, at der oprettes et europæisk agentur for ømråder? Agter den at støtte oprettelse af et europæisk agentur for ømråder? Vil Kommissionen overveje muligheden for at placere det på Balearerne?

Hvilke skridt skal der tages for officielt at opstille Balearerne som kandidat til hjemsted for et europæisk agentur for ømråder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(19. september 2001)

Som det ærede medlem ved, har Kommissionen indledt en undersøgelse af situationen for øerne i Unionen. Som led i undersøgelsen vil der blive oprettet en database over øregionerne, og der vil blive foretaget en objektiv diagnose af situationen, der skal omfatte en opregning og en vurdering af problemerne i ømråderne og de særlige behov, som øer har. En gennemgang af de eventuelle hindringer for øvirksomheder med hensyn til fuld udnyttelse af fordelene ved det indre marked vil indgå i diagnosen. Der vil ligeledes blive foretaget en analyse af de foranstaltninger og politikker, medlemsstaterne og Unionen udvikler med henblik på at afbøde de eventuelle forsinkelser for øernes udvikling. Den videnskabelige undersøgelse har dog ikke til formål at drøfte berettigelsen af et europæisk agentur for ømråder.

De første resultater af undersøgelsen forventes i løbet af første halvår 2002. Undersøgelsen skal vare et år. Kommissionen ønsker, at der indledes drøftelser, så snart resultaterne er blevet offentliggjort.

Indtil resultaterne foreligger tager Kommissionen det ærede medlems forslag til efterretning, omend den ikke kan udtale sig herom på nuværende tidspunkt. Spørgsmålene vedrørende oprettelse af et europæisk agentur for ømråder og etablering af dette på Balearerne er tiden ikke moden til.

(2002/C 81 E/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2306/01

af Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) til Kommissionen

(31. juli 2001)

Om: IEEE 802.11a til trådløse netværk

Trådløse net til computere og andre apparater bliver stadig mere populære, især i virksomheder, fordi omlægningen af kabler ved flytning er kostbar, og fordi stadig flere medarbejdere bliver mobile.

I USA er der ved at blive udviklet produkter til standard IEEE 802.11a med henblik på trådløse netværker. Der er tale om en teknologi, som trådløst kan forbinde pc'ere med meget stor hastighed. I Europa anvendes på nuværende tidspunkt IEEE 802.11b. Denne teknologi er langsommere, og der er interferens med Bluetooth. I løbet af kort tid vil de fleste mobiltelefoner være udstyret med Bluetooth. Trådløse netværk vil arbejde meget langsomt, når en mobiltelefon udstyret med Bluetooth er i nærheden. Det vil derfor være indlysende at indføre IEEE 802.11a. Desværre er frekvensen for denne standard ikke beregnet til almindelig brug i Europa. ETSI har derfor udarbejdet sin egen standard, HiperLan2. I betragtning af det begrænsede marked gør dette imidlertid IEEE 802.11a-kort langt dyrere end i USA (måske tre gange dyrere), og derfor vil indførelsen gå langsomt

1. Har Kommissionen kendskab til den skitserede udvikling for de trådløse netværk?
2. Er Kommissionen orienteret om, at IEEE 802.11a-frekvensen i Europa er forbeholdt militær anvendelse?
3. Er Kommissionen i bekræftende fald indstillet på at træffe foranstaltninger for at ændre disse forhold? Eller vil Kommissionen lade det europæiske efterslæb over for USA inden for informations- og kommunikationsteknologien øges yderligere ved at stille protektionistiske krav til trådløse lokalnet?
4. Er Kommissionen enig med mig i, at de omkostninger, forsvaret vil få i forbindelse med tilpasningen, ikke skal veje tungere end de økonomiske fordele ved 802.11a?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(26. oktober 2001)

Kommissionen er bekendt med de forskellige typer udstyr til trådløse netværk og den teknologiske udvikling på området.

I Fællesskabet står der frekvenser til rådighed for trådløse netværk (LAN) i 2,4 Gigahertz (GHz)-båndet samt i det mindre udnyttede 5 GHz-bånd, der også, men ikke eksklusivt, bruges til visse militære anvendelser. Det Europæiske Radiokommunikationsudvalg under CEPT, der samordner aktiviteter på dette område, anbefaler en fælles tildeling i det sidstnævnte bånd. Imidlertid er en sådan tildeling ikke bindende for medlemsstaterne, da der ikke findes fællesskabsinstrumenter vedrørende dette. Dets anvendelse er for øjeblikket ikke komplet. Kommissionen har fremsat et forslag til Parlamentets og Rådets beslutning om et regelsæt for radiospektrumspolitikken i Det Europæiske Fællesskab⁽¹⁾, der snart vil blive andenbehandlet i Parlamentet. Denne beslutning vil gøre det muligt på fællesskabsplan at vurdere anvendelsen af et radiospektrum, hvor dette er nødvendigt af hensyn til EU-politikken, harmonisering af sådant brug i EU,

navnlig gennem mandatering til CEPT, og endelig at gøre en sådan harmonisering retligt bindende for medlemsstaterne. Den af det ærede parlamentsmedlem fremsatte forespørgsel viser klart, at der er et hastende behov for at indføre en sådan mekanisme.

Da det er et af de få bånd, der globalt er nogenlunde harmoniseret, er 2,4 GHz-båndet meget populært. Derfor planlægges Bluetooth sammen med mange andre applikationer, herunder trådløse LAN i henhold til Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE) 802.11b-standarden, men også mikrobølgeovne og identifikationssystemer, at bruge dette bånd. I Fællesskabet er anvendelse af dette bånd harmoniseret bortset fra i Frankrig, hvor det bruges til militære formål. På grund af denne popularitet er det imidlertid også i stigende grad overbelastet, hvilket gradvis gør det mindre attraktivt i forbindelse med trådløse LAN.

Både i Europa og USA skal 5GHz-båndet deles med uplinks til satellittjenester og visse radarapplikationer. Det er korrekt, at visse medlemsstater oprindeligt havde til hensigt at reservere 5 GHz-båndet udelukkende til produkter, der opfylder European Telecommunications Standardization Institute (ETSI) Hiperlan-standarden. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF af 9. marts 1999 om radio- og teleterminal-udstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse⁽²⁾ sikrer imidlertid fri og retfærdig markedsadgang for alle produkter, der opfylder direktivets krav. Disse krav er teknologisk uafhængige og sikrer bl.a. at udstyr ikke bevirker interferens over for andre brugere af radiofrekvensspektret. Kommissionen har som led i de procedurer, der forpligter medlemsstaterne til at give meddelelse om tekniske normer, protesteret mod sådanne begrænsninger, da de er i strid med EU-traktaten, direktiv 1999/5/EF og Fællesskabets forpligtelser som led i Verdenshandelsorganisationen (WTO). Medlemsstaterne har anerkendt disse argumenter og Kommissionen er ikke bekendt med, at produkter, der opfylder IEEE 802.11a-standarden og opererer i dette bånd skulle være blevet udelukket fra nationale markeder og spektre i medlemsstater, der har gennemført henstillingen fra Det Europæiske Radiokommunikationsudvalg.

Produkter, der opfylder IEEE 802.11-standarden vil således kunne operere i spektre tildelt trådløse LAN på samme vilkår som produkter, der opfylder ETSI eller andre standarder. Da brugen af spektre i Europa i nogen grad er forskellig fra brugen i USA, kan der være forskellige betingelser i Europa og USA. Der er imidlertid intet, der tyder på, at disse forskelle (der navnlig vedrører energiniveauet) vil have nogen indflydelse på EU-markedspotentialet for typer af udstyr, der opfylder IEEE 802.11-standarden.

Kommissionen har for at lette indførelsen af direktiv 1999/5/EF pålagt ETSI at udarbejde standarder, hvis opfyldelse vil sikre, at produkter overholder direktivets krav og dermed korrekt dele spektret i disse bånd. Meget tyder på, at fabrikanter af IEEE 802.11-kompatible produkter allerede bidrager til udarbejdelsen af forslagene til disse standarder med henblik på at sikre, at produkterne vil være kompatible med denne teknologi. Det er korrekt, at udviklingen af sådanne standarder ville blive gjort lettere, hvis man ikke skulle tage hensyn til andre brugere af spektret, f.eks. militære anvendelser. Det lader imidlertid til, at deling af spektret med disse andre anvendelser er teknisk muligt uden større ekstraomkostninger for trådløse LAN-produkter. Det forekommer derfor ikke nødvendigt at overveje at fjerne forsvarsmæssige anvendelser fra 5 GHz-båndet.

⁽¹⁾ EFT C 365 E af 19.12.2000.

⁽²⁾ EFT L 91 af 7.4.1999.

(2002/C 81 E/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2313/01

af Dominique Vlasto (PPE-DE) til Kommissionen

(31. juli 2001)

Om: Bistand til SMV'er i turistsektoren

SMV'erne i turistsektoren betragtes som hovedhjørnestenen i en bæredygtig udvikling på europæisk område. Disse SMV'er har derfor interesse i at mobilisere økonomiske ressourcer for at forny deres faciliteter og tiltrækningskraft og således bidrage til at opfylde målsætningen om en bæredygtig udvikling i Europa.

SMV'erne råder imidlertid ikke altid over tilstrækkelige økonomiske ressourcer, eller de er ikke indstillet på at løbe den risiko, der er forbundet med omfattende investeringer.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke former for fællesskabsstøtte der kan ydes til disse SMV'er for at fremme deres investeringer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(17. oktober 2001)

Der findes ingen særlige fællesskabsforanstaltninger for små og mellemstore virksomheder (SMV'er) i turistsektoren.

Alle SMV'er har adgang til finansieringskilder gennem programmer, der i princippet ikke er rettet mod en bestemt sektor, men snarere tjener til virkeliggørelse af Fællesskabets store mål inden for f.eks. regionaludvikling, udvikling i landdistrikterne, beskæftigelse osv. Alt i alt findes der således betragtelige midler til at støtte disse virksomheder.

De vigtigste finansieringskilder er strukturfondene, Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU), Den Europæiske Socialfond og Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL). Som eksempel kan nævnes, at projekter i turistsektoren blev støttet med i alt 7,3 mia. EUR fra strukturfondene i perioden 1994-1999. Behovet for støtte i denne sektor fremhæves specielt i Kommissionens meddelelse »Strukturfondene og deres samordning med Samhørighedsfonden – Retningslinjer for programmer for perioden 2000-2006«. Støtten kan tage form af tilskud, lån eller investeringer i venturekapital. Den endelige afgørelse om en sådan støtte træffes af de forvaltningsmyndigheder, der er oprettet i regionerne.

Andre vigtige finansieringskilder for SMV'er er det flerårige program til fremme af initiativ og iværksætterånd, især med henblik på små og mellemstore virksomheder (SMV'er), (2001-2005) og Fællesskabets rammeprogram for forskning. Der er gennem disse programmer tildelt 317 mio. EUR til forbedring af det finansielle klima for virksomhederne.

Fællesskabsprogrammerne, der spænder meget bredt, gennemføres ikke i centralt regi af Kommissionen, men i samarbejde med de nationale myndigheder og meget ofte med de regionale og lokale myndigheder som mellemlid som anført ovenfor i forbindelse med strukturfondene. I nogle tilfælde lader Kommissionen banker eller venturekapitalselskaber varetage tildelingen af støtten. SMV'er, der ønsker oplysninger om egnede støtteformer, rådes til at henvende sig til nettet af Euro Info Centre (EIC'er). Medlemmerne af dette net kan vejlede dem om samtlige de programmer, der findes på regionalt, nationalt og europæisk plan, og således bistå dem med de investeringer, de påtænker.

En ajourført liste over de mange EIC'er, der findes i medlemsstaterne og i kandidatlandene, er offentligt tilgængelig på Kommissionens websted: <http://europa.eu.int/comm/enterprise/networks/eic/eic.html>

Kommissionens Generaldirektorat for Erhvervs politik stiller desuden nyttige oplysninger om finansiering for erhvervsdrivende i turistsektoren til rådighed på turismekontorets websted: http://europa.eu.int/comm/enterprise/services/tourism/index_en.htm

(2002/C 81 E/176)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2314/01 af Dominique Vlasto (PPE-DE) til Rådet

(3. august 2001)

Om: EF-turistministrenes møde i Lille

Kan Rådet oplyse, hvilke initiativer der er truffet som opfølgning af mødet mellem EF's turistministre, der fandt sted i Lille den 22. november 2000 på initiativ af det franske formandskab for Den Europæiske Union?

Svar

(6. december 2001)

På samlingen den 30. november 2000 gav det franske formandskab Rådet en redegørelse for resultaterne af seminaret »Turisme og bæredygtig udvikling«, som blev afholdt den 22. november 2000 i Lille. Endvidere påhørte Rådet kommissær Liikanens præsentation af Kommissionens rapport om opfølgning af konklusionerne fra Rådets samling den 21. juni 1999 om »Turisme og beskæftigelse«.

Formandskabet gjorde ved samme lejlighed status i denne sag.

Den 1. og 2. juli 2001 afholdt det belgiske formandskab den europæiske ministerkonference i Brugge. Ministrene på denne konference påhørte Kommissionens præsentation af de foreløbige resultater af hver af de fem arbejdsgrupper inden for turisme (information, uddannelse, kvalitet, bæredygtig udvikling samt informations- og kommunikationsteknologi) og drøftede opfølgningen af Rådets konklusioner af 21. juni 1999 samt temaet »turisme for alle«. Rådet fik på samlingen den 27. september 2001 forelagt resultaterne af denne konference.

(2002/C 81 E/177)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2320/01

af Torben Lund (PSE) til Kommissionen

(31. juli 2001)

Om: GMO'er

Den europæiske lovgivning om anvendelse af genmodificerede organismer (GMO'er) er meget utilstrækkelig. Kendskabet til konsekvenserne af disse produktionsmetoder er fortsat ganske begrænset og usikkert og tager ikke tilstrækkelig hensyn til forsigtighedsprincippet. Komplet mærkning af produkter er en nødvendig forudsætning for, at forbrugerne kan fravælge GMO-produkter. Kommissionen bedes oplyse, hvorledes de gældende mærkningsregler skal sikre, at forbrugerne kan træffe et oplyst og reelt forbrugsvalg i forhold til GMO-produkter – såvel varer, der er produceret i EU, som varer, der er importeret fra bl.a. USA. Kommissionen bedes tillige oplyse, hvorledes de bebudede nye mærkningsregler for GMO-produkter vil sikre, at forbrugerne får et reelt forbrugsvalg i forhold til produkter, der består af, indeholder eller er fremstillet på grundlag af GMO'er, f.eks. ved anvendelse af genmodificerede foderstoffer. Vil de bebudede nye mærkningsregler omfatte såvel varer, der er produceret i EU, som varer, der er importeret fra bl.a. USA?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(22. oktober 2001)

Kommissionen kan orientere det ærede medlem om, at den den 25. juli 2001 vedtog et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om genetisk modificerede fødevarer og foderstoffer⁽¹⁾. Forslaget omfatter bestemmelser om obligatorisk mærkning af fødevarer og foder, som indeholder, består af eller er fremstillet af genetisk modificerede organismer. Mærkningskravene gælder for såvel fødevarer og foder, der er produceret i EU, som fødevarer og foder, der er importeret fra tredjelande. Forslaget omfatter ikke produkter som kød, æg og mælk fra dyr, der er blevet fodret med genetisk modificeret foder, da sådanne produkter ikke er fremstillet direkte på basis af genetisk modificerede organismer.

⁽¹⁾ KOM(2001) 425 endelig udg.

(2002/C 81 E/178)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2332/01**af Concepció Ferrer (PPE-DE) til Rådet**

(3. august 2001)

Om: WTO's nye forhandlingsrunde i Qatar (9.-13. november 2001)

Iværksættelse af en ny fuldstændig multilateral forhandlingsrunde er i øjeblikket et vigtigt mål i EU's handelspolitik.

Hvilke foranstaltninger har det belgiske formandskab planlagt i forbindelse med den fjerde ministerkonference i Doha med henblik på at styrke Kommissionens forhandlingsmandat, således at den kan indtage en stærk position i Qatar i november, forsvare sin dagsorden og navnlig således, at det kan lykkes den at skabe konsensus i Verdenshandelsorganisationen (WTO)?

Svar

(6. december 2001)

Rådet vil på en af sine kommende samlinger blive opfordret til at drøfte forberedelsen af WTO's fjerde ministerkonference. I den forbindelse erindrer Rådet om, at dets konklusioner af 26. oktober 1999 fortsat danner grundlag for Den Europæiske Unions holdning til de multilaterale handelsforhandlinger i WTO, navnlig hvad angår en yderligere liberalisering af handelen, styrkelse af WTO-reglerne og udviklingslandenes integration i det multilaterale handelssystem. EU vil aktivt fortsætte sine bestræbelser for at overbevise de øvrige partnere i WTO på dette grundlag, for at der på konferencen i Doha kan opnås enighed om igangsætning af en omfattende runde af multilaterale handelsforhandlinger.

(2002/C 81 E/179)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2334/01**af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Rådet**

(26. juli 2001)

Om: Vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber: overtrædelse af principperne om lighed og retten til frit at etablere sig samt omgåelse af pensionsbestemmelserne i forbindelse med etablering

Under henvisning til, at det i artikel 83, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og i den tilsvarende artikel vedrørende de øvrige ansatte i disse Fællesskaber er bestemt, at alle ansatte yder et »bidrag« til pensionsordningen, som »er fastsat til 8,25 % af den pågældendes grundløn, uden hensyntagen til de i artikel 64 nævnte justeringskoefficienter«, og at det til trods for dette bidrag, der er ens for alle, i artikel 82, stk. 1, i samme forordning er bestemt, at pensionens størrelse skal beregnes ud fra det sted, hvor den fratrædende ansatte vælger at slå sig ned efter at have fået tildelt pension, og på grundlag af de levevilkår, der har udviklet sig på det pågældende sted,

bedes Rådet besvare følgende:

- Hvilke foranstaltninger agter Rådet at træffe i forbindelse med denne overtrædelse af det grundlæggende lighedsprincip, ifølge hvilket enhver ansat, der yder det samme bidrag, bør tildeles de samme pensionsydelse, samt princippet om, at enhver har ret til frit at etablere sig i et hvilket som helst medlemsland, som skyldes indførelsen af denne »justeringskoefficient«?
- Hvordan vil Rådet imødegå denne omgåelse af pensionsbestemmelserne, som sker ved, at afgående tjenestemænd vælger et fiktivt opholdssted for at få udbetalt større pension, uden at de væsentlige forudsætninger for anvendelsen af justeringskoefficienten ved pensionsberegningen er opfyldt?
- Agter Rådet at anmode om et forslag til ændring af den gældende forordning og afskaffe de uretfærdige bestemmelser i forbindelse med »justeringskoefficienten«, så samtlige ansatte modtager samme pension, eftersom de har betalt samme bidrag?

Svar

(29. november 2001)

Rådet minder det ærede parlamentsmedlem om, at vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne i overensstemmelse med artikel 283 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab udfærdiges af Rådet med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen, efter at Rådet har indhentet udtalelse fra de øvrige interesserede institutioner. Afsnit V i denne vedtægt omhandler tjenestemandens indtægter og sociale sikring.

Den 29. juni 2001 godkendte De Faste Repræsentanters Komité en rapport⁽¹⁾ udarbejdet af Vedtægtsgruppen om reformen af Kommissionen. Det fremgår bl.a. af denne rapport, at:

Gruppen ser med tilfredshed på Kommissionens ønske om at tage anvendelsen af økonomiske pariteter på pensionerne op til fornyet overvejelse og på dens undersøgelse af mulighederne for at finde andre besparelser ved ordningen: ændringer i ordningen for invalidepension, efterladtepension, forhøjelse af pensionsrettigheder, ordningen med »justeringskoefficienter for pensioner«.

Rådet vil fortsætte behandlingen af dette spørgsmål inden for rammerne af den omfattende reform af politikken for menneskelige ressourcer og navnlig på grundlag af de formelle forslag, som Kommissionen skal fremsætte.

⁽¹⁾ Dok. 9954/01 STAT 29 FIN 187 + ADD 1.

(2002/C 81 E/180)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2338/01
af Graham Watson (ELDR) til Rådet**

(3. august 2001)

Om: Begrænsning af religionsfriheden

Valget af religion er en grundlæggende frihedsrettighed og derfor en grundlæggende menneskerettighed i henhold til EU-charteret om grundlæggende rettigheder. Mener Rådet på baggrund heraf, at den lov, som Frankrig har vedtaget vedrørende begrænsning af religionsfrihed (tekst nr. 676, vedtaget den 30. maj 2001), krænker ovennævnte charters bestemmelser?

Svar

(6. december 2001)

Rådet minder det ærede parlamentsmedlem om erklæring nr. 11 knyttet til Amsterdam-traktaten om kirkers og konfessionsløse organisationers status, hvori Den Europæiske Union erklærer, at den respekterer og ikke anfægter den status i henhold til national lovgivning, som kirker og religiøse sammenslutninger eller samfund har i medlemsstaterne. I samme erklæring tilføjer Den Europæiske Union, at den ligeledes respekterer filosofiske og konfessionsløse organisationers status.

I det foreliggende tilfælde er Rådet ikke orienteret om den sag, som det ærede parlamentsmedlem henviser til.

I øvrigt minder Rådet det ærede parlamentsmedlem om, at bortset fra tilfælde, hvor der indbringes en sag for Rådet i henhold til artikel 7 i traktaten om Den Europæiske Union, tilkommer det ikke Rådet at udtale sig om medlemsstaternes respekt for de grundlæggende frihedsrettigheder.

(2002/C 81 E/181)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2339/01
af Pat Gallagher (UEN) til Rådet**

(3. august 2001)

Om: Europarådets charter for mindretalsprog og regionale sprog

Kan Rådet medgive, at de 40 regionale sprog og mindretalsprog, der tales i Europa, er en afgørende del af Europas kulturarv og derfor bør beskyttes og fremmes? Er det enig i, at hver medlemsstats og hvert

ansøgerlands undertegnelse af Europarådets charter for mindretalssprog og regionale sprog er et nødvendigt led i bevarelsen af kulturelle særpræg?

Svar

(6. december 2001)

Med hensyn til regionale sprog og mindretalssprog vil Rådet gerne minde om det mål, som er nedfældet i traktatens artikel 151, stk. 1, og ifølge hvilket »Fællesskabet bidrager til, at medlemsstaternes kulturer kan udfolde sig, idet det respekterer den nationale og regionale mangfoldighed ...«.

Det skal dog over for det ærede parlamentsmedlem påpeges, at det ikke tilkommer Rådet at udtale sig om, hvorvidt et land bør undertegne Europa-Rådets pagt om regionale sprog og mindretalssprog, idet dette må være op til hvert enkelt land, som er medlem af Europa-Rådet.

(2002/C 81 E/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2343/01 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Rådet

(3. august 2001)

Om: Den europæiske værftsindustri

Kommissionen meddelte i sit svar på min skriftlige forespørgsel E-1371/01 ⁽¹⁾ af 13. juli 2001, at »... medmindre forhandlingerne med de koreanske myndigheder fører til en løsning inden begyndelsen af juli 2001, vil Kommissionen beslutte, om det er hensigtsmæssigt at indlede en procedure i WTO«.

På trods af at kommissæren for handel, P. Lamy, sidste onsdag, den 18. juli 2001, gav meddelelse om afbrydelse af forhandlingerne med Korea, har Kommissionen endnu ikke truffet eller besluttet at træffe nogen foranstaltninger, fordi nogle medlemsstater er uvillige til at indføre midlertidige støtteforanstaltninger i den tid, proceduren i WTO varer, og Kommissionen mener, at de to foranstaltninger ikke kan skilles ad, og at det ifølge erklæringer fra Lamy drejer sig om en »fast menu«. Kommissær Lamy sagde endvidere, at både han og kommissæren for konkurrence, Mario Monti, sidste mandag, den 16. juli 2001, over for de 15 i Rådet havde givet udtryk for Kommissionens holdning til dette spørgsmål. Lamy tilføjede, at »enten er der en klar politisk aftale, og i så tilfælde er min forhandlingsposition stærk, eller også er der ikke nogen, og så er min forhandlingsposition svag«.

Kan Rådet oplyse, hvilke medlemsstater der ikke støtter Kommissionens strategi og hvorfor?

Mener Rådet ikke, at det nu er på tide at give Kommissionen et klart politisk mandat, og at EU's troværdighed og evne til at forsvare sin industris interesser samt selve solidariteten mellem medlemsstaterne står på spil?

⁽¹⁾ EFT C 40 E af 14.2.2002, s. 38.

Svar

(29. november 2001)

1. Det ærede parlamentsmedlem gøres herved opmærksom på, at Rådet på samlingen den 16. juli 2001 under punktet »Eventuelt« på dagsordenen blev orienteret af kommissærerne Pascal Lamy og Mario Monti om resultaterne af forhandlingerne med Korea om værftsindustrien samt om drøftelserne i Kommissionen om henholdsvis handelshindringsforordningens procedure (TBR-proceduren) med henblik på en sag i WTO og forslaget om en midlertidig støttemekanisme til fordel for EU's værftsindustri. Den diskussion, der fulgte efter kommissærernes redegørelse, viste, at der var stort flertal — dog med forbehold af fastlæggelsen af de

nærmere detaljer — for en sag i WTO, medens spørgsmålet om »midlertidig støtte til EU-industriene« blev mødt med blandede reaktioner. De Faste Repræsentanters Komité fik derfor til opgave at behandle Kommissionens forslag, så snart Rådet havde fået dem forelagt formelt.

En sådan udveksling af synspunkter, der fandt sted under punktet »Eventuelt« på Rådets dagsorden, og hvortil der ikke forelå noget formelt forslag, er kun af foreløbig og vejledende karakter, da den ikke gav medlemsstaterne betingelser, hvor de kunne tage endelig stilling.

2. Artikel 12 i Rådets forordning (EF) nr. 1540/98 af 29. juni 1998⁽¹⁾ om nye regler for støtte til skibsbygningsindustrien præciserer, at »Kommissionen regelmæssigt aflægger rapport til Rådet om markedssituationen og vurderer, om europæiske værfter påvirkes af konkurrencebegrænsende praksis. Hvis det konstateres, at industrien lider skade på grund af konkurrencebegrænsende praksis, uanset arten, foreslår Kommissionen, hvis det er relevant, Rådet foranstaltninger til løsning af problemet.«

Det er inden for denne ramme, at Kommissionen den 30. juli 2001 officielt forelagde Rådet og Europa-Parlamentet et forslag til Rådets forordning om en midlertidig defensiv ordning for skibsbygningsindustrien⁽²⁾. Denne tekst gennemgås i øjeblikket nøje i Rådets relevante instanser.

⁽¹⁾ EFT L 202 af 18.7.1998.

⁽²⁾ Dok. 11335/01 — KOM(2001) 401 endelig udg.

(2002/C 81 E/183)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2344/01
af Françoise Grossetête (PPE-DE) til Kommissionen

(27. juli 2001)

Om: Nitratkoncentrationen i drikkevand

For at imødegå de skadelige virkninger af nitrat i vandforsyningen er det fastslået, at nitratkoncentrationen i drikkevand ikke bør overstige 50 mg/l.

I øjeblikket er der tilsyneladende visse forskere, som sætter spørgsmålstegn ved denne tærskel.

Ud fra hvilken teknisk og videnskabelig begrundelse har man fastsat den nævnte tærskel for nitratkoncentrationen i drikkevand?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af af Margot Wallström

(20. september 2001)

Grænsen for nitratkoncentration i drikkevand på 50 milligram pr. liter (mg/l) som blev fastsat i direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand⁽¹⁾, er den samme som den Verdenssundhedsorganisationen (WHO) foreslog; denne grænse blev allerede fastsat i Rådets tidligere direktiv 80/778/EØF af 15. juli 1980 om kvaliteten af drikkevand⁽²⁾.

Denne grænse sikrer beskyttelsen mod methaemoglobinaemia hos småbørn.

⁽¹⁾ EFT L 330 af 5.12.1998.

⁽²⁾ EFT L 229 af 30.8.1980.

(2002/C 81 E/184)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2349/01
af Robert Evans (PSE) til Kommissionen**

(3. august 2001)

Om: Årsberetning fra Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret

I afsnittet om dyrevelfærd i årsberetningen for 2000 fastslår Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontor, at fjerkræbedøvelse og den tilhørende overvågning i to medlemsstater foregår under så kritisable forhold, at det henstilles, at der indledes traktatbrudsprocedure, ligesom det henstilles, at der indledes traktatbrudsprocedure mod en medlemsstat for manglende gennemførelse af Fællesskabets regler om dyrevelfærd i forbindelse med slagtning. Hvilke medlemsstater drejer det sig om?

I årsberetningen fastslås det desuden, at bedøvelsesudstyr til pattedyr ikke opfylder alle de lovfæstede krav i adskillige medlemsstater, f.eks. kan der påvises ineffektivt og mangelfuldt bedøvelsesudstyr, dårlig vedligeholdelse samt manglende adgang til supplerende bedøvelsesanordninger. Hvilke medlemsstater drejer det sig om?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(27. september 2001)

De to medlemsstater nævnt i Levnedsmiddel- og Veterinærkontorets årsberetning, hvor der blev konstateret alvorlige mangler i forbindelse med fjerkræbedøvelse og overvågningen deraf, er Grækenland (kontrolbesøg nr. 1133/2000) og Portugal (kontrolbesøg nr. 1158/2000).

Den medlemsstat, der endnu ikke har gennemført Fællesskabets regler om dyrevelfærd i forbindelse med slagtning i alle delstater, er Østrig (kontrolbesøg nr. 1009/2000). Dog blev reglerne om dyrlægetilsyn med dyrenes velfærd på slagtetidspunktet generelt overholdt.

De medlemsstater, hvor bedøvelsesudstyr til pattedyr ikke opfyldte alle de lovmæssige krav, er Portugal (kontrolbesøg nr. 1922/1999) og Grækenland (kontrolbesøg nr. 1060/2000).

Rapporter om disse specifikke inspektioner er fremsendt til Parlamentet og kan i øvrigt hentes på Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelses netsted på http://europa.eu.int/comm/food/fs/inspections/vi/reports/index_en.html.

(2002/C 81 E/185)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2352/01
af Carlos Carnero González (PSE) til Rådet**

(3. august 2001)

Om: Begivenheder i Genova i forbindelse med G8-topmødet i Genova

Begivenhederne i Genova under G8-topmødet — der på beklagelig og dramatisk vis resulterede i en persons død, talrige tilskadekomne og store materielle ødelæggelser — har skabt udbredt og berettiget utryghed i den europæiske offentlighed. På baggrund af den allerstærkeste afstandtagen til den uacceptable holdning hos de voldelige grupper, der deltog i demonstrationerne (nu i Genova og tidligere i Göteborg), må det konstateres, at europæisk demokrati må finde passende måder til at garantere borgernes mulighed for at ytre sig frit og fredeligt og undgå en så negativ håndtering af disse begivenheder som den, Silvio Berlusconi's regering har stået for.

Påtænker Rådet at drøfte og i givet fald vedtage fælles foranstaltninger, der kan styre offentlige demonstrationer i forbindelse med fremtidige europæiske eller internationale topmøder, således at demonstrationsretten garanteres, samtidig med at voldelige grupper isoleres på en sådan måde, at man undgår uforholdsmæssig eller vilkårlig indgriben fra sikkerhedskræfternes side?

Svar

(29. november 2001)

1. Rådet beklager begivenhederne i Genova under G8-topmødet og fordømmer handlinger begået af mennesker, som misbruger den demokratiske ret til at give udtryk for meninger og til at deltage i fredelige forsamlinger.

2. Rådet er fuldt ud klar over de problemer, som det ærede parlamentsmedlem rejser. Efter Det Europæiske Råd i Göteborg i juni 2001 vedtog Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer den 13. juli 2001 en række konklusioner om sikkerheden i forbindelse med Det Europæiske Råds møder og andre lignende arrangementer (10608/01 Presse 281).

3. I disse konklusioner understreges det, at inden for et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed skal borgerne have ret til frit at give udtryk for deres meninger, deltage i fredelige forsamlinger og udøve disse rettigheder under vilkår, som ikke udgør nogen trussel mod deres egen sikkerhed eller mod sikkerheden for andre borgere eller ejendom.

I konklusionerne mindes der om betydningen af en konstruktiv dialog mellem arrangørerne af offentlige demonstrationer og myndighederne i værtslandet og betydningen af nære internationale kontakter for at sikre, at demonstrationer ikke udnyttes eller misbruges af andre elementer med det formål at begå individuelle eller kollektive voldshandlinger; desuden understreges de muligheder, der gives i gældende retsinstrumenter og organer oprettet inden for Den Europæiske Union, navnlig Schengen-konventionen af 1990 ⁽¹⁾, den fælles aktion af 1997 vedrørende samarbejde om offentlig orden og sikkerhed ⁽²⁾ og afgørelse af 2001 om oprettelse af et europæisk kriminalpræventivt net ⁽³⁾.

4. Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer erkendte, at det er værtslandet, der har ansvaret for at opretholde den offentlige orden og sikkerhed, og erklærede i deres konklusioner af 13. juli 2001, at følgende foranstaltninger kan hjælpe med til at reducere risikoen for alvorlige forstyrrelser af den offentlige orden:

- a) politisamarbejde (permanente nationale kontaktpunkter, anvendelse af forbindelsesofficerer og task-forcen af politichefer, mulig udvidelse af Europols kompetence, uddannelse tilrettelagt af Det Europæiske Politiakademi);
- b) udveksling af oplysninger under iagttagelse af retten til beskyttelse af personoplysninger;
- c) foranstaltninger vedrørende grænsepassage;
- d) retligt samarbejde (bedre vilkår for det direkte samarbejde inden for det europæiske retlige netværk);
- e) tilrettelæggelse (udarbejdelse af en fælles strategi med hensyn til kommunikation med arrangørerne af demonstrationer for at sikre, at lovlige demonstrationer ikke udnyttes af grupper med en voldelig dagsorden).

5. Med henblik på det kommende Europæiske Råd i Laeken i december 2001 og de fremtidige europæiske eller internationale topmøder er Rådet overbevist om, at gennemførelsen af de eksisterende juridiske instrumenter og de ovennævnte foranstaltninger til styring af offentlige demonstrationer vil sikre demonstrationsretten, samtidig med at risikoen for alvorlig forstyrrelse af lov og orden mindskes.

⁽¹⁾ EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.

⁽²⁾ EFT L 147 af 5.6.1997, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 153 af 8.6.2001, s. 1.

(2002/C 81 E/186)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2364/01

af Marco Cappato (TDI) til Rådet

(3. august 2001)

Om: G8 i Genova og EU's databanker

Informationssystemet Schengen er blevet oprettet med henblik på at lagre data vedrørende registrerede eller eftersøgte personer, og det får oplysninger direkte fra medlemsstaternes kompetente myndigheder.

I forbindelse med G8-topmødet i Genova satte Italien Schengen-aftalen ud af kraft og genoprettede kontrollen ved de italienske grænser, men på trods af disse kontroller anrettede talrige personer bl.a. fra lande uden for Italien skader på personer og ejendom i Genova. Af forskellige kilder fremgår det, at nogle af disse allerede var kendt af ordensmagten, naturligvis fordi de var registreret i EU's databanker på grund af overtrædelser af den offentlige orden eller sikkerhed.

Rådet bedes besvare følgende spørgsmål:

- Konsulterede de italienske myndigheder databankerne i informationssystemet Schengen i forbindelse med grænsekontrollen før G8-mødet? I bekræftende fald, hvor mange personer blev afvist ved grænsen på grundlag af disse data?
- Var nogle af de personer, der blev arresteret under G8-topmødet, allerede registreret i Schengen-informationssystemets databank eller i andre EU-databanker som følge af tidligere tilfælde af voldshandlinger? I bekræftende fald, med hvilken begrundelse fik disse personer lov til at rejse ind på italiensk territorium?
- Var oplysningerne vedrørende personer, der blev arresteret eller registreret under Rådets møde i Göteborg og andre demonstrationer blevet indføjet i informationssystemet Schengen eller i andre EU-databanker?

Svar

(29. november 2001)

Det ærede parlamentsmedlems spørgsmål vedrører de italienske myndigheders anvendelse af databankerne i Schengen-informationssystemet i forbindelse med G8 i Genova.

Da anvendelsen af databankerne i Schengen-informationssystemet henhører under medlemsstaternes nationale kompetence, kan Rådet ikke oplyse, hvorvidt og i givet fald hvordan de italienske myndigheder konsulterede databankerne i Schengen-informationssystemet i forbindelse med grænsekontrollen før G8-mødet, og hvilke eventuelle resultater denne kontrol gav for så vidt angår afvisning af indrejse på italiensk område. Rådet ønsker dog at gøre det klart, at en suspension af Schengen-konventionen på grundlag af denne konventions artikel 2, stk. 2, kun vedrører genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser og ikke har konsekvenser for adgangen til Schengen-informationssystemet eller dets funktionsmåde.

Rådet kan heller ikke besvare det andet spørgsmål, da det ikke råder over oplysninger om, hvilke personer, der blev arresteret i forbindelse med G8.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt oplysninger om personer, der blev arresteret eller registreret i Göteborg, blev indføjet i Schengen-informationssystemet, erindres der om, at dette henhører under de svenske myndigheders kompetence; det bør endvidere erindres, at oplysninger i henhold til Schengen-konventionens artikel 94 kun kan indføres, hvis de »er nødvendige til at opfylde de formål, der nævnt i artikel 95-100«. Konventionen ⁽¹⁾ er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

(¹) EFT L 239 af 22.9.2000.

(2002/C 81 E/187)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2366/01

af Glyn Ford (PSE) til Rådet

(28. august 2001)

Om: Vandregninger til lavindkomstgrupper

I henhold til den britiske vandforsyningslov fra 1991 fastsatte vandværkerne vandpriserne ud fra den offentlige ejendomsvurdering for hver enkelt ejendom.

I en nylig sag fra landets sydvestlige del blev en borger fra min valgkreds ved navn Ken Cole, der har en lav indkomst, afkrævet en høj pris for sit vandforbrug, fordi den ejendom, som han boede i på daværende tidspunkt, havde en høj offentlig ejendomsvurdering.

Selv om Ken Cole har en lav indkomst og er ude af stand til at betale denne regning, har vandværket retsforfulgt ham for at få sine penge.

Den britiske vandforsyningslov fra 1999 har ændret situationen, således at vandværkerne nu i højere grad kan afpasse regningerne efter kundernes reelle vandforbrug. Denne lovgivning er imidlertid ikke vedtaget med tilbagevirkende kraft. Med andre ord er det en »anerkendt« sag, at Ken Cole har været udsat for en uretfærdig behandling, men desværre ændrer det ikke på det faktum, at han stadig står med en regning på 700 GBP, som han ifølge de engelske domstole er retligt forpligtet til at betale.

Vil Rådet overveje at gribe ind i nationale forhold for at hjælpe lavindkomstgrupper, der straffes på denne måde?

Svar

(6. december 2001)

Rådet beklager at måtte meddele det ærede medlem af Europa-Parlamentet, at det ikke ligger inden for Rådets beføjelser at gribe direkte ind i interne forhold, som f.eks. vandpriser eller for den sags skyld lokal beskatning.

Rådet vil imidlertid gerne minde om, at det for tiden gør en betydelig indsats for at bekæmpe fattigdom og social udstødelse.

Rådets arbejde forberedes og samordnes først og fremmest i Udvalget for Social Beskyttelse, som Rådet nedsatte i juni 2000, og som virker inden for rammerne af den nye åbne koordinationsmetode som defineret af Det Europæiske Råd i Lissabon i marts 2000. Det Europæiske Råd har på efterfølgende møder yderligere approprieret disse aktiviteter.

Der arbejdes ihærdigt på dette område, og arbejdet omfatter en lang række spørgsmål, da fattigdom og social udstødelse har mange dimensioner. For tiden forbereder udvalget sammen med Kommissionen en fælles rapport fra Kommissionen og Rådet, der bygger på de nationale handlingsplaner for social inddragelse. Det arbejder også på at fastlægge en række indikatorer med henblik på at forstærke det fremtidige samarbejde og den fremtidige udvikling. Resultatet af disse to aktiviteter vil blive forelagt Det Europæiske Råd på mødet i Laeken i december 2001.

Endvidere er Rådet og Europa-Parlamentet netop nået til enighed om et udkast til afgørelse om oprettelse af et femårigt EF-handlingsprogram (2002-2006) til fremme af medlemsstaternes samarbejde om bekæmpelse af social udstødelse med et budget på 75 mio. EUR. Programmets mål er at forbedre indsigten i fænomenerne social udstødelse og fattigdom, at tilrettelægge udveksling af erfaringer om de førte politikker og i højere grad at lære af hinandens erfaringer samt at opbygge aktørernes evne til effektivt at tage fat på social udstødelse og fattigdom.

Det skal understreges, at programmet til bekæmpelse af social udstødelse supplerer aktioner til bekæmpelse af fattigdom, der finansieres af Den Europæiske Socialfond og via Equal-initiativet.

(2002/C 81 E/188)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2367/01
af Mark Watts (PSE) til Kommissionen

(6. august 2001)

Om: Dyretransport

Rådet vedtog i juni en afgørelse, hvori Kommissionen opfordres til for Rådet at forelægge (a) hensigtsmæssige forslag for at i) opnå en effektiv gennemførelse og streng håndhævelse af eksisterende lovgivning, ii) forbedre dyrebeskyttelse og -velfærd samt forebygge, at smitsomme dyresygdomme opstår og spredes, og til at (b) udarbejde en beretning om dyresundhed og -velfærd, der omfatter i) transport af levende dyr, hvor der også tages hensyn til befolkningens ønske om at forebygge udbredelsen af

smitsomme dyresygdomme, og ii) de økonomiske følger for Den Europæiske Union generelt eller for regioner i Unionen af eventuelt foreslåede ændringer.

Hvilke forslag agter Kommissionen at forelægge Rådet som opfølgning på denne afgørelse, og hvilken tidsplan agter Kommissionen at følge?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(14. september 2001)

Beskyttelse af dyr under transport er et emne af stor betydning for Kommissionen, som fuldt ud deler den bekymring der er kommet til udtryk i den afgørelse, som Rådet vedtog i juni 2001, og som det ærede medlem henviser til.

I januar 2001 blev en beretning fra Kommissionen⁽¹⁾ om dette emne drøftet i Rådet. Ved denne lejlighed godkendte medlemsstaterne Kommissionens konklusioner og erklærede sig indforstået med disse. Konklusionen af Kommissionens beretning er, at medlemsstaterne helt klart har haft problemer med fuldt ud at gennemføre fællesskabslovgivningen inden for dette område. I beretningen foreslås det også, at man bør overveje foranstaltninger, der tilskynder til slagtning af dyr tættere på det sted, hvor de er opdrættet. Kommissionen mener, at strengere regler er af afgørende betydning for en forbedring af den nuværende situation, og har allerede taget flere initiativer, herunder fremlæggelse af to lovgivningsforslag på dette område. Det første forslag⁽²⁾ til Rådets forordning om ventilationsystemer til lastbiler, hvor transporttiden overstiger 8 timer, sigter på en forbedring af køretøjernes standard, herunder krav om en minimumsventilation og obligatoriske systemer til overvågning af temperaturen i lastbilerne. Det andet forslag⁽³⁾ sigter på at få et mandat fra Rådet til at forhandle om Fællesskabets deltagelse i den reviderede Europakonvention om beskyttelse af dyr under international transport.

Endnu et forslag om ændring af Rådets direktiv 91/628/EØF af 19. november 1991 om beskyttelse af dyr under transport og om ændring af direktiv 90/425/EØF og 91/496/EØF⁽⁴⁾ er under udarbejdelse; det sigter på at indføre yderligere og strengere normer for dyretransport og på at lette de administrative procedurer for at sikre en bedre håndhævelse og en lettere forfølgelse af de ansvarlige for overtrædelser. Endvidere vil der under hensyntagen til nye videnskabelige beviser kunne foreslås en ny definition på rejsetider og lastetæthed som følge af resultaterne af en udtalelse fra Den Videnskabelige Komité for Dyrs Sundhed og Trivsel, der forventes færdig i slutningen af 2001.

Ved forberedelsen af ethvert forslag om indførelse af nye normer for dyrs trivsel, herunder normer vedrørende beskyttelse under transport, spiller hensynet til dyrs helbred og folkesundheden, især forebyggelse af spredning af alle dyresygdomme, en meget vigtig rolle for Kommissionen.

⁽¹⁾ KOM(2000) 809 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2001) 197 endelig udg.

⁽³⁾ SEK(2000) 649 endelig udg.

⁽⁴⁾ EFT L 340 af 11.12.1991.

(2002/C 81 E/189)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2368/01 af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen

(2. august 2001)

Om: Højhastighedstog i Toscana og lokaliteter af fællesskabsbetydning

Området Badia di Moscheta (Alto Mugello), som er et værdifuldt bakkeområde fuldt af historiske minder i nærheden af Firenze, er alvorlig truet af byggepladserne i forbindelse med projektet for højhastighedsjernbanen TAV SpA og i særdeleshed arbejdet i forbindelse med jernbanetunnelen (73 km) mellem Firenze og Bologna. Det igangværende arbejde medfører langs med vejen tab af betydelige mængder værdifulde

vandressourcer, jordskred⁽¹⁾, udtørring og forurening af appenninske vandløb, som udmærker sig ved en meget høj biotisk kvalitet. Herudover er der fare for det ømtålelige præ-karstiske økosystem i Monte Morello, et område af uvurderlig værdi i umiddelbar nærhed af byen Firenze, en territorialpark der af regionen Toscana blev udpeget til »lokalitet af fællesskabsbetydning« samt Conca de Firenzuola (hvor Badia di Moscheta og Valle d'Inferno befinder sig⁽²⁾) samt andre økosystemer, der betegnes som lokaliteter af fællesskabsbetydning (Sasso di Castro, Giogo-Colla de Casaglia) i henhold til direktiv 92/43/EØF (Habitat), som imidlertid påvirkes af konstruktionen af højhastighedsjernbanen. Opfangningen af kilderne Mischeta og Felciaione er bl.a. planlagt til. august 2001. Dette forehavende kan blive udsat nogle uger på grund af det seneste nye byggestop som følge af den intensive dræning i Marzano-tunnelen og dernæst også på grund af det stop, der er beordret af den offentlige anklagemyndighed i Firenze på grund af miljøskader.

Kan Kommissionen gribe ind for at udvirke, at TAV's foretagende bliver afbrudt, så længe der ikke er blevet fundet nogen udgravningsmetoder og alternative udstikninger af jernbanen, således at man kan undgå en uoprettelig forurening og forstyrrelse af vandressourcerne i området Badia di Moscheta, som regionen Toscana her erklæret for »lokalitet af fællesskabsbetydning«?

Kan Kommissionen træffe de nødvendige foranstaltninger, således at andre lokaliteter af fællesskabsbetydning, der er truet af det pågældende projekt (Monte Morello, Sasso di Castro, Giogo-Colla di Casaglia), kan blive beskyttet?

Kan Kommissionen undersøge, om direktiv 97/11⁽³⁾ om vurdering af miljøindvirkning er blevet overholdt i forbindelse med behandlingen af dette projekt, i betragtning af at der ikke er blevet taget tilstrækkelig hensyn til de hydrogeologiske indvirkninger?

(¹) I Luco di Mugello tørrer kilderne ikke blot ud, men en mark rutsjede hele 7 m ned i forhold til det oprindelige niveau.

(²) Lokalitet af fællesskabsbetydning 37 i medfør af Habitat-direktivet (EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7) på grund af dets særlige betydning for miljøet. I det toscanske regionaludvalgs beslutning nr. 342 af 10.11.1998 hedder det: »Et af de vigtigste områder på regionalt plan med henblik på bevarelse af talrige truede fuglearter, der forekommer i de traditionelle landbrugsområder (hortolan, kalenderlærke, vagtel). Det anvendes tillige som jagtområde af talrige rovfuglearter, hvoraf nogle bygger rede i nærliggende områder. Der findes også næsten uforstyrrede vandløb med lave buske langs bredden hovedsagelig Hippophaerhamnoides ssp. fluviatilis, hvor der lever oprindelige fiskearter som kun trives i et miljø af høj kvalitet. Af pattedyr kan fremhæves canis lupus og endvidere forefindes et hvirvelløst dyr Lepidottero Callimorpha quadripunctaria«.

(³) EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(4. oktober 2001)

Det projekt, det ærede medlem har bragt på bane, henhører under kategori 7 (nyanlæg af jernbanefjerntrafik) i bilag I til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾, både før og efter, at dette er blevet ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997.

I henhold til Rådets direktiv 85/337/EØF, både før og efter ændring heraf ved Rådets direktiv 97/11/EF, skal alle projekter, der henhører under bilag I, gøres til genstand for en miljøindvirkningsvurdering (VVM). Den består i, at man på hensigtsmæssig vis i lyset af hver enkelt sag og i overensstemmelse med direktivets artikel 4-11 fastslår, beskriver og vurderer de direkte og indirekte virkninger af et projekt på følgende faktorer: mennesker, dyre- og planteliv; jordbund, vand, luft, klima og landskab; materielle goder og kulturarv. I denne vurdering skal også samspillet mellem disse faktorer tages op.

Desuden fremgår det af informationerne fra det ærede medlem, at projektet må formodes at kunne få en betydelig indvirkning på visse lokaliteter, som er omfattet af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (»habitatdirektivet«)⁽²⁾.

I henhold til artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF, for så vidt angår de lokaliteter, der i henhold til den procedure, der er fastsat i direktivet, vil blive opført som lokaliteter af fællesskabsbetydning (»SCI«), og som vil blive udnævnt til at være særlige beskyttelsesområder (»SCA«), vurderes alle planer og projekter, som ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som i sig selv eller i forbindelse med andre planer og projekter kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne.

Denne bestemmelse kan imidlertid endnu ikke anvendes. Den nævnte procedure, i henhold til hvilken alle »SCI« udvælges fra en liste over foreslåede lokaliteter af fællesskabsbetydning (»pSCI«) som derefter udnævnes til »SCA«, er ikke afsluttet. De lokaliteter, der i dag er omfattet af direktivet, herunder de, der omtales af det ærede medlem, er endnu kun foreslået udnævnt til områder af fællesskabsbetydning (pSCI). For så vidt angår »pSCI«, har medlemsstaterne en vis pligt til at handle på en sådan måde, at direktivets målsætninger ikke fraviges. Navnlig anmodes de om i det mindste at afholde sig fra alle aktiviteter, der kan føre til en forringelse af en foreslået lokalitet.

I det foreliggende tilfælde vil Kommissionen, som ikke er bekendt med den situation, det ærede medlem har beskrevet, tage de nødvendige skridt til at indhente detaljerede informationer herom og inden for rammerne af EF-traktaten sikre, at fællesskabslovgivningen overholdes.

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992.

(2002/C 81 E/190)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2370/01

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(8. august 2001)

Om: Fordeling af forsknings- og udviklingsstøtte

Kan Kommissionen oplyse, hvor meget hver enkelt medlemsstat til dato har modtaget i støtte til projekter indgivet inden for rammerne af det femte rammeprogram for forskning og udvikling (1998-2002) med angivelse af hvert projekts målområde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(17. oktober 2001)

Finansiel støtte som led i Fællesskabets forskningsrammeprogram ydes til konsortier af retlige enheder (universiteter, forskningscentre ...) fra forskellige medlemsstater, som gennemfører specifikke forskningsprojekter i fællesskab via et tværnationalt samarbejde. Medlemsstaterne som sådanne modtager ikke fællesskabsstøtte til forskningsformål.

Rammeprogrammets merværdi skabes gennem udbygningen af det europæiske forskningssamarbejde og forskernetværk. Hovedfordelen ved programmerne består i, at hver enkelt partner har adgang til samtlige resultater af de projekter, som vedkommende er involveret i, uanset dennes finansielle bidrag eller fællesskabsstøtte.

Oplysninger om antallet af deltagere fra de enkelte medlemsstater i hvert enkelt særprogram fremgår af årsrapporten om forskningsaktiviteterne, som offentliggøres hvert år (¹). Det statistiske bilag, der er udarbejdet til brug for 2001-rapporten, vil direkte tilgå det ærede medlem og Europa-Parlamentets Generalsekretariat.

Cordis-databasen, hvortil der er adgang via internettet (<http://www.cordis.lu>), giver ligeledes adgang til informationer og søgefaciliteter. Den giver f.eks. mulighed for at opnå lister over alle projekter med deltagere fra en given region med detaljer om projekternes målsætninger og samlede omkostninger samt fællesskabsstøtten.

(¹) KOM(2000) 842 endelig udg.

(2002/C 81 E/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2372/01**af Olivier Dupuis (TDI) til Rådet**

(28. august 2001)

Om: Særlige modtagelsesforanstaltninger for tjetjenske flygtninge, der lever under umenneskelige forhold både i Tjetjenien og i Ingusjetien

I overensstemmelse med en beslutning, som de tyske myndigheder traf for nylig vedrørende de tjetjenske flygtninge, der har anmodet om politisk asyl i dette land, vil alle de flygtninge, som har fået nægtet status som asylansøger, blevet forflyttet til deres oprindelsesland. Denne afgørelse følger efter en erklæring fra den tyske indenrigsminister, der finder frygt for repressalier fra de russiske militære- og paramilitære styrker over for den hjemvendte befolkning ubegrundet. Derfor vil hjemsendelsen af personer, der har anmodet om politisk asyl, ikke længere blive betragtet som en anti-humanitær handling.

Utallige oplysninger fra Tjetjenien beretter imidlertid om en yderst foruroligende humanitær situation, med stigende mangel på fødevarer og lægemidler, ikke-eksisterende hospitalsstrukturer og begyndende epidemier. Hvad der er endnu alvorligere er forskellige beretninger i mediernes og fra de ikke-statslige organisationer om systematiske og yderst alvorlige voldshandlinger fra de russiske besættelsesstyrkers side, både militære og paramilitære styrker, og navnlig en vedvarende chikane af civilbefolkningen, utallige vilkårlige henrettelser, udbredt anvendelse af tortur og bortførelse af civile, som blandt andet udsættes for afpresning.

Kan Rådet give oplysninger dels om antallet af de tjetjenere, som nyder godt af flygtningestatus i hver af EU's 15 medlemsstater? Mener Rådet ikke, at Unionen over for den tragiske humanitære situation i Tjetjenien — efter samme model som for Bosnien — bør gennemføre ekstraordinære modtagelsesforanstaltninger, som er ligeligt fordelt lige på de 15 medlemsstater for alle de tjetjenske flygtninge, der bor under umenneskelige forhold både i Tjetjenien og i Ingusjetien?

Svar

(29. november 2001)

Rådet har ingen oplysninger om, hvor mange tjetjenere der nyder flygtningestatus i medlemsstaterne. Det skal påpeges, at der ikke sondres mellem asylansøgere på grund af deres etniske oprindelse. Det er derfor Den Russiske Føderation, der skal betragtes som ansøgernes oprindelsesland.

I det foreliggende tilfælde er der ikke udløst nogen ekstraordinære modtagelsesforanstaltninger, idet hverken medlemsstaterne eller Kommissionen har fundet det nødvendigt. Der gøres ligeledes opmærksom på, at ingen international organisation har bedt om det.

I den forbindelse erindres om, at Rådet den 20. juli 2001 vedtog direktiv 2001/55/EF om minimumsstandarder for midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer og om foranstaltninger, der skal fremme en ligelig fordeling mellem medlemsstaterne af indsatsen med hensyn til modtagelsen af disse personer og følgerne heraf.⁽¹⁾ Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 2002. Massetilstrømning konstateres ved en afgørelse truffet af Rådet på forslag af Kommissionen, der også behandler enhver anmodning fra en medlemsstat om, at den skal forelægge Rådet et forslag.

⁽¹⁾ EFT L 212 af 7.8.2001, s. 12.

(2002/C 81 E/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2378/01**af Elspeth Attwooll (ELDR) til Kommissionen**

(8. august 2001)

Om: Rensning af fiskeprodukter

På baggrund af kommissær Byrnes tale for Europa-Parlamentets Fiskeriudvalg den 10. juli kan Kommissionen da redegøre nøjagtigt for, hvilke muligheder der findes for at rense fiskemel og fiskeolie med det formål at mindske dioxinindholdet? Kan Kommissionen ydermere oplyse, hvor meget det sandsynligvis vil koste at anvende sådanne metoder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(22. oktober 2001)

Raffinering og hydrogenering af fiskeolie medfører en betydelig reduktion af indholdet af dioxiner og polychlorerede biphenyler (PCB). Disse processer fjerner imidlertid også de værdifulde flerumættede omega-3 fedtsyrer, som ifølge ernæringseksperter skal være til stede i foder. Raffinerede fiskeolier kan derfor bruges til fremstilling af margarine og fedtstoffer til madlavning, men bør ikke anvendes i foder.

En anden lovende metode er rensning af fiskeolie med aktivt kul. De første større rensningsanlæg baseret på denne metode er blevet etableret. I modsætning til hydrogenering fjerner denne metode ikke de flerumættede omega-3 fedtsyrer. Den rensede fiskeolie kan fortsat anvendes til produktion af foder. Metoden skønnes for øjeblikket at koste 35-40 EUR pr. tons fiskeolie (verdensmarkedsprisen på fiskeolie ligger for øjeblikket på ca. 250 EUR pr. tons).

Der findes endnu ikke nogen egnet industriel metode til at fjerne dioxin fra fiskemel. For at fjerne dioxin fra fiskemel skal de 6-12 % olie, der findes i fiskemelet, fjernes ved olieekstraktion. Denne proces reducerer i høj grad fiskemelets kvalitet. Kommissionen er bekendt med, at branchen er i gang med forsøg for at udvikle en egnet metode til at reducere dioxinindholdet i fiskemel.

(2002/C 81 E/193)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2379/01

af Lucio Manisco (GUE/NGL) til Rådet

(28. august 2001)

Om: Begivenhederne i Genova mellem den 19. og 23. juli 2001 — Overtrædelser af EU-traktatens artikel 6, stk. 1 og 2, begået af den italienske regering

Den overbevisende fjernsyns- og videodokumentation, der blev offentliggjort af den internationale presse og blev bekræftet af tusinder af øjenvidneberetninger fra folk, der havde deltaget i demonstrationerne i forbindelse med G8-topmødet i Genova, er bevis på omfattende, gentagne og vedvarende krænkelse af menneskerettighederne, de grundlæggende frihedsrettigheder og retsstatsprincippet foretaget af politistyrkerne og den italienske regering i den liguriske hovedstad mellem den 19. og 23. juli i år.

Disse overtrædelser, som kulminerede i drabet på en demonstrant, gav sig udslag i pryglerier og alvorlige kvæstelser for hundreder af italienske statsborgere og udlændinge. De som blev tilbageholdt og nægtet ret til juridisk bistand, og visse af dem er forsvundet, hvilket de nationale og lokale myndigheder endnu ikke har kunnet redegøre for. Alt dette er nu genstand for protester og anmodninger om yderligere forklaringer fra andre EU-regeringer og om undersøgelser forestået af de italienske domstole, men de afvises af regeringen, som har forsvaret politiets adfærd og derved accepteret ansvaret for denne adfærd, og den har på grundlag af dens flertal i Senatet og Deputeretkammeret afvist anmodningerne om en parlamentarisk undersøgelse.

1. Mener Rådet ikke, at det må konstatere, at den italienske regering har begået en alvorlig og vedvarende overtrædelse af principperne som fastlagt i EU-traktatens artikel 6, stk. 1 og 2, vedrørende respekt for de grundlæggende frihedsrettigheder, som sikret af den europæiske konvention for beskyttelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder og garanteret i de forfatningsmæssige traditioner, som er fælles for medlemsstaterne som generelle principper for fællesskabsretten?

2. Mener Rådet ikke, at det efter at have undersøgt omstændighederne bør igangsætte de procedurer, der er fastlagt i EU-traktatens artikel 7, med henblik på med kvalificeret flertal at beslutte at suspendere visse rettigheder for den medlemsstat, der er ansvarlig for overtrædelserne af traktaten?

(2002/C 81 E/194)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2454/01
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(11. september 2001)

Om: Det italienske politis optræden i forbindelse med G8-mødet og Berlusconi's regering

Efter at have ført en valgkampagne på det falske grundlag, at han var forsvarer af »friheden« over for »kommunismen«, som han definerede som de lister, der hørte under Francesco Rutelli, kandidat til posten som regeringschef og medlem af den liberale gruppe i Europa-Parlamentet, indledte ministerpræsident Berlusconi sin embedsperiode med – bortset fra andre lovgivningsmæssige beslutninger, der havde til formål at fremme hans egne private interesse og forhindre en retssag mod ham selv – at betegne demonstranterne mod den ultraliberale kapitalistiske globalisering som kommunister og give tilladelse til og bagefter undskyldninger for det italienske politisk voldelige og udemokratiske optræden, som førte til den unge Carlo Giuliani's død samt anholdelse og mishandling af hundreder af personer af forskellig europæisk nationalitet, der blev anholdt, medens de var fredeligt forsamlende i en privat ejendom. Forskellige europæiske regeringer, herunder nogle, som var repræsenteret på G8-mødet, protesterede over for den italienske regering. Hvilken holdning vil Rådet indtage over for denne voldelige og udemokratiske optræden hos Berlusconi's politi og regering? Vil Rådets formandskab under alle omstændigheder gå ind for en fælles fordømmende beslutning på vegne af de andre 14 medlemsstaters regeringer?

Samlet svar
på skriftlige forespørgsler E-2379/01 og E-2454/01

(6. december 2001)

Rådet erindrer det ærede parlamentsmedlem om, at ansvaret for beskyttelse af lov og orden og indre sikkerhed i Unionens medlemsstater henhører under de enkelte medlemsstaters kompetence. Det tilkommer ikke Rådet at tage stilling til et spørgsmål, der ikke henhører under dets kompetence.

De andre spørgsmål, som det ærede parlamentsmedlem rejser, er ikke sat på Rådets dagsorden.

(2002/C 81 E/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2380/01
af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen

(8. august 2001)

Om: Tilladelse til markedsføring af veterinærlægemidler

På grundlag af direktiv 93/40/EØF⁽¹⁾ kan der udstedes markedsføringstilladelser for veterinærlægemidler i EU. Disse tilladelser omfatter betingelser for markedsføring af veterinærlægemidler, der er identiske i hele EU.

Derudover er et stort antal veterinærlægemidler registreret i medlemsstaterne. Situationen er denne, at betingelserne for markedsføring af identiske midler er forskellige i medlemsstaterne. Dette vedrører navnlig de ventetider, der gælder efter anvendelse af et veterinærlægemiddel, inden et dyr slagtes og/eller produkterne heraf konsumeres.

1. Er Kommissionen af den opfattelse, at ventetiderne for identiske veterinærlægemidler af hensyn til fødevarer sikkerheden og forbrugerbeskyttelsen bør være ensartet i hele EU?
2. Er Kommissionen ligeledes af den opfattelse, at der hurtigst muligt bør indføres en handlingsplan til harmonisering af ventetiderne for veterinærlægemidler på europæisk plan?
3. Hvornår agter Kommissionen at foretage en sådan harmonisering?

⁽¹⁾ EFT L 214 af 24.8.1993, s. 31.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(24. oktober 2001)

For de veterinærlægemidler, der falder ind under den såkaldte »centraliserede« markedsføringstilladelse, som er tildelt i medfør af Rådets forordning nr. 2309/93⁽¹⁾, er der fastsat en ensartet ventetid i hele EU.

Ligeledes gælder der for de veterinærlægemidler, der er bragt på markedet i en række medlemsstater i henhold til den procedure, der kaldes »gensidig anerkendelse«, som er indført ved Rådets direktiv 93/40/CEE⁽²⁾, en ensartet ventetid i alle berørte medlemsstater.

Men en lang række af de veterinærlægemidler, der findes i medlemsstaterne, var blevet godkendt første gang, førend ovennævnte forordning og direktiv trådte i kraft. Det er derfor sandsynligt, at visse lægemidler kan have en form og sammensætning, såvel kvalitativ som kvantitativ, som er fuldstændig identisk i flere medlemsstater, og som ligeledes er tilladt under identiske betingelser for anvendelsen (samme dosering, samme indgivelsesvej, samme art), men for hvilke der gælder forskellige ventetider i de forskellige medlemsstater.

1. Kommissionen mener dog ikke, at en harmonisering af ventetiderne for sådanne lægemidler er nødvendig af hensyn til fødevarerikkerheden og forbrugerbeskyttelsen. Denne målsætning er allerede opfyldt ved Rådets forordning (EØF) nr. 2377/90 om maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer af veterinærmedicinske præparater⁽³⁾. Hvis disse grænseværdier overskrides, skal ventetiderne overholdes.

2. Kommissionen er dog enig i, at hvis der findes identiske lægemidler i flere medlemsstater med forskellige betingelser for anvendelsen, er det nødvendigt med en større grad af harmonisering. Med henblik på gennemførelsen af det fælles marked og for at løse problemet med tilgængeligheden af veterinærlægemidler har den besluttet at foreslå Rådet og Parlamentet at indføre en procedure, som sigter mod en gradvis harmonisering af resuméerne af de særlige kendetegn for produkterne i denne gruppe af »gamle« lægemidler, og dermed også af ventetiderne. Denne foranstaltning skal ses som led i en mere generel foranstaltning vedrørende forslag med henblik på at revidere lovgivningen for veterinærlægemidler. De væsentlige punkter i dette forslag blev vedtaget af Kommissionen i juli 2001.

3. Kommissionen er dog ikke i stand til at vurdere, hvor lang tid der vil gå med en sådan harmonisering. Dette afhænger af antallet og typen af de lægemidler, der er tale om.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2309/93 af 22. juli 1993 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærlægemidler og om oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering — EFT L 214 af 24.8.1993.

⁽²⁾ Rådets direktiv 93/40/EØF af 14. juni 1993 om ændring af direktiv 81/851/EØF og 81/852/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om veterinærlægemidler — EFT L 214 af 24.8.1993.

⁽³⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2377/90 af 26. juni 1990 om en fælles fremgangsmåde for fastsættelse af maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer af veterinærmedicinske præparater i animalske levnedsmidler — EFT L 224 af 18.8.1990.

(2002/C 81 E/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2382/01
af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen

(3. august 2001)

Om: Vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber: overtrædelse af principperne om lighed og retten til frit at etablere sig samt omgåelse af pensionsbestemmelserne i forbindelse med valg af bopæl

Under henvisning til at det i artikel 83, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og i den tilsvarende artikel vedrørende de øvrige ansatte i disse Fællesskaber er bestemt, at alle tjenestemænd yder et »bidrag« til pensionsordningen, som »er fastsat til 8,25 % af den pågældendes grundløn, uden hensyntagen til de i artikel 64 nævnte justeringskoefficienter«, og at det til trods for dette

bidrag, der er ens for alle, i artikel 82, stk. 1, i samme forordning er bestemt, at pensionens størrelse skal beregnes ud fra det sted, hvor den pensionsberettigede tjenestemand vælger at tage bopæl efter at have fået tildelt pension, og på grundlag af de levevilkår, der gælder der, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe, eftersom indførelsen af denne »justeringskoefficient« medfører, at der sker en overtrædelse af det grundlæggende lighedsprincip, ifølge hvilket enhver tjenestemand for det samme bidrag bør modtage samme pension, samt af princippet om, at enhver har ret til frit at tage bopæl i et hvilket som helst medlemsland?
2. Hvordan vil Kommissionen imødegå en omgåelse af pensionsbestemmelserne ved, at afgående tjenestemænd vælger et fiktivt opholdssted for at få udbetalt større pension, uden at de væsentlige forudsætninger for anvendelsen af justeringskoefficienten ved pensionsberegningen er opfyldt?
3. Agter Kommissionen at fremlægge et forslag til ændring af den gældende forordning og at afskaffe de uretfærdige bestemmelser i forbindelse med »justeringskoefficienten«, så samtlige tjenestemænd modtager samme pension, eftersom de har betalt samme bidrag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(28. september 2001)

I pensionsordningen, der gælder for tidligere EU-ansatte, er princippet om ligebehandling fuldstændigt garanteret. Bestemmelserne om justeringskoefficienter, der skal sikre ensartet købekraft i de enkelte bopælsmedlemsstater i EU, gælder ens for alle, der er pensioneret fra EU-institutionerne. Kriterierne vedrørende nationalitet eller oprindelsesland har ikke indflydelse på justeringskoefficienterne. Når en tjenestemand stadig er i aktiv tjeneste og ansat på et sted, hvor justeringskoefficienten ikke er 100, forhøjes eller nedsættes alle dele af vedkommendes vederlag med den relevante faktor, herunder bidrag til pensionsordningen. Det beløb, der rent faktisk anvendes til at finansiere ordningen, er imidlertid bidraget uden anvendelse af justeringskoefficienten, fordi man naturligvis ikke kan vide, hvor vedkommende sidenhen vil bosætte sig. Dette sikrer ækvivalente pensioner udtrykt i købekraft og ligebehandling (da hver ansat bidrager med samme andel af grundlønnen til at finansiere pensionsordningen).

Princippet om etableringsfrihed er også sikret. Ifølge vedtægten kan pensionsmodtagere frit vælge, hvilket land de ønsker at bosætte sig i. Fjernes justeringskoefficienterne, skaber det urimelige uligheder, især for pensionsmodtagere, der beslutter at bosætte sig i deres oprindelsesmedlemsstat eller i en foretrukken medlemsstat, hvor leveomkostningerne er relativt høje.

Kommissionen foretager årlige undersøgelser af hele pensionsmodtagerpopulationen. Til det formål har den en række midler, der strækker sig fra at forlange dokumentation for at kunne bedømme, om en pensionsmodtager reelt lever på bopælsstedet, til tilbunds gående administrative undersøgelser. Ophæves en justeringskoefficient med tilbagevirkende kraft, kan det resultere i, at uberettiget udbetalte beløb kræves tilbagebetalt i henhold til vedtægtens artikel 85. Denne strenge regel er for nylig blevet vedtaget af alle EU-institutionernes administrationer. Det er en effektiv beskyttelse mod og skal afskrække folk fra svindel med bopælsstedet. Hvis det ærede medlem har bevis for, at tidligere ansatte har overtrådt pensionsbestemmelserne, hvilket spørgsmålet antyder, opfordrer Kommissionen det ærede medlem til at fremlægge bevismaterialet for Kommissionen og Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig, OLAF

Kommissionen overvejer for øjeblikket nye bestemmelser om fastsættelse af justeringskoefficienter for pensioner for at tage bedre hensyn til købekraften i de forskellige dele af medlemsstaterne. Den har fremsat forslag herom i sine retningslinjer for reform af vedtægten, der nu er ved at blive drøftet med repræsentanter for personalet. De aktuelle justeringskoefficienter er baseret på leveomkostningerne i medlemsstaternes hovedstæder. Hvis koefficienterne blev baseret på de gennemsnitlige leveomkostninger i hvert enkelt land, ville det antagelig afspejle levevilkårene mere realistisk.

(2002/C 81 E/197)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2383/01
af Pat Gallagher (UEN) til Kommissionen***(3. august 2001)*

Om: Risikovurderingsrapport fra Det Fælles Forskningscenters Kemikaliekontor (ECB) – zink og zinkkemikalier

Det Fælles Forskningscenters Kemikaliekontor (ECB) har oplyst, at det er hensigten at afholde de afsluttende dybtgående drøftelser om risikovurderingsrapporten for zink og zinkkemikalier på det tekniske møde (Technical Meeting 3) den 17. september 2001, selv om der i øjeblikket udføres et vigtigt forskningsarbejde på dette område, og de relevante forskningsresultater først vil foreligge ved udgangen af 2002.

Er Kommissionen enig i, at dette forskningsarbejde kan få betydelige konsekvenser for risikovurderingsrapportens konklusioner, både hvad angår sundheds- og miljøspørgsmål? Er Kommissionen enig i, at det ville være rimeligt at afvente de nyeste forskningsresultater, som på en række vigtige punkter allerede vil foreligge ved udgangen af det første kvartal af 2002, inden man færdiggør risikovurderingsrapporten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin*(8. oktober 2001)*

Det første udkast til risikovurderingsrapport om zink og zinkforbindelser blev forelagt for Fællesskabets tekniske møde af de nederlandske myndigheder, der fungerer som referentmedlemsstat, i december 1999. I den seneste halve snes år har der været indgående drøftelser mellem referenten og zinkindustrien, og resultaterne heraf indgår i rapporterne. Der har været god tid til at sikre en afbalanceret videnskabelig enighed. Bl.a. blev der i januar 2001 afholdt en særlig todags workshop i London udelukkende om risikovurderingsmetoder for metaller.

Siden da er hver enkelt del af risikovurderingsrapporterne drøftet indgående på en række tekniske møder, nemlig i juni 2000, december 2000 og marts 2001. På det seneste møde (i marts 2001) nåede alle medlemsstaterne og Norge, trods industriens indvendinger, til enighed om den nugældende udgave af risikovurderingsrapporten og antydede dermed, at de ikke var overbevist om, at igangværende forskning kunne ændre væsentligt på rapportens konklusioner. Alligevel foreslog Det Europæiske Kemikaliekontor (arbejdsområde eksisterende kemikalier), som styrer alle tekniske møder og har formandskabet, at tilgodese industriens hensyn ved at supplere den normale procedure med en skriftlig procedure, hvor yderligere bemærkninger kunne fremsættes, og et endeligt møde i september 2001. Det tekniske møde vedtog dette forslag enstemmigt. En sådan procedure skulle sikre en effektiv drøftelse af de punkter, hvor der stadig var uenighed mellem referenten Nederlandene og industrien.

Zinkbranchens igangværende bestræbelser på at sætte nye videnskabelige undersøgelser i gang fortjener påskønnelse. Men dette forskningsprogram kunne principielt være påbegyndt langt tidligere, eftersom zinksagen startede i 1995.

Der er tale om et helt almindeligt dilemma, som alle forskningsbaserede forskriftsudvalg står over for, nemlig at der på et tidspunkt må træffes en beslutning, selv om der hele tiden fremkommer nye forskningsresultater. Beslutningen om at afslutte drøftelserne af zink på næste tekniske møde er truffet ud fra hensynet til effektiv udnyttelse af mødetid og ressourcer. Hvis man hele tiden afventede nye resultater, ville diskussionerne af andre prioriterede stoffer blive forsinket. Det er ikke acceptabelt, hvis sen indgivelse af oplysninger fra industriens side udsætter færdiggørelsen af risikovurderingen.

Dertil kommer, at risikovurderingsrapporterne, når det tekniske møde har afsluttet sit arbejde, bliver genstand for et peer-review i Den Videnskabelige Komité for Toksikologi, Økotoxikologi og Miljø (CSTEE), inden resultaterne forelægges for et forskriftsudvalg. Skulle resultaterne af igangværende forskning ændre væsentligt på rapporternes konklusioner, vil referenten under alle omstændigheder kunne tage dem med i et senere addendum til risikovurderingsrapporten.

(2002/C 81 E/198)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2388/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(20. august 2001)

Om: Udgifter til sundhedspleje

Vil Kommissionen give sit bedste skøn over de typiske gennemsnitlige udgifter (de senest foreliggende tal) i de enkelte medlemsstater for:

- a) fjernelse af grå stær
- b) hjerte-bypass-operation
- c) brokoperation
- d) udskiftning af knæ?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(26. september 2001)

Både det nuværende handlingsprogram for sundhedsovervågning og det kommende handlingsprogram for folkesundhed sigter mod at udarbejde og sikre adgang til fyldestgørende, pålidelige og sammenlignelige datasæt og indikatorer for folkesundhed. Indikatorerne omfatter hele folkesundhedsområdet, herunder også de områder, som det ærede medlem nævner, hvor det er nødvendigt at indsamle dataene fra medlemsstaterne. I øjeblikket er forslaget til handlingsprogram for folkesundhed til behandling i Parlamentet og Rådet.

I mellemtiden står de ønskede oplysninger ikke til Kommissionens rådighed.

(2002/C 81 E/199)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2390/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(20. august 2001)

Om: Sundhedsindikatorer

Vil Kommissionen opregne de ti (eller flere om nødvendigt) vigtigste resultatmæssige indikatorer for en vurdering af, om sundhedspolitikken er en succes? Vil den såvel kvantitativt som kvalitativt give sin vurdering af, i hvilken grad de enkelte medlemsstater har haft held til at leve op til de enkelte indikatorer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(25. september 2001)

Kommissionen prioriterer etableringen af et sundhedsinformationssystem i Fællesskabet højt. Handlingsprogrammet for sundhedsovervågning og det kommende handlingsprogram for folkesundhed sigter mod at udvikle og offentliggøre fyldestgørende, pålidelige og sammenlignelige datasæt og indikatorer for folkesundhed. Dette arbejde fortsættes og styrkes under det kommende folkesundhedsprogram. Indikatorerne omfatter hele folkesundhedsområdet og afspejler sundhedspolitikens konsekvenser for sundheden. Både kvantitative og kvalitative indikatorer vil være indeholdt i programmet. Data vedrørende disse indikatorer vil blive indsamlet på medlemsstatsniveau, og det vil således være muligt at foretage analyser på dette niveau.

Første fase af et projekt om sundhedsindikatorer med titlen »Design for a set of European Community health indicators« er nu blevet gennemført. En kopi af denne rapport vil blive sendt direkte til det ærede medlem og Parlamentets sekretariat.

Det fremgår for øvrigt allerede af rapporten om sundhedsstatus 2000, der snart vil blive offentliggjort, på hvilke områder der er brug for sundhedspolitisk handling.

(2002/C 81 E/200)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2401/01**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Rådet**

(28. august 2001)

Om: Våbenembargo mod de vedvarende kampe mellem i de stridende parter i Den Demokratiske Republik Congo

1. Er Rådet bekendt med det svar, som den nederlandske udenrigsminister afgav på forskellige spørgsmål fra det nederlandske parlament (nr. 1533), og hvori han med hensyn til de fornyede spændinger i Den Demokratiske Republik Congo (Kinshasa) udtalte følgende: »Hvad våbenembargoen angår, har Nederlandene i europæisk regi adskillige gange slået til lyd for en våbenembargo for denne region. Desværre er der ikke tilstrækkelig tilslutning i EU til en våbenembargo«?
2. Hvordan kan der i Rådets øjne findes en fredelig løsning for det østlige Congo, så længe de stridende indenlandske parter og udenlandske interventionsstyrker fortsat har adgang til vedvarende våbentilførsler, hvilket bidrager til en fortsat forskydning af grænserne for indflydelse?
3. Bidrager den storstilede udvinding i den Rwanda-kontrollerede provins Kivu af det til fremstillingen af mobiltelefoner og computere vigtige materiale coltan og de deraf følgende indtægter for de regionale magthavere til muligheden for omfattende våbenanskaffelser?
4. Har Rådet noget kendskab til de forskellige våbens oprindelse, og bliver de bl.a. leveret af virksomheder med afdelinger i Den Europæiske Unions medlemsstater?
5. Hvad er årsagerne til, at der hidtil ikke er udstedt nogen våbenembargo fra EU's side?
6. Er Rådet villig til snarest at udstede en våbenembargo for dermed at imødegå fortsatte blodsudgydelser, ødelæggelser og flygtningestrømme?

Svar

(6. december 2001)

1. Rådet er bekendt med det svar, som den nederlandske udenrigsminister afgav på forskellige spørgsmål fra det nederlandske parlament (nr. 1533).
2. Rådet udtrykker på ny sin kraftige støtte til Lusaka-aftalen, som er et bredt accepteret grundlag for fred i Den Demokratiske Republik Congo og i hele regionen. I Rådets øjne kan der findes en fredelig løsning for det østlige Congo og resten af Den Demokratiske Republik Congo på grundlag af følgende tre faktorer: en fuldstændig, endelig og betingelsesløs tilbagetrækning af udenlandske tropper fra landet, en fuldstændig gennemførelse af programmet for afvæbning, demobilisering, reintegration, hjemsendelse og genbosættelse (DDRRR) og et positivt resultat af dialogen mellem de congolesiske parter.
3. Rapporten fra FN's ekspertpanel om ulovlig udnyttelse af naturressourcer og andre former for rigdomme i Den Demokratiske Republik Congo forventes at blive offentliggjort om kort tid. Denne rapport skulle kunne bidrage til, at FN-medlemmer og EU kan danne sig en velfunderet mening om de problemer, det ærede medlem rejser.
4. Rådet har ikke noget kendskab til oprindelsen af de våben, der sælges illegalt i området. Det minder om, at EU-medlemsstaterne er bundet af EU's adfærdskodeks for våbeneksport, der blev vedtaget i 1998, og EU's erklæring om våbenleverancer til og i De Store Søers Område af 18. juni 1999, hvori EU understreger, at den er fast besluttet på at anvende den nøje.
5. Rådet er af den opfattelse, at der er sket fremskridt med hensyn til situationen på stedet, og at det internationale samfund i stedet for en våbenembargo nu skal støtte og finansiere fredsprocessen. Rådet gav i maj 2000 sine relevante organer til opgave at overveje, om en våbenembargo over for konfliktens parter ville være hensigtsmæssig, og at fastlægge foranstaltninger, der er rettet mod ulovlig handel og ulovlige aktiviteter i forbindelse med konflikten. Denne anmodning er blevet drøftet indgående, og i februar 2001 erklærede Rådet, at det ville overveje hensigtsmæssige foranstaltninger, der eventuelt kan pålægges, hvis parterne undlader at opfylde deres forpligtelser i henhold til Lusaka-aftalen og de relevante resolutioner fra FN's Sikkerhedsråd.

(2002/C 81 E/201)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2409/01**af Imelda Read (PSE) til Kommissionen**

(21. august 2001)

Om: Det indre marked for lægemidler

I april 1999 vedtog Europa-Parlamentet sin beslutning om meddelelse fra Kommissionen om det indre marked for lægemidler⁽¹⁾. I beslutningen gav Europa-Parlamentet udtryk for den opfattelse, at det er vigtigt at gennemføre det indre marked for lægemidler, og anmodede Kommissionen om i dens forslag at indføre en tidsramme for evalueringen af fremskridt med henblik på at gennemføre det indre marked.

Kan Kommissionen redegøre for, hvilke foranstaltninger den agter at tage, og hvornår den fremsætter forslag?

⁽¹⁾ KOM(98) 0588.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(29. oktober 2001)

Der er gjort betydelige fremskridt for at forbedre funktionen af det indre marked for lægemidler, især inden for følgende tre strategiske områder:

- udvikling af en procedure på EU-plan for markedsføringstilladelser
- udvikling af et højt niveau for beskyttelse af intellektuel ejendomsret, og
- udvikling af markedet for lægemidler.

Hvad angår markedsføringstilladelser, råder EU nu over et centraliseret system, som ud over at garantere sikkerheden og fremme offentlighedens tillid samtidig gør det muligt at opnå frister for markedsføring af produkter, som man med sikkerhed kan betegne som de korteste i hele verden.

Men naturligvis er det altid muligt at forbedre systemet. Derfor har Kommissionen, som planlagt, i løbet af år 2000 foretaget en grundig undersøgelse af systemets funktion for at finde frem til nye procedurer, som vil kunne gøre det endnu mere effektivt. På basis af denne undersøgelse er der blevet udarbejdet et forslag til revision af lovgivningen om lægemidler. Det vil inden længe blive sendt til Parlamentet og Rådet. Dette forslag har en afgørende betydning for at forbedre folkesundheden i EU yderligere.

For så vidt angår den intellektuelle ejendomsret, indeholder reformen af lægemiddellovgivningen en ordning, som både virker fremmende for produktionen af ny medikamenter og stimulerer konkurrenceevnen ved hjælp af bestemmelser, som fremmer udviklingen af generiske lægemidler. Disse foranstaltninger skal ses i forbindelse med den lovgivning, fællesskabsinstitutionerne blev enige om i 1998, hvorved muligheden for at patentere innovationer på området for bioteknologi — et nøgleområde for denne sektor — blev indført.

Der er for nylig sket en opfølgning af disse vigtige forslag, idet man har oprettet en gruppe bestående af højstående embedsmænd vedrørende innovation af og forsyning med lægemidler, almindeligvis kaldet »G10«. Denne gruppe består af den kommissær, der er ansvarlig for »Erhvervspolitik«, og af den, der er ansvarlig for »Sundhedsanliggender og Forbrugerbeskyttelse«, samt sundhedsministrene, repræsentanter for lægemiddelindustrien, patientsammenslutninger og organer, der beskæftiger sig med social beskyttelse.

Denne gruppe har til opgave at fremsætte forslag, som kan fremme innovation og konkurrenceevne, samtidig med at der sikres et højt niveau inden for folkesundheden.

I slutrapporten vil man fokusere på følgende tre spørgsmål:

- patienters forsyning med lægemidler,
- et fælles marked, konkurrenceevne, regler, og
- innovation.

Rapporten vil blive forelagt i april 2002.

Efter »G10«-gruppens andet møde den 26. september 2001 blev det besluttet at indlede en bred høringskampagne af hensyn til gennemsigtigheden. Høringen afsluttes den 23. november 2001. Høringsdokumentet og alle andre dokumenter vedrørende »G10 lægemidler« er tilgængelige på følgende netadresse: <http://pharmacos.eudra.org> under rubrikken »G10«.

(2002/C 81 E/202)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2416/01

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(5. september 2001)

Om: Tillæg for enkeltværelse

Det har længe været skik, at rejseselskaber pålægger et »tillæg for enkeltværelse«, hvorved personer, der rejser alene, skal betale et yderligere beløb for at få et værelse for dem selv.

Selv om den oprindelige grund var, at dette gjorde det muligt for rejseselskaberne at udligne tabet af indtægt ved personer, der rejser alene og som bor i dobbeltværelse, er det nu om dage ofte tilfældet, at personer, der rejser alene, pålægges et tillæg for et enkeltværelse.

Hvad mener Kommissionen om dette uretfærdige tillæg, især når den rejsende under alle omstændigheder bor i et værelse, der er bestemt til én person (dvs. et enkeltværelse)?

Har den planer om at tage dette spørgsmål op til fornyet behandling med henblik på at få dette tillæg afskaffet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(18. oktober 2001)

Den måde, hvorpå prisen for hotelværelser beregnes, er forskellig fra land til land — den kan for eksempel beregnes på basis af antal personer pr. værelse, eller på værelsesbasis. Kommissionen er naturligvis klar over, at det er normal praksis for hoteller at pålægge et tillæg for enkeltværelser.

Kommissionen har dog ingen kompetence på dette område. Det er derfor en sag mellem den pågældende medlemsstat og det pågældende selskab.

(2002/C 81 E/203)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2427/01

af Giovanni Pittella (PSE) til Kommissionen

(3. september 2001)

Om: Bekæmpelse af pædofili

Søndag den 26. august 2001 opdagedes på Internet to web-steder med over 400 billeder af 23 spædbørn, der var blevet voldtaget og tortureret i deres vugger, i deres babybadekar og blandt sutteflasker og bleer. I ugen forud herfor var der blevet opdaget et andet web-sted med billeder af lig af børn, der var blevet vivisekeret, slået ihjel og parteret som dyr. Efter begge disse opdagelser er der indgivet klager til de retlige myndigheder.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at imødegå denne omsiggribende tragedie, og om den agter at gøre noget for at oprette en europæisk myndighed til bekæmpelse af onlinepædofili, som bl.a. vil muliggøre etableringen af et observatorium, der kan føre konstant tilsyn med web-steder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(3. oktober 2001)

Kommissionen har længe været bekymret over spredningen af billeder af pædofil karakter på Internettet, især børnepornografi. For at bekæmpe dette har den foreslået en flerårig EF-handlingsplan til fremme af en mere sikker anvendelse af Internettet ved bekæmpelse af ulovligt og skadeligt indhold på globale net. Denne plan blev vedtaget af Rådet og Europa-Parlamentet den 25. januar 1999 ⁽¹⁾. Handlingsplanen omfatter tiltag på fire områder: et europæisk netværk af hotlinjer, selvregulering i branchen, filtrerings- og klassificeringssystemer samt øget bevidstgørelse blandt brugerne.

I henhold til Rådets henstilling af 24. september 1998 om udvikling af den europæiske industris konkurrenceevne inden for audiovisuelle tjenester og informationstjenester gennem fremme af nationale rammer, der tager sigte på at opnå en sammenlignelig og effektiv beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed ⁽²⁾ er medlemsstaterne endvidere forpligtet til at skabe passende rammer.

Kommissionen lægger meget stor vægt på, at Unionen træffer effektive foranstaltninger, især mod børnepornografi på Internettet. Der er allerede truffet foranstaltninger, både på lovgivningsområdet og andre områder. Kommissionen fremlagde sidste år et forslag til rådets rammeafgørelse ⁽³⁾, som i en bredere kontekst omfatter bestemmelser om tilnærmelse af love og sanktioner i medlemsstaterne på området for seksuel udnyttelse af børn, især med hensyn til børnepornografi på Internettet. Dette forslag er i øjeblikket til drøftelse i Rådet og Europa-Parlamentet.

Det er de retshåndhævende og retslige myndigheder i medlemsstaterne, som først og fremmest er ansvarlige for bekæmpelsen af ulovligt indhold (herunder børnepornografi). De samarbejder på internationalt plan om bekæmpelse af børnepornografi på Internettet gennem de eksisterende kommunikationskanaler, f.eks. Europol og Interpol. Nogle medlemsstater har allerede oprettet særlige overvågningscentre for spredning af børnepornografi på Internettet. Europol overvejer i øjeblikket, om der skal oprettes et EU-overvågningscenter for at forbedre koordinationen og effektiviteten af bekæmpelsen på EU-plan af børnepornografi på Internettet.

⁽¹⁾ EFT L 33 af 6.2.1999.

⁽²⁾ EFT L 270 af 7.10.1998.

⁽³⁾ EFT C 62 E af 27.2.2001.

(2002/C 81 E/204)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2429/01**af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(7. september 2001)

Om: Sikkerhed på skipister

Der er generelt en relativt stor fare for ulykker på skipister, og skiløbere kommer tit alvorligt til skade under skiløb. Faren for ulykker øges yderligere ved, at der køres på snescooter på pisterne, ofte på yderst uoverskuelige og stejle dele af pisterne.

Kan Kommissionen meddele, hvilke EU-forordninger/bestemmelser der findes for benyttelse af snescootere (førerbevis, lovpligtig forsikring, obligatorisk registreringsnummer), og om der for snescootere gælder eventuelle bestemmelser om tekniske karakteristika eller sikkerhedsanordninger (blinklys, akustisk signalanlæg), som producenterne skal overholde.

Kan Kommissionen desuden meddele, om den, hvis der ikke findes sådanne bestemmelser, vil arbejde for, at de bliver indført, således at både skiløbere og førere af snescootere udsættes for mindre fare?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(31. oktober 2001)

Der findes ikke på fællesskabsplan forpligtelser i forbindelse med brug af snescootere. Under forbehold af overholdelse af EF-traktaten kan medlemsstaterne træffe de foranstaltninger, de finder påkrævet over for førerne, f.eks. forsikringskrav, indregistrering, kørekort etc. Kommissionen har i øjeblikket ikke til hensigt at medtage bestemmelser vedrørende brug af snescootere på sit arbejdsprogram.

For så vidt angår selve snescooterne skal det bemærkes, at de som maskiner skal opfylde bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/37/EF af 22. juni 1998 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om maskiner⁽¹⁾.

Dette direktiv omhandler mere konkret beskyttelsen af personer på eller omkring maskinen mod de farer, som maskinen i sig selv udgør, hvorimod sikkerhedsproblemer i forbindelse med kørsel af maskinen går videre end direktivets anvendelsesområde. Direktivet omfatter ikke krav, der direkte vedrører kørsel på områder, hvor også andre personer færdes (f.eks. blinklys, signalanlæg, positionslys). Disse forhold hører hjemme under medlemsstaternes ansvarsområde.

⁽¹⁾ EFT L 207 af 23.7.1998.

(2002/C 81 E/205)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2430/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(7. september 2001)

Om: Indførelse af en frivillig solidaritetstjeneste på europæisk plan

I de fleste EU-medlemsstater er værnepligten i dag afskaffet. Det ville derfor være hensigtsmæssigt at overveje indførelse af en solidaritetstjeneste på europæisk plan for myndige mænd og kvinder. De ville derved bl.a. få en grundlæggende uddannelse i førstehjælp, socialt arbejde, miljøarbejde og håndtering af våben, sidstnævnte også for at kunne vurdere disses farlighed korrekt. Denne obligatoriske uddannelse kunne være af to til tre måneders varighed og følges i hvert land i EU, og både mænd og kvinder skulle allerede under tjenestetiden stå til rådighed for indsatser i nødsituationer.

Kan Kommissionen meddele, om den anser en sådan overvejelse for praktisk gennemførlig og nyttig, og om den agter at indføre en sådan politik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(21. november 2001)

Forespørgselens genstand ligger uden for Kommissionens kompetence.

(2002/C 81 E/206)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2436/01
af Francesco Speroni (TDI) til Kommissionen**

(3. september 2001)

Om: Det Europæiske Energi- og Transportforum

Ovennævnte forum oprettedes ved Kommissionens afgørelse af 11. juli 2001. Med hensyn til tildelingen af de seks pladser, der er reserveret repræsentanter for fagforeningerne, foreskriver afgørelsen, at disse udelukkende skal kunne besættes med repræsentanter udpeget af Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation, hvorved den eksplicit udelukker de uafhængige faglige sammenslutninger, som bl.a.

repræsenterer langt de fleste piloter og flyveledere. En af følgerne heraf vil være, at disse kategorier vil blive afskåret fra at deltage i arbejdet i forbindelse med et fælles europæisk luftrum, et arbejde, som de hidtil har deltaget i, og som i fremtiden vil henhøre under forummets kompetenceområde.

Hvad er årsagen til en sådan afgørelse, og hvilke initiativer agter Kommissionen eventuelt at tage for at undgå en sådan udelukkelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(1. oktober 2001)

Det Europæiske Energi- og Transportforum, som det ærede medlem henviser til, kommer til at bestå af i alt 34 medlemmer, heriblandt seks fagforbundsrepræsentanter. Dette forum får som hovedopgave at afgive udtalelser om alle initiativer fra Kommissionens side på det energi- og transportpolitiske område. Det vil ligeledes komme til at optræde som observationsorgan vedrørende energi- og transportpolitikken. Endvidere vil det fremføre sine overvejelser om konkurrenceevnen og tilpasningen af strukturerne inden for disse sektorer og samtidig integrere de miljømæssige, sociale og sikkerhedsmæssige aspekter heri.

Baggrunden for, at Kommissionen har appelleret til Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation (EFS)(CES) med henblik på udvælgelse af de seks fagforenings-repræsentanter, er, at EFS (CES) er det mest repræsentative organ for fagforbundene på europæisk plan inden for samtlige sektorer, herunder da også energi- og transportsektoren.

Det er imidlertid korrekt, at ikke alle fagforbund er tilsluttet EFS (CES). I betragtning af at Kommissionens ønske er at begrænse antallet af medlemmer, som skal indgå i dette forum af hensyn til dets daglige arbejde, har man fra starten ikke planlagt at sikre repræsentation af samtlige eksisterende faglige sammenslutninger i dette forum.

Det er derfor op til de autonome fagforbund at optage de nødvendige kontakter til EFS (CES) med henblik på at undersøge, hvilke muligheder der foreligger for at samarbejde omkring forummets arbejdsopgaver.

Det skal ligeledes præciseres, som anført i artikel 5 i Kommissionens afgørelse 2001/546/EF af 11. juli 2001 om oprettelse af et rådgivende udvalg med betegnelsen »Det europæiske Energi- og Transportforum«⁽¹⁾, at forummet kan invitere enhver med særlig sagkundskab vedrørende et emne på dagsordenen til at deltage i dets arbejde som ekspert.

Hvad angår det arbejde, der udføres vedrørende det fælles luftrum, fortsætter Kommissionen sine arbejdsopgaver sammen med alle medvirkende parter på dette område, herunder også repræsentanterne for sammenslutningerne af de autonome fagforbund (bl.a. for piloter og flyveledere), sådan som den også tidligere har gjort. Rent faktisk vil forummet få en mere omfattende rolle end den, der er direkte forbundet med det fælles europæiske luftrum.

Sagskomplekset »det fælles luftrum« behandles desuden i udvalget for den sociale dialog inden for den civile luftfartssektor. De organisationer, der skal medvirke ved denne sociale dialog, er blevet udvalgt på grundlag af kriterierne om repræsentativitet, som bl.a. er nedfældet i Kommissionens afgørelse 98/500/EF af 20. maj 1998 om oprettelse af sektordialogudvalg til fremme af dialogen mellem arbejdsmarkedets parter på europæisk plan⁽²⁾. På fagforbundsside er »Fédération Européenne des Transports (FET)«, som bl.a. varetager flyveledernes interesser, og »European Cockpit Association (ECA)«, som repræsenterer piloterne, medlemmer af dette udvalg.

⁽¹⁾ EFT L 195 af 19.7.2001.

⁽²⁾ EFT L 225 af 12.8.1998.

(2002/C 81 E/207)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2437/01 af Mario Borghezio (TDI) til Rådet

(4. september 2001)

Om: Risiko for manglende tilkendelse af tysk erstatning til tidligere italienske militærfanger

Der er stor risiko for, at tidligere italienske militærfanger og tvangsarbejdere i Tyskland under anden verdenskrig på ulovlig vis ikke vil få tilkendt tysk erstatning. Faktisk skulle en fejlagtig retlig definition af de tidligere italienske militærfanger, som ikke tager hensyn til, at disse fanger, der blev tvunget til at

arbejde på tyske fabrikker, ikke fik den i Genève-konventionen foreskrevne behandling, have fået Tyskland til ikke at tilkende dem erstatning. Denne forskelsbehandling er særdeles alvorlig, bl.a. eftersom de tidligere italienske militærfangers rettigheder afgjort var omfattet af den i Europa-Parlamentets beslutning B2-1475/85 (om erstatning til tidligere slavearbejdere i tysk industri) omhandlede beskyttelse.

Hvilke hasteforanstaltninger agter Rådet at træffe med hensyn til ovenstående?

Svar

(6. december 2001)

Det ærede parlamentsmedlem henvises venligst til svar på skriftlig forespørgsel E-2155/01 om tysk erstatning til tidligere internerede italienske militærpersoner.

(2002/C 81 E/208)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2442/01 af Caroline Lucas (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. september 2001)

Om: Lavfrekvensaktiv sonar (LFA-sonar)

Der er mange tegn på, at den amerikanske flådes anvendelse af lavfrekvensaktiv sonar medfører store skader på det marine miljø, især på Cuvier's småhovedede hval. Man har stærk mistanke om, at resonansfænomenet i hvalers kranielufttrum, forårsaget af LFA-sonar, i de senere år har medført massestrandinger i Grækenland og på Bahamaøerne.

Hvad er Kommissionens holdning til anvendelsen af LFA-sonar, og gør den noget for at forsøge at overtale USA til at indstille anvendelsen heraf?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(24. oktober 2001)

Som det ærede medlem utvivlsomt er klar over, er alle hvalarter strengt beskyttet ved Rådets direktiv 92/43/EØF⁽¹⁾, i henhold til hvilket medlemsstaterne er forpligtet til at iværksætte alle nødvendige foranstaltninger med henblik på bl.a. at forebygge al bevidst forstyrrelse af disse arter.

Lavfrekvensaktiv sonar (LFAS) består af høj- og lavfrekvente lydimpulser. Der foreligger visse vidnesbyrd om, at denne form for støj kan forstyrre hvalerne. Derfor bør de forpligtelser, der følger af ovennævnte direktiv, også efterkommes af medlemsstaterne.

For så vidt angår den amerikanske flådes brug af LFAS, har Kommissionen ingen kompetence, og den har da heller ikke rejst dette spørgsmål over for USA.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT L 206 af 22.7.1992), ændret ved tiltrædelsesakten for Østrig, Finland og Sverige (EFT L 1 af 1.1.1995).

(2002/C 81 E/209)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2458/01 af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(11. september 2001)

Om: Flygtningestrømmen over Gibraltarstrædet — døde dukker fortsat op dagligt ved Spaniens sydlige strande

I de seneste to måneder er der været en fortsættelse af den strøm af flygtninge, der med små skrøbelige fartøjer (»pateras«) ønsker at nå til kysten på Den Iberiske Halvø på flugt fra fattigdom og med håbet om at

finde det arbejde i Europa, som de ikke kan finde i deres egne lande. I mange tilfælde ender disse forsøg på at nå land tragisk med døden. Man behøver blot at se på nogle overskrifter i de spanske aviser, for at disse realiteter viser sig i al deres gru. 16. juli: »9 af de 333 indvandrere, som risikerede livet på Gibraltarstrædet, omkommet«. 19. juli: »Mindst 1 561 illegale indvandrere pågrebet ved Gibraltarstrædet i denne måned, gennemsnitligt 87 om dagen, i går blev der pågrebet 246 indvandrere på kysten«. 1. august: »Fortsat eftersøgning af et drivende fartøj med 30 personer, 800 indvandrere forsøger at komme til Ceuta«. 9. august: »11 ud af 30 på et drivende fartøj forsvundet«. 19. august: »567 indvandrere anholdt i den hidtil største strøm af tømmerflåder, liget af en afrikaner uden dokumenter fundet i havet ved Formentera«. 20. august: »Strømmen af tømmerflåder får modtagelsescentre til at bryde sammen, over 800 indvandrere anholdt ved Gibraltarstrædet og De Kanariske Øer i weekenden«. 20. august: »Andalusien, De Kanariske Øer og Ceuta har tilsammen anholdt over 10 000 indvandrere i år«. 22. august: »Indvandrer formodes forsvundet ved Forteventura (De Kanariske Øer)«. 23. august: »Yderligere 4 indvandrere omkommet på Gibraltarstrædet«. 24. august: »9 indvandrere omkommet i havet ved Forteventura«. 25. august: »3 tømmerflåder med 77 indvandrere standset ved Granada og Málaga«

Disse realiteter viser, at ligegyldigt hvor dybt de spanske og EU's institutioner begraver hovedet i sandet for ikke at se, er dette et grundlæggende europæisk problem, som det er nødvendigt at behandle strategisk ved helt eller delvis at træffe omgående foranstaltninger til at undgå den tragedie, som tusinder af afrikanere bliver ofre for ved Spaniens sydlige kyster på grænsen til det afrikanske kontinent. Bortset fra smukke ord, der udtales med ønsket om at slippe ud af denne hårdknude, hvilke politiske foranstaltninger påtænker Rådet da at træffe for at løse dette alvorlige humanitære problem?

(2002/C 81 E/210)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2578/01

af Mario Borghezio (TDI) til Rådet

(27. september 2001)

Om: Indvandring fra Marokko

Den spanske statssekretær for udenrigsspørgsmål, Miquel Nadal, har udtalt (Le Figaro, den 6.9.2001), at de ulovlige indvandring stammer fra Marokkos kyststrækninger, og at der skal sættes ind på dette område.

De ulovlige indvandrerorganisationer, som fra Gibraltar sluser de ulovlige indvandrere ind i Spanien og dermed i Europa, er de samme som dem, der står bag narkotikahandlen, og de får støtte gennem de marokkanske toldbetjentes meddelagtighed. Også myndighederne i Marokko klager over mangelen på egnede midler til at kontrollere den ulovlige indvandrerstrøm.

Hvilke præventive hasteforanstaltninger agter Rådet at iværksætte i forbindelse med denne farlige situation, der forværres fra år til år, også som følge af de vanskeligheder og den magtesløshed, som den marokkanske regering selv indrømmer i forbindelse med kontrollen af den ulovlige indvandrerstrøm til Europa?

**Samlet svar
på skriftlige forespørgsler E-2458/01 og E-2578/01**

(6. december 2001)

Rådet har allerede ved flere lejligheder besvaret spørgsmål fra Europa-Parlamentets medlemmer om indvandrere, der forsvinder under forsøget på at nå frem til EU's territorium ved at krydse Gibraltarstrædet.

Rådet, der på ingen måde ønsker at vende det blinde øje mod denne situation, men derimod beklager dette vedvarende menneskelige drama, har indledt en aktiv dialog med de marokkanske myndigheder om migrationsspørgsmål. Rådet minder om Gruppen på Højt Plan vedrørende Asyl og Migration, der blev nedsat i slutningen af 1998 og fik til opgave ud fra en integreret strategi på tværs af søjlerne at udarbejde handlingsplaner for de lande og områder, som de illegale indvandrere og/eller asylansøgere kommer fra. Handlingsplanerne sigter mod at analysere de dybereliggende årsager til migration fra en række udvalgte lande, heriblandt Marokko, i deres egenskab både af hjemlande og transitlande. Der har været kontakter med de marokkanske myndigheder med henblik på at etablere et partnerskab, der kan føre handlingsplanens foranstaltninger ud i livet.

Dette partnerskab er ved at tage konkret form inden for rammerne af associeringsaftalen mellem Fællesskabet og Marokko, og der blev i den forbindelse i april 2001 nedsat en gruppe vedrørende sociale anliggender og migration. Gruppen mødtes første gang i juni 2001. Selv om handlingsplanen er blevet udsat for en vis kritik fra de marokkanske myndigheders side, har disse erklæret sig villige til at samarbejde med Den Europæiske Unions instanser om et program indeholdende foranstaltninger til bekæmpelse af illegal indvandring med Marokko som oprindelses- eller transitland.

På et møde om migrationsspørgsmål i juli 2001 blev det besluttet at prioritere socioøkonomiske foranstaltninger (til gavn for mikrovirksomheder/SMV'er og uddannelsesinitiativer) på området for lovlig indvandring i EU samt foranstaltninger til bekæmpelse af menneskesmuglerorganisationer, herunder transitmigration fra landene syd for Sahara. Udvælgelsen af de projekter, der skal føres ud i livet, finder sted i løbet af efteråret 2001.

(2002/C 81 E/211)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2461/01

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. september 2001)

Om: Medlemsstaternes tendens til storhedsvanvid ved udvidelse af deres centrale lufthavne og bæredygtig udvikling i Den Europæiske Union

Hvad er Kommissionens strategiske holdning til medlemsstaternes tendens til storhedsvanvid ved udvidelse af deres centrale lufthavne og med dem deres vigtigste flyselskaber — ud fra et perspektiv, som endog omfatter et forsøg på at centralisere den økonomiske magt, sådan som det sker i den spanske stat med Madrid — i forhold til den nødvendige decentralisering af lufttrafikken i overensstemmelse med de målsætninger og programmer for bæredygtig udvikling, som Den Europæiske Union officielt har antaget?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(19. oktober 2001)

Beslutninger om udvidelse af lufthavnskapacitet falder hovedsageligt under medlemsstaternes kompetence. Udvidelse af kapaciteten i bestemte centrallufthavne er et af de mulige svar på behovet for større lufthavnskapacitet. Sådanne projekter skal overholde forpligtelserne i Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾, ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997⁽²⁾ som sikrer, at medlemsstaternes myndigheder integrerer miljøhensyn i planlægning og gennemførelse af en ny lufthavnskapacitet.

Kommissionen identificerer i sin nyligt offentliggjorte hvidbog »Den europæiske transportpolitik frem til 2010: de svære valg«⁽³⁾, manglen på lufthavnskapacitet som et af de vigtigste problemer for lufttransport i Europa. Hvidbogen går ind for en afbalanceret strategi, som ikke kun skal bygge på opførelse af ny infrastruktur, men også udnytte den eksisterende kapacitet bedre samt fremme af intermodalitet mellem lufttransport og jernbanetransport.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽³⁾ KOM(2001) 370 endelig udg.

(2002/C 81 E/212)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2468/01
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. september 2001)

Om: Den spanske regerings klage til EF-Domstolen over planen for genopbygning af kulmulebestanden i Fællesskabets farvande

I modstrid med sin holdning i Rådet (fiskeri), hvor den spanske regering accepterede en reduktion på 47 % i kulmulefiskeriet for år 2001 i Gram Sol, Biscayabugten og farvandet vest for Skotland, som er områder, hvor navnlig den galiciske fiskerflåde fisker, har den (som svar på et initiativ fra det galiciske medlem for BNG i den spanske kongres, Guilherme Vazquez) erklæret, at den har indgivet en klage til EF-domstolen mod den af Den Europæiske Union vedtagne plan til genopbygning af kulmulebestanden. Har Kommissionen kendskab til, om det er rigtigt, at Spanien har indgivet en sådan klage, og hvilken form for argumenter klagen er baseret på?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(2. oktober 2001)

Spanien har ganske rigtigt anlagt sag ved Domstolen for at få annulleret Kommissionens forordning (EF) nr. 1162/2001 af 14. juni 2001 om foranstaltninger for genopbygning af kulmulebestanden i ICES-underområde III, IV, V VI og VII og ICES-afsnit VIII a, b, d, e og om dertil knyttede betingelser for kontrol af fiskerfartøjers aktiviteter⁽¹⁾. Sagen er registreret under nr. C-304/01.

Spanien påberåber sig som grundlag for at have indbragt sagen, dels at der ikke findes et tilstrækkeligt retsgrundlag for Kommissionens vedtagelse af den pågældende forordning, dels at princippet om, at der ikke må øves forskelsbehandling, jf. (EF-traktatens artikel 12 (tidligere artikel 6)), er overtrådt, og at der ikke er nogen begrundelse for de foranstaltninger, som indføres ved nævnte forordning.

Kommissionen vil inden udløbet af de fastsatte frister fremlægge sit svarskrift i den pågældende sag.

⁽¹⁾ EFT L 159 af 15.6.2001.

(2002/C 81 E/213)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2469/01
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(3. september 2001)

Om: Udbygning af Alemagna-forbindelsesvejen

Under henvisning til Kommissionens svar på forespørgsel E-0814/01⁽¹⁾ anmodes Kommissionen om følgende oplysninger:

- bekræfter Kommissionen principielt indholdet i sit svar?
- er der siden besvarelsen af ovennævnte forespørgsel sket fremskridt i forbindelse med undertegnelsen af transportprotokollen til Alpe-konventionen?
- agter Kommissionen, hvad jeg ikke håber, at koncentrere sig om andre projekter i Alpe-området, selv om der allerede i området findes prioriterede projekter som basistunnellen under Brenner-passet (punkt 1 af de 14 punkter i listen over transeuropæiske net), der hurtigst muligt bør gennemføres for at få greb om f.eks. den stigende transit ad Brenner-ruten?

⁽¹⁾ EFT C 318 E af 13.11.2001, s. 126.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(28. september 2001)

Kommissionen kan over for det ærede medlem kun bekræfte indholdet i sit svar på skriftlig forespørgsel E-814/01 fra Gian Gobbo⁽¹⁾, og specielt at vejforbindelsen »Dorsale d'Alemagna« indtil dato ikke er blevet optaget i det transeuropæiske transportnet.

Kommissionen skønner, at spørgsmålet om optagelse i det transeuropæiske net af den pågældende vejforbindelse rejser det mere generelle spørgsmål om, hvilken transportpolitik der skal føres i visse regioner som f.eks. Alpernes bjergmassiver, som både er trafikale flaskehalse og miljømæssigt følsomme områder. I betragtning af perspektiverne for udviklingen i vejtrafikken og de problemer, som gør sig gældende for alpedalene og disses indbyggere, og som visse alpelande, heriblandt Østrig, er specielt opmærksomme på, mener Kommissionen, at en ny trafikfordeling til fordel for jernbanerne har særlig høj prioritet i Alperregionen, i det mindste for så vidt angår transit- og langdistancetrafikken.

Derfor er der i den hvidbog om den fælles transportpolitik, som blev vedtaget af Kommissionen den 12. september 2001⁽²⁾, ofret særlig opmærksomhed på de følsomme områder, bl.a. som led i politikken for brugsafgifter på og finansiering af infrastrukturer og politikken med hensyn til det transeuropæiske transportnet.

I juni 2001 anmodede stats- og regeringscheferne på Det Europæiske Råds møde i Göteborg fællesskabsinstitutionerne om at vedtage reviderede retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet, hvor der skulle gives prioritet til jernbanerne, de indre vandveje, short sea shipping samt intermodal transport. Følgelig vil det nært forestående forslag til revision af disse retningslinjer i hovedsagen vedrøre disse transportformer.

Udviklingen af de vejnet, som ikke allerede er medtaget i de retningslinjer, som blev vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet i 1996, således som det er tilfældet med »Dorsale Alemagna«, må derfor ske på et nationalt grundlag samt i form af grænseoverskridende samarbejde mellem de berørte lande, eftersom det drejer sig om en infrastruktur, som ligger tæt op ad grænsen mellem Østrig og Italien.

For så vidt angår andre transportinfrastrukturprojekter i Alperregionen, er Kommissionen fortsat af den opfattelse, at den højest prioriterede opgave er snarest muligt at virkeliggøre og idriftsætte de to jernbaneakser, der allerede var anført i retningslinjerne fra 1996, nemlig Brenneraksen og Lyon – Torinoaksen.

Endelig er Kommissionen, for så vidt angår transportprotokollen til Alpekonventionen, underrettet om, at det forslag til undertegnelse, den i begyndelsen af 2001 forelagde for Rådet, for øjeblikket er ved at blive gennemgået af dette med henblik på en mulig afslutning af proceduren under det indeværende belgiske formandskab.

⁽¹⁾ EFT C 318 E af 13.11.2001, s. 126.

⁽²⁾ KOM(2001) 370 endelig udg.

(2002/C 81 E/214)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2470/01
af Luciano Caveri (ELDR) til Kommissionen**

(3. september 2001)

Om: Miljøbeskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med godstrafik i Alpeområdet

Indtil 2003 er transit gennem Østrig med lastbiler tilhørende virksomheder med hjemsted i EU-landene omfattet af begrænsninger i form af tildeling af økopunkter alt efter graden af køretøjernes økologiske karakter med det formål at begrænse forureningen fra disse. Der gælder også begrænsninger for lastvognes transit gennem Schweiz, og aftalen mellem EU og Schweiz indeholder bestemmelse om en indledningsvis forhøjelse af vægtgrænsen for lastvogne til 34 tons og en senere forhøjelse til 40 tons fra 2005. I tiden indtil denne liberalisering udsteder Schweiz et begrænset antal tilladelser til EU for lastbiler på indtil 40 tons til gengæld for betaling af en særlig økoafgift, som vil blive investeret i anlæggelsen af nye planlagte jernbaneforbindelser i Schweiz.

Indtil videre har der ikke været tale om lignende begrænsninger for landevejstransitten mellem Frankrig og Italien, hvilket i øjeblikket kan ses på forbindelsen gennem Frejus-tunnelen, hvis kapacitet har nået sit absolutte mætningspunkt efter Mont Blanc-tunnelens lukning.

Med henblik på genåbningen af Mont Blanc-tunnelen, som er berammet til slutningen af indeværende år, er der igen opstået debat om det hensigtsmæssige eller ej i at tillade lastvognstransit gennem tunnelen eller i, i det mindste, at begrænse antallet af lastbiler. Kommissionsmedlem Loyola de Palacio har allerede fremsat kommentarer hertil i sit svar på en tidligere parlamentarisk forespørgsel (P-0304/01 ⁽¹⁾).

Kan Kommissionen oplyse, om ikke den i denne forbindelse og i overensstemmelse med transportprotokollen til Alpe-konventionen mener, at der også for Mont Blanc- og Frejus-tunnelerne bør træffes særlige foranstaltninger, som sigter mod samme resultat som de i øjeblikket gældende foranstaltninger i Østrig og Schweiz?

⁽¹⁾ EFT C 261 E af 18.9.2001, s. 83.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(1. oktober 2001)

Efter flere års forhandlinger blev omsider transportprotokollen til Alpe-konventionen vedtaget og undertegnet i oktober 2000 af Alpe-landene, herunder af de EU-medlemsstater, hvis territorier omfatter dele af Alpe-regionen.

Derefter fremsatte Kommissionen i begyndelsen af 2001 et forslag til Rådets afgørelse om undertegnelse af transportprotokollen på Fællesskabets vegne ⁽¹⁾.

Dette forslag drøftes for øjeblikket i Rådet med henblik på at afslutte denne procedure under det belgiske formandskab. De relevante ratifikationsprocedurer må derefter afsluttes, for at transportprotokollen kan træde i kraft.

En vigtig bestemmelse i denne protokol er indeholdt i dens artikel 11, i henhold til hvilken der indføres begrænsninger for anlæggelsen af nye hovedfærdselsårer for den transalpine trafik. En sådan bestemmelse er forenelig med såvel den fælles transportpolitik som det transeuropæiske transportnet, hvis sigte bl.a. er at genoplive jernbanetransporten og jernbaneinfrastrukturen samt at fremme en modal omlægning fra vejtransport til jernbanetransport, sejlads ad indre vandveje samt short sea shipping.

Tanken om at lægge afgifter på den tunge lastvognstrafik for at bidrage til anlæggelsen af transportinfrastruktur bestemt til mere miljøvenlige transportformer fremsættes i den hvidbog om en fælles transportpolitik, der blev vedtaget af Kommissionen den 12. september 2001 ⁽²⁾.

I denne henseende foreslås det, at de nugældende fællesskabsbestemmelser, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/62/EF af 17. juni 1999 om en afgift på tunge godskøretøjer for benyttelse af visse infrastrukturer ⁽³⁾ («Eurovignette»), erstattes af en moderne lovgivningsramme for afgiftsordninger for benyttelse af infrastrukturerne med det formål at sikre fair konkurrence mellem de enkelte transportformer og undgå fordrejninger på det indre marked.

Kommissionen vil i 2002 forelægge et forslag til direktiv om denne nye politik for infrastrukturafgifter. Vedtages dette af Europa-Parlamentet og Rådet, vil bestemmelserne kunne anvendes på hele Fællesskabets territorium, herunder i de dele af Alpe-regionen, der betjenes af Mont Blanc- og Frejustunnelerne.

Som led i det transeuropæiske transportnet tillægger Kommissionen fuldførelsen af jernbanelinjerne gennem Alperne en meget høj prioritet. Det drejer sig om aksene Lyon-Torino og Brenner-aksen, som vil frembyde et alternativ til vejtransporten.

⁽¹⁾ KOM(2001) 18 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2001) 370 endelig udg.

⁽³⁾ EFT L 187 af 20.7.1999.

(2002/C 81 E/215)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2471/01
af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. september 2001)

Om: Italienske borgeres svig mod EU

Kommissionen er ansvarlig for udbetaling af betydelige beløb i fællesskabsstøtte til forskellige sektorer. Det er ligeledes Kommissionens opgave at kontrollere og finde frem til eventuelle tilfælde af svig begået af modtagerne af denne støtte. Vil Kommissionen forelægge listen over de tilfælde af svig mod EU, der konstateredes i Italien i årene 1998, 1999 og 2000, og oplyse, hvor stort et beløb der er tale om, og hvor stor en procentdel af dette der hidtil er inddrevet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(2. oktober 2001)

Kommissionen gør opmærksom på, at der bør skelnes mellem direkte forvaltning af fællesskabsmidler og forvaltning, som sker i samarbejde med medlemslandene (indirekte udgifter under Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL, Garantisektionen) og strukturforanstaltningerne).

Forvaltningen af de indirekte udgifter er først og fremmest medlemslandenes ansvar, herunder i forbindelse med forebyggelse, efterforskning af uregelmæssigheder og svig samt inddrivelse. Medlemslandene er forpligtet til at underrette Kommissionen om uregelmæssigheder. Kommissionen kan gribe ind specielt med henblik på at iværksætte supplerende kontrol- og undersøgelsesforanstaltninger.

Hvad angår Italien, angives i de seneste årsberetninger om beskyttelse af Fællesskabernes finansielle interesser og bekæmpelse af svig antallet og omfanget af uregelmæssigheder samt tilbagesøgningsgraden, for såvel EUGFL, Garantisektionen som strukturforanstaltningerne ⁽¹⁾.

På området direkte udgifter, som hører til Kommissionens ansvarsområde, foreligger der ikke statistikker over tilfælde af svig og uregelmæssigheder, som er begået af italienske borgere, samt hvor stor en procentdel af beløbene der er inddrevet.

⁽¹⁾ KOM(1999) 590 endelig udg.; KOM(2000) 718 endelig udg.; KOM(2001) 255 endelig udg./2. Se også den første beretning om virksomheden i Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) fra 1. juni 1999 til 31. maj 2000: http://europa.eu.int/comm/anti_fraud/reports/index_da.htm.

(2002/C 81 E/216)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2487/01
af Pere Esteve (ELDR) til Kommissionen**

(5. september 2001)

Om: Påbegyndelse af arbejderne i forbindelse med rensningsanlægget i Sant Jordi

I februar i år rettede jeg skriftlig forespørgsel E-0470/01 ⁽¹⁾ til Kommissionen om en eventuel ulovlig opførelse af et projekt om opførelse af et rensningsanlæg i Sant Jordi på Mallorca.

Kommissionen, som ikke dengang havde kendskab til forholdet, svarede, at den havde henvendt sig til de spanske myndigheder for at indhente oplysninger om gennemførelsen af direktiverne 85/337/EØF ⁽²⁾ og 97/11/EF ⁽³⁾. Åbenbart var den påtænkte placering ikke i overensstemmelse med direktiverne.

Der skal mindes om, at gennemførelsen af projektet andrager omkring 5 mia. pesetas, hvoraf 85 % forventes at blive ydet af EU i form af tilskud.

Torsdag den 30. august bekræftede den spanske miljøminister, at det var planen at påbegynde arbejdet i forbindelse med opførelse af rensningsanlægget i oktober. Ministeren forsikrede med hensyn til den angiveligt ulovlige placering af anlægget, at »Bruxelles anså rensningsanlæggets opførelse for gennemførlig«.

Hvad var resultatet af Kommissionens henvendelse til de spanske myndigheder?

Kan Kommissionen svare på, om Kommissionen uden forbehold har godkendt projektet? Anser Kommissionen i bekræftende fald finansieringen for korrekt, når det fortsat undersøges, om placeringen af anlægget er ulovlig, og når sagen er blevet godkendt til behandling i Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender?

Den 5. april oplyste miljøministeren over for den sammenslutning, der er blevet stiftet som protest mod projektet, at fristen for at få støtte fra EU udløb i juli 2001. Nu forlyder det fra Madrid, at fristen er oktober, og at der desuden er tale om en fleksibel frist. Hvilken frist gælder der reelt, for at miljøministeriet ikke skal gå glip af støtte til projektet?

(¹) EFT C 261 E af 18.9.2001, s. 122.

(²) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

(³) EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(11. oktober 2001)

Som allerede anført i svaret på skriftlig forespørgsel E-470/01 (¹), som det ærede medlem henviser til, har Kommissionen anmodet de spanske myndigheder om oplysninger om anvendelsen af Fællesskabets miljølovgivning i det foreliggende tilfælde. Kommissionen har allerede modtaget svar fra de spanske myndigheder og har underkastet dette en analyse.

Det må først og fremmest bemærkes, at det område, hvor rensningsanlægget for byspildevand skulle anlægges, af de spanske myndigheder ikke er udlagt som særligt fuglebeskyttelsesområde i medfør af Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (²). Desuden har de spanske myndigheder heller ikke udpeget området til optagelse på den nationale liste over lokaliteter af fællesskabsbetydning, der kan medtages i Natura 2000-nettet i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (³). Fra et naturbevaringssynspunkt sorterer denne sag derfor udelukkende under de spanske myndigheder.

Eftersom der er tale om forpligtelser i medfør af Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, bedes det ærede medlem henholde sig til besvarelsen af den foregående skriftlige forespørgsel.

Det må påpeges, at Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde på grund af datoen for anmodningen om tilladelse til det pågældende projekt.

Projekter i form af spildevandsrensningsanlæg er opført i bilag II til direktiv 85/337/EØF. I henhold til artikel 4, stk. 2, i dette direktiv skal alle projekter, der henhører under bilag II, gøres til genstand for en evaluering, når den pågældende medlemsstat skønner, at deres særlige kendetegn måtte kræve dette. De spanske myndigheder oplyser, at det spanske miljøministerium efter at have gennemgået dette projekt i alle enkeltheder ikke har anset det for nødvendigt at gøre det til genstand for en formel miljøvurdering (VVM-undersøgelse).

Hvorom alting er, oplyser de spanske myndigheder, at projektet er blevet forelagt til offentlig høring og at dets miljøvirkninger er blevet vurderet. De bemærker, at dette projekt er af stor betydning for byen Palma de Mallorca og at rensningsanlægget vil gøre det muligt at efterkomme de forpligtelser, der følger af Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand (⁴).

Kommissionen har ikke ud fra sin analyse af denne sag kunnet slutte, at der er tale om en overtrædelse af fællesskabsretten på miljøområdet.

Det rensningsanlæg for byspildevand, der planlægges anlagt i området Prat de Sant Jordi, henhørende til Palma de Mallorca, medfinansieres af Samhørighedsfonden (⁵). Ud af de samlede støtteberettigede omkostninger anslået til i alt 22,451 millioner EUR beløber den samlede fællesskabsstøtte sig til 19,083 millioner EUR, svarende til 85 %.

Udgifterne, herunder navnlig i forbindelse med forundersøgelserne og de vigtigste bygge- og anlægsarbejder, skal være afholdt mellem den 28. juli 1998 og den 30. december 2003.

Hvad angår gennemførelsesperioden for de nævnte investeringer, kan Kommissionen i givet fald udsætte den anførte slutdato, såfremt medlemsstaten forelægger gyldig begrundelse herfor inden datoen for arbejdets afslutning.

(¹) EFT C 261 E af 18.9.2001.

(²) EFT L 103 af 25.4.1979.

(³) EFT L 206 af 22.7.1992.

(⁴) EFT L 135 af 30.5.1991.

(⁵) Beslutning C (1999) 2379 af 26. juli 1999.

(2002/C 81 E/217)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2488/01
af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) til Kommissionen**

(5. september 2001)

Om: Voksende kriminalitet i EU-landene

De oplysninger, der offentliggøres fra centrene for undersøgelse af kriminalitet, samt rapporter fra politimyndighederne, de internationale organisationer og massemedierne, viser, at der er tale om en drastisk forøgelse af kriminaliteten i mange lande i Den Europæiske Union, lige fra organiseret kriminalitet, menneskehandel, handel med narkotika og til ungdomskriminalitet. Politirapporterne fra perioden 1998-2000 omhandler hovedsagelig grænseoverskridende kriminalitet (mellem de enkelte medlemsstater samt med lande i Østeuropa); problemet skærpes yderligere som følge af såvel de særlige politistyrkers som de ansvarlige offentlige instansers kvantitative og kvalitative utilstrækkelighed.

Disse spørgsmål hænger direkte sammen med de europæiske borgeres sikkerhed og livskvalitet. Der hersker imidlertid forvirring i politiske kredse samt hos de ansvarlige myndigheder med hensyn til finde effektive metoder for bekæmpelse af problemerne, der ikke krænker borgernes individuelle rettigheder.

Den Europæiske Union har iværksat forskellige politikker og foranstaltninger til bekæmpelse af kriminaliteten, såsom programmerne Stop, Falcone, Oisin, Odysseus og Grotius. For nylig afholdtes det første møde inden for Det Europæiske Kriminalpræventive Net, og Rådet godkendte det toårige Hippokrates-program.

Er Kommissionen tilfreds med resultaterne af gennemførelsen af disse programmer? Agter den at offentliggøre fyldestgørende og troværdige oplysninger, hvad angår indikatorerne for kriminaliteten i de enkelte medlemsstater? Hvilke yderligere foranstaltninger agter Kommissionen at foreslå med henblik på effektiv bekæmpelse af disse fænomener?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(11. oktober 2001)

De programmer, der iværksættes som led i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union (Oisin II, Stop II, Grotius II, Falcone og Hippokrates), tager sigte på at lette samarbejdet mellem medlemsstaterne om bekæmpelse af kriminalitet, for så vidt som denne kræver en indsats på europæisk plan. Der er altså tale om finansielle instrumenter til støtte for medlemsstaterne, og de skal supplere de nationale politikker og instrumenter. De letter de direkte kontakter, som er uomgængelig nødvendige på dette område, muliggør udveksling af erfaringer og støtter udviklingen af projekter, hvis europæiske dimension bevirker, at de bidrager til skabelsen af en fælles kultur og oprettelsen af et fælles område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Da der ikke findes europæiske indikatorer for kriminalitet, er det svært at måle disse programmernes direkte virkning med hensyn til nedsættelse af kriminaliteten. Med bistand fra over 5 000 fagfolk hvert år fra de pågældende myndigheder eller udefra kommende organisationer (NGO'er, universitetsinstitutter) skaber de samfinansierede projekter (udvekslinger, seminarer, fælles projekter, arbejder vedrørende virkeliggørelse af de instrumenter, der vedtages på unionsplan osv.) forbindelser, der fremmer det daglige samarbejde. Dette bekræftes af den evaluering af programmernes effektivitet på baggrund af deres målsætninger, som blev gennemført i 2000.

En reform af samtlige programmer under afsnit VI inden for ét enkelt program er undervejs. Formålet er at fremme driften af programmerne og gøre dem til mere effektive instrumenter med henblik på udviklingen af rets- og politisamarbejdet i Unionen. Reformen omfatter også en øgning af midlerne.

Det skal understreges, at programmerne ikke er de eneste instrumenter inden for det europæiske samarbejde om bekæmpelse af kriminalitet, som skal udformes og gennemføres inden for de bredere rammer, der fastlægges i forbindelse med resultatavlen for virkeliggørelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

(2002/C 81 E/218)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2498/01

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(13. september 2001)

Om: Utilstrækkeligt udsyn til trafik fra højre i T-kryds for chauffører i turistbusser med forhøjet passagerafdeling

1. Er Kommissionen klar over, at chauffører i turistbusser med meget højt placerede siddepladser til passagerer har meget svært ved at opdage fra højre kommende trafik, der skærer deres kørselsretning i en vinkel på under 90 grader, at også sidespejlene giver utilstrækkeligt overblik, og at ulykker kun kan undgås ved, at de beder passagererne om at se med, eller ved, at de selv at rejse sig op fra deres sæde under kørslen?
2. Kan Kommissionen oplyse, i hvilket omfang der opstår ulykker som følge af denne døde vinkel i udsynet? Hvad er følgerne for tætbefolkede byområder, og hvad er følgerne i T-kryds på mindre og snoede veje med dårlig oversigt i bjergområder?
3. Hvordan kan Kommissionen fremme, at nye turistbusser i EU-medlemsstaterne ikke længere har denne sikkerhedsbrist, og at eksisterende turistbusser justeres mest muligt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(29. oktober 2001)

Kommissionen er ikke klar over, at der er specielt mange ulykker med turistbusser på grund af problemer med det indirekte udsyn, og medlemsstaterne har heller ikke informeret den herom.

Praktisk taget alle turistbusser på det europæiske marked har i vore dage en forhøjet passagerafdeling for at skaffe tilstrækkelig plads til bagage og for at forbedre passagerernes udsyn. Derfor er chaufførens sæde placeret på et lavere niveau end passagersæderne. Selv om denne særlige konstruktion forhindrer chaufførens direkte udsyn gennem sidevinduerne i passagerafdelingen, er der tilstrækkeligt overblik over køretøjer og andre trafikanter, som kommer bagfra, gennem de udvendige og indvendige førerspejle.

I T-kryds, som omtales i forespørgslen, er udsynet fremad og til begge sider specielt godt for chaufføren. Den brede, buede forrude og de store vinduer i bussernes forrude giver et godt direkte udsyn for chaufføren. Udsynet til højre er ligeledes godt.

Der er dog andre situationer, hvor det ville være en fordel for chaufføren at have et bredere udsyn bagud. Kommissionen skal derfor oplyse det ærede medlem om, at den er ved at forberede et ændringsforslag til Rådets direktiv 71/127/EØF af 1. marts 1971 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om førerspejle til motordrevne køretøjer⁽¹⁾. Heri ændres visse karakteristika for spejle, bl.a. overfladens krumning, i overensstemmelse med det tekniske fremskridt for at øge det indirekte synsfelt. Denne udvidelse af udsynet vil også få en positiv virkning for turistbussernes indirekte udsyn.

⁽¹⁾ EFT L 68 af 22.3.1971.

(2002/C 81 E/219)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2503/01
af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(13. september 2001)

Om: Integreret saneringsplan for fjorden ría de Vigo

Kommissionen gav i sit svar på forespørgsel E-0096/00⁽¹⁾ tilsagn om at informere undertegnede om de spanske myndigheders opfyldelse af de fællesskabsbestemmelser, der er gældende for den integrerede saneringsplan for ría de Vigo. Har Kommissionen nye oplysninger om udviklingen i denne sag?

⁽¹⁾ EFT C 374 E af 28.12.2000, s. 22.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(18. oktober 2001)

På det seneste møde i Samhørighedsfondens tilsynsudvalg, som blev afholdt i april 2001, oplyste de spanske myndigheder, at projektet »Saneamiento integral de la ría de Vigo« var fuldstændig afsluttet. Kommissionen afventer de spanske myndigheders endelige gennemførelsesrapport, som skulle foreligge inden længe.

(2002/C 81 E/220)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2511/01
af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen

(7. september 2001)

Om: Narkotikaovervågningscenteret i Venezuela

Kommissionen påtænker at finansiere oprettelse af et narkotikaovervågningscenter i Venezuela og har i den forbindelse undertegnet en samarbejdsaftale med de venezuelanske myndigheder.

Af forordningen om oprettelse af et europæisk overvågningscenter for narkotika (forordning (EØF) nr. 302/93⁽¹⁾ af 8. februar 1993) fremgår det, at Det Europæiske Narkotikaovervågningscenter ikke har hverken juridisk eller teknisk kapacitet til at udvikle tekniske bistandsprojekter i Latinamerika, og det erkendes ligeledes af Kommissionen i dens svar på skriftlig forespørgsel P-1768/01, hvori det desuden anføres, at overvågningscenteret i Venezuela skal have til hovedformål at indsamle oplysninger om narkotika og narkotikamisbrug, hvilket er en opgave, der i Unionen henhører under medlemsstaterne og ikke under Det Europæiske Overvågningscenter.

Kan Kommissionen i denne forbindelse og i betragtning af betydningen af Kommissionens projekt om støtte til oprettelse af et narkotikaovervågningscenter i Venezuela for den europæiske narkotikapolitik i Latinamerika og dens indvirkning på denne region oplyse, hvornår den mener at dette samarbejdsprojekt med den venezuelanske regering kan gå i gang?

⁽¹⁾ EFT L 36 af 12.2.1993, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(8. oktober 2001)

Det ærede medlems spørgsmål vedrører tidsplanen for gennemførelsen af et projekt til støtte for oprettelsen af et narkotikaovervågningscenter i Venezuela.

Det er en forudsætning for oprettelsen at den ekspertise, der findes i medlemsstaternes offentlige forvaltning, mobiliseres, og Kommissionen kan oplyse det ærede medlem, at programmet i betragtning heraf forventes at blive iværksat i andet kvartal af 2002.

(2002/C 81 E/221)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2534/01
af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(11. september 2001)

Om: Regulering af flodlejet i slugterne Poyo, Torrent, Chiva og Pozalet (Valencia, Spanien)

I juli måned i år offentliggjorde myndighederne i Valencia en indkaldelse til åstedsforsretning forud for den ekspropriation, der skal finde sted som led i det såkaldte »projekt for genskabelse og tilpasning af det naturlige flodleje i slugterne Poyo, Torrent, Chiva og Pozalet (Valencia)«.

De negative følger, som en gennemførelse af dette projekt vil få for miljøet, har Kommissionen allerede fået grundigt beskrevet i undertegnede forespørgsel nr. E-1059/00 ⁽¹⁾ og i klage nr. 99/4430 og 99/4494, indgivet af forskellige foreninger og sammenslutninger, som er imod projektet.

Til dato har Kommissionen ikke taget stilling til de argumenter og klager, den har modtaget i denne sag. Det vides blot, at Kommissionen efter at have modtaget et svar fra de spanske myndigheder, som den ikke fandt fyldestgørende, på ny har henvendt til disse for at få yderligere oplysninger.

Der må i den forbindelse peges på to forhold: dels det presserende behov for at beskytte lagunen »Albufera de Valencia«, der har status af særligt beskyttelsesområde for fugle og endvidere er indstillet som »lokalitet af fællesskabsbetydning« af de selvsamme spanske myndigheder, dels den omstændighed, at Kommissionen selv har erkendt, at Kongeriget Spanien rent faktisk har krænkede artikel 6, stk. 2-4, i direktiv 92/43/EØF (?) ved ikke at have underkastet reguleringsprojektet en fyldestgørende vurdering af dets lokale virkninger. Vil Kommissionen på denne baggrund oplyse, på hvilket trin behandlingen af klage 99/4430 og 99/4494 befinder sig?

Hvilke hasteforanstaltninger agter den at træffe for at sikre, at fællesskabsdirektiverne overholdes, og at de arter, der trues af projektet, beskyttes effektivt?

Mener den ikke, at den burde anmode de spanske myndigheder om at indstille det nuværende projekt — som modtager støtte fra Samhørighedsfonden via sag nr. 98.11.61.012 — indtil der er opnået vished for, at det projekt, som gennemføres — hvis en gennemførelse da er nødvendig — ikke vil forvolde nogen som helst skade på miljøet?

⁽¹⁾ EFT C 46 E af 13.2.2001, s. 114.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. oktober 2001)

Kommissionen har fået kendskab til de forhold, det ærede medlem nævner, gennem de to omtalte klager, 99/4430 og 99/4494.

Som led i behandlingen af disse to klager har Kommissionen ved flere lejligheder rettet henvendelse til de spanske myndigheder med anmodning om deres kommentarer til de fremførte forhold. Da den ikke har modtaget svar i tide, har den tilstillet Spanien en åbningsskrivelse i henhold til EF-traktatens artikel 10 (tidl. artikel 5).

De spanske myndigheder har siden fremsendt et svar, hvoraf det fremgår, at de ikke har taget højde for, at projektet vil påvirke 6230 meter af det særlige fuglebeskyttelsesområde, som desuden er en lokalitet af fællesskabsbetydning, der af de spanske myndigheder foreslås integreret i Natura 2000-nettet (»SIC ES00023 Albufera de Valencia«).

De spanske myndigheder har ikke i deres vurdering af projektets virkninger taget hensyn til dets væsentlige indvirkning på miljøet i det særlige fuglebeskyttelsesområde, således som det kræves i artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽¹⁾. Seks forskellige naturtyper anført i bilag I til direktivet forekommer i lokaliteten. Disse naturtyper samt adskillige arter inden for det særlige fuglebeskyttelsesområde risikerer at blive berørt af projektet. Således risikerer de eksisterende ferskvandsbiotoper at blive udsluttet af en omfattende vandafstrømning, ligesom vandtilførslen til Albufera-søen risikerer at blive ændret som følge af reguleringen.

En åbningsskrivelse (som følge af forkert anvendelse af direktiv 92/43/EØF) er blevet sendt til de spanske myndigheder. I deres seneste svar har de spanske myndigheder oplyst, at de som følge af den rapport, der er udarbejdet af »Júcars Hydrografiske Sammenslutning«, har besluttet at udarbejde en ny erklæring om projektets indvirkning med henblik på at ændre projektet og herved undgå dets negative virkninger. De har samtidig oplyst, at tilladelsen til igangsættelsen af projektets første fase er blevet suspenderet. Svaret fra de spanske myndigheder, som er ret teknisk, samt de nye informationer, som det ærede medlem har tilstillet Kommissionen, bliver for øjeblikket analyseret med henblik på en beslutning om, hvordan sagen skal følges op.

Udbetalingen af støtte til projektet »Restitución y adaptación de cauces naturales de los Barrancos Poyo, Torrente, Chiva y Pozalet«, der samfinansieres med Samhørighedsfonden og er genstand for beslutning C(1999) 2161 af 20. juli 1999, er for nylig blevet stillet i bero i afventning af resultatet af den procedure, der er indledt i henhold til artikel 226 (tidl. artikel 169) i EF-traktaten. Såfremt proceduren skulle føre til en bekræftelse af, at den gældende fællesskabslovgivning ikke er blevet overholdt, vil Kommissionen annullere støtten og kræve de allerede udbetalte beløb tilbagebetalt.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992.

(2002/C 81 E/222)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2544/01

af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(19. september 2001)

Om: Fremme af udnyttelsen af vindenergi

EU erklærer ofte sin hensigt om at fremme udnyttelsen af de miljøvenlige energiformer, såsom vindenergien. Som led heri er der blevet skabt adskillige vindmølleparker, især i lande med et stort vindpotentiale, såsom Grækenland. Ikke desto mindre er mange af generatorerne i disse vindmølleparker sat ud af drift med det resultat, at de forbliver inaktive og frembyder et nærmest nedslående syn i områder, som ikke har andre energiressourcer, såsom f.eks. på Skiros, Ikaria, Evia, Kreta m.m.

Kan Kommissionen oplyse, om den ved, hvor mange af de generatorer, som den har ydet støtte til, og som er blevet installeret i vindmølleparker i Grækenland, der er i drift i dag? Hvor mange af disse generatorer er sat ud af drift? Præcist hvilke beløb har EU stillet til rådighed til installering af vindgeneratorer i Grækenland? Hvilke organer er disse midler blevet udbetalt til?

Har Kommissionen undersøgt, hvorfor disse generatorer i så stor udstrækning er blevet en fiasko? Hvilke initiativer har Generaldirektoratet for Forskning taget for at fremme denne miljøvenlige energiform, og hvad er der i forbindelse med det nye program, som skulle efterfølge det »femte rammeprogram«, blevet stillet i udsigt med henblik på at sikre, at der konstant vil være tilstrækkelige ressourcer til rådighed, og det vil være muligt at undgå sådanne situationer som den, der f.eks. opstod ved nedskæringen af bevillingerne til den miljøvenlige nukleare fusion i det foreløbige budgetforslag for 2002?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af af Loyola de Palacio

(26. oktober 2001)

Kommissionen indsamler alle nødvendige oplysninger for at besvare spørgsmålet i detaljer. Den meddeler resultatet af undersøgelserne hurtigst muligt.

(2002/C 81 E/223)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2546/01
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(19. september 2001)

Om: Farerne ved plasticlegetøj i chokoladeæg

Er Kommissionen klar over, at salget af visse mærker af chokoladeæg, som indeholder smådele af plasticlegetøj i byggesætform, fortsætter ukontrolleret trods de bestemmelser om sikkerheden ved legetøj, der gælder i medlemsstaterne? Mange børn har haft behov for lægebehandling, fordi de har fået disse smådele i den gale hals, og nogle har endog mistet livet.

Har Kommissionen til hensigt at afhjælpe denne farlige situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(24. oktober 2001)

Kommissionen skal henvise det ærede medlem til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-2479/97 af Whitehead ⁽¹⁾, E-3085/97 af Apolinario ⁽²⁾, E-3813/97 af Graenitz ⁽³⁾, E-2630/00 af Moreira da Silva ⁽⁴⁾, E-2631/00 af Damião ⁽⁴⁾, E-2632/00 af Lage ⁽⁴⁾ og til svar på mundtlig forespørgsel H-654-01 af Malliori under Spørgetiden i Parlamentets mødeperiode i september 2001 ⁽⁵⁾ samt til resultatet af andragende 280/99 om spørgsmålet om legetøj indeholdt i fødevarer.

De pågældende produkter (nonfoodprodukter, som er vedlagt fødevarer i særskilt forpakning) er ikke specielt omfattet af Rådets direktiv 88/378/EØF af 3. maj 1988 om sikkerhedskrav til legetøj ⁽⁶⁾, mens Rådets direktiv 92/59/EØF af 29. juni 1992 om produktsikkerhed i almindelighed finder anvendelse i forbindelse med mulige risici. Den i medfør af artikel 8 i direktiv 92/59/EØF om produktsikkerhed i almindelighed nedsatte hastekomité nåede den 16. maj 2000 blandt andet til den konklusion, at den risiko, der er forbundet med nonfoodprodukter, som er vedlagt fødevarer i særskilt forpakning, i lyset af de oplysninger, der foreligger til dato, ikke synes at være forskellig fra den risiko, der er forbundet med småt legetøj i almindelighed eller legetøj, der indeholder smådele i almindelighed. De foreliggende data rummer intet bevis for en særlig risikofaktor i tilknytning til »associering«, når der er tale om særskilt forpakning. Risikoen synes at stå i forbindelse med arten af selve nonfoodproduktet, især størrelsen af produktet eller af dele af produktet eller dets forpakning.

Kommissionen har anmodet medlemsstaterne om at indberette nye eller supplerende oplysninger om ulykker, hvad enten der er tale om dødsulykker eller ej, forvoldt af legetøj i forbindelse med fødevarer. Ingen af de 11 medlemsstater, der har svaret, har fremsendt nye data hvad angår legetøj i fødevarer ud over de data, der allerede er indsendt til hastekomitéen. Kommissionen vil fortsat holde øje med dette spørgsmål.

⁽¹⁾ EFT C 82 af 17.3.1998.

⁽²⁾ EFT C 102 af 3.4.1998.

⁽³⁾ EFT C 196 af 22.6.1998.

⁽⁴⁾ EFT C 136 E af 8.5.2001.

⁽⁵⁾ Skriftligt svar af 4.9.2001.

⁽⁶⁾ EFT L 187 af 16.7.1988.

(2002/C 81 E/224)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2571/01
af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(21. september 2001)

Om: Europæisk forskningsråd

Kommissær Busquin meddelte i sit svar på forespørgsel E-1704/01 ⁽¹⁾, at Kommissionen for nyligt havde oprettet et europæisk forskningsråd, som vil tilbyde rådgivning med henblik på at sikre en overordnet balance mellem forskningstemaerne.

Kan Kommissionen oplyse, hvornår dette forskningsråd er begyndt eller begynder at fungere?

Kan Kommissionen i enkeltheder informere om dette forskningsråds sammensætning, budget og finansiering, opgaver, kompetence og arbejdsmåde?

(¹) EFT C 364 E af 20.12.2001, s. 183.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(29. oktober 2001)

Det europæiske rådgivende forskningsudvalg blev nedsat med Kommissionens afgørelse 2001/531/EF, Euratom af 27. juni 2001 (¹). Udvalgets funktion og kompetence samt de midler, det råder over med henblik på at opfylde sit mandat, er beskrevet i denne afgørelse. Der er på nuværende tidspunkt afsat et budget på op til 624 550 EUR pr. år til udvalgets aktiviteter. Kommissionen vil også yde finansiel og administrativ støtte til udvalgets sekretariat.

Medlemmerne af udvalget blev udnævnt ved Kommissionens afgørelse den 1. august 2001 (²). Listen over udvalgets medlemmer er sendt direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets generalsekretariat.

Det rådgivende udvalg trådte sammen første gang den 26. september 2001.

(¹) EFT L 192 af 14.7.2001.

(²) EFT C 268 af 22.9.2001.

(2002/C 81 E/225)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2576/01 af Dominique Vlasto (PPE-DE) til Kommissionen

(24. september 2001)

Om: Turismens bidrag til beskæftigelse og vækst

Rådet (det indre marked) opfordrede den 21. juni 1999 Kommissionen og medlemsstaterne til et nært samarbejde med henblik på »en bedre udnyttelse af turismens potentielle bidrag til vækst og beskæftigelse, idet der tages særligt hensyn til de små og mellemstore virksomheders bidrag«, og denne erhvervssektor består for størstedelens vedkommende af sådanne virksomheder.

Bla. fastsattes fire målsætninger:

- lettelse af udvekslingen og udbredelsen af oplysninger, navnlig gennem ny teknologi,
- forbedring af uddannelsen for at opgradere kvalifikationer inden for turistbranchen,
- forbedring af turistprodukternes kvalitet,
- fremme af miljøbeskyttelsen og den bæredygtige udvikling inden for turismen.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke fremskridt den har gjort for at opfylde disse målsætninger, siden den offentliggjorde sin foreløbige rapport om dette emne i september 2000?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(24. oktober 2001)

De arbejdsgrupper, der er nævnt i Kommissionens foreløbige rapport (¹), aflagde endelig beretning i juli 2001.

På det ministerseminar, det belgiske formandskab afholdt i Brugge i juli 2001, blev de resultater, arbejdsgrupperne er nået frem til, drøftet mellem repræsentanter for medlemsstaterne og Kommissionen. I november 2001 vedtager Kommission efter planen en meddelelse til de øvrige institutioner om politikken på turistområdet, hvori den på grundlag af resultaterne opstiller en operationel ramme for samordning mellem turistaktørerne og en række foranstaltninger og aktioner, sidstnævnte skal iværksætte.

Kommissæren med ansvar for informationssamfundet, erhvervs politik og turisme har den 9. oktober 2001 holdt en tale for Parlamentets Udvalg om Regionalpolitik, Transport og Turisme, hvor han redegjorde for hovedtrækkene i meddelelsen.

(¹) KOM(2000) 696 endelig udg.

(2002/C 81 E/226)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2577/01
af Dominique Vlasto (PPE-DE) til Kommissionen

(24. september 2001)

Om: Kvalitetstiltag i hotelbranchen

Turistprodukters kvalitet er afgørende for udviklingen i EU's turistsektor.

Ud fra denne betragtning er kvalitetstiltag i hotelbranchen særlig relevante. Modtagelsens kvalitet, hotellernes attraktivitet, deres overholdelse af visse sikkerheds- og komfortstandarder og moderniseringen af deres faciliteter er alt sammen noget, der bidrager til at udvikle turismen.

De forskellige offentlige myndigheder, staten og lokale myndigheder bidrager alt efter medlemsstat til at forbedre hotelbranchens infrastrukturer.

Kan Kommissionen oplyse, om der findes nogen EU-støtte til fremme af kvalitetstiltag i hotelbranchen i EU's medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(29. oktober 2001)

Kommissionen er sig bevidst, at det er vigtigt at sikre kvaliteten på alle områder af europæisk turisme, herunder også hotellerne. Den har således varetaget koordineringen af og deltaget i en ekspertgruppe med mandat til at behandle spørgsmålet, som aflagde endelig beretning i juni 2001.

Arbejdsgruppen for forbedring af turistprodukternes kvalitet har bl.a. kortlagt, med hvilke EU-politikker kvaliteten kan forbedres, herunder de disponible finansieringskilder. Arbejdsgruppen nåede frem til, at det blandt EU's forskellige finansieringskilder er Den Europæiske Fond for Regionaludvikling og de øvrige strukturfonde, der er bedst egnede til dette formål. Støttemidlerne fordeles regionalt til nærmere fastlagte støtteberettigede områder i EU inden for rammerne af flerårige investeringsprogrammer, der er vedtaget i fællesskab.

(2002/C 81 E/227)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2591/01**af Benedetto Della Vedova (TDI) til Kommissionen**

(26. september 2001)

Om: Privat forhandling af en kontrakt om levering af en »Call Center-tjeneste« mellem INPDAP og Telecom Italia S.p.A.

Bestyrelsen for INPDAP, det nationale socialforsikringsinstitut for offentlige ansatte, har med beslutning nr. 1352 af 20.12.2000 givet tilladelse til indgåelsen af en kontrakt med Telecom Italia med henblik på oprettelse af et Call Center.

Denne afgørelse er truffet på baggrund af en underhåndsaftale. I beslutningen henvises der ikke til lovbestemmelser, der kan berettiggende anvendelsen af den pågældende fremgangsmåde. Bestyrelsen har senere henvist til artikel 7, afsnit 2, litra d, i lovforordning nr. 157/1995, som muliggør indgåelse af underhåndsaftaler, når fristerne for en offentlig udskrivning, en privat licitation, konkurrerende udbud eller private forhandlinger med offentliggørelse af et udbud af uopsættelige grunde som følge af uforudsigelige begivenheder ikke kan overholdes.

Henvisningen til denne bestemmelse forekommer imidlertid ikke berettiget, da de tjenesteydelser, som Call-centret uopsætteligt skal udføre, har været under forberedelse i flere år og desuden forudsætter en tilpasning af databanker, som ikke kan gennemføres på kort sigt. Selv i tilfælde af, at der i dag foreligger en hastesituation, kan fejlen tilsyneladende tilskrives den udbudsgivende administration, hvorved en af de krævede forudsætninger i loven bortfalder (i øvrigt anmodede INPDAP's tilsynsråd allerede i juni 2000 om oprettelse af Call-centret).

Indgåelsen af en toårig kontrakt med Telecom, som omfatter tilvejebringelse af operationelle strukturer og ansættelse og uddannelse af personale, gør det ikke sandsynligt, at der senere afholdes licitation på lige betingelser mellem konkurrerende virksomheder.

Operationen »Call Center«, som er gennemført med underhåndskontrakter med Telecom Italia, har — mere eller mindre med samme »forbeholdte« fremgangsmåder og frister — også omfattet Inps og Inail.

Mener Kommissionen ikke:

1. at ovennævnte beslutning 1352/2000 er ulovlig, hvad angår den anvendte fremgangsmåde, og at det som følge af denne operations omfang (i en størrelsesorden af ca. 7 mia. lire over to år, ekskl. udgifterne til telefonopkald på virksomhedens regning, hvilket ligger langt over den grænse, der nævnes i artikel 7 i direktiv 92/50/EØF⁽¹⁾) ville have været nødvendigt at afholde en licitation på europæisk plan i overensstemmelse med Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992?
2. at det økonomiske omfang af de virksomheder, der er involveret i denne »operation Call Center« (Inps, Inail og INPDAP), på grundlag af tvivlsomme retsakter har skabt en situation, hvor Telecom dominerer en betydelig del af markedet for nye kommunikationsteknologier, uden at den pågældende virksomhed er udsat for konkurrence?

⁽¹⁾ EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(5. november 2001)

1. Kommissionen har allerede indledt en undersøgelse for at kontrollere overensstemmelsen med fællesskabsretten af de offentlige udbudsprocedurer vedrørende den kontrakt, der for nylig er blevet tildelt virksomheden Telecom Italia af Inpdap om levering af en »Call Center-tjeneste«, som anført af det ærede medlem. I henhold til de oplysninger, der på nuværende tidspunkt foreligger, ser det ud til, at tildelingen af denne kontrakt ikke er underlagt de regler om valg af med-kontrahent, som er fastlagt i Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler, for så vidt som de tjenesteydelser, som kontrakten gælder, ikke synes at være omfattet af de tjenesteydelser, der er omhandlet i direktivets bilag IA.

Den pågældende kontrakt skal dog overholde reglerne i EF-traktaten om fri bevægelighed for tjenesteydelser og etableringsret samt de generelle principper om forbud mod diskrimination, ligestilling, proportionalitet og gennemskuelig. Hvad angår overholdelsen af sidstnævnte princip har Domstolen for De Europæiske Fællesskaber afsagt dom om, at forpligtelsen til gennemskuelig, som påhviler de udbydende myndigheder, består i – af hensyn til enhver potentiel bydende – at sørge for en passende grad af publicitet, som sikrer, at markedet for tjenesteydelser åbnes for konkurrence, og at der kan føres kontrol med tildelingsprocedurerne upartiskhed (jf. dom af 7. december 2000, sag C-324/98, Telaustria, paragraf 61-62).

2. Kommissionen har endvidere indledt undersøgelser vedrørende kontrakter af samme type som den ovenfor omtalte, som er indgået af Inail og Inps med virksomheden Telecom Italia, for at fastslå, hvilke regler der finder anvendelse på tildelingen af de pågældende kontrakter, og kontrollere de af de pågældende organer anvendte procedurer med henblik på udvælgelse af med-kontrahenten for så vidt angår deres overensstemmelse med fællesskabsretten. Hvis det fremgår af disse kontrolforanstaltninger, at de af Inpdap, Inail og Inps anvendte procedurer er uforenelige med fællesskabsreglerne og -principperne, navnlig med princippet om gennemskuelig, vil Kommissionen muligvis indlede den i EF-traktatens artikel 226 (tidl. artikel 169) omhandlede overtrædelsesprocedure.

(2002/C 81 E/228)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2598/01
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(26. september 2001)

Om: Indførelse af obligatorisk tænding af billygter om dagen og følgerne for cyklisters og fodgængeres sikkerhed i tæt befolkede områder

1. Ved Kommissionen, at det nederlandske parlament i 1993 vedtog, at bilister ikke må lade lygterne være tændt om dagen, og at denne afgørelse ikke kun var taget med henblik på at spare energi men også for at tage hensyn til de mange cyklisters sikkerhed i Nederlandene, som ifølge deres interesseorganisation udsættes for alvorlig risiko, hvis bilister ser hinanden bedre end de cyklister, som de skal dele vejen med?

2. Ved Kommissionen ligeledes, at argumenterne for obligatorisk tænding af billygter om dagen, således som dette siden halvfjerdsenerne har været tilfældet i Finland og Sverige, ganske vist er fordelagtig for sikkerheden i tyndt befolkede områder med få biler på lange ensformige veje og i områder, hvor solen står lavt, men at tændte billygter kan aflede opmærksomheden fra cyklister og fodgængere i bymæssig eller delvis bymæssig bebyggelse, som der findes meget af i Nederlandene?

3. Kan Kommissionen bekræfte, at den i sommeren 2001 har indgået en principaftale med organisationen af europæiske bilproducenter (ACEA) om at alle nye biler fra og med 2002 skal udstyres med lygter, der tænder af sig selv, når bilen startes, hvorved disse lygter automatisk vil være tændt ved kørsel om dagen?

4. I hvilken grad er de konstaterede positive resultater af obligatorisk tænding for billygter om dagen påvirket af, at der ikke er foretaget nogen sammenligning med den tidligere situation men med fiktive oplysninger, der baserer på en formodet fremtidig negativ udvikling?

5. Hvilke muligheder har de enkelte medlemsstater efter 2002 for at forbyde tændte billygter om dagen, i fald det ønskes?

6. Hvilke muligheder har de enkelte bilister efter 2002 – og i overensstemmelse med afgørelser truffet af deres nationale lovgiver – for at køre med slukkede billygterne om dagen?

7. Hvis de hidtil af Kommissionen indgåede aftaler ikke omfatter de i spørgsmål 5 og 6 nævnte muligheder, på hvilken måde agter den så at få dem medtaget for at undgå, at medlemsstaterne hindres i at gennemføre et så højt som muligt sikkerhedsniveau for så mange trafikanter som muligt og tilpasset deres forhold?

Kilde: Den nederlandske avis »De Volkskrant« af 8. september 2001.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(7. november 2001)

Kommissionen er bekendt med, at det nederlandske parlament i 1993 overvejede indførelse af obligatorisk brug af kørelys. Selv om parlamentet afviste et forslag om obligatorisk brug af nærlys i dagtimerne, gjorde man dog ikke dette forbudt, men gjorde det muligt for ministeriet at gennemføre en sikkerhedskampagne, hvori man opfordrede til frivillig brug af kørelys.

Kommissionen har nøje undersøgt de forskellige rapporter vedrørende fordelene ved kørelys, og er af den opfattelse, at brug af kørelys vil kunne medføre færre ulykker, uden at øge risikoen for nogen særlig gruppe af trafikanter. Det faktum, at biler vil være lettere at se, bevirker, at andre trafikanter vil identificere dem tidligere og have længere tid til at vurdere dem, samtidig med at de også får mere tid til at vurdere andre risici. Ydermere synes der ikke at være nævneværdig forskel mellem kørelysets virkning i eller uden for bymæssig bebyggelse. De vigtigste variabler synes at være breddegrad og årstid, da forholdet mellem dagslys/tusmørke/mørke er afhængig af begge disse.

Kommissionen kan bekræfte, at den 11. juli 2001 modtog en forpligtelse om fodgængerbeskyttelse fra Foreningen af Europæiske Automobilfabrikanter (European Automobile Manufacturers Association – ACEA), som led i det mandat, den fik af Kommissionen i dennes meddelelse af 21. december 2000⁽¹⁾. Parlamentet og Rådet er imidlertid blevet anmodet om at udtale sig om denne forpligtelse, og Kommissionen agter ikke at foretage sig noget vedrørende forpligtelsen, før den har hørt og vurderet disse synspunkter. Der vil blive truffet en afgørelse ved udgangen af 2001.

Den vigtigste foranstaltning i forpligtelsen er at gøre forenden af motorkøretøjer »blødere« således at fodgængere løber en mindre risiko for kvæstelser i tilfælde af kollision. Der findes en række andre foranstaltninger i forpligtelsen med henblik på en forbedring af fodgængeres sikkerhed, herunder indførelse af kørelys fra 2002 på de nye motorkøretøjer, som er omfattet af forpligtelsen.

Accepten af kørelys som en positiv foranstaltning i forpligtelsen er baseret på en række internationale undersøgelser, der påviser en nedgang i antallet af trafikulykker siden indførelsen af kørelys.

I henhold til forpligtelsen kan kørelys enten bestå i specielle lygter eller i nærlys- eller tågeforlygter, der bruges med normal eller reduceret lyseffekt. Kørelys tændes automatisk, når motoren startes, men der vil også være mulighed for, at føreren kan slukke det.

Kommissionen er bekendt med, at der i medlemsstaterne foregår en diskussion om kørelys. Da der er tale om en frivillig forpligtelse, vil situationen fortsat være sådan, at de enkelte medlemsstater med udgangspunkt i deres nationale færdselslovgivning kan forbyde brugen af kørelys, hvis de ønsker dette. Det bør dog også bemærkes, at brugen af kørelys allerede er påbudt i tre medlemsstater, samt at den er tilladt i de fleste andre.

⁽¹⁾ KOM(2000) 389 endelig udg.

(2002/C 81 E/229)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2600/01
af Wolfgang Ilgenfritz (NI) til Kommissionen**

(20. september 2001)

Om: Omsætningsafgift på arbejdsmedicinske ydelser

I henhold til den østrigske lov om omsætningsafgift (paragraf 6, stk. 1, nr. 19 UStG 1994) er en læge (fysisk person) omfattet af den i § 6 anførte fritagelse for omsætningsafgift, mens denne bestemmelse ikke gælder for et anpartsselskab, der er oprettet i henhold til gældende lovgivning.

Er denne forskelsbehandling mellem fysiske personer og selskaber i lovgivningen om omsætningsafgift i overensstemmelse med EF-retten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(17. oktober 2001)

Kommissionen finder, at den fritagelse for behandling af personer som et led i udøvelse af lægegering og dertil knyttede erhverv, der er omhandlet i artikel 13, punkt A, stk. 1, litra c), i sjette momsdirektiv (Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag ⁽¹⁾), ikke udelukkende finder anvendelse på behandling udført af fysiske personer, men også på behandling udført af juridiske personer.

Kommissionen bemærker, at dette spørgsmål ligeledes er genstand for en præjudiciel sag, der i øjeblikket verserer for Domstolen (sag C-141/00).

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977.

(2002/C 81 E/230)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2618/01
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(27. september 2001)

Om: Farligt lægemiddel imod kolesterol

Der er for nylig i Grækenland forekommet dødsfald på grund af bivirkninger af det kolesterolsænkende lægemiddel cerivastin, som sælges under betegnelsen Lipobay. Ifølge offentliggørelser har Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering siden april 2001 ligget inde med oplysninger om det pågældende lægemiddel, som det har fået tilsendt af medlemsstaternes ansvarlige arbejdsgrupper.

Kan Kommissionen oplyse, om man fra Grækenland har modtaget de relevante oplysninger, og om de europæiske myndigheder har informeret Grækenland om risiciene forbundet med dette lægemiddel?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(7. november 2001)

Oplysninger om mulige, sjældne men potentielt livsfarlige, bivirkninger af det kolesterolsænkende lægemiddel cerivastatin, som sælges under betegnelsen Lipobay, har været tilgængelige i alle medlemsstater i nogen tid. På et møde i april 2001 i Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering, som alle medlemsstater deltog i, blev der igen rejst spørgsmål om betydningen af de foreliggende oplysninger. Dette medførte en ny analyse af situationen og tilbundsående drøftelser med alle medlemsstaterne i juni 2001, som resulterede i en beslutning truffet af alle medlemsstaterne om at erstatte anvendelsen af dette lægemiddel med et andet middel, gemfibrozil. Denne beslutning, som forventes at reducere risikoen for livsfarlige virkninger, trådte i kraft i slutningen af juni 2001. Dette skete forud for virksomhedens beslutning om at trække produktet tilbage fra markedet i hele verden.

Så vidt Kommissionen ved, har man fra Grækenland modtaget de nødvendige og relevante oplysninger, og Grækenland var fuldt ud inddraget i drøftelserne på europæisk plan om dette lægemiddel.

(2002/C 81 E/231)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2620/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(27. september 2001)

Om: Rådets møde af 25. og 26. juni 2001

Vil Kommissionen oplyse, om der er foretaget nogen afstemninger på Rådets (almindelige anliggender) møde den 25. og 26. juni 2001, og i bekræftende fald, hvor mange og vedrørende hvilke emner?

Vil Kommissionen ydermere registrere stemmerne fra alle dem, som stemte om hvert enkelt emne på mødet?

(2002/C 81 E/232)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2622/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen***(27. september 2001)*

Om: Rådets møde af 27. og 28. juni 2001

Vil Kommissionen oplyse, om der er foretaget nogen afstemninger på Rådets (transport og telekommunikation) møde den 27. og 28. juni 2001, og i bekræftende fald, hvor mange og vedrørende hvilke emner?

Vil Kommissionen ydermere registrere stemmerne fra alle dem, som stemte om hvert enkelt emne på mødet?

(2002/C 81 E/233)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2624/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen***(27. september 2001)*

Om: Rådets møde af 10. juli 2001

Vil Kommissionen oplyse, om der er foretaget nogen afstemninger på Rådets (økofin) møde den 10. juli 2001, og i bekræftende fald, hvor mange og vedrørende hvilke emner?

Vil Kommissionen ydermere registrere stemmerne fra alle dem, som stemte om hvert enkelt emne på mødet?

(2002/C 81 E/234)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2626/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen***(27. september 2001)*

Om: Rådets møde af 16. og 17. juli 2001

Vil Kommissionen oplyse, om der er foretaget nogen afstemninger på Rådets (almindelige anliggender) møde den 16.-17. juli 2001, og i bekræftende fald, hvor mange og vedrørende hvilke emner?

Vil Kommissionen ydermere registrere stemmerne fra alle dem, som stemte om hvert enkelt emne på mødet?

(2002/C 81 E/235)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2628/01
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen***(27. september 2001)*

Om: Rådets møde af 20. juli 2001

Vil Kommissionen oplyse, om der er foretaget nogen afstemninger på Rådets (budget) møde den 20. juli 2001, og i bekræftende fald, hvor mange og vedrørende hvilke emner?

Vil Kommissionen ydermere registrere stemmerne fra alle dem, som stemte om hvert enkelt emne på mødet?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi
på skriftlige forespørgsler E-2620/01, E-2622/01, E-2624/01, E-2626/01 og E-2628/01**

(15. oktober 2001)

Kommissionen skal meddele det ærede medlem, at det i henhold til artikel 9 i Rådets forretningsorden er Rådets opgave at offentliggøre resultaterne af rådsmedlemmernes afstemninger og deres stemmeforklaringer.

(2002/C 81 E/236)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2638/01
af Bartho Pronk (PPE-DE) til Kommissionen**

(21. september 2001)

Om: Opfølgende spørgsmål om retspraksis i forbindelse med Rijksdienst voor Pensionen

Den 16. juli 2001 blev der i skriftlig forespørgsel E-2263/01 ⁽¹⁾ stillet en række spørgsmål om retspraksis i forbindelse med Belgiens Rijksdienst voor Pensionen.

Kommissionen har i mellemtiden afgivet svar på denne forespørgsel.

Dens svar giver anledning til følgende to spørgsmål:

1. Har den belgiske regering reageret på Kommissionens anmodning om nærmere oplysninger i dette anliggende?
2. Har den belgiske regerings svar givet anledning til at indlede en procedure efter EF-traktatens art. 226?

⁽¹⁾ EFT C 40 E af 14.2.2002, s. 230.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(18. oktober 2001)

Kommissionen kan oplyse det ærede medlem om, at den ikke har modtaget nogen reaktion på brevet af 18. juli 2001, hvor den anmoder om oplysninger inden for to måneder om opfølgningen på Domstolens retspraksis, som den fremgår af Engelbrecht-dommen (sag C-262/97).

Kommissionen har derfor rykket de belgiske myndigheder for et svar. Det ærede medlem bliver orienteret om resultaterne heraf.

(2002/C 81 E/237)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2644/01
af Luciana Sbarbati (ELDR) til Kommissionen**

(28. september 2001)

Om: Europæisk agentur for evaluering af medicinalvarer

Der er på EU's budget opført bevillinger til 14 mio. euro til dette agentur (EMEA), som blev oprettet i 1995 gennem et samarbejde mellem Europa-Kommissionen, Europa-Parlamentet og Det Økonomiske- og Sociale Udvalg og som i øjeblikket består af 220 ansatte (som i 2002 vil stige til 250).

Agenturet varetager bl. a. følgende opgaver:

- beskyttelse og udvikling af konkurrencen i Europa med henblik på at forbedre kvaliteten heraf;
- samordning og genoplivning af videnskabelig forskning;
- harmonisering af godkendelsesprocedurerne;
- kontrol med oplysninger om egenskaber ved de lægemidler, der uddeles til læger, apotekere og patienter, således at de er tydelige og ensartede i hele Fællesskabet;
- gennemførelse af kontrol med markedsføring ved hjælp af et system til samordning af lægemiddel-tilsyn i de enkelte medlemsstater.

Kan Kommissionen med baggrund i den seneste krise inden for kolesterolsænkende lægemidler, som har ramt patienter i forskellige europæiske lande og på baggrund af den prioriterede sociale dimension af lægemiddelsektoren oplyse, hvilke ansvarsområder agenturet har?

Ville det efter dens opfattelse have kunnet spille en mere betydningsfuld rolle i kontrol med både lægemidternes sammensætninger og de beskrivelser, der er indlagt i pakkerne?

Kunne det have haft en mere afgørende indflydelse på skabelsen af bevidsthed hos læger og sundhedssektoren omkring kontraindikationer og farlige bivirkninger ved indtagelse sammen med andre medicinalvarer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(16. november 2001)

I overensstemmelse med Rådets forordning (EØF) nr. 2309/93 af 22. juli 1993 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering⁽¹⁾ blev dette agentur oprettet i 1995. Agenturets opgaver er fastlagt i artikel 51 i forordningen. Rådets andet direktiv 75/319/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af lovgivning om medicinske specialiteter⁽²⁾ blev også ændret i 1993⁽¹⁾, idet der blev fastsat særlige betingelser for lægemiddelovervågning i forbindelse med lægemidler, som er godkendt af de enkelte medlemsstater eller ved en gensidig anerkendelsesprocedure, og disse bestemmelser trådte også i kraft i 1995.

I det specielle tilfælde med kolesterolsænkende lægemidler, som indeholder cerivastatin, og som blev trukket frivilligt tilbage fra markedet af Bayer i august 2001, tilfalder ansvaret for overvågning af det pågældende lægemiddel de medlemsstater, der har godkendt lægemidlet.

Det skal dog bemærkes, at agenturet har indført visse foranstaltninger for at sikre koordinering af oplysninger om lægemiddelovervågning. Det har bl.a. oprettet en arbejdsgruppe for lægemiddelovervågning og indført et system for udveksling af både hastende og ikke-hastende oplysninger om lægemiddelovervågning mellem medlemsstaterne. Disse systemer blev med held anvendt for at sikre kommunikation om og drøftelse af problemerne i forbindelse med brugen af dette lægemiddel og for at sikre, at der blev truffet ensartede lovmæssige foranstaltninger i alle EU-landene.

Efter Kommissionens opfattelse påtog agenturet sig fuldt ud sin koordinerende rolle inden for rammerne af dets gældende juridiske ansvar for så vidt som det sørgede for, at der var anført passende information om risiciene ved dette produkt, navnlig om nødvendigheden af at kontraindicere indtagelsen heraf sammen med et andet lægemiddel, såvel i produktinformationen som i indlægssedlen for patienten.

Hvad angår kommunikationen med læger og sundhedssektoren opfyldte agenturet sin koordinerende rolle, idet det sikrede, at de samme oplysninger blev gjort tilgængelige samtidig gennem de ansvarlige myndigheder til sundhedssektoren i alle medlemsstaterne.

Det skal endvidere påpeges, at Kommissionen som led i den igangværende revision af lægemiddellovgivningen, som blev godkendt af Kommissionen den 18. juli 2001⁽³⁾, har gjort rede for sine planer om at styrke det europæiske system for lægemiddelovervågning. Disse foranstaltninger omfatter bestemmelser om at give Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering en stærkere rolle og øge tempoet og effektiviteten af Kommissionens procedurer for vedtagelse af nødforanstaltninger. Desuden foreslås det at øge hyppigheden af de regelmæssige sikkerhedsrapporter, at uddybe kravene til rapportering af bivirkninger, navnlig alvorlige bivirkninger, at udbrede kendskabet til og brugen af en fælles international terminologi for rapporter vedrørende lægemiddelovervågning samt at fremme rutinemæssig anvendelse af en database til denne type oplysninger. Disse forandringer vil få indvirkning på budgettet for Fællesskabets tilskud til agenturet.

Det vil også være nødvendigt at undersøge metoder til forbedring af kommunikationen mellem alle berørte parter, herunder patienter og læger.

⁽¹⁾ EFT L 214 af 24.8.1993.

⁽²⁾ EFT L 147 af 9.6.1975.

⁽³⁾ <http://pharmacos.eudra.org/F2/review/index.htm>.

(2002/C 81 E/238)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2674/01
af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(24. september 2001)

Om: Bedrageri i EU

63 personer er blevet arresteret i Calabrien (Italien) for bedrageri mod den Europæiske Union. Der er tale om entreprenører, toldbetjente og repræsentanter fra mafiagrupperne. Ifølge presseforlydender er der endvidere blevet arresteret »43 ansatte og tjenestemænd« fra Calabriens regionale forvaltning. Bedragerierne skulle beløbe sig til 6 mia. lire (allerede indkasseret).

Kan Kommissionen oplyse, hvilke former for kontrolforanstaltninger det italienske finansministerium, regionen Calabrien, OLAF, Den Europæiske Union generelt og departementet for fællesskabspolitik har truffet? Hvilke foranstaltninger har departementet vedrørende fællesskabspolitik og departementet vedrørende regionerne truffet? Har der fundet uagtsomme undladelser sted? Hvordan er det muligt, at 43 personer, som alle er ansatte i regionalforvaltningen, har været indblandet i et bedrageri, uden at hverken de kompetente udvalgsformænd, de regionalt ansatte eller tilsynsmyndighederne har bemærket noget overhovedet? Hvem skal holde den italienske stat, EU og regionen Calabrien skadesløs? Har Den Europæiske Union, regionen eller finansministeriet truffet foranstaltninger, der kan beskytte offentlighedens interesser? Agter den kompetente regionale udvalgsformand at tage sin afsked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michaela Schreyer

(17. oktober 2001)

Kommissionen og Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig, der har orienteret Kommissionen, har fået kendskab til den sag, det ærede medlem omtaler.

På grundlag af de oplysninger fra pressen, det ærede medlem omtaler, synes denne sag at vedrøre Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL, Garantisektionen), nærmere betegnet støtten til citrusfrugter.

Kommissionen tager kontakt med de nationale myndigheder for at få mere detaljerede oplysninger og følge sagen op.

(2002/C 81 E/239)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2676/01
af Raffaele Costa (PPE-DE) til Kommissionen

(2. oktober 2001)

Om: Patenter på genetiske tests

For nylig gav Den Europæiske Patentmyndighed den amerikanske virksomhed Myriad Genetics monopol på patenterne på genetiske tests vedrørende disposition for brystkræft og kræft i æggestokkene. Curie Institutet, som er et berømt fransk forskningscenter med støtte fra den franske regering, har anlagt sag, idet det hævder, at den gældende patentordning er dårlig egnet til spørgsmål vedrørende folkesundheden. Kan Kommissionen oplyse, hvilken holdning den agter at indtage vedrørende dette betydningsfulde emne, og hvilke initiativer den agter at tage?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(14. november 2001)

Kommissionen mener ikke, der tvingende grunde til, at den bør gøre indsigelse, da det omtvistede patent ikke synes at overtræde nogen væsentlige, etiske regler, men snarere drejer sig om hvilket anvendelsesområde, der kan gives en opfindelse, som vedrører en DNA-sekvens.

Det bør noteres, at dette patent synes at være af interesse for videnskabelige kredse. Efter sigende skulle det gøre det muligt at forbedre tidlig påvisning af brystkræft hos kvinder. Men det tilkommer indsigelsesinstanserne at udtale sig om det udstedte patents patenterbarhed og om den rækkevidde, det skal gives, som svar på de klager, der indgives af tredjemand mod dette patent.

Kommissionen vil foretage en tilbundsgående undersøgelse af spørgsmålet om beskyttelsesområdet for opfindelser vedrørende sekvenser af gener og meddele sine bemærkninger til Rådet og Parlamentet som led i de rapporter, der er omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/44/EF af 6. juli 1998 om retlig beskyttelse af bioteknologiske opfindelser⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT L 213 af 30.7.1998.

(2002/C 81 E/240)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2680/01
af Hans-Gert Poettering (PPE-DE) til Kommissionen

(26. september 2001)

Om: Omsættelse af Habitat-direktivet

Siden Parlamentets beslutning af 16. marts 2000 har en række medlemsstater efterkommet deres forpligtelser til at udpege lokaliteter som led i Natura 2000.

1. Hvilke medlemsstater har på indeværende tidspunkt opfyldt deres forpligtelser i henhold til direktivet?
2. Har Tyskland opfyldt sin forpligtelse, når det gælder udpegelsen af lokaliteter, og hvornår blev Kommissionen informeret herom?
3. Hvilke lokaliteter er der blevet udpeget for delstaten »Niedersachsen«?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(17. oktober 2001)

1. Endnu har ingen af medlemsstaterne fuldt ud efterkommet deres forpligtelser i medfør af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾.

2. Inden for de seneste måneder har medlemsstaterne, herunder især Tyskland, gjort betydelige fremskridt med fremsættelsen af forslag til udpegning af lokaliteter i medfør af artikel 4 i det såkaldte habitatdirektiv. For Tysklands vedkommende er forslagene blevet forelagt i flere omgange. I løbet af de kommende måneder vil forslagene blive evalueret i forbindelse med en række biogeografiske seminarer, som Kommissionen afholder, bl.a. for at fastslå, om de modtagne forslag er tilstrækkelige til skabelsen af »Natura 2000«-nettets. Alt afhængigt af resultaterne af denne evaluering vil Tyskland såvel som andre medlemsstater efter behov kunne opfordres til at fremsætte supplerende forslag hertil.

3. For delstaten »Niedersachsen« er 172 lokaliteter, i alt over 5000 kvadratkilometer (km²), foreslået som lokaliteter af fællesskabsbetydning. I betragtning af at fællesskabslisten endnu ikke er blevet vedtaget af Kommissionen, anmodes det ærede medlem om at henvende sig til de tyske myndigheder om yderligere oplysninger angående de foreslåede lokaliteter.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2002/C 81 E/241)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2708/01
af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen**

(3. oktober 2001)

Om: Adgang til animalsk insulin

I årevis er den autoimmune sygdom insulinafhængig diabetes mellitus med held blevet behandlet med animalsk insulin. Nu skal dette animalske insulin helt fjernes fra markedet og erstattes af insulin fremstillet ved gensplejsning. Tests foretaget med denne form for humant insulin har vist, at mange patienter må affinde sig med en alvorlig forværring af deres helbredssituation og forringelse af deres livskvalitet, når de skal undvære animalsk insulin.

1. Kan Kommissionen garantere, at der fortsat vil være adgang til animalsk insulin på det europæiske marked?
2. Hvilke foranstaltninger vil den i bekræftende fald træffe?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(7. november 2001)

Animalsk insulin er gradvist blevet erstattet af humant insulin, fremstillet ved hjælp af bioteknologiske metoder. Der er i de sidste tyve år praktisk taget ikke sket nogen videreudvikling af animalsk insulin. Det er forsvundet fra markedet i de fleste medlemsstater, men findes dog stadig blandt andet i Det Forenede Kongerige og i Tyskland.

Patienterne har udskiftet den animalske insulin med bioteknologisk fremstillet insulin uden større gener, bortset fra forbigående tilfælde af ubehag. Nye patienter behandles systematisk med bioteknologisk fremstillet insulin. De patienter, som befinder sig godt med en behandling med animalsk insulin, skal ikke nødvendigvis skifte behandling, for så vidt animalsk insulin stadig er disponibelt. Men i takt med at ingen nye patienter behandles med animalsk insulin, vil anvendelsen heraf forsvinde helt med tiden.

I videnskabelige og medicinske kredse er man af den mening, at bioteknologisk fremstillet insulin er en alternativ behandlingsmetode, der er lige så effektiv og tåles lige så godt som animalsk insulin, og som desuden har den fordel at have en mindre antigen aktivitet. Og endelig indebærer den – i det mindste teoretisk – mindre risiko for overførelse af smitsomme, navnlig virale, agenser.

(2002/C 81 E/242)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2713/01
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. oktober 2001)

Om: At eksamener fra skolen til uddannelse af personale inden for erhvervsfaglig og teknisk uddannelse (Selete) ikke anerkendes som universitetsksamener i Grækenland

Skolen til uddannelse af personale ved erhvervsfaglig og teknisk uddannelse (Selete) i Grækenland tilbyder fireårige studier med henblik på uddannelse og videreuddannelse af personale til teknisk og erhvervsfaglig uddannelse på sekundærtrinnet. Men centret for anerkendelse af udenlandske eksamensbeviser (Dikatsa) anerkender imidlertid ikke skolens eksamensbeviser for videregående (post graduate) studier, hvis post graduate-studierne er gennemført i andre EU-lande. Det skal bemærkes, at det samme ikke gælder for andre skoler for uddannelse af undervisningspersonale (børnehavelærere, grundskolelærere, gymnasielærere).

Er Dikatsa's praksis i overensstemmelse med fællesskabsdirektiv 89/48/EØF⁽¹⁾, og hvis ikke, hvilke skridt har Kommissionen da til hensigt at træffe for at få Grækenland til at rette sig efter ovennævnte direktiv?

(¹) EFT L 19 af 24.1.1989, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(21. november 2001)

Det ærede parlamentsmedlems spørgsmål vedrører anerkendelsen af eksamensbeviser for videregående studier i Grækenland. Sådanne eksamensbeviser anerkendes tilsyneladende kun af den græske myndighed, der er ansvarlig for akademisk anerkendelse, (Dikatsa), såfremt ansøgerne har deres eksamensbeviser fra visse græske universiteter. Eksamensbeviser fra Selete-skolen (skolen til uddannelse af personale inden for erhvervsfaglig og teknisk uddannelse) anerkendes ikke af Dikatsa. Denne manglende anerkendelse vedrører Selete-skolens retsstilling i det nationale uddannelsessystem sammenlignet med andre græske skoler. I henhold til EF-traktatens artikel 149 (tidl. artikel 126) er hver medlemsstat ansvarlig for indholdet og organisationen af landets eget uddannelsessystem. Derfor falder spørgsmålet ikke ind under fællesskabslovgivningen.

I dette tilfælde synes der ikke at være tale om manglende overholdelse af Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed. Direktivet indeholder en »generel ordning« for anerkendelse af kvalifikationer for at sikre adgang til de lovregulerede erhverv i de forskellige medlemsstater. Elever med eksamensbeviser fra Selete-skolen har dog i dette tilfælde ingen problemer med at få job som lærere i Grækenland. Anerkendelsen af kvalifikationer til andre end de lovregulerede erhverv i medlemsstaterne falder ikke ind under direktivets anvendelsesområde.

(2002/C 81 E/243)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2721/01

af Jean Saint-Josse (EDD) til Kommissionen

(26. september 2001)

Om: Natura 2000 – Habitatdirektivet – Frankrig – Annullering af fremsendelsen af forslag til franske habitatområder, hvad angår anvendelsen af Life-midler

I Frankrig har Statsrådet ved dom af 27. september 1999 (sag nr. 1946448) annulleret de første fremsendelsesafgørelser, hvorved miljøministeren underrettede Kommissionen om listen over 534 områder, der kunne indgå i Natura 2000 (afgørelser af 16. oktober, 3. december og 9. december 1997).

Statsrådet har for anden gang i træk irettesat Miljøministeriet ved dom af 22. juni 2001 (sag nr. 219995), fordi dette på trods af påstand om det modsatte ikke har kunnet føre bevis for, at det rent faktisk havde gennemført hele den høringsprocedure, der er foreskrevet i fransk lovgivning, forud for fremsendelsen til EU.

De nye forslag, der er fremsendt til Kommissionen, er med andre ord atter blevet annulleret, hvad angår de 534 berørte områder.

Den franske miljøminister er nu tvunget til at starte forfra på en lokal høringsprocedure, inden en ny fremsendelse. Denne afgørelse er ikke uden juridiske konsekvenser, hvad angår anvendelsen af EU-midler, herunder navnlig fra Life-programmet.

Er der blandt de 534 relevante områder, som tilsammen udgør de vigtigste franske habitatområder, områder der på nuværende tidspunkt samfinansieres med Life-midler, eller som vil kunne samfinansieres med disse EU-midler? Hvad agter Kommissionen at gøre på baggrund af ovennævnte afgørelse fra Statsrådet, for så vidt angår anvendelsen af Life-midler til eventuelt berørte områder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(19. oktober 2001)

Ifølge de informationer, der er tilgået Kommissionen, har det franske statsråd ved dom af 27. september 1999 annulleret fremsendelsen til Kommissionen af listen over 534 lokaliteter, der var foreslået medtaget i Natura 2000-nettet af de franske myndigheder, på grund af manglende overholdelse af den foreskrevne høringsprocedure. Denne situation har indtil nu ikke været genstand for nogen officiel meddelelse til Kommissionen fra de franske myndigheders side.

Det forekommer derfor på dette tidspunkt forhastet at udtale sig om de konsekvenser, Kommissionen agter at drage af den nævnte afgørelse, for så vidt angår anvendelsen af LIFE-midler til de lokaliteter, der eventuelt er berørt af denne annullering.

(2002/C 81 E/244)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2722/01
af Yves Butel (EDD) til Kommissionen**

(26. september 2001)

Om: Natura 2000 — Habitatdirektivet — Frankrig — Annullering af fremsendelsen af forslag til franske habitatområder — Konsekvenser for biogeografiske seminarer

I Frankrig har Statsrådet ved dom af 27. september 1999 (sag nr. 1946448) annulleret de første fremsendelsesafgørelser, hvorved miljøministeren underrettede Kommissionen om listen over 534 områder, der kunne indgå i Natura 2000 (afgørelser af 16. oktober, 3. december og 9. december 1997).

Statsrådet har for anden gang i træk irttesat Miljøministeriet ved dom af 22. juni 2001 (sag nr. 219995), fordi dette på trods af påstand om det modsatte ikke har kunnet føre bevis for, at det rent faktisk havde gennemført hele den høringsprocedure, der er foreskrevet i fransk lovgivning, forud for fremsendelsen til EU.

De nye forslag, der er fremsendt til Kommissionen, er med andre ord atter blevet annulleret, hvad angår de 534 berørte områder.

Det franske miljøministerium er nu tvunget til at starte helt forfra med den lokale høringsprocedure, inden der fremsendes nye forslag om de vigtigste franske områder.

Hvilke konsekvenser agter Kommissionen at drage af denne dom fra den franske Højesteret, for så vidt angår det videre forløb i denne EU-procedure, blandt andet hvad angår afholdelsen af og konklusionerne fra biogeografiske seminarer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(19. oktober 2001)

Ifølge de informationer, der er tilgået Kommissionen, har det franske statsråd ved dom af 27. september 1999 annulleret fremsendelsen til Kommissionen af listen over 534 lokaliteter, som var foreslået medtaget i Natura 2000-nettet af de franske myndigheder, på grund af manglende overholdelse af den foreskrevne høringsprocedure. Denne situation har indtil nu ikke været genstand for nogen officiel meddelelse til Kommissionen fra de franske myndigheders side.

På indeværende tidspunkt forekommer det nødvendigt at kende resultaterne af den nye høringsprocedure vedrørende listen over lokaliteter, inden man kan udtale sig om de konsekvenser, der må drages af Statsrådets afgørelse, bl.a. for så vidt angår afholdelsen og konklusionerne af biogeografiske seminarer.

Enhver væsentlig tilbagetrækning af lokaliteter, som en medlemsstat har foreslået medtaget i Natura 2000-nettet, skal begrundes nærmere på baggrund af disse lokaliteters berettigelse til at blive udpeget i henhold til de videnskabelige kriterier, der er anført i bilag III til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾, samt af en analyse af, hvilke naturtyper og levesteder for arter af fællesskabsbetydning, der forekommer i de pågældende lokaliteter. Enhver utilstrækkelighed med hensyn til forekomsten af naturtyper og levesteder for arter af fællesskabsbetydning, som opstår ved en sådan tilbagetrækning, skal have til følge, at der foreslås andre lokaliteter af den pågældende medlemsstat med henblik på at råde bod på de utilstrækkeligheder, der afsløres i forbindelse med de biogeografiske seminarer.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2002/C 81 E/245)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2734/01
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(5. oktober 2001)

Om: Nødvendigheden af at afskaffe den »døde vinkel« for lastvognschauffører

1. Har Kommissionen kendskab til, at der navnlig i tætbebyggede områder med mange cykler og fodgængere sker mange ulykker, fordi lastvognschauffører på grund af den »døde vinkel« i sidespejlene ikke har tilstrækkeligt overblik og derfor i et sving kommer til at køre mennesker og forskellige objekter ned?
2. Har Kommissionen kendskab til, at der nu er konvekse sidespejle i handelen, som sætter lastvognschauffører i stand til også at få overblik over de omgivelser tæt på vognen, som hidtil har været uden for synsfeltet?
3. Kan Kommissionen bekræfte, at en fjerdedel af alle lastvogne nu frivilligt er forsynet med disse spejle, men at intet tyder på, at også resten af lastvognene frivilligt vil blive udstyret hermed?
4. Hindres de nationale myndigheder på grund af EU-lovgivning i at gøre brugen af disse spejle obligatorisk på kort sigt?
5. Hvilke medlemsstater gør i benægtende fald ikke brug af deres ret til at lade de nationale myndigheder gøre anvendelsen af disse spejle obligatorisk?
6. Hvordan vil Kommissionen i bekræftende fald bidrage til, at de nye spejle så hurtigt som muligt gøres obligatorisk ved, at der åbnes mulighed for indførelse af nationale bestemmelser eller hurtig vedtagelse af EU-lovgivning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(26. november 2001)

Der er risiko for ulykker, når førere af motorkøretøjer ikke kan se fodgængere eller andre trafikanter, der opholder sig i én af de døde vinkler, der findes umiddelbart i nærheden af motorkøretøjer. I forbindelse med større køretøjer, særlig lastmotorkøretøjer, medfører sådanne ulykker ofte alvorlige kvæstelser eller endog dødsfald.

Kommissionen er bekendt med dette problem og drøfter med medlemsstaterne, industrien og andre interesserede partnere mulighederne for at nedsætte denne risiko ved at kræve installation af spejle, der på grund af deres indstilling vil kunne nedsætte de døde vinkler omkring motorkøretøjer.

Efter at der kunne opnås enighed herom i Arbejdsgruppen om Motorkøretøjer har Kommissionen derfor nedsat en ad-hoc ekspertgruppe til ændring af dette direktiv. I løbet af tre møder i maj, juli og september 2001 udarbejdede denne gruppe et dokument, i hvilket der foreslås væsentlige forbedringer af den aktuelle situation under hensyntagen til den tekniske udvikling, der har fundet sted siden sidste ændring⁽¹⁾ af Rådets direktiv 71/127/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om førerspejle til motordrevne køretøjer⁽²⁾.

Følgende ændringer forudses:

- direktivets krav bliver obligatoriske for samtlige køretøjstyper i stedet for som nu frivilligt inden for typegodkendelsessystemet for lette og svære erhvervsmotorkøretøjer;
- visse køretøjer skal udstyres med særlige spejle (frontspejle på lastmotorkøretøjer, udvendige sidespejle i passagersiden på personmotorkøretøjer) for at udvide det indirekte synsfelt;
- visse af spejlernes egenskaber (f.eks. overfladekrumning) ændres under hensyntagen til de tekniske fremskridt for at udvide det indirekte synsfelt;
- visse spejle kan erstattes af andre systemer til indirekte syn, som f.eks. kamera/monitorsystemer.
- selv om strukturen af det oprindelige direktiv 71/127 EØF i så stort omfang som muligt er bibeholdt, er direktivets indhold ændret væsentligt. Det foreslås derfor, at direktiv 71/127 EØF med følgende ændringer erstattes med det nye direktiv.

Kommissionen har udarbejdet et endeligt forslag, der er blevet forelagt Kommissionens Arbejdsgruppe om Motorkøretøjer til drøftelse med medlemsstaterne og industrien. Herefter blev der udarbejdet en ændret udgave, der tog højde for visse kommentarer, men som ikke ændrede ved hovedelementerne i det oprindelige forslag, der var drøftet i ad-hoc gruppen. Den 23. oktober 2001 blev den krævede konsultation i Kommissionens tjenestegrene iværksat med den 14. november som sidste frist. Derefter vil forslaget om nødvendigt blive tilpasset, og proceduren til vedtagelse som forslag fra Kommissionen vil blive indledt. Umiddelbart efter vedtagelsen (antagelig i slutningen af november eller begyndelsen af december) vil teksten blive videresendt til Europa-Parlamentet og Rådet. Kommissionen forventer, at forslaget vil blive vel modtaget, da nedsættelse af de døde vinkler omkring motorkøretøjer af mange medlemsstater betragtes som et prioriteret emne.

Til forskel fra, hvad der er gældende for personmotorkøretøjer af kategori M1 er der ikke indført en obligatorisk EU-typegodkendelse i forbindelse med typegodkendelse af erhvervsmotorkøretøjer af kategori N1.

De nationale typegodkendelser tildeles derfor almindeligvis på basis af en ikke-defineret blanding af nationale og EU-krav. Det står fabrikanten frit for at vælge, om en ansøgning om typegodkendelse af komponenter skal baseres på nationale eller EU-lovbestemmelser.

Medlemsstaterne kan derfor frit indføre national lovgivning, der åbner mulighed for, at erhvervsmotorkøretøjer udstyres med sådanne spejle.

Kommissionen råder ikke over statistiske oplysninger om hvor mange motorkøretøjer indregistreret i Fællesskabet, der allerede er udstyret med dele, der opfylder de foreslåede foranstaltninger og råder heller ikke over oplysninger om hvilken type lovgivning (national eller EU), der anvendes i forbindelse med typegodkendelse af komponenter.

(¹) EFT L 147 af 14.6.1988.

(²) EFT L 68 af 22.3.1971.

(2002/C 81 E/246)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2759/01

af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(9. oktober 2001)

Om: Dobbelte og enkelte indervægge på tankbiler

Det hævdes, at Sverige i slutningen af juni 1998 blev advaret af Kommissionen, fordi landet ikke accepterer import af tankbiler med enkelte indervægge. De svenske krav om dobbelte vægge kan ikke retfærdiggøres med sikkerhedsargumenter, skal Kommissionen ifølge oplysninger i dagbladene have hævdet.

Det disse oplysninger fra dagbladene korrekte? Kan Kommissionen redegøre for sagen og sit syn på den?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(23. november 2001)

Kommissionen indledte en artikel 226-procedure efter at have modtaget klager om, at kun tankbiler med dobbeltvægget tank var tilladt i Sverige. Et sådant krav vil typisk blive betragtet som en overtrædelse af EF-traktatens artikel 28 (tidl. artikel 30). Efter kontakter med de svenske myndigheder bekræftede disse, at der i Sverige ikke er nogen regler eller praksis, der forbyder tankbiler med enkeltvægget tank. Følgelig blev sagen afsluttet.

De svenske myndigheder præciserede, at det i bestemmelserne om teknisk kontrol af motorkøretøjer var foreskrevet, at det ikke var tilladt at laste bestemte stoffer samtidig, hvilket havde efterladt det indtryk, at det ikke var tilladt at importere eller anvende anhängere med to tanke men med enkeltvæg.

(2002/C 81 E/247)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2764/01

af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(9. oktober 2001)

Om: Dyr patentbeskyttelse for småvirksomheder

Den såkaldte brugsmodebeskyttelse er af småvirksomheder i Sverige blevet kritiseret for at udgøre en hindring for andre virksomheder end indehaveren, og det er denne hindrende funktion, der påvirker flertallet af mindre virksomheder. Brugsmodebeskyttelsen gør det muligt for store virksomheder systematisk at sikre sig beskyttelse på store tekniske områder. For eksempel foretager japanske og amerikanske virksomheder en sådan massiv beskyttelse — med det resultat, at de mindre, ressourcetsvage virksomheder må se deres bevægelsesfrihed voldsomt begrænset. Findes der et stort antal patenter og brugsmode modeller på et teknisk område, bliver det svært og dyrt for en mindre virksomhed at foretage sig noget.

Er Kommissionen enig i, at denne situation kan blive en følge af brugsmodebeskyttelsen, og hvad har Kommissionen til hensigt at gøre for at følge op og hindre, at mindre virksomheder rammes negativt af, at store virksomheder har foretaget massiv beskyttelse af store tekniske områder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(14. november 2001)

Brugsmodebeskyttelse for opfindelser opfattes som regel som en mere fleksibel og knap så dyr form for beskyttelse som patentbeskyttelse. Derfor betragtes dette instrument oftest som velegnet for de virksomheder, navnlig de små og mellemstore virksomheder (SMV'er), som er aktive for så vidt angår innovation i visse sektorer.

Kommissionen er dog klar over, at denne form for beskyttelse kan give anledning til bekymring, navnlig blandt de små virksomheder, i de medlemsstater som f.eks. Sverige, hvor brugsmodebeskyttelse endnu ikke eksisterer.

I de medlemsstater, hvor man allerede anvender brugsmodebeskyttelse — i visse lande igennem adskillige år — har Kommissionen ikke hørt noget om, at de små virksomheder skulle være konfronteret med særlige vanskeligheder, som anført af det ærede medlem.

Kommissionen er dog opmærksom på, at anvendelsen af denne form for beskyttelse i visse tilfælde kan give anledning til misbrug, og den har taget hensyn til de bekymringer, de berørte kredse har givet udtryk for, i forbindelse med drøftelserne om forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om tilnærmelse af retsfor skrifterne om brugsmodebeskyttelse af opfindelser (!).

Derfor har den i sit ændrede forslag⁽²⁾ indsat en række bestemmelser på grundlag af Parlamentets udtalelse⁽³⁾ med det formål at forebygge misbrug af brugsmodelbeskyttelsen ved at styrke retssikkerheden, øge gennemsækeligheden og sikre tredjemands ret. Blandt de forbedringer, der er foretaget, skal der nævnes en bedre definition af opfinderindsatsen, muligheden for, at tredjemand – og ikke kun ansøgeren – kan anmode om udarbejdelse af en forskningsrapport om den kendte teknik, indføjelse af forskningsrapporten som bilag til dokumentationen, samt forpligtelse til at udarbejde en forskningsrapport i tilfælde af søgsmål eller forlængelse af beskyttelsens varighed ud over seks år.

Endelig – og dette er vigtigt, hvis de bekymringer, det ærede medlem henviser til, skulle blive bekræftet – indeholder det ændrede forslag bestemmelser om en opfølgning af direktivet. Kommissionen vil således efter udløbet af en frist på tre år efter gennemførelsen af direktivet i medlemsstaternes nationale lovgivning kunne foretage eventuelle ændringer i bestemmelserne.

(¹) EFT C 36 af 3.2.1998.

(²) EFT C 248 E af 29.8.2000.

(³) EFT C 175 af 21.6.1999.

(2002/C 81 E/248)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2767/01

af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(9. oktober 2001)

Om: Kommissionens holdning i sygeforsikrings spørgsmål ved Domstolen

I sagen Vanbraekel ved Domstolen har Sveriges, Islands, Norges og yderligere ni EU-medlemsstaters regeringer intervenseret og argumenteret for, at de nederlandske patienter efter deres mening ikke skal have ret til refusion fra deres nationale sygesikring for behandling i et andet land.

Kommissionen har ved Domstolen kæmpet for det modsatte.

Anser Kommissionen det for rimeligt aktivt at gå direkte imod et flertal af EU's medlemsstater i et så brændende politisk spørgsmål? Bør Kommissionen ikke holde en lav profil og indtage en mere »tjenestemandsmæssig« holdning og afstå fra at drive politisk betydningsfuld socialpolitik i overstatslig retning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(12. november 2001)

I forbindelse med anmodninger om præjudicielle afgørelser som f.eks. i sagen Vanbraekel (C-368/98)⁽¹⁾ forelægger Kommissionen i sin egenskab af traktatens vogter i medfør af EF-traktatens artikel 211 (tidl. artikel 155) Domstolen de elementer til fortolkning af fællesskabsretten, som den finder relevante med henblik på en afgørelse af retstvisten.

De bemærkninger, som Kommissionen forelægger Domstolen, har til formål at understøtte Fællesskabets målsætninger som defineret i EF-traktaten og må kun være baseret på de principper, der er fastlagt i fællesskabsretten og i den primære og afledte lovgivning, som Domstolen har fortolket gennem dens retspraksis, især når det drejer sig om udøvelsen af de grundlæggende friheder, der garanteres gennem EF-traktaten.

(¹) Domstolens dom af 12. juli 2001.

(2002/C 81 E/249)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2783/01**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(28. september 2001)

Om: EF-mærket

Inden for EU kan virksomheder, der sælger stun-guns (våben med ammunition, der virker lammende eller bedøvende), reklamere med, at deres produkter er forsynet med EF-mærket. Dette betragtes af mange virksomheder som salgsfremmende, navnlig ved salg til lande uden for Det Europæiske Fællesskab.

Amnesty International oplyser, at en fransk virksomhed i sin reklame for en stun-gun, den fremstillede, lovede en europæisk garanti på to år, og at våbnets emballage var forsynet med EF-mærket.

Hvad mener Kommissionen om, at EF-mærket anvendes til markedsføring af torturvåben?

Agter Kommissionen at se nærmere på, hvordan dette mærke anvendes af virksomheder, der fremstiller denne type udstyr, med henblik på at forbyde denne anvendelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(31. oktober 2001)

CE-overensstemmelsesmærkningen blev indført i EU-retten ved Rådets afgørelse 93/465/EØF af 22. juli 1993⁽¹⁾ om modulerne for de forskellige faser i procedurerne for overensstemmelsesvurdering og regler om anbringelse og anvendelse af »CE-overensstemmelsesmærkningen«, med henblik på anvendelse i direktiverne om teknisk harmonisering samt ved Rådets direktiv 93/68/EØF af 22. juli 1993⁽¹⁾. Sidstnævnte indførte CE-overensstemmelsesmærkningen i en række sektorielle tekniske harmoniseringsdirektiver.

CE-overensstemmelsesmærkningen skal findes på alle produkter, der kommer inden for det relevante tekniske harmoniseringsdirektivs anvendelsesområde. Mærkningen betyder, at det pågældende produkt opfylder de juridisk bindende krav i det eller de relevante tekniske harmoniseringsdirektiv(er). Det er fabrikantens ansvar at påføre produktet CE-overensstemmelsesmærkningen, selv om direktiverne ofte kræver, at et tredjeparts vurderingsorgan medvirker. Det er medlemsstaterne, der i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i direktiverne har ansvaret for, at sådanne organer udpeges.

I Kommissionen findes der en række tjenestegrene, der har ansvar for de tekniske harmoniseringsdirektiver, i medfør af hvilke CE-overensstemmelsesmærkningen påføres. De fleste af disse tjenestegrene hører dog hjemme under Generaldirektoratet for Erhvervs politik. Kommissionen er dog ikke direkte involveret i processen for vurdering af, om et produkt er konformt, eller om det skal påføres CE-overensstemmelsesmærkningen.

Alle producenter af »stun-våben« (bedøvelsespistoler), der kommer ind under et af de tekniske harmoniseringsdirektiver som omfatter påføring af CE-overensstemmelsesmærkningen skal påsætte denne mærkning på de pågældende produkter. Kommissionen er ikke bekendt med antallet af sådanne producenter.

I et tidligere svar til fr. Wemheuser's skriftlige forespørgsel nr. E-3259/97 bemærkede Kommissionen, at et vidt udvalg af udstyr potentielt kan bruges til tortur. Det er endvidere heller ikke altid forud muligt at afgøre, hvad udstyr vil blive anvendt til. Det er derfor Kommissionens mening, at det inden for rammerne af disse direktiver ikke er muligt at foretage en særbehandling af udstyr, der potentielt kan bruges til tortur.

Ikke desto mindre er Kommissionen, for at tage hensyn til det ærede parlamentsmedlems bekymring, i øjeblikket i færd med at udarbejde et forslag til Rådets forordning om handel med udstyr, der kan anvendes til tortur eller anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Formålet med denne forordning er bl.a. at forbyde eksport, salg, levering eller forsendelse af udstyr, der ikke specielt er udformet til disse formål, men kan anvendes til dem, til alle personer, enheder eller organer i tredjelande. Import og anskaffelse af sådant udstyr fra tredjelande forbydes også. I bilaget til forordningen findes en liste over det udstyr, der er omfattet af forordningen. Denne liste omfatter også »stun guns« (bedøvelsespistoler).

(¹) EFT L 220 af 30.8.1993.

(2002/C 81 E/250)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2834/01**af Gian Gobbo (NI) til Kommissionen**

(12. oktober 2001)

Om: Sikring af den offentlige posttjeneste i Cadore

- Det Italienske postvæsen planlægger pr. november 2001 at lukke forskellige postkontorer i bjergområderne i provinsen Belluno:
- Lukning af disse postkontorer vil skabe store problemer for befolkningen i de berørte kommuner, der i øvrigt for en stor del består af ældre mennesker.
- Denne foranstaltning kan udgøre en alvorlig begrænsning af de pågældende borgeres ret til i fuldt omfang at benytte sig af væsentlige offentlige tjenester. Denne ret kan i en bredere betydning fortolkes som et særligt aspekt af menneskerettighederne som helhed i videre forstand.
- De lokale myndigheder, der er berørt af bestemmelsen, har for at bevare ovennævnte posttjenester foreslået det italienske postvæsen, at det gratis kan anvende de kommunale bygninger.

Vil Kommissionen opfordre den italienske regering og det italienske postvæsen til at bevare det omfattende net af postkontorer, der er en væsentlig garanti for fuld adgang til denne tjeneste?

Hvilke strategier har Europa-Kommissionen fastlagt eller agter den at fastlægge for at sikre den universelle karakter af de væsentlige offentlige tjenester, som er en grundlæggende del af den økonomiske, sociale og territoriale samhørighed i Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(26. november 2001)

I henhold til postdirektivet⁽¹⁾ er det op til medlemsstaterne at bestemme, hvor mange indsamlings- og indleveringssteder der skal være, for at det kan sikres, at befordringspligten opfyldes. Kun hvis befordringspligten ikke opfyldes⁽²⁾, kan Kommissionen gribe ind og kræve, at en medlemsstat (i den sag, som det ærede medlem omtaler, Italien) opfylder sine forpligtelser.

Herudover har Kommissionen ikke i henhold til de gældende regler bemyndigelse til at give nogen medlemsstat anvisninger på, hvordan det bedst garanteres, at der er adgang til posttjenester og til postnet for medlemsstatens borgere og virksomheder, hvor der jo er forskellige muligheder (mobile postkontorer, aftaler om tilladelse til at yde posttjenester osv.).

Kommissionen vil derfor foreslå, at det ærede medlem retter henvendelse til den nationale tilsynsmyndighed for posttjenester i Italien, som er: Ministero delle Comunicazioni, 2201, Viale America, 00144 Rom — Italien, Tlf.: (+39 6 54442192), Fax (+39 6 5414512).

Det er Kommissionens opfattelse, at postdirektivet er tilstrækkeligt og klart med hensyn til postbefordringspligten, og Kommissionen finder ikke på nuværende tidspunkt, at det er nødvendigt at iværksætte nye foranstaltninger på dette område. Det forslag, som Kommissionen i maj 2000 forelagde om ændring af postdirektivet⁽³⁾, har da også uden ændringer videreført samtlige de artikler, som vedrører befordringspligten.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, EFT L 15 af 21.1.1998.

⁽²⁾ Befordringspligten indebærer, at der på alle hverdage (mindst 5 dage om ugen) garanteres mindst en indsamling og en omdeling til alle fysiske og juridiske personers bopæl eller undtagelsesvis en omdeling til hertil indrettede anlæg. Befordringspligten omfatter mindst postforsendelser på op til 2 kilogram og postpakker på op til 10 eller 20 kilogram samt postbefordring af rekommanderede forsendelser og forsendelser med angiven værdi. I henhold til direktivet skal servicen også have et vist kvalitetsniveau.

⁽³⁾ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 97/67/EF for så vidt angår yderligere åbning af Fællesskabets marked for posttjenester, EFT C 337 E af 28.11.2000.

(2002/C 81 E/251)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2885/01**af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen**

(22. oktober 2001)

Om: Spil på Internettet

Tallene viser, at hasardspil er en af de mest indbringende forretninger på Internettet. Internetbrugere vil i år bruge ca. 3 000 millioner dollars på hasardspil. Dette tal er meget lille i forhold til det anslåede beløb for år 2015, da analytikerne anslår, at det beløb, der på verdensplan vil blive spillet for på Internettet til den tid, vil nå op på 177 000 millioner dollars. Hvad angår antallet af personer, der spiller på Internettet, viser beregningerne også en iøjnefaldende stigning. Medens der i øjeblikket på verdensplan er ca. 7 millioner spillere (én million i Spanien), anslås det at der i år 2005 vil være ca. 15 millioner. Med disse fremtidsudsigter kan det ikke undre, at antallet af spillesteder på Internettet er blevet fordoblet det sidste år, således at der fra at være 800 registrerede steder sidste år nu er 1 400.

På trods af disse realiteter har de fleste EU-lande ikke vedtaget regler til regulering af spil på Internettet. Direktiv 2000/31/EF⁽¹⁾ om elektronisk handel opstiller heller ikke regler herfor, på trods af at spil ifølge eksperter også er en form for elektronisk handel.

Påtænker Kommissionen at foretage sig noget i anledning af denne mangel på regler for private internetspil, der har så stor en omsætning, at det kræver en form for retlig garanti?

⁽¹⁾ EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.

Svar afgivet på vegne af Kommissionen af Frederik Bolkestein

(23. november 2001)

Det ærede medlem konstaterer, at der foregår et stadig mere omfattende hasardspil på Internettet. Det er også korrekt, at Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»direktivet om elektronisk handel«)⁽¹⁾ ikke dækker denne særlige form for informationssamfundstjeneste. Kommissionen anerkender dog, at visse aktiviteter i forbindelse med hasardspil i henhold til Domstolens retspraksis er omfattet af EF-traktatens artikel 49 (tidligere artikel 59). Medlemsstaterne har ligeledes i henhold til samme retspraksis ret til at begrænse den grænseoverskridende ydelse af de pågældende hasardspiltjenester.

Kommissionen vil som led i sin politik til etablering af et indre marked for tjenester, herunder inden for rammerne af sin meddelelse om »En strategi for tjenester i det indre marked«⁽²⁾, som den vedtog i 2000, undersøge, hvorvidt og på hvilken måde der skal ske harmonisering på dette område. Det skal i denne henseende noteres, at nationale udbydere af lotterispil også har konstateret, at hasardspil på Internettet af natur er de facto grænseoverskridende og derfor kræver en indsats på fællesskabsniveau.

Endelig ønsker Kommissionen at henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at hasardspil på Internettet er underlagt de nationale lovgivninger om hasardspil, eftersom sidstnævnte ikke tager hensyn til, hvilken type medie der anvendes til at reklamere for og/eller tilbyde hasardspil. Det er derfor ikke korrekt at påstå, at disse aktiviteter ikke allerede er lovregulerede. Hindringerne for den fri bevægelighed, som kræver en indsats, opstår i virkeligheden på grund af den indbyrdes forskel mellem medlemsstaternes regulering på området.

⁽¹⁾ EFT L 178 af 17.7.2000.

⁽²⁾ KOM(2000) 888 endelig udg.

(2002/C 81 E/252)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2908/01
af Thierry de La Perriere (NI) til Kommissionen

(17. oktober 2001)

Om: Fri udveksling af tjenesteydelser på landbrugsområdet — kunstig insemination

Flere franske borgere har gjort mig opmærksom på de problemer, de støder på i forbindelse med fri udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed på området kunstig insemination.

Frankrig har nærmest skabt et statsligt monopol på markedet, som kun er til gavn for landbrugs-køoperativerne. Denne situation, som er til skade for de virksomheder, som fremstiller sæd især fra kvæg, forekommer mig ikke at være i overensstemmelse med fællesskabsretten.

I henhold til lov nr. 66-1005 af 28. december 1966 om opdræt (den franske statstidende, JORF, af 29. december 1966, s. 11619) og en række gennemførelsesdekreter er udtagning og behandling af sæd og selve insemineringen især af kvæg forbeholdt centre for kunstig insemination, som er oprettet i form af landbrugs-køoperativer. Disse centre har til opgave at betjene et geografisk område i Frankrig, som er forbeholdt dem. Det drejer sig dermed om et monopol på tjenesteydelser, som hindrer, at inseminering foretages af tredjemand. Personer, som måtte overtræde disse bestemmelser, straffes i henhold til førnævnte lov. Endvidere kan herkomsten af kalve, som er avlet ved hjælp af en sådan insemination, ikke stadfæstes, og ejerne vil dermed lide et vist økonomisk tab.

I traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab er etableringsretten og retten til fri udveksling af tjenesteydelser fastlagt (artikel 43 og 49 ff.). Efter overgangsperiodens udløb har der været forbud mod alle restriktioner, medmindre det drejer sig om virksomhed, der er forbundet med udøvelse af offentlig myndighed (artikel 45 om etablering), eller der foreligger tvingende almene hensyn, som kan begrunde restriktioner, der hindrer den frie udveksling af tjenesteydelser (jf. EF-Domstolens retspraksis, sag Gebhard C-55/94, Samling af Afgørelser 1995, I-4165).

Er Kommissionen bevidst om, at den franske lovgivning ved at give tjenesteydelsesmonopoler — som centrene for kunstig insemination udgør — eneret på at foretage kunstig insemination især af kvæg udelukker, at denne form for virksomhed kan udøves i Frankrig af specialistvirksomheder, som er etableret i andre medlemslande, og som gør brug af deres etableringsret og retten til fri udveksling af tjenesteydelser, som de har i henhold til Rom-traktaten?

Mener Kommissionen ikke, at der ikke på nogen måde foreligger tvingende almene hensyn, der kan være til hinder for, at denne form for virksomhed også omfattes af retten til etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser, som det er tilfældet i de andre medlemsstater?

Hvad agter Kommissionen at gøre for at få Frankrig til straks at rette sig efter fællesskabslovgivningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(20. november 2001)

Ifølge den franske lov, som det ærede parlamentsmedlem henviser til, fremgår det, at kun personer med tilladelse til at være »chef for et inseminationscenter« eller »inseminator« i Frankrig kan foretage kunstige inseminationer. Endvidere skal en person for at kunne oprette et center for kunstig insemination forudgående indhente tilladelse fra Landbrugsministeriet.

Det står imidlertid ikke klart, om bestemmelserne i den franske lov også omfatter en udbyder af sådanne tjenesteydelser, som er etableret i et andet medlemsland, og som ønsker at udøve denne form for virksomhed i Frankrig. Såfremt den omhandlede franske lov også omfatter sidstnævnte, kunne lovgivningen ses om en begrænsning af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser (EF-traktatens artikel 49 (tidl. artikel 59)), og Kommissionen vil i såtilfælde foretage en vurdering af, om en sådan begrænsning ville kunne retfærdiggøres i henhold til Domstolens retspraksis.

Kommissionen vil anmode de franske myndigheder om yderligere oplysninger i denne sag.

(2002/C 81 E/253)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3075/01
af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Kommissionen***(12. november 2001)*

Om: Bistand til De Kanariske Øer i perioden 1991-2001 — regioner i den yderste periferi

I 2001 er det ti år siden, at forordning 1911/91 af 26. juni 1991 om anvendelse af fællesskabsretten på De Kanariske Øer⁽¹⁾ trådte i kraft. Med henblik på at vurdere virkningen af Fællesskabets politik for denne region i den yderste periferi og den bistand, der er blevet ydet til den, bedes Kommissionen oplyse følgende: Hvilket beløb har De Kanariske Øer modtaget som støtte i perioden 1991-2001 fra EFRU, ESF, FIUF og EUGFL-Udviklingssektionen i alt og fordelt på de enkelte fonde, og hvilket beløb i alt fra EUGFL-Garantisektionen? Hvad har denne økonomiske bistand betydet for De Kanariske Øers PNB og for en forøgelse af beskæftigelsen på øerne?

⁽¹⁾ EFT L 171 af 29.6.1991, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi*(28. november 2001)*

Kommssionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.
